DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÜMRAN TAN

KIRIK SÜHVE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜMRAN TAN

KIRIK SÜHVE

DOKUZ

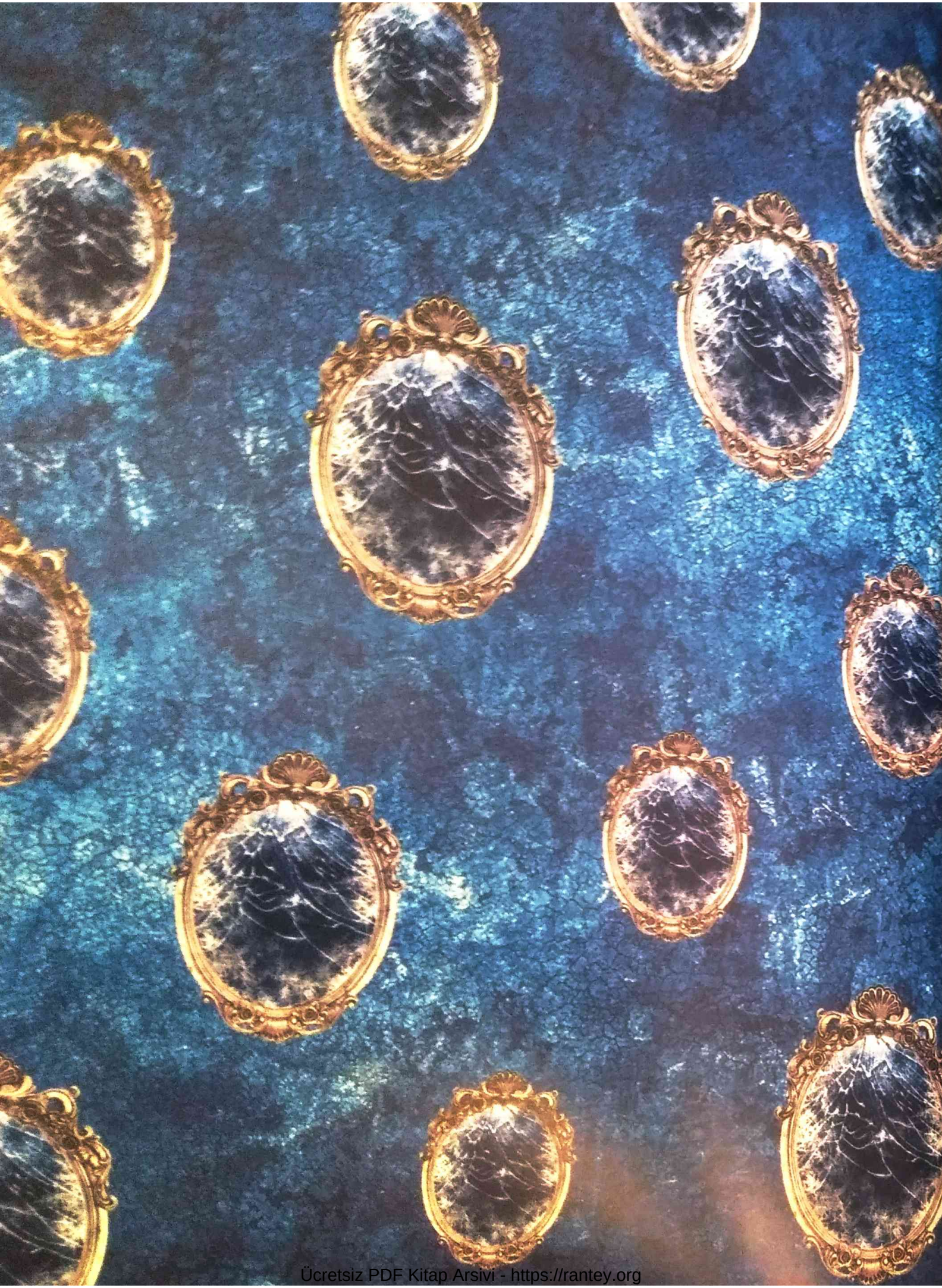
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

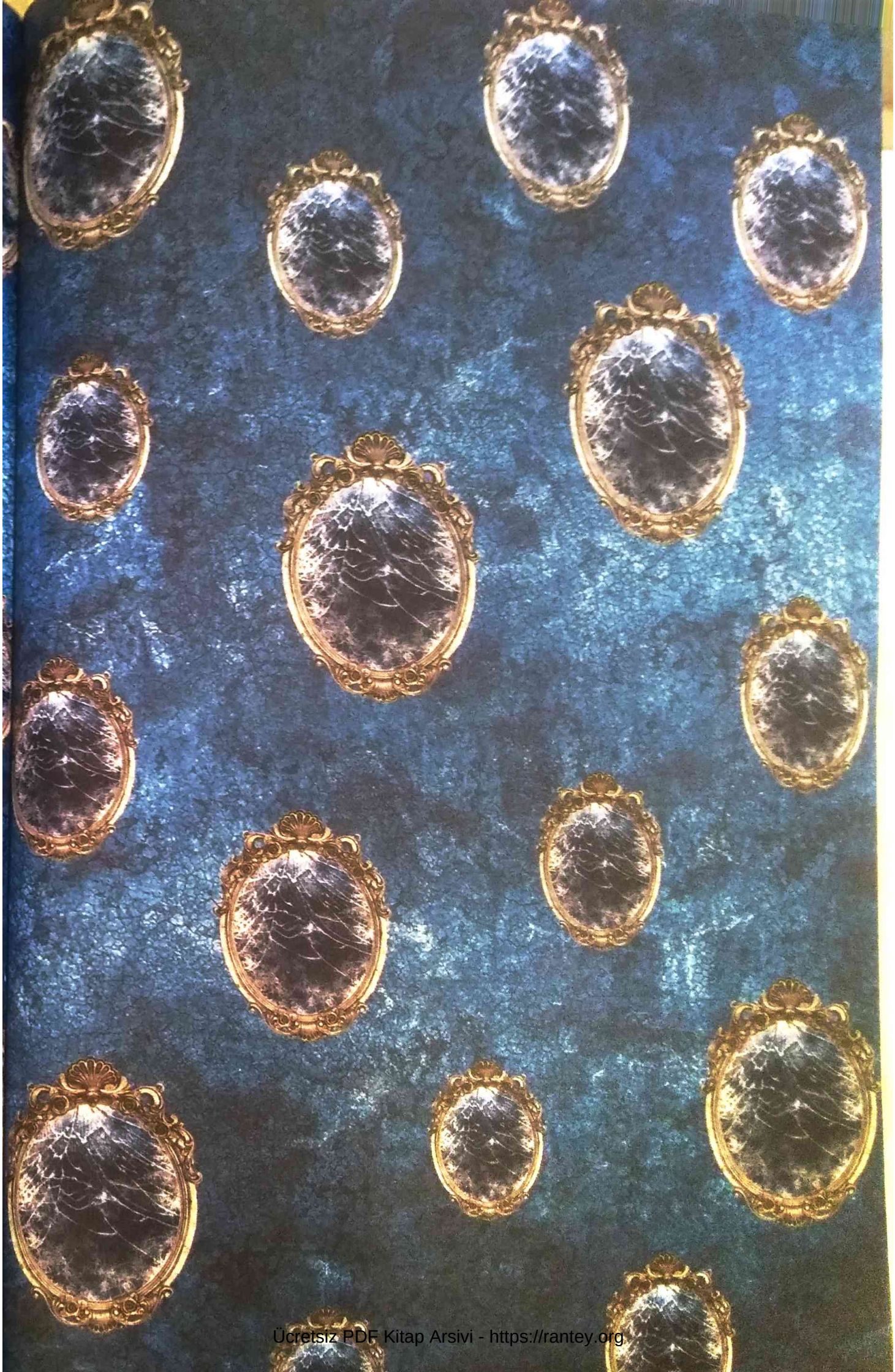
“Aşk bir intiharken kırılmış bir ihtimaldi affetmek.”

#kiriksühve
#dokuzyayinlari
#sendepaylas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜMRAN TAN

KIRIK SÜHVE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Umuda, bir mücevher gibi değer biçen herkese....

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Kaybettim... Bu kelime, göğsüme pençelerini geçirmişti. Sesli söylemeye korkuyordum fakat susamıyordum da. İki dudağımın arasına esir etmiş sürekli mırıldanıyordum. Elimi göğsüme yerleştirdim. Tırnaklarım tenimin içine geçti, oradaki izleri silmek istiyordum. Göğsüme kazınan hisleri söküp atmak istiyordum. Tırnaklarım tenimde çizikler bırakırken durdum ve başımı geriye atarak evine baktım. Kalabalığı sevmezdi Ömer. Bu yüzden apartman dairesinde yaşamak yerine tek katlı, lüks bir evde yaşıyordu. Bu evin eşyalarını beraber alıp yerleştirmiştik. İkimizin anılarına ev sahipliği yapan eve doğru yürüdüğümde attığım her adım, anılarımıza denk geliyordu. Bizi biz yapan anıların üstüne basıp geçerek, en çok da kalbimi ezerek ona doğru yürüdüm. Cebimdeki anahtarı donuk hareketlerle çıkarttığımda ellerim titriyordu. Benim ellerim, sadece annem öldüğünde titremişti.

Bu gece de biri ölüyor...

Zihnimde yankılanan ses üzerine sertçe yutkundum. Ardından kapıyı açıp içeri girdim. Dizlerim de tıpkı buz kesen ellerim gibi titriyordu.

"Eyşan?"

Gözlerimi kısa bir an için yumdum. Sesi içimdeki boşluğu büyütürken, kalbimdeki soğukluğu arttırdı. Boğazıma dizilen kelimeler nefes boşluğumu yaktığı için konuşamadım. Sadece yürüdüm. Beni karşılamaya geleceği için ayaktaydı. Başımı kaldırıp soğuk bir ifadeyle yüzüne baktım. Beni gördüğü zaman yüzünde oluşan ufak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gülümsemeyle bakıyordu. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Kimsesiz kalmıştım ben, Ömer'in gözleri benim kimim kimsem olmuştu. Ama şimdi gözlerine bakınca Ömer'in sırtladığı yalnızlığım büyümüştü. Gözlerimdeki yabancılığı görünce dudaklarındaki gülümseme silindi. Ömer beni iyi tanırdı, benim aksime... *Ben onu hiç tanımıyormuşum.* Bu gece öğrendiğim şeylerden biriydi bu. Acımı gören gözlerindeki ışık söndü. Bana doğru bir adım attığı sırada endişeli bir sesle, "Eyşan'ım?" dedi.

Eyşan'ım...

Kelimeleri ne güzel sahiplenmişti beni. Onundum değil mi ben? Benimdi değil mi o? Ömer'in sırtındaki ağırlık üstüme yıkıldı. Dişlerimi birbirine kenetledim.

"Neden?" Boğuk çıkan sesimi duyunca kaşları çatıldı, yüzündeki aşk parçalandı. Gözlerimden akan yaşlar hızlandı. Kelimeler dilimi yakarken içimdeki boşluk, beni ağır ağır yuttu. "Bana bunu neden yaptın?"

Sesimdeki sitemi duyunca acı dolu bir yüz ifadesiyle, "Ben," dedi. Ben, dedi ve sustu.

Dudaklarımda sessiz bir şekilde dönen kelimeleri zapt edemediğim için esaretine son verdim.

"Ben, sende kendimi kaybettim. Seni buldum ama kendimi kaybettim."

Dudakları aralandı fakat konuşamadı. Beni kendinden iyi tanıyan adam, sözlerimi anladı. Gözlerimin önünde bildiğim her şey birer birer silinirken, onu ve kendimi kaybettim. O artık bir yabancıydı. Göğsümde bir yabancının izleri, zihnimde bir yalancının hatıraları vardı. Konuşmak için dudaklarını araladığı sırada bakışlarımı solan yüzünden çekip televizyona çevirdim. Yaklaşık bir saat önce başka bir kanaldan izlediğim haber tekrar önümdeydi. Dudaklarımdaki acı kıvrılmayı gören Ömer, bakışlarını televizyona doğru çevirdi. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama omuzları gerilmişti. Keskin bir nefes alırken başı önüne doğru düştü. Birkaç saniye boyunca sadece televizyonun sesi duyuldu. Başını yerden kaldırınca gözlerinde ilk defa gördüğüm mahcup bakışla bana baktı. Bakışlarındaki korku, soluğu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ma saplandı. Bana doğru bir adım atarken, "Ne olursa olsun, ilk önce beni dinleyeceğine dair söz vermiştin," dedi.

Geriye doğru bir adım atarken başımı iki yana doğru salladım. Gözümden akan yaşlarla, gerildiğim zaman hep yaptığım gibi saçımı kulağımın arkasına iteledim. Gözleri saçıma kaydı. Bu defa saçıma dokunamadı. Bitişimizin ilk adımı atıldı.

"Ben Ömer'e söz vermiştim, sana değil. Ben..." Durdum. Kelimeler kezzap gibiydi ve ben onları dudaklarımın arasında tutuyordum. Sertçe yutkundum. Boğazımdaki ateş gibi yanan düğüm büyüdü.

"Bu gece Ömer'i kaybettim, Asaf."

Gerçek adı dudaklarımdan döküldüğü sırada ikimiz de irkildik. Ömer ya da Asaf, dudaklarını birbirine sertçe bastırdı. Dudakları teni gibi bembeyaz kesilmişti. O sırada kedimiz Şirin, koltuktan masaya atladı. Ayağı Ömer'in benim için aldığı çiçek fanusuna çarptı. Solmayan canlı bir gül vardı içinde. Kalbimi çaldığı zamanlarda vermişti. Kalbimin telafisini bu gülle yapmıştı. Gül fanusu yere düştüğü an cam paramparça oldu. Kalbim avuçları arasında dağıldı. Sessizce hıçkırdım, bize dair hiçbir şey kalmadığının kanıtını izlerken göğüs kafesim parçalanıyordu. Beyaz kedi, ayaklarıma dolandıktan sonra odadan çıkıp gitti. Yere düşecek gibi hissediyordum. Dizlerim bedenimi taşıyamıyordu. Güvendiğim tek adamdı o, şimdi ona dair duyduğum inancı yitirirken dik durmaya devam ettim.

"Eyşan."

Alt dudağımı sertçe ısırdım. Ardından gözlerimi kanlanan gözlerinden çekip arkamı döndüm. Bacaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki, kurşun gibiydi. Gücümü toplamaya çalışırken varlığını sırtımda hissettim. Sıcak nefesi enseme çarparken, "Gitme," diye yakardı. Alnını ensemin üstüne yerleştirip güçlü kollarını sıkıca bedenime doladı.

"Lütfen gitme," diye yalvardı.

Sesindeki çaresizlik acımın üstüne eklendi. Yalanlar bizi katlederken göğsümde gizlediğim Ömer'i alıp bana yabancı olan Asaf'a, kalbimin sırtını döndüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1.BÖLÜM
KARŞILAŞMA

Eyşan, şanlı güzel. Annem koymuştu bu ismi bana. Eyşan'ım, güzelliği ile şanlı kızım derdi, küçükken beni hep böyle severdi. Annem, hayatı boyunca yaşadığı tüm sevgisizliğe inat çok güzel severdi beni. Ben Eyşan, annesinin güzeli, babasının... Vicdanını başka ellerde yitirmiş babasının, neyi olduğunu bilmeyen biri... Titrek bir nefes çekerken içime, boş bakışlarımı taksinin camına diktim. Geçip giden kalabalığa bakarken içime tüneyen geçmişi kapı dışarı etmek için uğraştım. Geçmişin izleri bir kere zihninize bulaştığında kurtulmak öyle kolay olmuyordu. Çünkü o izler, yıllar geçse de kalıcı ve acı vericiydi. Ciğerlerime içli bir nefes çektiğim sırada elli yaşını aşmış taksicinin yorgun sesini işittim.

"Geldik hanımefendi."

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp bakışlarımı camdan çektim. Çantamdan para çıkarıp adamın söylediği ücreti ödedim. Arabanın kapısını açarken soğuk hava tenime çarptı. Aralık ayının son demlerini yaşıyorduk. Kış ayı gelmişti ve ben bu ayı pek sevmiyordum. Topuklu ayakkabılarımla zemine basıp ayağa kalktım. Arabanın kapısını kapatıp üstümdeki siyah elbiseyi düzelttikten sonra kaşeme sarılıp nişanın yapılacağı otele doğru yürümeye başladım. Gecikmiştim. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım. Yakın arkadaşım Verda'nın ısrarı üzerine bu gece buradaydım. Sevgilisi Ateş'in, kardeşi olan Asaf'ın nişanı vardı. Ateş ile kavga ettiği için konuşmuyorlardı ve nişana gelen kimseyi tanımadığından ona eşlik etmem için beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aramıştı. Verda, o kadar tatlı ve iyi biriydi ki onu kıramamış ve bu teklifi kabul etmiştim. Sırf onun için hiç tanımadığım insanların nişanındaydım. Başımı iki yana doğru sallarken telefonum çalmaya başladı. Siyah el çantamın içinden telefonumu çıkardım. Verda arıyordu, gerçekten çok gecikmiştim.

Telaşlı adımlarla balo salonuna girince bakışlarım etrafta dolaşmaya başladı. Verda'yı görmem uzun sürmemişti. Güzelliği ile ışıldıyordu. Üstündeki yeşil elbise kıvrımlarını ortaya çıkarmış, dalgalı kumral saçları ise şelale gibi beline doğru süzülüyordu. Yüzümde oluşan gülümsemeyle yanına varınca başını telefondan kaldırdı. Beni gördüğü an, asık suratındaki ifade silindi. Dolgun dudakları içten bir şekilde kıvrılırken uzanıp ince kollarını belime doladı.

"Nerede kaldın?"

Sarılmasına karşılık verirken yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Ancak gelebildim."

Geri çekilince bakışları beni süzmeye başladı. Yeşil gözlerindeki ifade beğeni doluydu. "Değmiş, çok güzel görünüyorsun."

İçten söylediği güzel sözler karşısında mahcup bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim.

Üstümde sırtımı cüretkâr bir şekilde sergileyen siyah, ince askılı bir elbise vardı. Sade ve güzeldi. Omuzlarımın hemen üstünde biten siyah saçlarımın uçlarını maşa yardımıyla dalgalandırmıştım. Yüzümde, kahverengi gözlerimi ortaya çıkaran hafif bir göz makyajı ve dolgun dudaklarıma yedirdiğim koyu, mat bordo bir ruj vardı. Genelde hastaneye giderken spor tarzı giyindiğim için Verda bu hâlime alışık değildi.

Verda'yı süzerken, "Sen de çok güzel olmuşsun," dedim.

Neşeli bir şekilde teşekkür ettikten sonra uzanıp masanın üstündeki içeceğinden büyük bir yudum aldı.

"Hastane yoğun muydu bugün?"

Verda ile aynı hastanede hemşirelik yapıyorduk. Başımı evet anlamında salladım.

"Her zamanki gibi. Ateş ile aranız nasıl oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini devirdi. "İnadı tuttu, bir türlü konuşmuyor benimle."

Yüzümü buruşturdum. "Kötü olmuş."

Alt dudağını sarkıttı. "Tamam onu dinlemeliydim, alkol almamalıydım. Ama senin doğum günündü."

Uzanıp elimi omzuna koydu. "Başında Efe gibi bir bela var Verda. O adam yakalanana kadar Ateş'i dinlemelisin."

Verda kısa süre önce hastanede çalışan bir doktor tarafından taciz edilmişti. Bu yüzden Ateş ona karşı son derece hassastı.

Üzgün bir şekilde, "Evet haklısınız, bundan sonra daha dikkatli olacağım," dedi.

Bakışlarım etrafta gezinirken nişanlanan çifte bakındım.

"Gecenin çifti nerede?"

"Az önce beraber çıktılar, birazdan gelirler. Yüzükler de sen gelmeden önce takıldı."

Masanın üstündeki vişne suyuna uzanıp kuruyan boğazımı ıslatmak adına küçük bir yudum aldım. Bakışlarım misafirlerin üstünde gezinirken Verda, "Müstakbel gelinimiz İnci gelmiş," dedi.

Verda etrafa bakındı. "Asaf ise hâlâ ortalarda görünmüyor."

Çenesiyle gösterdiği kıza baktım. Kumral, çok güzel bir kızdı. Üzerinde balık model, toz pembe olan elbise kıvrımlarını vurguluyordu. Mavi gözleri makyajı sayesinde ön plana çıkmıştı. "Güzelmiş."

Verda başını olumlu anlamda sallayarak onayladı beni. "Fazlasıyla. Elbisesi de yakışmış."

Başımla onayladım. "Kesinlikle. Damat nasıl biri?"

Verda kıkırdadı. "Çok yakışıklı bir buz adam." Sözleri üzerine gülmeye başladım. "Neyse ki birbirlerine yakışıyorlar," dedi.

Vişne suyumu içmeye devam ederken, "Buna sevindim," dedim.

Kız ve nişan hakkında yorumlar yapmaya devam ederken zaman ilerliyordu. Verda ile sohbete daldığım için nişanı ya da çifti pek umursamıyordum. Tanımadığım insanlardı nasıl olsa. Buraya da zaten Verda'yı yalnız bırakmamak için gelmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci bardak meyve suyundan sonra, "Lavaboya uğramalıyım," dedim.

Masanın üstündeki çantama uzandım.

"Seni burada bekliyorum."

Şık salonun dışına çıkarken Verda'nın tarif ettiği yolu yürümeye başladım. Bayağı lüks bir otelde düzenlemeyi tercih etmişlerdi nişanı. Dudaklarımı büzerken burnumu kıvırdım. Fazla gösterişli bir ortamdı. Açıkçası ben nişan gibi özel konuların daha samimi ortamlarda olması taraftarıydım. Kendi düşüncelerime ve etrafı izlemeye o kadar dalmıştım ki aniden çalan telefonumun yüksek sesi yüzünden sıçradım ve gevşek bir şekilde tuttuğum el çantamı düşürdüm. İçindekiler yere dağılırken içimden söylensem de yüz ifademi sabit tutmayı başarmıştım. Derin bir nefes alıp sertçe verirken dağılan eşyalarımı toplamak için eğildiğimde, içinde pek bir şey olmaması işimi kolaylaştırmıştı. Telefonumu çantama koymuştum ki parlak zeminde yuvarlanan rujum gözüme çarptı. Ruj yuvarlanmaya devam ederken siyah renk, parlak erkek ayakkabısı rujun üzerine basarak hareketine son verdi. Ruj onun ayağının altında durmuştu. Alt dudağımı ısırırken kaşlarım havalandı. Başımı yavaşça yukarı kaldırıp rujuma basan adama baktım. Belki de yere çömelerek oturduğum için gözüme kocaman görünen adamın yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru atmak zorunda kaldım. Saçlarım enseme doğru dökülürken bir çift acem mavisi gözle karşılaştım.

Kömür karası sık kirpiklerle çevrelenmiş mavi gözler...

Ciğerlerim nefes alma görevini unuturken büyülenmişcesine onda asılı kalan gözlerim, yabancı bir hevesle yüzüne dokundu. Melekleri kıskandıracak kadar güzeldi. Burnu bir erkeğe göre fazla düzdü. Köşeli çenesi sivri, elmacık kemikleri çıkıktı. Kalemle çizilmiş gibi düzgün olan hafif dolgun dudakları, bir avuç vişneyi yutmuş gibi kızarıktı. Dağınık kömür karası saçları, düzgün bir şekilde taranmıştı. Üstüne tam oturan takım elbise, fiziğinin güzelliğini vurgular gibiydi. Sertçe yutkunurken ciğerlerimin serzenişi üzerine nefes almaya çalıştım. Fakat nefesim titrek ve cılızdı. Daha önce bu kadar yakışıklı bir adamla karşılaşmamıştım. Ve bakışları... Bir çift kor taşınmıştı o gözlere, baktığı kişinin harelerini yakmaya yemin eden. Daha önce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakışları dizlerimin bağını çözen bir adamla karşılaşmamıştım. Ve ben öyle küçük değil, yirmi altı yaşında koca bir kızdım. İçim titrerken onun bakışlarının da benden bir farkı yoktu. Uzun uzun yüzümü arşınlıyor, her karışında geziniyordu. Kendimi güzellik bakımından yetersiz hissettiğim bir andaydım şu an. Sonuçta beyaz tenim, kahverengi gözlerim ve aynı renk olan saçlarımla sıradan bir kızdım. O ise sıra dışı duruyordu. Kalbimin o saniyelerde neden bu kadar hızlı attığına ise bir anlam veremedim.

Bu saçma derecede yoğun olan bakışmaya son vermek adına boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. Yabancı bir adama bu kadar dikkatli bakmak, kesinlikle doğru bir hareket değildi. Yavaşça çantamı kavrayarak doğrulduğumda bakışlarım tekrar ona kaydı, cesur bakışları şimdi de bedenimde geziniyordu. Yoğun bakışlarının altında sinmek çok kolay olurdu. Kendimi zorlayarak dik durmaya çalıştım fakat hâlâ bakıyordu. Başımı yavaşça omzumun üzerine eğerek sağ kaşımı havaya kaldırdım. Yüzünde mimik oynamayarak düz bakışlarına devam etti. Bu tepkim bile onu durduramamıştı. Daha ne kadar bakmayı düşünüyordu? Aniden eğilip ayağıyla durdurduğu rujumu parmaklarının arasına aldı, estetik bir şekilde doğruldu. Bana doğru uzun bacaklarıyla bir adım attı. Aramızdaki mesafe yok olunca kokusu genzime süzüldü. Egzotik, ferah bir kokusu vardı. Okyanus gibi...

Parmaklarının arasında tuttuğu rujumu bana uzatınca bakışlarım ellerine kaydı. Bembeyaz elleri uzun ve düzgün parmakları vardı. Kararlı bir şekilde elimi rujuma doğru uzattım. Parmaklarımızın temas etmemesi için ekstra çaba sarf etmiştim fakat o, benimle aynı fikirde değildi. Parmaklarımız birbirine dokundu. Teninden tenime geçen elektrik içimi titretirken, boğazımın kuruduğunu hissettim. Bu yüzden hızla ruju alıp kendime daha fazla hissetme fırsatı vermeden elimi çektim.

"Teşekkür ederim."

İçten içe titresem de sesim düz çıkmıştı. Ne kadar etkilenmiş olsam da kontrol hâlâ bendeydi. Hep olduğu gibi... Baş parmağı dudağının alt bölgesine çıkarken gözleri kısıldı, çok fazla dikkatli bakıyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Bakışlarının altında kızardığımı hissediyordum ve tenim beyaz olduğu için bu yabancı adam, kızarıklığa şahit oluyordu.

Bakışları yanaklarıma kayınca düz dudakları, hafifçe kıpırdadı ama asla bir gülümseme değildi. "Önemli değil."

Sesi, buğulu ve toktu, çok güzeldi. Bu adama dair tek kötü bir şey yoktu. Kırmızı alarm Eyşan, yüksek sesli, parlak kırmızı bir alarm. Kaç ve uzaklaş, hemen! Geriye doğru bir adım attım. "Adın ne?"

Sorusunu duyunca alnımda kırışıklıklar belirdi. Onu ilgilendirmeyen bir soruydu bu. "Size ne beyefendi?" Sesim umduğumdan sert çıktı.

Bu tavrımı beklemiyor olmalıydı ki kaşları havalandı. Fakat içimdeki alarm, bu defa daha yüksek çaldı.

"Merak diyelim."

Sağ kaşımı havaya kaldırdım. "Merak, zararlı bir şeydir."

Sol elini cebine yerleştirirken gözleri, gözlerim gibi düz bakıyordu.

"Bunun her durum için geçerli olduğunu düşünmüyorum. Hem adını öğrenmenin ne tür bir zararı olabilir ki?"

Bu ses tonuyla istediği her türlü cevabı alabilirdi. Boğazımı temizleyip duruşumu dikleştirdim.

"Tanımadığım birine, neden adımı söyleyeyim ki?"

Bakışları yüzümde dolaşırken alt dudağını ağzının içine yuvarladı. "Tanışmamız için."

Kendinden emin tavrı sinir bozucuydu, aynı zamanda çekici, bu adam beni aşardı. Kaşlarımın arasındaki kırışıklık artarken geriye doğru bir adım attım. Gideceğimi anladığında alnı kırışırken, "İnatçısın," diyerek tespitte bulundu. Kaşlarım havalanırken omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Ömer ben."

Adını söylemesine rağmen kendi ismimi vermek gereksiz geldiği için bir adım daha attım.

Cevap vermeden arkamı döndüğümde yakıcı bakışlarının bu seferki hedefi sırtımdı. Yüzümdeki kızarıklık boynuma doğru inerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşmemek adına dikkatle yürüyordum. Yüzümü omzumun üzerinden ona doğru çevirdiğimde bakışları alev alevdi. Yüzümdeki ifadesizlikle kısa bir an baktıktan sonra başımı çevirdim. Bu durumun ne olduğunu bilmiyordum. Şu an olanlara bir anlam da veremeyecektim. Tek yapmam gereken, muhtemelen bir daha görmeyeceğim bu yabancı adamdan bir an önce uzaklaşmaktı. Ben de öyle yaptım ve ondan uzaklaştım.

"Görüşürüz, kara kız."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken ona döndüm, tekrar.

"Ben esmer değilim."

Dudağının bir köşesi hafifçe sağa doğru kıvrıldı.

"Saçların yeterince esmer."

Başımı iki yana sallayıp ondan uzaklaştım. Bir daha görüşmeyeceğimizi biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM
OKYANUS

Bazı anlar, bazı sözler geride kalmalıydı. Özellikle donmuş yüreğimi ısıtmakla tehdit ediyorsa... Çünkü böyle anlar tehlikeliydi ve bir kere benliğimi ele geçirirse, etkisinden hiçbir zaman kurtulamazdım. Dün gece gördüğüm adam gibi... Adı Ömer olan güzel gözlü yabancı adam, benim için geride kalması gereken şeyler arasında yer alıyordu. Bu isteğimi kolaylıkla yapabilirdim çünkü onu bir daha görmeyeceğimden emindim. İstanbul büyük bir şehirdi ve biz, arkadaşım dahi olmayan, hatta tanımadığım insanların nişan töreninde karşılaşmıştık. Bu yüzden oradan ayrıldığımda Ömer'i arkamda bıraktığımı biliyordum. Hem böylesi daha iyiydi, onu geride bırakıp hayatıma odaklandım. Yoğun bir işim ve zor bir hayatım olduğu için kararıma sadık kalmam benim için kolaydı. İlgilenmem gereken hasta bir annem ve tüm gün hastanede bakmak zorunda olduğum hastalar vardı. Yorgunlukla esnerken elimi enseme atıp düğümlenen kaslarımı ovdum. İki gündür doğru düzgün uyumamıştım. Önce nöbet tutmuş ardından kalp hastası olan annem rahatsızlandığı için gece boyu başında beklemiştim. Kırk sekiz saati beş saatlik uyku ve yoğun bir iş temposuyla geçirdiğim için her an bir yerde düşüp kalabilirdim.

Tekrar esnerken yorgun gözlerimi hastanenin duvarındaki saate çevirdim. İş çıkış saatime bir saat vardı. Zamanın hızla geçmesini umuyordum. Fatoş hemşire ilgilenmem için başka bir hastanın odasına yönlendirdi. Ardından başka bir hasta daha. Zaman hızlı geçse de artık dermanım kalmamıştı. Soyunma odasında uyuşuk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hareketlerle üstümü değiştirdim. Siyah kotumu ve beyaz kazağımın üstüne montumu giyindikten sonra bozulan atkuyruğumu düzeltip hastaneden çıktım. Tenime dişlerini geçiren soğuk hava az da olsa beni kendime getirmişti. Temiz havayı içime çekip yorgun adımlarla durağa doğru yürüdüm. Adımlarım fazlasıyla uyuşuktu, kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bu yüzden yönümü hastanenin ilerisindeki çocuk parkına çevirdim. Temiz havada biraz oturmak iyi gelebilirdi. Akşam olmaya başladığı için park sakindi. Boş olan bir banka oturup oynayan çocuklara baktım. Beş yaşlarında bir kız ve ondan daha büyük olan küçük bir oğlan çocuğu kavga ederek oynuyordu. Erkek olan çocuk, sürekli kıza sataşıyordu. En son saçını çekince kız ağlamaya başladı ve karşı bankta oturan annesine doğru koştu. Üstünde saçları ile aynı renk olan sarı bir mont vardı ve çok şeker duruyordu. Çocuk ise kızın arkasından afallamış bir hâlde bakıyordu. Mavi gözleri hüzünlüydü. Kızın neden gittiğini anlayamamış gibiydi. Sırtımı banka yaslarken yorgun bir şekilde gülümsedim. Kızın canını yaktığının farkında değil miydi acaba? Çocuk omuzları düşmüş bir hâlde telefonu ile konuşan annesinin yanına gitti. İkisi parkın ayrı köşesindeydi şimdi. Kız dolu dolu olmuş gözleriyle çocuğa bakıyordu. Neden canını acıttığını anlamak ister gibi bakıyordu. Erkek çocuklarının sevgisinin acıttığından habersizdi. Çocuk ise canını acıtmış olmasına rağmen kızın yanında olmasını ister gibiydi. Kız gitmedi, çocuk durmaya devam etti. Dalgınca onları izlerken göz kapaklarımı açık tutamıyordum. Kalkıp eve gitmem gerekiyordu ama yerimden kalkacak gücü yitirmiş gibiydim. Gözlerimi kapattım, birkaç saniye sonra açacaktım.

Aniden sıçrayarak gözlerimi açtım. Kafam karışmış bir hâlde şaşkın gözlerimle etrafıma bakındım. Etraf kararmış ve boştu, araba sesleri geliyordu. Neredeydim ben? Göğsüm hızla inip kalkarken biri, "Sakin ol," dedi. Aniden duyduğum ses üzerine irkildim. Bakışlarım hemen yanı başımdaki sesin sahibine döndüğünde, gözlerim mümkünmüş gibi daha fazla açıldı. Oturduğum bankın üzerinde geriye doğru kayarken titreyen sesimle, "Ne işin var senin burada?" diye soludum. Yaşadığım dehşet sesime de yansımıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Resmen karşımda duruyordu. Kanlı canlı bir şekilde üstüme diktiği gözleriyle Ömer hemen karşımdaydı. Bu nasıl olabilirdi ki? Elini ensesine yerleştirip kaşıdı.

"Buradan geçiyordum, seni gördüm. Uyuyordun."

Sözlerini duyunca kaşlarım çatıldı. "Uyandırmak için yanına geldim, burada öylece uyuman tehlikeli."

Bakışlarım hâlâ tedirgindi. "Burada bulunman tesadüf mü yani?" Kalp atışlarım hâlâ çok hızlıydı.

Kaşlarını çatarken alaycı bir sesle konuşmaya başladı. "Adını bile bilmediğim bir kızı takip edecek kadar delirmedim."

Düşündüğüm ihtimali ondan duyunca ne kadar delice bir şey söylediğimi anlasam da emin olamıyordum. Temkinli bir sesle, "O zaman tuhaf bir tesadüf," dedim.

Sırtını banka yaslayıp gözlerini tamamen boşalan banka çevirdi. "Öyle görünüyor."

İkimiz arasında kısa bir sessizlik yaşandığında bakışlarım yan profiline kaydı. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve köşeli çenesini kaplayan kirli sakallarıyla, gerçekten yakışıklı bir adamdı. Ve kokusu... *Okyanusu taşımıştı tenine.*

"Neden burada uyuyordun?"

Sorduğu soru üzerine sırtımı banka yaslayıp sokak ışığının aydınlattığı caddeye baktım. "Bilinçli yaptığım bir şey değildi. Uyuyakalmışım."

Yan gözlerle bana bakmaya başlayınca tekrar ona baktım. Sık kirpiklerin çerçevelediği gözleri çok güzeldi.

"Adını söylemeyecek misin?"

Dudaklarımı büzerek başımı iki yana doğru salladım. "Tanımadığım insanlara adımı söylemek gibi bir huyum yok."

Alt dudağını çizgisini kaşımaya başladı. "Tanıştığımızı sanıyordum."

Gözlerimi kaçırdım. "Sana öyle gelmiştir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bedenini bana doğru çevirdiğinde paltosunun önü açık olduğu için üstündeki beyaz gömlek, gerilip geniş göğsüne yapıştı.

"Tanışmamız için ne yapmam gerekiyor?"

Bedenimi ona doğru çevirip dikkatli gözlerle yüzüne bakmaya başladım. Yüz ifadesi inatçı biri olduğunu gösteriyordu.

"Tanışmak için neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

O kadar dikkatli bakıyordu ki kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissettim. "Bir nedeni yok."

Amacı neydi anlamıyordum. Sertleşen sesimle, "Her şeyin bir nedeni vardır," diye çıkıştım. Bu sakin ve bir şeyi belli etmeyen tavrı sinirlerimi bozuyordu. Neden oturmuş tanımadığım bir adamla tartışıyordum ki? Yanımdaki çantamı alıp ayağa kalktığımda eli hızla koluma uzandı. Bir kere daha isteğim dışında dokunduğu için öfkeli bakışlarım yüzünü buldu. "Bırak kolumu."

"Fazla inatçısın." Elini kolumdan çekip düzgün bir şekilde taranmış saçlarının içine geçirdi.

"Ömer Karaman. Akman İnşaatın sahibiyim. ODTÜ, İnşaat Mühendisi bölümünden mezun oldum. Tek başıma yaşıyorum. Benim haricimde bir kardeşim daha var. Bundan bir yıl önce dil eğitimi almak için İngiltere'ye gittim. Birkaç ay önce de döndüm."

Söylediklerini irileşmiş gözlerle dinliyordum. Kolumu bırakmış olmasına rağmen öyle durup yüzüne bakmaya devam ettim.

"Şimdi tanıştık mı?"

"Eyşan." Şaşkınlık sırası ona geçmişken, "Adım," diye ekledim. Dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Bu yaptığıyla beraber kalp atışlarım anında hızlandı. İtiraf etmem gerekirse o küçük kıvrılma dudaklarına yakışıyordu. Kısa bir an sonra dudakları tekrar eski hâline döndüğünde, kalbim sanki boğazımda atıyordu. İçimi ansızın bir telaş sarınca geriye doğru bir adım attım. Bu hisler hiç normal değildi.

"G-gitmeliyim."

Ayağa kalkarken, "Hemen mi?" dedi. Başımı sallarken bir adım daha attım. Ayağımda topuksuz bot olduğu için ancak omzuna geliyordum. Cevap vereceğim sırada telefonum titremeye başladı. Çan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tamdan telefonumu çıkarana kadar arama bitmişti. Ekran kilidini açınca bankanın aradığını gördüm. Arama geçmişine bakınca annemden de iki cevapsız çağrı vardı. Yarım saat önce aramıştı. Hızla geri arama yaptım fakat telefonu açan yoktu. İçime akın eden korkuya engel olamıyordum. Telefon çalmaya devam etmesine rağmen açan olmadı.

"Benim gitmem lazım."

Ömer'in yüzüne bakmadan yürümeye başladım.

"Bir sorun mu var?"

Tekrar annemi arayıp telefonu kulağıma koydum ama açan yoktu. "Kahretsin," diye söylendim.

"Sakin ol."

Durağa doğru hızlı adımlarla ilerlerken bakışlarım caddedeydi. Taksi bakınırken arama yapmaya devam ettiğim sırada kolumu tutup beni kendine çevirdi.

"Sorun ne?"

Gözlerimi kırpıştırırken, "Anneme ulaşamıyorum," dedim. Nefes alamadığımı hissederken, "Benim hemen eve gitmem lazım," diye soludum.

Geri çekilmek için hamle yapınca daha sıkı tuttu beni. Yüzünü yüzüme doğru eğerken, "Önce sakin ol," dedi. "Seni evine bırakabilirim. Arabam hemen ilerde."

Bu beklenmedik teklifi karşısında afallamıştım. Şaşkınca, "Seni tanımıyorum bile," diye yakındım.

"İş çıkış saati, eve erken gitmen imkânsız."

O kadar çaresiz hissediyordum ki ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ben bilmiyorum."

Ömer geri çekildi. "Düşünecek vakit yok. Gidelim."

Kısa bir an düşünsem de en mantıklı çözümün Ömer ile gitmek olduğunu biliyordum. Bu yüzden başımı aşağı yukarı salladım. Şu an ona güvenmekten başka şansım yoktu. Normal şartlar altında asla kabul etmeyeceğim bir teklifti. Fakat şu an söz konusu olan annemdi. Ona bir şey olmuş olabilirdi, bu yüzden Ömer'i başımla onayla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dım. Beraber arabasını park ettiği yöne doğru yürümeye başladık. Hissettiğim yoğun korku yüzünden avuç içlerim terliyor, kalbim göğsümü delip dışarı çıkacakmış gibi atıyordu. *Allah'ım ne olur anneme bir şey olmamış olsun.* Çaresiz dualarım dilimde dönüp durmaya başladı. Yaşadığım stresten dolayı arabanın yanına nasıl geldiğimizi anlamamıştım. Aramayı tekrarlarken kemerimi bağladığımda arama tekrar cevapsız kaldı. Ömer'in evi bulması için evin adresini verdim. O kadar korkuyordum ki her an ağlayacak gibiydim.

"Lütfen iyi ol anne."

Araba trafikli yolda ilerlerken başımı cama çevirdim. "Hasta mı?"

Burnumu çekerken Ömer'e bakmadan konuşmaya başladım. "Kalp yetmezliği var. Aynı zamanda astım hastası." Ve şu an bir krize girmiş olabilirdi. Yüzümü avuçlarımın içine gömdüm. Annem, hayattaki tek varlığımdı. Ona bir şey olursa dayanamazdım.

"Sakin ol."

Cevap vermedim. Yol boyunca ağlamamak için kendimi kasarken tek isteğim eve varıp annemi görmekti. Yaklaşık yarım saatin ardından araba durunca hızla kapıyı açıp çıktım. Çantamdan anahtarı çıkarıp apartmanın dış kapısını açmaya çalıştım. Apartmana girerken Ömer de arkamdan geliyordu. Beraber asansöre bindik. Düğmeye basarken bakışlarım değişen sayıların üzerindeydi. Nihayet beşinci katta durunca hızlı adımlarla çıktım. Evin anahtarını stresten yere düşürdüğümde eğilip almama fırsat kalmadan Ömer benden önce davranıp anahtarı aldı. Benim aksime sakin bir tavırla kapıyı açtığında onu beklemeden içeri girip odasına doğru koştum.

"Anne?"

Yatağında uyuyan annem, sesimi duyunca gözlerini açtı.

"Geldin mi kızım?"

İyiydi. Çok şükür ki iyiydi. Bedenim o kadar rahatlamıştı ki dizlerimin bağı çözüldü. Düşmemek için sırtımı kapının pervazına yasladım. Bedenim salgıladığı adrenalinden dolayı titriyordu. Korkmasını istemediğim için sakin olmasına özen gösterdiğim bir sesle, "İyi misin?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem ağır hareketlerle doğrulduğumda sırtımı yasladığım yerden koparıp ona doğru yürüdüm. Yavaş hareketlerle eğilip sıkıca sarıldım. İçime dolan rahatlama o kadar yoğundu ki gözlerim doldu.

"İyiyim kızım."

Kokusunu içime çekerken ağlamamak için kendimi tutmaya devam ediyordum.

Geri çekilirken, "Aradım seni, ulaşamadım," dedim.

"Telefonum şarjdaydı, uyuyakalmışım." Gülümseyen gözlerine baktım. Anneme ulaşamadığım her gün yaşadığım bu korkuya aşina olmalıydım. Ama hayır değildim. Korkum gözlerimden okunuyor olmalıydı, bu yüzden annemin yüzü soldu.

"İyiyim Eyşan'ım, korkma."

Konuşursam ağlardım, bu yüzden başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Annem hayattaki tek ailemdi. Bizim ikimizden başka kimsemiz yoktu. Uzanıp yumuşacık olan yanağını öptüm.

"Hep iyi ol," diye fısıldadım. Soğuk parmak uçlarıyla yüzümü okşadı.

"Geciktiğin için seni merak ettim ama ilaçlar uyku yapıyor, biliyorsun."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. Parkta uyuyakaldığımı söyleyemeyeceğim için, "İşim uzadı," dedim. O an aklıma Ömer'in de evde olduğu gelince bedenim gerildi. Ayağa kalktım.

"Ben üstümü değişeyim."

Yavaş olmasına dikkat ettiğim adımlarla odadan çıkıp kapısını kapattım. Arkamı döndüğümde onu gördüm. Koridorda, ellerini ceplerine koymuş yerdeki bir noktaya bakıyordu. Beni fark edince keskin bakışları anında beni buldu.

"İyi mi?"

Başımla onaylarken yanına yürüdüm. Ona karşı duyduğum minnetle gülümserken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kaşları çatılırken başını iki yana doğru salladı. "Önemli değil."

Önemliydi. Benim için çok önemliydi. Nasıl bir iyilik yaptığını bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında önemli."

Sessiz kalmaya devam ederken gözleri yine yoğun bir şekilde bakıyordu. Bu yabancı adam, her seferinde bu şekilde baktığında nabzımı hızlandırıyordu. Bakışlarımı kaçırmak istesem de yapamadım. Ben de ona baktım. Elini ensesine yerleştirip sertçe ovaladı. Bir şeyler söyleyecek gibiydi, gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı. Ardından gözlerini açtığında içindeki ateşin söndüğünü gördüm.

"Ben gideyim artık."

"Peki."

İkimiz de aynı anda kapıya yürüyünce çarpıştık. Ömer derin bir nefes alırken içime süzülen kokusu beni gafil avladı. Anında geri çekilip onu yolculamak için kapıyı açtım. Tam kapıdan çıktığı sırada aniden bana doğru döndü.

"Seni tekrar görmek istiyorum."

Beni hazırlıksız yakalayan sözlerine, ne tepki vereceğimi bilemeden kalmıştım. Bu yüzden yüzüne bakakaldım. "Neden?"

Şaşkınlığa bulanan sesim kısıktı.

Alt dudağını büktü. "Seni tanımak istiyorum."

Kaşlarım çatılırken, "İyi de neden?" diye direttim.

Bu olanlar çok anlamsız geliyordu. Birdenbire hayatıma girmiş ve beni tanımak istediğini söylüyordu. Ayrıca o, son derece yakışıklı biriydi aynı zamanda eğitimli ve zengindi. İstediği kızı rahatlıkla elde edebilirken neden benim gibi sıradan birini tanımak istiyordu ki?

"Nedeni olması mı gerekiyor?"

Kendinden emin bir sesle cevap vermişti. Kapıya yaslanırken başımı aşağı eğdim. Kuru bir sesle daha önce söylediğim bir cümleyi tekrarladım. "Her şeyin bir nedeni vardır."

Bana doğru bir adım attığında aramızdaki mesafenin azalışını izlerken şüpheyle ona bakıyordum. "Dikkatimi çeken, fazlasıyla güzel bir kızla vakit geçirmek istiyorum. Neden bu kadar kurcalıyorsun?"

Eh, hayat bana şüpheci olmayı öğretmişti. Babama bile güvenemediğim bu hayatta tanımadığım bir adama öylece güvenemezdim. Yine de içimde teklifini kabul etmek isteyen baskın bir yanım vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şeyi boş verip onu tanımak isteyen bir yandı ve ben bu yanımla ilk defa tanışıyordum. Güvensizliğim bu cüretkâr derecede cesur olan yanımı bastırırken başımı iki yana doğru salladım.

"Pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Kısık gözleriyle, "İnatçı bir kızsın," dediği zaman omuz silkmekle yetindim.

"Telefon numaranı istesem?"

Kaşlarımı havaya kaldırırken başımı sağa sola doğru salladım. Bunu yapmayacaktım. Kaşları çatılırken geri çekildiğinde kapının aralığını azalttım.

"İyi geceler."

Yüzünde sinsi bir ifade oluştu. "Peki o zaman, oyunu senin kurallarına göre oynayalım."

Doğrulurken, "Bu da ne demek?" dedim. Omuz silkerken asansörün kapısını açtı.

"İyi geceler."

"Dur bir dakika."

Omzunun üstünden bana baktı. Kapıyı açık bırakıp ona doğru yürüdüm. Elimi havaya kaldırırken ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladım. "Bak bu bir oyun değil. Seninle görüşmek falan istemiyorum. Hayatımdan çık lütfen."

Yüzünü yüzüme doğru eğerken, gözleri gözlerimi deler gibi bakıyordu. Geriye doğru bir adım atacağım sırada elini uzatıp yanağıma yerleştirdi. Bu yabancı temas karşısında irkildim. Elleri sıcacıktı. Kısık bir ses tonuyla, "İnan bana istiyorsun," dedikten sonra elini çekip hızla doğruldu. Dokunduğu tenim yanıyordu. Konuşmama müsaade etmeden arkasını dönüp asansöre bindi ve gitti. Arkasından şaşkın gözlerle bakarken kendinden emin duruşu yüzünden afallamış bir hâldeydim. Başımı iki yana doğru sallayıp etkisinden çıkmaya çalıştım. Saçmalıyordu. Onunla görüşmek falan istemiyordum. Taşlaşmış bacaklarımı zor da olsa hareket ettirip eve girdim. Kapıyı sertçe kapatırken onunla bir daha görüşmek istemediğimden emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM
VURGUN

Zihnime bir ateş düşmüş, dün geceden beri beni rahat bırakmıyordu. Bu öyle güçlü ve sinsi bir ateşti ki kalbime kadar akmıştı. İçimde bir şeyler tutuşuyordu ve ben, bu yangını nasıl durduracağımı bilmiyordum. Tek bildiğim durdurmam gerektiğiydi. Yoksa kül olana kadar usul usul yanardım. Ömer'i aklımdan çıkarmam gerekiyordu, bu yangın ancak öyle sönerdi. Tanımadığım bir adamın öylece hayatıma girmesi ve aklımı işgal etmesi, bu hiç normal değildi. Özellikle tüm yorgunluğuma rağmen sabaha kadar uyumadan onu düşünmem, benim için kabul edilir değildi. Sabah yatağımdan kalktığımda gözlerim yorgunluktan çökmüştü. Başımı iki yana doğru sallayıp banyoya girdim. Yüzümü soğuk su ile yıkayıp kendime gelmeye çalıştım ama bu bile tam olarak ayılmamı sağlamadı. Bu yüzden odama geçip siyah sporcu atleti, üstüne de fermuarlı koşu montu ve taytımı giydim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra kulaklıklarımı alıp dışarı çıktım. Genelde spor yapmayı sevmezdim, sadece sabah koşularından keyif alırdım. Fırsat buldukça yapmaya çalışıyordum. Kestirme yollardan geçip sahil koşu yoluna girdim. Koştukça zihnimin rahatladığını fark ettim.

Sonunda aklımdan çıkarıp atmayı başarmıştım. Kaslarım yanarken uzun süredir koşmadığım için nefesim tıkandı. Bir ara durup derin nefesler aldım. Bedenim harcadığım efordan dolayı ter içinde kalmıştı. Zorladığım kaslarım yanıyordu. Tekrar doğrulup koşacağım sırada, günlerdir zihnimi kurcalayan adamı gördüm. Gözlerim kocaman açılırken adımlarım durdu. Ömer, az ileride durmuş su içi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordu. Üstündeki spor kıyafetlerinden anladığım kadarıyla o da koşuya çıkmıştı. Kaşlarım çatıldı, burada ne işi vardı ki? Aynı yerlerde oturuyor olamazdık! Su şişesini çöpe atacağı sırada keskin gözleri beni buldu. Çatılan gür kaşlarından anladığım kadarıyla o da bu duruma şaşırmıştı. Ufak bir nefes alıp tekrar koşmaya başladım. Adamı saatler sonunda nihayet kafamdan çıkarıp atmıştım fakat o karşımda dikiliyordu. Başımı hafifçe iki yana doğru salladım. Üstünde siyah koşu montu vardı, siyah saçları da alnına yapışmıştı. Bakışlarımı zor da olsa ondan çektim. Yanından geçeceğim sırada, "Günaydın," dedi. Başımla selam verdim. Yanından geçip gideceğim sırada dün yaptıkları aklıma geldi. Öncesinde de adama biraz fazla soğuk davranmıştım. Bu yüzden istemeyerek de olsa durup ona doğru döndüm. Nefes nefese kalmış bir hâlde yüzüne bakıyordum. Saçımdan firar eden bir tutam saç gözümün önüne düştü, üfleyerek geriye doğru atıp ona doğru bir adım attım. Bu hareketime şaşırdığı hafifçe açılan gözlerinden belli oluyordu. Başını yana eğip yüzüme baktı. Gözlerinin rengi o kadar güzeldi ki bir an nefes alamadım.

Boğazımı temizleyip, "Ben," dedim. Cümlemi tamamlamak adına durup kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Gözleri gözlerimden ayrılmadan bakmaya devam etti.

"Dün için tekrar teşekkür ederim."

Bana doğru bir adım atınca geriye doğru yürümemek için kendimi zor tuttum. Başımı geriye atmış bakışlarına karşılık veriyordum. Gizemli bakışlarından ne düşündüğünü anlamıyordum, keza o da benim gözlerimden ne düşündüğümü anlamıyor olmalıydı. İnsanlara ifadesiz gözlerle bakmayı daha küçük bir çocukken öğrenmiştim. Saçım tekrar yüzüme düştüğünde düzeltmeme fırsat bırakmayan Ömer, elini uzattı. Şaşkınlıktan irileşen gözlerimi görmezden gelip saçımı yavaşça kulağımın arkasına iteledi. Parmak uçları kulağıma dokununca irkildim. Aynı zamanda hızlanan kalp atışlarıma bir anlam veremeden geriye doğru hızlı bir adım attım. Varla yok arası dokunuşu kesilince elini yana doğru indirdi.

"Önemli olmadığını dün söylemiştim."

Onu duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim. "Önemli. Özellikle tanıştığımız andan beri sana karşı kaba bir tutum sergilerken."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koştuğum için kızaran yanaklarımdaki ısı, sarf ettiğim cümlelerin ardından daha fazla arttı. Kısılan gözleri parladı. Anlaşılan sözlerimden keyif almıştı. Boğazımı sertçe temizledim.

"Sorun yok, Eyşan."

Kaşlarım çatıldı, adımı yavaş ve bastırarak söylemişti.

"Peki," deyip geriye doğru bir adım daha attım. Ekseninden ne kadar hızlı çıkarsam, onu aklımdan o kadar çabuk çıkarıp önüme bakardım.

"Ben koşuya döneyim."

Elini ensesine atıp hafifçe ovdu.

"Seni daha önce birkaç kez koşarken görmüştüm."

Kaşlarım havalandı. "Ben hiç fark etmedim," dediğimde hafifçe gülümsedi.

"Biliyorum, genelde önüne bakarak koşuyorsun."

Daha önce karşılaşmıştık ama onu hiç fark etmemiştim. Bu fazlasıyla garip gelmişti. Söylediklerini düşünürken dalgınca bir adım attım. O sırada üstüme doğru hızla gelen bisikleti gördüm. Ayrıca bisikleti süren çocuk arkasına bakıyordu. Gözlerim dehşetle açıldı. Tam yana doğru gideceğim sırada belime bir kol sıkıca dolandı. Sırtımı geniş göğsüne yaslayıp bedenimi havaya kaldırdıktan sonra geriye doğru çekti. Bisiklet hemen önümden rüzgâr gibi geçerken gözlerimi kırpıştırdım. Aynı anda sıcak nefesi kulağımı okşadı. Sırtım sert göğsüne iyice yapışırken Ömer sessizce, "Siktir!" diye tısladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Nefes nefese kalmış bir hâlde, konuşamayacak kadar şaşkındım. Başımı aşağı yukarı doğru sallarken dudağı varla yok arası kulağıma dokundu. Bütün bedenimi bir titreme almıştı. Dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. Parmaklarımın ucunda olduğum için yükselen bedenimi yavaşça bıraktı. Ayaklarım yere sağlam basınca gayriihtiyari bir şekilde başımı ona doğru çevirdim. Burnunun ucu saçlarıma sürtünürken yakınlığı karşısında afalladım. Gözlerimi kırpıştırırken tatlı nefesi, aralık dudaklarıma çarpıyordu. Acem mavisi gözleri daha bir koyu olmuştu. Sertçe yutkununca âdem elması hareketlendi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkacak gibiydi. Dünden beri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aklımdan çıkarmak istediğim adamın kolları arasındaydım! Göğsüme sert bir darbe almış gibi sarsıldım.

Geri çekilmek için hamle yapınca kolunu gevşetti. Sarsak adımlarla geri çekildiğimde o kadar dağılmış bir hâldeydim ki, ellerimi dizlerime yaslayıp derin derin nefes almak istiyordum. Bu dağılmış hâlimi görmesini istemediğim için başım önüme eğip hemen arkasındaki banka yürüdüm. Dizlerim o kadar çok titriyordu ki ayakta durabilmem bile bir mucizeydi. Banka oturup derin nefesler almaya çalıştım. Kalbim olması gerekenden hızlı atıyordu. Ömer'in bana doğru ilerlediğini görünce yüzüme yerleştirdiğim bir ifadesizlikle sakinleşmeye çalıştım. Bir şey demeden gelip heybetli bedeniyle yanıma oturdu. Şimdi ikimiz de denize bakıyorduk.

"Sende farklı bir şeyler var."

Sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Dik gözlerle karşıya bakmaya devam ediyordu.

Kuru bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Başını bana doğru çevirdi. Gözlerini gözlerime dikerken, "Gözlerin," dedi.

Dik dik bakmaya devam ettim. "Gözlerim?"

Cümlesini tamamlamasını istiyordum.

"Kimsesiz bakıyorsun."

Yüzümdeki ifadesizliğe sert bir darbe indi. Dişlerimi sertçe kenetlerken alnımdaki kırışıklık arttı çünkü cümlesi, içimdeki yaraya parmak basmıştı. Hissizleştiğini düşündüğüm yaramı, beklemediğim bir anda öyle acıtmıştı ki bir an konuşamadım. İçimde gözyaşları kurumuş bir kız çocuğu vardı, Ömer'in sözleri onu o bankta tekrar ağlattı. Bu yaptığı içimde derin bir öfkenin çağlamasına neden olurken çenemi havaya kaldırdım.

"Yok öyle bir şey!"

Sert çıkan ses tonumu görmezden gelerek bakmaya devam etti.

"Çok öfkelisin, kara kız."

Sesindeki alayı duyunca kaşlarım havalandı. Dudaklarımdan bir hıh sesi dökülürken, "Sen kendini ne sanıyorsun?" diye patladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömer benim öfkeme karşı gayet sakin bir şekilde sırtını banka yaslayınca bedenimi, ona doğru çevirdim.

"Sadece ufak bir tespitte bulundum."

Sağ kaşımı havaya kaldırdım. "Tanımadığın insanlar hakkında hep böyle tespitte bulunur musun?"

Yüzünde mimik oynamadan, "Bazen," dedi. Bu küstahlığı karşısında bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kaşları hafifçe çatılırken başını yana eğip konuşmaya devam etti. "Hatta bu kadar öfkelenme nedenin sözlerimde haklı olmam."

Sertçe, "Öfkelenmedim," dedim. Hâlbuki bedenim öfkeyle yanıyordu. Dudakları bir an kıvrılacak sandım ama düz çizgisini bozmadı.

"Gözlerin hiç öyle demiyor."

"Gözlerimle alıp veremediğin ne senin?" diye söylendim. Ardından cevap vermesine müsaade etmeden ayağa kalktım. Ne sanıyordu kendini? Beni altı üstü kaç kere görmüştü de yorum yapabiliyordu? Öfkeli adımlarla yürümeye başladığımda arkamdan geldiğini biliyordum. Durup öfkeyle ona doğru dönüp parmağımı havaya kaldırdım. "Beni tanımadan hakkımda yorum falan yapamazsın!" Tekrar arkamı dönüp yürümeye devam ettim.

"Sürekli bir şeyler söyleyip arkanı dönüp gidiyorsun." Sesini duyunca omuz silktim. Adımları büyük olduğu için artık yan yana yürüyorduk. "Seni kızdırmak istememiştim."

Alay dolu bir sesle gülüp dişlerimin arasından, "Beni kızdırmadın zaten," dedim.

"O zaman neden gidiyorsun?"

Başımı ona doğru çevirdim. "Çünkü bunu yapabiliyorum."

Başını iki yana doğru sallayınca tekrar önüme baktım.

Adımlarım aniden durdu. "Kes şunu."

Durup bana baktı. "Neyi?"

Gözlerindeki pırıltılar olmasaydı şayet bu saf hâline inanabilirdim.

"Sen iflah olmazsın," deyip yürümeye devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ardından ikimiz de yan yana koşmaya başladık. Bu defa konuşmuyorduk ve bence sessizken daha iyi anlaşıyorduk. Bir ara onun önüne geçtim. Ardından kendimi konuşulmayan bir yarışın içinde buldum. Konuşmadan koşuyorduk. Başta onun uzun bacaklarına rağmen ben öndeydim. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Daha hızlı koştum. Onu yeneceğimi düşünüyordum fakat aniden benim önüme geçti. Birkaç kilometre süren yarışmamızı artık kazanamayacağımı anlamıştım. Çünkü Ömer, açık ara öndeydi. Gücüm tamamen bittiği için kendimi çimlere attım. O kadar terlemiştim ki gözlerim bile bulanık görüyordu. Çimlere uzanıp gözlerimi kapattığımda göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bütün kaslarım acısa da iyi hissediyordum. Düşünmeden koşmak iyi gelmişti. Gözlerimin kapalı olmasına rağmen yanı başımda olduğunu biliyordum. Hatta gözlerini üzerime sabitlemişti. Şu an o kadar yorgundum ki, onu bile gözüm görmüyordu. Dakikalar geçerken nefes alışverişim nihayet düzene girdi. Gözlerimi açtığımda yandaki ağaca yaslanmış beni izlediğini gördüm. O kadar yoğun bakıyordu ki boğazımdaki kuruluk arttı. Gözlerimi hızla kaçırıp doğruldum. Bozulan saçlarımdaki tokayı çıkarınca saçlarım omuzlarıma döküldü. Saçlarımı bağlamak için düzeltirken gözlerim ona takıldı. Dikkatle saçlarıma bakıyordu. Rahatsızca kıpırdanırken hızla saçlarımı bağladım.

"Çabuk pes ettin."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Neredeyse dört kilometre boyunca koştuk!"

Omuz silkerken bana doğru geldi. Önümde durup elini uzattı. Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru attım. Gerçekten kocaman bir adamdı. Ya da ben bir altmış altı civarı olan boyumla fazla ufaktım. Bana elini uzatınca kaşlarım çatıldı. Elini uzatmak onun için kolay olabilirdi ama tutmak benim için hiç de kolay değildi. Babam bile elini uzatmamıştı bana. Şimdi bir yabancı tarafından uzatılan eli öylece tutamazdım. Başını eğip gözlerime samimiyetle baktı. Ömer'in gözlerinde ilk defa sıcak bir ifade görmenin verdiği şaşkınlıkla doldum.

"Tut hadi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki sesindeki güven veren ton, belki de gözlerindeki sıcak ifade... Beni etkileyen neydi bilmiyorum ama elimi havaya kaldırdım. Ömer elini uzatıp sıcak avucunu avucumla buluşturdu. Ona karşı ilk yenilgim oldu. Öyle sıkı tuttu ki elimi, aldığım cılız nefes ciğerlerime ulaşamadı. Teninden tenime akın eden sıcaklık afallamama neden olurken beni kendine doğru çekti. Göğsüm göğsüne çarptığında kalbimde bir deprem oldu. Göğsümdeki kemikleri aşan gözleri, gözlerime çarptı. Zamanın fay hatları elim elindeyken kaydı. Babamdan sonra ilk defa bir erkekten korktum fakat bu korku başkaydı. O kadar başkaydı ki nefesim tıkandı. Ne yapacağımı ya da düşüneceğimi bilemedim. Telaşla elimi geri çektim. Aceleci adımlarım geriye doğru gidince sırtım ağacın pütürlü yüzeyi ile buluştu.

"İyi görünmüyorsun."

Endişeli sesini duyunca boğazımı temizledim. Sakin çıkması için özen gösterdiğim bir sesle, "İyiyim," dedim. Ardından doğrulup, "Eve gitmem lazım," diye ekledim. Ömer konuşmak için dudaklarını araladı ama izin vermeden yanından geçip, "Hoşça kal," diye mırıldandım.

"Hoşça kal," diye karşılık verdiğinde eve doğru koşmaya başlamıştım bile. Bu defa arkamdan gelmedi. Bu iyiydi... Yalnız kalmam gerekiyordu.

Boğazımı tıkayan korku eşliğinde eve nasıl geldiğimi bile anlayamadım. Eve girdiğimde sırtımı kapıya yasladım. Ömer, içimde benim bile haberimin olmadığı bir yanımın elinden tutmuştu. Yıllar önce susturduğum yanımı konuşturmuştu. İçimde uyanan hisler, sinsi bir yılan gibi kalbime dolandı. Zehirli dişlerini kalbime geçirmesi kaçınılmazdı. İşte Ömer'den bu yüzden korkmuştum. O zehir, bir kere kanıma karışırsa, biliyordum ki mahvolurdum.

Duşa girip ılık suyla yıkandıktan sonra biraz daha iyi hissederek mutfağa geçtim. Annem kahvaltı hazırlıyordu.

"Günaydın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana dönüp gülümsedi. "Günaydın."

Ten rengimden gözlerime kadar anneme benzerdim. Sadece annemin saçları daha açık kahverengiydi benim ise siyaha yakındı. Masaya oturup çayımdan bir yudum aldım.

"İyi misin kızım? Bu aralar bir dalgınlık var üstünde."

Gözlerimi annemin sıcak bakan kahverengi gözlerine çevirdim. "İyiyim anne, sadece yorgunum."

Uzanıp elimi tuttu, parmak uçları soğuktu.

"Kendini çok ihmal ediyorsun Eyşan'ım. Bak kaç yaşına geldin, hayatına doğru düzgün bir erkek bile girmedi. Arkadaş desen, Doğan haricinde Verda ile ara sıra görüşüyorsun o kadar."

Annemin benim için endişelenmesini istemiyordum. Başımı yana eğip hafifçe gülümsedim. "Gayet iyiyim ben, beni düşünüp üzülme."

Kısık bir sesle, "Yok mu kimse?" diye sordu.

Bu tavrı yüzünden kahkaha attım. "Maalesef tatlım, evde kalıp başına bela olacağım ben."

Annem dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana doğru salladı. "Deli kız," diye söylendi.

Omuz silktim. İnsanlar bu kadar güvensizken kimseyi hayatıma alamazdım. Ömer'in varlığı zihnimi işgal etmek için hazır da bekliyordu. Başımı iki yana doğru sallayıp buna engel oldum. Yalnız başıma mutluydum ben.

O günün üstünden iki gün geçti. Ömer'i bu süre zarfında hiç görmemiştim. Bu iyiydi, onu görmediğim için daha az düşünüyordum. Ara ara aklıma gelse de hemen buna engel oluyor, onun haricinde şeyler düşünüyordum. Ama bazen bakışlarım beni hiçe sayarak tuttuğu elime takılıyordu. İçime akın eden yoğun hisleri hatırlıyordum. O anlarda onu düşüncelerimden kovmak daha zordu. Keşke elini hiç tutmasaydım diye düşünmeden edemiyordum. Gereksiz bir yakınlaşmaydı neticede.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daldın yine."

Bakışlarım bana gülümseyen gözlerle bakan Verda'yı buldu. Başımı iki yana salladım. "Uykusuzum sadece."

Kaşları çatıldı. "Şu aralar bir hâller var sende."

Yeşil gözleri merakla parlıyordu. Başımı iki yana doğru salladım. "Sadece sana öyle geliyor."

Kollarını önünde bağladı. Memnuniyetsiz çıkan sesiyle, "Öyle olsun madem," dedi.

Gülümsedim. "Öyle zaten."

"Yarın akşam dışarı mı çıksak?"

Elimdeki dosyayı masaya bıraktım. İyi olabilirdi. Hem kafamı dağıtmış olurdum. Bu yüzden, "Olur," dedim. "Ee, Ateş ile aranız nasıl?"

Verda Ateş'in adını duyunca iç çekti. Gözlerinde ona duyduğu aşkla, "İyi," diye mırıldandı. Dolgun dudaklarını sarkıttı. Tam bir Leyla olmuştu. "Bu gece nöbetim olmasaydı keşke."

Bu tavrına kıkırdadım. "Merak etme, seninki kahveleri alır gelir akşam."

Ateş ile Verda'nın çok güzel bir ilişkisi vardı. Ateş, Verda'ya o kadar düşkündü ki nöbetçi olduğu geceler muhakkak hastaneye uğrardı.

Gözleri aşkla parladı. "Umarım."

Bakışlarımı saate çevirdim. Yarım saat sonra çıkış saatim geliyordu.

"İstersen çık, ben idare ederim seni."

Başımı iki yana doğru salladım. "Gerek yok."

Verda elini omzuma koydu. "Git işte ya, biraz hava alırsın. Hem yarım saatten bir şey olmaz."

Güzel bir teklif olduğu için daha fazla itiraz etmeyi bıraktım. "Peki o zaman, çıkıyorum ben."

Verda ile vedalaştıktan sonra üstümü değiştirmek için giyinme odasına geçtim. Dalgın hareketlerle siyah kotumu ve siyah boğazlı kazağımı giydim. Toplu saçlarımı açıp parmaklarımla düzelttim. Çantamı alıp dışarı çıktığımda temiz havayı soludum. Hemen eve gitmek istemediğim için yürümeye başladım. Sonra birden adımla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rım, geçen gün gittiğim çocuk parkına doğru ilerlemeye başladı. Neden oraya gittiğimi bilmiyordum ama kendime engel olamadım ve üşüyen ellerimi ceplerime yerleştirip parka doğru yürüdüm. Derin bir iç çekerken geçen gün uyuyakaldığım banka doğru yürüdüm. Fakat gördüğüm kişiyle beraber adımlarım kesildi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Ömer, o bankta oturuyordu. Bacaklarım taşlaştığı için bir an hareket edemedim. Burada ne işi vardı ki? Benim için mi burada diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Ama bu çok mantıksız bir düşünceydi. Sonuçta buraya gelip gelmeyeceğimi bilmiyordu. Bir anda kendimi ona doğru yürürken buldum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Sırtı dönük oturduğu için beni henüz görmemişti. Yanına gidince bir an durup ona baktım. Burada ne işi vardı ya da esas soru, burada ne işimiz vardı? Sorular aklımı kurcalıyordu ve hiçbirinin cevabı yoktu. Cevapsız sorular ise tehlikelidir, her zaman... Alt dudağımı ısırırken kararsız bir şekilde elimi omzuna yerleştirdim. Başını hızla bana doğru çevirdi ve bakışları anında gözlerimi buldu. *Kalbim, gözlerinde vurgun yedi.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM
SIĞ SULAR

Gözlerinin mavisi koyuydu, laciverte çalıyordu ama tam olarak değildi. İlk defa bu renk göz görüyordum. Beyaz teninde mücevher gibi parlıyordu. Bakışlarında ise beni sarsan bir ifade vardı. Bu ifade içimde, durup saatler boyunca gözlerine bakma isteği doğuruyordu. O kadar baskın bir istekti ki tırnaklarımı avucuma geçirdim. Aramızda yoğun bir sessizlik yaşanırken, Ömer yavaşça ayağa kalktı. Başımı geriye doğru atıp onu izlerken kuru bir sesle konuşmaya başladım.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Kısılan gözleriyle beni incelemeye başladı. O kadar dikkatli bakıyordu ki yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. Muhtemelen bu kızarıklığı o da gördü. Dudağının kenarı seğirirken, "Aynı durum benim için de geçerli," dedi. Sesinde hafif bir alay vardı. Çenemi havaya kaldırıp yanaklarımdaki kızarıklığı görmezden geldim.

Kollarımı önümde bağlayıp savunmacı bir tavırla cevap verdim. "Ben buraya hep gelirim."

Ömer ellerini cebine yerleştirdi. Omuz silkerken, "Artık ben de geliyorum," dedi.

Kendinden emin duruşu kısa bir an afallamama neden olduğu için bir an bakakaldım. Başımı yana doğru eğerken yüzünü izledim. Gözlerine bu durumdan eğlendiğini gösteren parıltılar vardı. "Neden?"

Üst dudağına oranla daha dolgun olan alt dudağını büktü. "Canım öyle istiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevabı karşısında kaşlarım havalandı. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce gözlerinde muzip bir ışık belirdi. İlk defa böyle bir adamla karşılaşmıştım. Hem ne istediğini bilen, kendinden emin biriydi hem de ne yapacağını kestiremediğim çelişkilerle doluydu. Korkutucu bir kombinasyondu.

Düz bir sesle konuşmaya başladım. "Garip bir adamsın."

Başını yana doğru eğdi. "Olabilir."

Cevap vermeden banka oturdum. Yorucu bir gün geçirmiştim. Ömer de hemen yanıma oturduğunda heybetli bir bedene sahip olduğu için yerim daraldı. Omzu neredeyse omzuma değiyordu.

"Sürekli karşıma çıkıp duruyorsun. İşin gücün yok mu senin?"

Yana doğru çekilirken söylediğim sözler üzerine bana doğru döndü.

"Aslında şu aralar son derece yoğunum."

Kafam karıştığı için şaşkın bir sesle, "O zaman neden buradasın?" dedim.

Sadece omuz silkti. "Canım öyle istiyor."

Başımı bezginlikle iki yana doğru salladım. O sırada elinde güller olan genç bir çocuk yanımıza geldi. "Abi gül gibi sevgiline bir gül alsana be. Sevindir yengeyi."

İkimizin bakışları, orta boylarda olan esmer çocuğa döndü. Gözlerimi konuşan çocuğa çevirip dik dik bakmaya başladım.

"Abe abla ne bakıyon öyle kötü kötü? Almıyor mu yakışıklı abem seni, ondan mı bakıyon böyle?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken ağzım resmen açık kaldı. Yanımda oturan Ömer ise bu durumdan son derece keyif alıyor olmalı ki kahkaha atmaya başladı. Çocuk ise patavatsız sözlerine devam etti. "Almıyorsa üzülme be ya. Türkan Şoray gibi gacısın. Bulursun başka yakışıklı."

Gözlerimi kırpıştırırken, "Bulmuyorum ya ben kimseyi," diye patladım. Sözlerimin ardından Ömer'in kahkahası daha da büyüdü. Başımı ona çevirip ters ters baktım. Umursamadan gülmeye devam edince öfkeyle doğruldum. Yürümeye başladığımda o da hemen arkamdaydı. Çiçekçi çocuk ise arkamızdan bağırmaya devam ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gül al abem sen, sakinleşir yenge."

Başımı iki yana doğru salladım. Ardından durup Ömer'e doğru döndüm. Yüzündeki eğlenen ifadeyi gizlemeden bana bakıyordu.

"Kızma bak, alacağım seni." Sertçe yüzüne bakmama rağmen sırıtıyordu. "Gül almadım diye mi böyle bakıyorsun?"

Dudaklarım aralanırken, "Hıhı tabii," diye söylendim.

"Neden peşimden geliyorsun?"

Başını hafifçe öne doğru eğdiğinde, dudaklarındaki sırıtış kaybolmuş yerini mahcup bir ifadeye bırakmıştı.

"Sadece seni tanımak istiyorum."

O kadar masum bir tavırla söylemişti ki bir an, ona kaba davrandığım için kendimi çok kötü hissettim. Bu durum iyice öfkelenmeme neden olurken, "Neden?" diye patladım.

Ömer, benim aksime son derece sakindi. Uzun uzun yüzüme baktı. Ardından bana doğru gelip tam önümde durdu. Başını bana doğru eğdiği zaman hafif dalgalı saçları alnına döküldü.

"Bu su içmek gibi bir dürtü. Nedeni yok ama istiyorum."

Kısık sesli açıklaması karşısında cevaplarımı yitirdim. Geriye doğru bir adım atarken buldum kendimi. Göğsümde yabancı bir his yeşeriyordu. Ben bu hissin adını bilmiyordum. Bilmediğim durum karşısında kaçmak en mantıklı fikirdi. Saçımı gergince kulağımın arkasına itelerken arkamı döndüm. Gitmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum fakat bileğime dolanan el buna engel oldu. Tek seçeneğimi de elimden aldı. Yer ayaklarımın altında titrerken Ömer beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Bileğimi güçsüz bir şekilde çekmeye çalıştım, izin vermedi. Benim güçsüzlüğümün aksine o güçlüydü, ne istediğini bilen tavrı ise gücünü arttırıyordu. Bana doğru biraz daha eğilirken diğer elini uzatıp kulağımın arkasına itelediğim saç tutamına dokundu. Teması ufak olsa da etkisi büyük olmuştu, zar zor nefes alıyordum. Saçımı yavaşça kulağımın arkasından çıkardığında gözleri elini takip ediyordu.

"İzin ver," diye fısıldadı. Titrek bir nefes aldığımı görünce bakışlarını kısa bir süre dudaklarıma çevirdi. Dudaklarım kurudu. Yana-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğımın iç kısmını sertçe ısırdığım sırada, yakıcı bakışlarını gözlerimle buluşturdu. Gözlerine bakınca, kokusunu soluyunca derin bir okyanusun içine dalmışım gibi bir his yayılıyordu içime. Sığ sularında boğuluyor, nefes alamıyordum. Elimi kolumu bağlıyordu bu durum. Parmakları saçımın ucuna kayarken sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Seni tanımama izin ver."

Ve kelimelerim, elimden uçup giden bir balon gibi beni terk etti.

Annemin elleri saçlarımın arasında gezinirken, saatler önce Ömer'in dokunduğu saç tutamını parmağıma dolamıştım. Görüntüsü ve sözleri aklımdan çıkmıyordu. Göğsüme ektiği yabancı hisler ise kalbimi şişiriyordu. Yanından ayrılınca eve gelmiş, üstümü dahi değiştirmeden annemin kucağında soluklanmıştım. Annem saçlarımı usulca okşamaya başlamıştı. Bu hareketi genelde sakinleşmemi sağlardı fakat bu gece, bir işe yaramıyordu. Zihnimi işgal eden yabancı adam ve en fazla onun kadar tanıdığım yoğun hisler, bütün huzurumu kaçırmıştı. Derin bir nefes çektim içime.

"İyi misin yavrum?"

Annemin yumuşak sesini duyunca nefesimi dışarı erdim. Sırt üstü dönerken bakışlarımı tavana çevirdim. İçime hapsettiğim nefesi yavaşça dışarı verirken birkaç saniye sustum. Çok sonra, "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Annem eğilip soğuk dudaklarını alnıma yasladı. "Zamanı geldi mi?"

Doğrulduğu sırada sarf ettiği sözler üzerine bakışlarımı ona çevirdim. "Neyin?"

Ses tonumda yabancı bir ürkeklik vardı.

"Duvarlarının arasına birini kabul etmenin."

Göğsümdeki hisler o kadar şişti ki soluk borumu tıkadı, nefes alamadım. "Anne," diye sızlandım. Aniden dolan gözlerimi yumarken kısık bir sesle, "Duvarlarıma dokunuyor," dedim. İtirafım beni bile hazırlıksız yakaladı ama gerçek buydu. Ömer varlığını unuttuğum duvarlarıma dokunuyordu. Ömer beni yeniyordu. Şakağımdan aşağı yuvarlanan gözyaşım korktuğumun belirtisiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem saçlarımı okşamaya devam ederken sakin bir sesle, "Belki de kabullenmelisin. O duvarlarını artık yıkmalısın," dedi.

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. "İstemiyorum."

"Bence istiyorsun. Korkunun nedeni de bu."

Sözleri soğuk su etkisi yaratırken gözlerimi açtım. "Ben," dedim ama devamını getiremediğim için sustum. Ne olursa olsun anneme yalan söyleyemezdim. Kendime söylerdim ama anneme söyleyemezdim. Hem söylesem bile inanmazdı ki, kandıramazdım onu. Bu yüzden birkaç saniye boyunca sustum. "Olmaz."

Cılız itirazımı duyan annem bilmiş bir edayla gülümsedi. "Olur Eyşan'ım. Kalp başına buyruktur. Dinlemez seni."

Elimi saatlerdir hızlı atan kalbime bastırdım. "Artık kalbine birini alma vaktin geldi."

Bunu yapamazdım. Annem de biliyordu aslında. Babasının en çirkin yüzüyle tanışan bir kız çocuğuydum ben, başka bir erkeğe daha güvenemezdim ki. Öyle kolay değildi.

"Özgür bırak kalbini." Soğuk parmak uçları alnımda oluşan kırışıklıkların üstünde gezindi. "Ama dikkat et, özgürlüğün gözü açtır. Seni esir etmesin."

Konuşamadım. Verecek cevabım yoktu. Bu yüzden, "Kapatalım mı bu konuyu?" diye geveledim.

Annemin sözleri zihnimde dönüp dururken Ömer'in dokunduğu saçımla oynamaya devam ettim. Annem içine düştüğüm karmaşayı anladığı için üstüme gelmek yerine bana ayak uydurdu. "İş nasıl gidiyor?"

"İyi ve yorucu. Her zamanki gibi."

"Verda nasıl?"

Adını duyduğum an gülümsedim. Verda'yı gerçekten seviyordum.

"İyi, Ateş ile beraber daha iyi."

Annem mutlulukla gülümsedi. O da Verda'yı seviyordu. Hoş, o tatlı gülümsemesi sayesinde onu sevmemek mümkün değildi.

"Kumandayı uzatsana kızım, bitti sonunda reklam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemin heyecanlı sesini duyunca gülmeye başladım. Bu dizilerden ne anladığını hiç anlamayacaktım sanırım.

"Aman anne, geçen bölümün aynısı işte. Değişen bir şey yok."

Annem dikkatle televizyonun sesini açarken, "Yok, bu bölüm çok heyecanlı. Sonunda birbirlerini sevdiklerini itiraf edecek gibiler," dedi.

Diziye çatılan kaşlarımla baktım. "Sanmam. Öyle olsa final olur."

Fakat annem diziye kilitlendiği için beni duymadı. Bu hâllerine gülmeden edemedim. Ben de onunla beraber oturup hiç anlamadığım hâlde diziyi izlemeye başladım. Aradan geçen iki saatin ardından doğrulup anneme döndüm.

"E dedim anne ben sana, itiraf etmezler diye." Dizi neredeyse bitmek üzereydi ama hiçbir gelişme olmamıştı.

"Aman sen de kızım, haftaya ederler ne olacak?"

Bu defa kahkaha attım. "Daha fazla bu çileye katlanamıyor ve odama gidiyorum," diye ayaklandım.

Tam ayağa kalkmıştım ki telefonun sesini duydum. Telefonu elime alınca gördüğüm isim üzerine kaşlarım havalandı.

Ömer: Eyşan?

Ömer parktayken numaramı almıştı ama mesaj atmasını beklemiyordum. Bu yüzden cevap yazmadan ekrana bakakaldım.

Ömer: Uyumadığını biliyorum.

Havalanan kaşlarımla kanepeye oturdum. Saat gecenin bir yarısı olmuştu.

Eyşan: Nerden biliyorsun?

Ömer: Yarın işin yok mu?

Eyşan: Ve bu seni ilgilendiriyor çünkü?

Ömer: Soruya soruyla karşılık verilmez.

Eyşan: Kim demiş?

Ömer: Hâlâ soru soruyorsun...

Eyşan: Canım öyle istiyor çünkü :)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömer: Çok bilmiş.

Hafifçe gülümsedim. Ben cevap vermeyince Ömer'den bir mesaj daha geldi.

Ömer: Yarın seni evden almak istiyorum.

Eyşan: Buna gerek olduğunu düşünmüyorum.

Ömer: Sabah sekizde orada olacağım. Gerekli olduğundan değil.

Eyşan: Olmamanı tercih ederim.

Ömer: Sabah görüşürüz, kara kız.

Ömer: Uyu artık.

Bu despot tavrı karşısında dudaklarımdan bir hah sesi dökülürken cevap yazmadan telefonu kapattım. Yatağıma girdiğimde uykum olmasına rağmen uzun saatler boyunca uyuyamadım. Kafamın içi çok doluydu, bu yüzden uyuyamıyordum. Gözlerimi kapattığım anda ise Ömer'in gözleri aklıma süzülüyordu. Sabaha kadar dönüp durdum. Bir yanım onu hayatımda istiyordu ama diğer yanım korkuyordu. Özgürlüğümü ona kaptırmaktan, özgürlüğün esareti altına girmekten korkuyordum.

Sabaha doğru ancak uyuyabilmiştim. Geç saatte uyuduğum için sabah bir türlü uyanamadım. Bu yüzden erken kalkıp koşuya çıkma hayallerim suya düştü. Söylenerek yataktan kalkarken elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Fakat gözlerimin altı uykusuzluğun getirdiği mor halkalarla süslenmişti. Başımı iki yana doğru sallarken hızlı hareketlerle üstümü değiştirdim. Tam saçımı toplayacakken ani bir kararla açık bırakmaya karar verdim. Gözlerimin altına kapatıcı sürdükten sonra yüzüme renk gelmesi adına maskara ve açık renk ruj sürdüm. Telefonumu aldığımda saatin sekizi beş geçtiğini gördüm. Başımı iki yana doğru sallarken evden çıktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sinirlerim bozuluyordu.

Elimi göğsüme yerleştirip sıkıca bastırdım. "Sakin ol," diye söylenirken derin bir nefes aldım. Yüzümdeki sabit ifadeyle apartmandan çıkınca Ömer'in arabası görüş alanıma girdi. Arabasına binip binmemek arasında ikilemde kalırken arabanın kapısı açıldı ve Ömer indi. Üstünde bedenine oturan siyah bir takım elbise vardı. Saçlarının dal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gası bugün kaybolmuştu. Yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle yanıma geldiğinde aramızda derin bir sessizlik oluştu.

"Gelmemeni söylemiştim."

Elini ensesine yerleştirip sertçe ovdu. "Geleceğimi söylemiştim."

Ağırlığımı sağ dizime verirken başımı yana eğip düz bir ifadeyle yüzüne baktım. "Buna gerek yoktu."

Omuz silkerken kısaca, "Canım istedi ve yaptım. Hadi gidelim," dedi. Başımı iki yana salladım. Ardından neden bilmiyorum kendimi arabasına doğru yürürken buldum. Yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağlarken Ömer'in bakışlarını üstümde hissediyordum. Başımı kaldırınca hislerime yanılmadığımı anladım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Başımı ne var anlamında sallayınca parmağıyla kendi alnını işaret etti.

"Kaşlarını bu kadar çatma. Erken kırışacak yoksa."

Alnımdaki kırışıklık hızla kaybolurken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Ömer önüne dönüp arabayı çalıştırdığında kolumu bağdaş yapıp başımı cama doğru çevirdim. Ben ne yapıyorum böyle? Doğru düzgün tanımadığım adamın arabasında ne işim vardı? Cevabından deli gibi korktuğum sorular zihnimi çiziyordu. Sadece birkaç gün içinde beni bana yabancı kılmıştı. Ne istediğini bilen, net bir insandım ben fakat şu an bilmiyordum. Hayatım bu belirsizlikler yüzünden griye boyanıyordu. Düşüncelerimin bataklık gibi beni içine çekmesine engel olamıyordum. Ömer'in sorduğu sorulara bile doğru düzgün cevap veremediğim için muhabbet etme çabaları sonuçsuz kalmıştı.

"Eyşan, iyi olduğuna emin misin?"

Sıkıntılı bir nefes verirken gözlerimi yumdum. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum şu an. Buna neden olan ise yanımdaki adamdı.

"Sadece uykusuzum." Aklıma gelen ilk bahaneye sarılmıştım.

"İşten kaçta çıkacaksın?"

Araba parkın yanında dururken, "Neden?" diye sordum. Saçımı kulağımın arkasına itelerken Ömer bana doğru döndü. Konuşmadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana doğru eğilip elini yüzüme doğru uzattı. Geri çekilmeme izin vermeden saçımı kulağımın arkasından kurtardı. Bunu sürekli yapması sinir bozucuydu.

"Neden bu kadar çok düşünüyorsun?"

Yakınlığı karşısında donup kaldım. Tepki veremeden yüzüne bakıyordum. Parmakları hâlâ saçıma dokunuyordu. Buna son vermek için geri çekildim.

"Genel hâlim bu benim."

Yavan bir şekilde söylediğim sözlerin ardından arabadan indim.

"Öyle olsun bakalım," dediğini duysam da cevap vermedim.

Ömer de arabadan indikten sonra yanıma geldi.

"Vaktin varsa kahve içelim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Uykusuz olduğunu söylemiştin, iyi gelir. Hadi gel."

Tekrar itiraz edecektim ki Ömer yolun karşısındaki kafeye doğru yürümeye başladı. Bu buyurgan tavrı karşısında gözlerim kısıldı. Eğer uykusuz olmasaydım direkt hastaneye giderdim fakat canım kahve istiyordu. Onu takip ettim. Beraber kafeye girdikten sonra ikimiz de bol sütlü latte isteyince birbirimize garip garip bakmaya başladık. Bu beklemediğim bir tesadüftü. İkimiz de bu konu hakkında yorum yapmadan beklemeye başladık. Onun yanından fazladan gergin hissediyordum. Bu yüzden gözlerimi ondan kaçırıp kafede gezdirdim. Fakat Ömer inatla beni izliyordu. Benim şekerli onun şekersiz lattesi hazır olunca derin bir nefes alabildim. Biraz daha dikkatli bakışlarının altında kalmak istemiyordum. Kafeden ilk ben çıktım. O da hemen arkamdaydı. Konuşmadan yolun karşısına geçip sözleşmiş gibi aynı banka oturduk. Temiz hava iyi gelirken kahvemden bir yudum aldım. Bir yanım çok huzurlu diğer yanım ise şüphe dolu olduğu için kendimi bir türlü rahat hissedemiyordum. Ben bu ikilemle yaşayamazdım, tek bildiğim buydu. Aramızdaki bu şey her neyse başlamadan son vermek en iyisi olacaktı. Fakat gözlerini gördüğüm an sustum. Ben sustum ama Ömer konuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gözler kördür. İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu bulabilir."

Küçük Prens kitabından yaptığı alıntının anlamını çözmeme fırsat vermeden başını aniden omzuma yasladı. Gözlerim şaşkınlıkla açılsa da konuşamadım. Dilimi yutmuş bile olabilirdim.

"Yüreğinle bak, olur mu Eyşan?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. BÖLÜM
GÖKYÜZÜ

Omzumda bir dünya taşıyordum. Bana yasladığı başı bana yabancı bir dünyaydı ve ben o dünyayı, sağ omzumdaki meleğimle beraber taşıyordum. Kafam şimdi gökyüzü, kalbim lunapark alanı gibiydi. Göğsümün içinde sabit ritimle atam kalbim, o kadar hızlı atıyordu ki davul gibi kulaklarımda çalınıyordu. Zaman ise öyle hızlı geçiyordu ki yetişemiyordum. Avuçlarımda tuttuğum kahvem de soğudu. Ne yapacağımı bilmediğim için hareketsiz kalmaya devam ettim. Ta ki Ömer başını kaldırıp doğrulana kadar. Bakışları ifadesiz duran yüzümdeydi, benim aklım ise tenime işlediği sıcaklıktaydı. Bu yüzden konuşmasına müsaade etmeden ayağa kalktım.

"Gitmem gerekiyor."

O da benimle birlikte ayağa kalktı.

"Benim de işe gitmem gerekiyor."

Bakışlarım yerde geziniyordu. "Peki," diye mırıldanıp ileriye doğru hareket ettim. Ömer de benimle aynı anda hareket edince bedenine çarptım. Bunu fırsat bilen kolları hızla belime dolandı. Başımı geriye doğru atarken, ürkek bakan gözlerim gözlerine takıldığında sertçe yutkundum. Benim korkumun aksine göz bebeklerinde, bu durumdan son derece eğlendiğini gösteren pırıltılar vardı.

"İyi misin?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken belimdeki elini düşünmemeye çalışıyordum. Boğazımı temizledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçekten gitmem gerekiyor."

Ömer hafifçe gülümserken elini çekip bir adım geriye gitti. Duruşumu dikleştirirken saçımı kulağımın arkasına iteledim. Ömer'in gözleri saçıma takıldı. Bir an saçımı düzelteceğini düşündüm fakat o, uzun uzun bakmak dışında bir şey yapmadı. Bir adım daha geri giderken bir elini cebine yerleştirdi.

"Görüşürüz."

Başını aşağı doğru eğdi. O kadar dikkatli bakıyordu ki ne yapacağımı bilmiyordum. Yana doğru bir adım atmıştım ki yavaşça, "Görüşürüz Eyşan," dedi.

Ses tonunun içime yaydığı sıcaklığı görmezden gelerek yanından geçip gittim. Bakışlarını sırtımda hissederken yürümeye çalışmak hiç kolay değildi. Ve dizlerim... Resmen dizlerim titriyordu. Kaşlarım çatıldı, bedenimdeki bu değişikliğe öfkelenirken daha hızlı yürüdüm. Dönüp ona bakmak isteyen yanım o kadar baskındı ki bir an durdum. Bakmamam gerekiyordu. Bu saçmaydı! Ama baktım işte. Durup başımı ona doğru çevirdim. Hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Hareket etmeden öylece beni izliyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen bakışlarındaki derinliği gördüm. Sarsıldım. Rüzgâr sertçe esti, iliklerime kadar titredim. Öylece durmuş ona bakarken Ömer elini kaldırıp hafifçe salladı. Omuzlarım çökerken tuttuğumdan habersiz olduğum nefesimi dışarı üfledim. Sonra yavaşça elimi kaldırdım ve ona el salladım. Dudağının köşesi havalandı, o kıvrımda kalbim asılı kaldı. Kalbim ilk defa bir erkeğe asılı kaldı.

Bu ânı unutma Ömer. Bana gülümsediğinde kalbimi kendi kalbinde asılı bıraktığın ânı, ölsen unutma. Çünkü ben, ölsem unutmayacağım...

"Of, çok yoruldum."

Verda kendini yorgunca koltuğa atarken ona gülümseyerek baktım.

"Yoğun bir gündü."

Bakışları bana döndü. "Hem de nasıl, ayaklarımı hissetmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını sandalyenin arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. Benim de ondan pek bir farkım yoktu. Sabahtan beri hiç durmadan çalışıyorduk. Başını bana doğru çevirip, "Nurgülcüğüm nasıl?" dedi.

"İyi, sana selamı var."

Mutlulukla gülümserken doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Evet." Annemle birbirlerini çok seviyorlardı ve bu benim aşırı hoşuma gidiyordu.

"En yakın zamanda geleceğimi söyle ona olur mu?"

Sırıtmaya başladım. "Ateş'ten fırsat bulacağına emin misin?"

Gözleri irileşirken utangaç bir şekilde, "Aşk olsun Eyşan ya, o da ne demek?" dediğinde kahkaha attım.

"Ben bilmem, bir an bile ayrılmayan sizsiniz."

Dil çıkardı bana. "Seni de göreceğiz."

"Çok beklersin canım."

Ayağa kalkıp üstümü değiştirmeye başladım.

"Of, benim çıkışıma daha çok var."

Ona dönüp yanağını sıktım. "Kıyamam, Ateş'inden uzak mı kalacaksın sen?"

Hafifçe elime vurdu. "Alay etmesene."

Saçlarımı düzeltirken omuz silktim. "Çok tatlısın, elimde değil."

Somurtan yüz ifadesine aldırmadan eğilip yanağını öptüm. "Hadi ben kaçar."

Verda ile vedalaştıktan sonra odadan çıkıp hastanenin çıkış kapısına doğru yürüdüm. Park olayının üstünden geçen iki gün boyunca Ömer'i görmemiştim. Garip bir şekilde sessizliğe gömülmüştü. Ne mesaj vardı ne de karşıma çıkıyordu. Sanırım sonunda sözümü dinleyip benden uzak durmaya karar vermişti. Bu durumun beni mutlu etmesi gerekiyordu fakat etmiyordu. Dengem tamamen bozulmuştu. Ne düşüneceğimi bilmez bir durumdaydım. Dalgınca hastaneden çıktığımda onu karşımda görmeyi gerçekten beklemiyordum. Arabasına yaslanmış bir hâlde duruyordu. Beni görünce yaslandığı yerden doğruldu, ben ise orada dikilmeye ve dik dik ona bakmaya devam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ettim. Günler sonra neden aniden ortaya çıkmaya karar vermişti ki? Hızlanan kalp atışlarıma söverken daha fazla dikilmemem gerektiğini anlayınca derin bir nefes alıp ona doğru yürümeye başladım. Üstünde takım elbise yerine siyah bir kot ve siyah bir kazak vardı. Farklı görünüyordu, bir o kadar da aynı. Bu adam her hâlimyle nefes kesiciydi! Gözlerim her ne kadar yüzünde gezinmek istese de bunu yapmamaya çalıştım. Çünkü yüzüne bakınca içimde bir şeyler eriyordu ve sağlıklı düşünemiyordum. Adımlarım tam önüne gelince kesildi.

"Selam."

Bakışlarım gözlerini buldu. Düz bir ifadeyle, "Selam. Burada ne işin var?" dediğimde hafifçe güldü. Bu tavrı karşısında kaşlarım çatılırken kollarımı göğsümde bağladım.

"Yine çok tatlısın," dedikten sonra parmağının ucunu burnuma değdirdi. Hafifçe geri çekildim.

"Cevap bekliyorum."

Huysuz cevabım karşısında omuz silkti. Ardından ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Birkaç gündür görüşmüyoruz, beni özlemişsindir diye düşünüyordum." Başımı yana eğip bezgince yüzüne baktığımda elini ensesine yerleştirip hafifçe kaşıdı. Bir şey söylemek istiyor gibiydi. Ama sanırım cesaret de edemiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra aniden konuşmaya başladı. "Benimle alışverişe gelmek ister misin?"

Sorusuna karşısında kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"Bu da nereden çıktı?"

Alt dudağını hafifçe büktü. "Yeni eve taşındım, yardıma ihtiyacım var."

Alık alık yüzüne bakarken yüz ifadesinden ciddi olduğunu anladım. Alaycı bir sesle, "Ve bunu daha birkaç gündür tanıdığın birinden istiyorsun?" diye cevap vermekten kendimi alıkoyamadım.

Kaşları hafifçe çatılırken başını aşağı yukarı doğru salladı. "Öyle görünüyor."

Kollarımı çözerken, "İyi de bu hiç mantıklı değil," diye söylendim.

Doğru düzgün birbirimizi tanımıyorduk bile!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden?"

Sorusu karşısında alayla güldüm. "Ciddi misin sen?"

Masum bir şekilde yüzüme bakınca derin bir nefes aldım ve sakince konuşmaya başladım.

"Ömer, henüz birbirimizi tanımıyoruz."

Bana doğru bir adım attığında yüzünde ciddi bir ifade oluştu. Başını hafifçe eğip göz temasımızı güçlendirdi.

Kısık bir sesle, "Birbirimizi tanımamız için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorum," dedi.

Ne istediğinden o kadar emindi ki onu geri çeviremiyordum. Bakışlarındaki ısrar yüzünden belki de bilmiyorum ama kendimi, "Alışveriş tam olarak ne için olacak?" diye sorarken buldum.

Dudakları varla yok arasında bir şekilde kıvrıldı. "Detayları yolda veririm."

Ömer geri çekilip arabaya binmek için hareket etti. Ben de yolcu koltuğuna geçerken başımı iki yana doğru salladım. Bu Eyşan yabancıydı, verdiği kararlar ve tepkileri bana çok yabancıydı. Kendimi tanıyamıyordum ve tanımadığım gibi ona engel de olamıyordum. Dalgınca emniyet kemerimi bağlarken Ömer yola koyuldu.

"Yeni eve taşındım ve eşya konusunda bana yardım etmeni istiyorum."

Yanağımın iç kısmını ısırırken başım hafifçe salladım. "Peki."

Bana döndü. "Önce evi görmek ister misin?"

"Fikir sahibi olmam açısından iyi olur."

Ömer beni başıyla onayladı.

"Ev biraz uzakta." Soru soran bakışlarımı görünce devam etti. "Şehrin gürültüsünden uzaklaşmak istedim."

Başımı cama doğru çevirdim. Günlerdir ortada olmamasının nedeni bu ev olabilir miydi acaba? Bu düşünceyi anında aklımdan çıkardım. Beni ilgilendirmezdi. Anneme gecikeceğime dair haber vermek için telefonumu çantamdan çıkardım.

Numarasını tıkladıktan sonra telefonu kulağıma yaslayıp cevap vermesini bekledim. İkinci çalışta açmıştı.

"Annem, nasılsın?"

"İyiyim yavrum. Nerede kaldın? Seni bekliyorum."

Yanağımın iç kısmını ısırırken hızlı bir şekilde, "Ben bu akşam biraz gecikeceğim," dedim.

Annem kısa bir an duraksadıktan sonra, "Tamam kızım, dikkat et kendine," deyip telefonu kapattı. Annem bana güvendiği için sorgulamamıştı. Bu güveni içimi ısıtıyordu. Telefonumu çantamın içine koyarken Ömer kırmızı ışıkta durdu.

"Tek çocuk musun?"

Bakışlarım ona dönünce göz göze geldik. Bakışlarında gizlemediği bir merak vardı.

"Evet, tek çocuğum. Senin kardeşin vardı değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Aslında ağabeyim."

Bakışlarım yüzünde gezinirken yaşını merak ederken buldum kendimi. Özellikle gülümseyince çok genç görünüyordu.

Yeşil ışık yanınca tekrar yola koyuldu.

"Benimle alışverişe gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Kaşlarım çatılırken bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kabul etmeme onun kadar ben de şaşırmıştım.

Kuru bir sesle, "Yardımsever biri olduğum için," dedim.

Sözlerim karşısında hafifçe güldü. Arabayı durdururken bana doğru döndü. "Garip bir kızsın."

Omuz silktim. "Herkes kadar," diye cevap verdim.

Bakışları yüzümde uzun uzun gezinirken arabanın içini sessizlik kapladı. Laciverte çalan gözleri o kadar detaylı bakıyordu ki! Sanki ona söylemediğim şeyleri bile görebiliyordu. Bu rahatsız ediciydi. Yüzümü önüme doğru çevirip kemerimi çözmek için hareketlendim. Bu sayede Ömer bana bakmayı bırakıp emniyet kemerini çözdü.

"Hadi inelim."

Beraber arabadan inince tek katlı bir evin bahçesinden içeri girdik. Ömer şehir merkezinin uzağında, tek katlı evlerin bulunduğu lüks bir semte taşınmıştı. Etrafa bakarken daha ilk andan sessizliği beni kendine hayran bırakmıştı. Böyle bir yere taşınmak istemekte kesinlikle haklıydı. Kapının kilidini açınca boş olan evin içine girdik. Ev büyük camlar sayesinde ferah ve ışıl ışıldı. Neredeyse bizim dairemiz genişliğinde salonu vardı. Salonun en güzel yanı ise kesinlikle şömineydi. Diğer odalar ise daha küçük olsa da güzeldi. Özellikle mutfağa bayılmıştım. Benim gibi mutfağı sevmeyen birini bile cezbedecek kadar güzeldi. Bembeyaz olan mutfakta her şey son derece modern ve düzgündü. Dolapların kapağı bile yoktu. Muhtemelen dokununca açılıyordu.

Şöminenin yanında dururken, "Evin çok güzel," dedim.

Hayranlık dolu sesimi duyunca utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Bakışlarım şömineyi buldu. "Dekor için mi burada?"

Başını iki yana doğru salladı. "Bunu ben yaptırdım."

"Güzel fikir."

"İstersen bir gün beraber deneriz."

Sözleri karşısında kızardığımı hissederken boğazımı temizledim. Ne cevap vereceğimi bilmediğim için ona sırtımı dönüp cama doğru ilerledim.

"Perde almamız için camın ölçüsünü bilmemiz gerekiyor."

Varlığını hemen arkamda hissediyordum.

"Bunun için ev sahibini ararım."

Ona doğru dönünce kolum göğsüne sürtündü. Bu kadar yakın olduğunu tahmin etmediğim için bu temas beni hazırlıksız yakalamıştı. Saçımı kulağımın arkasına itelerken tarazlı bir sesle, "Tamam," dedim.

Ömer elini uzatıp saçıma dokundu ve nefesim ciğerlerimin içinde sıkışıp kaldı. Gözlerim göğsünde kilitli kalırken saçımı yavaşça serbest bıraktı. Dokunuşunun içime yaydığı sıcaklık azımsanmayacak kadar çoktu. Bu yüzden hızla geri çekildim.

"Çıkalım mı?"

Cevap beklemeden dış kapıya doğru yürümeye başladım. Ömer de beni takip ederken sessiz kalmaya devam etti. Yola çıktığımızda bir ara uzanıp radyoyu açtı. Buna sevinmiştim çünkü sessizlik daha çok gerilmeme neden oluyordu.

Yarım saatin ardından Ömer bir mağazanın önünde durdu. İlk önce yatak odasının eşyalarından başlayacaktık. Mağazada satış görevlisi olan orta yaşlardaki adam bizi karşılayınca Ömer kısaca istediklerinden bahsetti. Adam bizi yönlendirirken mağazanın ikinci katına çıktık. Yatak odası için birçok seçenek vardı, beraber gezinmeye başladık.

"Bu sene en çok bu modeller tercih ediliyor. Eşiniz de çok beğendi." Şaşkınlıkla adama doğru döndüm, incelediğim beyaz renkli oda takımını gösteriyordu. Adam bakışlarımı fark edince çekingen bir ifadeyle, "Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi.

Ömer gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken düz bir sesle cevap verdim. "Eşi değilim."

Adam mahcup bir sesle, "Ah üzgünüm, patavatsızlık ettim. Sevgiliniz de çok beğendi demek istemiştim," dediğinde Ömer alttan alttan gülmeye başladı.

Yanaklarım kızarırken, "Sadece arkadaşız," diye çıkıştım. Adam da tıpkı benim gibi kızarırken Ömer bundan sonrasını ikimizin halledeceğini söyledi. Adam hevesle bizi yalnız bırakırken başımı iki yana doğru salladım.

Bakışlarım Ömer'in yüzündeki sırıtmaya takılınca ters ters, "Gülmeye devam edeceksen seni yalnız bırakayım," diye söylendim.

Boğazını temizlerken yüzündeki gülümsemeyi gizledi. "Devam edelim."

Cevap vermeden eşyalara bakmaya devam ettik. En son antrasit renginde bir takımda karar kıldık. Yatak odasına pek müdahale etmesem de salon takımının koyu olmasına şiddetle karşı çıktım. Neyse ki o da bana hak verdi. Kanepeler krem, koltukları da lacivert tercih ederken halı ve perde seçimini tamamen bana bıraktı. Onu kızdırmak için pembe perdeleri gösterdim.

"Bunlar çok güzel."

Gösterdiğim perdelere bakınca yüzünde öyle bir ifade oluştu ki gülmemek için yanağımı ısırdım.

"Şu neredeyse çingene pembesi olanlar mı?"

Masum bir ifadeyle gözlerimi kırpıştırırken, "Evet, çok güzeller," dedim.

Gergince saçlarını kaşıdı. "Emin misin?"

Yüzündeki ifade o kadar komikti ki dayanamayıp kahkaha atmaya başladım. Boş boş yüzüme bakınca kahkahalarımın arasından, "Sadece şaka yapıyordum," diyebildim.

Bakışları dudaklarımda asılı kaldı, durup gülüşümü izlerken yavaşça iç çekti. "Çok güzelsin, özellikle gülünce..."

Hayranlık dolu çıkan ses tonu utanmama neden olurken gülmeyi bıraktım. Gözlerimi gözlerinden kaçırırken ne yapacağımı şaşırdım. Ömer bunu fark etmiş gibi yanıma geldi. Bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyordu. Bu yüzden hızla geri çekildim.

"Artık gidelim mi? Yarın devam ederiz."

Bir kez daha cevap vermesini beklemeden onu ardımda bıraktım.

"Artık şu perdeleri takacak mısın?" Ömer uzun bacaklarını uzatmış, kanepeye yayılmıştı.

"Yarın yapsak olmaz mı, çok yoruldum."

Gözlerini açmadan konuşmuştu. Bu tavrı karşısında gülümsedim. Haklıydı. İki gündür evin eşyalarını yerleştirmekle uğraşıyorduk. Bu yüzden ikimiz de son derece yorgunduk. Fakat perdeler olmadan ev boş görünüyordu. Uzanıp elini tuttum.

"Hadi kalk tembel şey."

Gayriihtiyari bir şekilde yaptığım bu hareket üzerine gözleri hızla açıldı. Ömer'e kendi isteğim doğrultusunda ilk dokunuşumdu. Bunu yaptığıma en az onun kadar ben de şaşırmıştım. Bakışlarım ellerimizdeyken kaşlarım çatıldı. Elimi geri çekeceğim sırada bunu hisset-

miş gibi elimi daha sıkı tuttu. Ellerimiz bütün olurken sıcaklıkları iç içe geçti, kalbim sıkıştı. Çok farklı hissettiriyordu, bu farklılığın kötü olmasını isterdim ama değildi. Biraz bile kötü değildi. Ömer ayağa kalkmasına rağmen elimi bırakmadı.

"Takalım bakalım."

Cama doğru yürürken de elimi bırakmadı. Kalbim, elim elinde olduğu sürece tehlikedeydi. Bunun farkında mıydı? Camın kenarına gelince perdeleri verme bahanesiyle elimi elinden kurtardım ve perdelerden birini ona uzattım.

"Al bakalım."

Oflarken perdeyi elimden aldı. Bu iki gün içinde öğrendiğim şeylerden biri, Ömer işine gelmediği bir durumda son derece üşengeç biri olabiliyordu.

"Niye bana kaldı ki bu iş?"

Alaycı bir sesle konuşmaya başladım. "Sen selvi boyunla dikilirken ben takayım istersen?"

Sandalyeye çıkarken yüzünde oluşan sırıtmayla bana baktı.

"Sanki boyun çok yetebilirmiş gibi." Öfkeyle yüzüne bakınca başını ne var anlamında salladı. "Ne bakıyorsun ters ters, seni gidi yerden bitme."

Dudaklarımdan hah diye bir ses çıkarken ellerimi belime yasladım. "Boyum bir altmış altı," diye tısladım.

Gözlerini kısarken düşünceli bir ifadeyle, "Gelişimini küçük yaşta tamamlamış olmalısın," dedi.

"Ha ha ha, çok komiksin."

Bana göz kırptı. "Sen de çok miniksin."

Öfkeyle sandalyesine doğru yürüdüm. Sandalyeyi tutup sarsınca hızla beni tuttu.

"Bu yerden bitme seni yerle bir etsin de gör sen."

"Eyşan yapma, düşeceğim."

Hiç oralı olmadan onu sallamaya devam ettim. "Bana ne?"

Daha ben ne olduğunu anlamadan uzun bacaklarıyla sandalyeden atladı. Perde yere düşerken kolumdan tuttuğu gibi beni duvara yasladı. Takip edemediğim bir hızda sırtım duvara yaslanmış, kollarım Ömer tarafından başımın üzerinde sabitlenmişti. Gözlerim kocaman açılırken Ömer'in yüzünde şeytani bir sırıtma oluştu.

"Ne oldu? Bir sessizleştin."

O kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Aramızdaki yakınlığa inat bir adım daha atınca sert göğsü hızla inip kalkan göğsüme dokundu. Nefesim ciğerlerimi terk ederken gözlerim kocaman açılmıştı. Kollarımı kurtarmaya çalıştım fakat o kadar sıkı tutuyordu ki hareket dahi edemiyordum.

"Kaçamazsın."

"Ömer," diye sızlandım. Hareket etmeye devam ediyordum fakat boşuna olduğunu da biliyordum. Beni bırakmadığı sürece kaçamazdım elinden. "Bırak."

Başını iki yana doğru salladı. Okyanusu andıran kokusu beni kuşatırken gözlerinin mavisi iyice koyulaşmıştı. Alnını alnıma yasladığında gözleri gözlerime dikiliydi.

"Bırakmam seni."

Sözlerindeki inanç duvarlarıma dokundu. Söz verir gibiydi. *Bu bir yemin miydi? Bu bir yemin olsun.*

6. BÖLÜM
SENDEYİM

"Çekilir misin artık?"

Titreyen içimin aksine düz çıkan sesime duyduğum minneti kelimelerle anlatamazdım. İçimdeki yangınlara inat yüz ifadem son derece sakindi. Sanki yer ayaklarımın altında sallanmıyor, içim titremiyordu. Bedenimdeki yabancı sıcaklığı hissediyordum, alnımızın birleştiği yerden ise âdeta kıvılcımlar çıkıyordu. O kıvılcımlar hücrelerime sıçrayarak beni için için yakıyordu. Ömer derin bir nefes aldı.

Aniden, "Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

Ses tonu boğuk çıkmıştı. Yüzüm alev alev yanarken ağzımın içi, çorak araziler gibi kupkuru kesildi. Belki de bu yüzden konuşamadım. İçine derin bir nefes daha çektikten sonra başını yavaşça geri çekince, temasının tenimde yarattığı ürpertiyi görmezden gelerek ufak bir nefes aldım. Gözleri neden içimi görüyormuş gibi bakıyordu? Sanki bana baktığı zaman bütün yaşadıklarımı, kırgınlıklarımı, kızgınlıklarımı görüyordu. Böyle baktığı zamanlar, ondan uzağa gitmek bir daha bakışlarına maruz kalmamak istiyordum. Dişlerimi birbirine kenetledim. Hain kalp atışlarım da beni dinlemiyordu. Yakınlığı karşısında ilk o tepki veriyordu. Ömer'in tutuşu gevşeyince bileklerimi, sıcak avuçlarından koparıp yavaşça indirdiğimde, ısınan kanım damarlarımı yakıyordu. Yanağımın iç kısmını dişlerimle ezdim. Parmaklarının ucunu yanağıma dokundurduğunda irkildim. Dudaklarında hafif alaycı bir gülümseme oluştu. "Kıpkırmızı kesildin."

Yüzümü geri çekerken hızla, "Yorgunluktandır," dedim.

Başını iki yana salladı. Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken kısık bir sesle, "Değil," dedi. Bu kadar üstüme gelmesi öfkelenmeme neden oluyordu. Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki büyük avucuyla yanağımı kavradı. Kelimelerim tıpkı nefesim gibi sekteye uğradı. Başını bana doğru eğdi. "Şu dik başlı görüntünün ardında utangaç bir kız çocuğu var." Sözlerindeki haklılık payını görmezden geldim. Bakışları yanağıma kaydı, yanağımı hafifçe okşarken, "O kadar tatlı ki ısırmak istiyorum," diye iç çekti.

Gözlerim irileşirken ellerimi göğsüne yerleştirip onu sertçe ittim. "Çok beklersin," diye soludum.

Ömer geriye doğru sendelerken yüzündeki gülümseme büyümüştü. Göz kırparken, "Çok bekleyeceğimi düşünmüyorum," dedi.

"Hayal kurmaya devam et o zaman."

Yaslandığım duvardan ayrılıp yere düşen perdeyi aldım. "Başka nelerin hayalini kurduğumu duymak ister misin?"

Öfke saçan gözlerle yüzüne baktım. "Hayır. Şimdi şu perdeyi tak."

Bu tavrım karşısında sırıtmaya başladı. "Emredersiniz, minik patron."

Tekrar sandalyeye çıkınca uzanıp perdeyi ona verdim. Ömer perdeyi takmaya başladı. Yarısına gelmişti ki fark ettiğim şeyle beraber dudağımı ısırdım.

"Ömer?" diye seslendim.

Perdeyi takmaya devam ederken, "Efendim?" dedi.

Boğazımı temizlerken bir çırpıda, "Ters takmışsın," dedim.

"Ne? Ne demek o?" diye bağırdı.

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken, "Perdeyi ters takmışsın, çıkarıp baştan takman gerekiyor," dedim.

Yüksek sesle, "Perdesine de tersine de sokacağım şimdi!" diye patladı.

"Düzgün konuş."

Gülmemek için kendimi tuttuğum için sesim boğuk çıktı. Ömer ellerini beline yaslamış ters ters bana bakıyordu. "Bir de gül istersen."

Sözleri karşısında başımı iki yana doğru salladım. Boğazımı temizlerken, "Gülmeyeceğim," dedim.

Kısık gözlerle gözlerime baktı. "Gözlerin yeterince gülüyor."

Gözlerimi gözlerinden kaçırırken sessiz kalmayı tercih ettim. Ömer söylenerek perdeyi çıkarıp tekrar takmaya başladığında ben de onu izlemeyi bırakıp odanın içine doğru yürüdüm. Onu izlemeye devam ettiğim takdirde kendime engel olamayıp gülmeye başlayacaktım çünkü.

"Bitti sonunda."

Ona doğru döndüm. Sandalyeden inmiş, taktığı perdeye bakıyordu. "Bu defa bir yerinde terslik yok değil mi?"

Temkinli sesini duyunca hafifçe güldüm. "Yok, merak etme."

Boynunu ovalarken bana doğru döndü. "İyi, hadi yemeğe gidelim."

"Yemek mi?"

"Çok acıktım. Hazırlan da çıkalım."

Ben de acıktığım için teklifini kabul ettim. Banyoya doğru ilerlerken eve göz attım. Evin çoğu işi bittiği için artık yaşanacak bir hâle gelmişti. Sadece mutfak için alınan eşyaların yerleştirilmesi kalmıştı. Onu da Ömer, yardımcı kadının halledeceğini söylemişti. Daha fazla evine gelmeme gerek kalmamıştı. Ultra lüks olan büyük banyoya girip saçlarımı ve makyajımı düzelttim. Bu adamın ne ara hayatının bir parçası olmuştum? Aklım bu durumu hâlâ kavrayamıyordu. Başımı iki yana doğru sallarken banyodan çıkıp salona geçtim.

"Nereye gideceğiz?"

Sorduğum soru üzerine telefonuna öfkeli gözlerle bakan Ömer, başını kaldırıp bana baktı.

"Bir şey mi dedin?"

Sesi de en az bakışları kadar sertti. Bu tavrı garip gelirken temkinli bir şekilde, "Yemek için nereye gideriz?" dedim.

"Fark etmez."

Cevabı karşısında kaşlarım havalandı.

"Her şey yolunda mı?"

Başını eğerken telefonu kapatıp cebine yerleştirdi.

"İş ile ilgili. Hadi çıkalım."

Omuz silkerken, "Peki," deyip çantamı aldım. Arabaya bindiğimizde Ömer'in sessizliği devam ediyordu.

"Kaşlarını bu kadar çatarsan erken kırışır."

Bakışları bana dönünce alnını işaret ettim. "Tam bu bölgede. Bir tanıdığım söylemişti."

Başını iki yana doğru sallarken dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. Böyle daha iyiydi. "O tanıdığın kişi doğru söylemiş."

Yan gözlerle yüzüne baktım. "Öyle mi dersin?"

Yüzündeki ifade ciddileşti. "Evet. Bence o adamın sözünü dinle. Söylediklerinde haklı görünüyor."

Başımı cama doğru çevirdim. "Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandım. Yolculuğun geri kalan kısmı Ömer'in varlığını koruyan gerginliğinden ötürü sessiz geçti. Ben de üstüne gitmek yerine onu kendi hâline bırakmaya karar vermiştim. Ömer arabayı evinin yakınlarında olan bir restoranın önüne park etti. Arabadan inince beraber yürümeye başladık.

"Buranın yemekleri güzeldir."

Pek yemek ayırt eden biri olmadığım için muhtemelen sevecektim. İçeri girince ortamın pek de kalabalık olmadığını gördüm. Ömer beni herkesten uzak bir köşeye yönlendirdi. Karşılıklı oturunca garson yanımıza gelip menüleri uzattı. Bu sırada Ömer'in dikkatlice karşısındaki bir yere baktığını gördüm. Başımı arkaya doğru çevirince baktığı yerde hesabı ödeyen bir çiftin olduğunu gördüm. Ömer'in bakışlarını fark eden kadın da şaşkın gözlerle önce Ömer'e sonra bana baktı. Yanındaki adam kadının yüzündeki şaşkınlığı görünce kafasını bize doğru çevirdi. Aynı şaşkınlıkla bakarken elini kaldırıp selam vardı. Başımı Ömer'e doğru çevirdim.

"Tanıyor musun?"

Gözleri beni buldu. "Evet, selam verip geleyim. Sen de yemeğini seç lütfen."

Otomatik bir şekilde söylediği sözlerden sonra cevap vermemi beklemeden ayağa kalkıp çiftin yanına doğru yürüdü. Adam ayağa kalkıp Ömer'e elini uzattı. Ömer ile aralarında birkaç santim olan adam, esmer ve kalıplı biriydi. İkisi konuşurken kadın gözlerinde gizleme gereği duymadığı iğneleyici bir ifadeyle Ömer'e bakıyordu. Ömer ona dönünce kadın yavaşça ayağa kalktı. Uzun boylu, zayıf biriydi. Uzanıp kısaca Ömer'in elini tutarken konuşmaya başladılar. Keşke biraz daha yakın olsaydım ve ne konuştuklarını duyabilseydim. Yüzlerindeki ifade merak duygumu kamçılıyordu. Kadın, Ömer'e bir şeyler söyledikten sonra bakışlarını bana çevirdiğinde göz göze gelince sahte bir şekilde gülümsedi. Gülümseyişine gergince karşılık verdikten sonra önüme döndüm. Neler oluyordu böyle? Onlara bakmak istesem de kendime engel oldum. Birkaç dakika geçmişti ki ince bir kadın sesi, "Merhaba," dedi.

Başımı kaldırınca kadının yanıma geldiğini gördüm. Gerçekten uzun boylu biriydi. Ayağa, "Merhaba," dedim. Kadın ile birbirimizi incelemeye başladık. Esmer, hoş biriydi fakat bakışları hiç de dost canlısı değildi. Ömer ise kadının hemen ardında duruyordu.

"Eyşan, seni Selda ile tanıştırayım. Arkadaşım Tolga'nın eşi."

"Memnun oldum."

Kadın kısaca, "Ben de," dedikten sonra Ömer'e döndü. "Güzel kızmış." Kaşlarım çatılırken gözleri bu defa beni buldu. "Umarım güzel olduğun kadar akıllısındır Eyşan."

Bu da ne demekti? Gergince, "Ne demek istiyorsunuz?" dedim.

Sorumu duyunca omuz silkti. "Hiçbir şey. Sadece," kısa bir an durakladı, "her neyse, hoşça kalın." Arkasını döndükten sonra Ömer'e bakıp, "Kolay gelsin," dedi.

Ardından eşinin yanına gidip bizden uzaklaştığında gözlerimi beni izleyen Ömer'e çevirdim.

"Bu da neydi?"

Ömer omuz silkti. "Bilmem, hadi yemeğimizi yiyelim."

Kaşlarım havalanırken, "Bilmez misin?" diyerek onu tekrar ettim.

Kısaca, "Evet," deyip sandalyeye oturdu. Ayakta dikilip Ömer'e dik dik bakmaya devam edince bakışlarını bana çevirdi. "Selda garip biridir. Benden pek hoşlandığı da söylenemez. Bu tavrı o yüzdendi."

Cevabı karşısında tatmin olmadığım için başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, bu kadar basit olduğunu düşünmüyorum."

Ömer gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bu kadar basit ve kurcalamayı bırak artık."

"Kadın üstü kapalı bir şekilde sana dikkat etmem gerektiğini söyledi Ömer. Farkında mısın?"

Bu gerçeği dile getirmek sarsılmama neden olmuştu. Bir adım geriye doğru gittiğimde Ömer sakin bir şekilde ayağa kalktı. "Abartıyorsun."

Alayla güldüm. "Abartmıyorum ve sen de bunu bal gibi biliyorsun."

Bana doğru bir adım attı. "Eyşan."

"Kadının bakışlarındaki şaşkınlığı gördüm. Bir şeyleri ima ettiğini de anladım."

Başımı iki yana doğru sallarken uzanıp masadaki çantamı aldım. Yorgun bir sesle, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Belki başından beri senden uzak durmayı istemekte haklıyımdır." Geriye doğru bir adım attım. "Hoşça kal."

Arkamı dönüp çıkış kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Benden bir şeyler gizliyordu. Bunu bilerek onun yanında duramazdım. Hayatımı kendim için karmaşık bir hâle getirmek istemiyordum. Önüme gelen bir taksiyi durdurup evin adresini verdim. Arkamdan bile gelmemişti. Bu bile bir şeyler gizlediğini gösteriyordu. Sırlar insanı engellerdi. Ömer'in sırlarını, o kadının bakışlarında görmüştüm. Derin bir nefes alırken başımı cama doğru çevirdim. Belki de böylesi benim için daha iyiydi. Telefonumun sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Çantamdan çıkarıp baktığımda Doğan'ın aradığını gördüm. Yüzümde oluşan gülümsemeyle cevapladım.

"Doğan Bey, siz beni arar mıydınız?"

"O ne biçim laf be," diye cırlayınca telefonu azıcık uzaklaştırdım.

"Tamam sakin ol, şaka yapıyordum."

"Hıhı, kesin."

Kıkırdamaya başladım. Doğan ile liseden beri arkadaştık. En yakın arkadaşım, dostum, yeri geldiği zaman kardeşim oluyordu. Fakat gezmeyi sevdiği için sık sık yurt dışına gidiyordu.

"Lütfen geldiğini söyle," diye sızlandım.

"Beni mi özledin kız çelimsiz?"

Gözlerimi devirdim. "Kaç aydır yoksun, özledim tabii."

"Oy yavrum, kıyamam ben sana," diye abartılı bir şekilde konuşunca, "Uf, cıvımasana Doğan," dedim.

"Tamam be, hem sen bu saatte niye dışarıdasın?"

Taksiciye yüksek ücreti ödedikten sonra yüzümü buruşturarak arabadan indim.

"Şimdi eve gidiyorum. Asansöre bineceğim."

"Tamam, asansörden inince ararım seni," deyip pat diye telefonu kapattı.

Telefona aval aval bakarken asansörün düğmesine bastım. Doğan böyleydi işte. Aşırı neşeli bir kişiliğe sahipti. Onu çok özlemiştim. Hafifçe iç çektim, asansörden inerken anahtarımı çantamdan çıkardım. Tam kilide yerleştireceğim sırada kapı açıldı. Başımı kaldırınca benim dev gibi olan arkadaşımı karşımda buldum.

Şaşkınlıkla, "Doğan!" diye bağırırken boynuna atladım.

Beni kucaklayıp havaya kaldırırken, "Çelimsizim benim," dedi.

Şişkin pazularına hafifçe vurdum. "Deme bana şöyle, yeterince kiloluyum."

Beni kucağından indirirken sırıttı. "Sana baktığımda tek gördüğüm on sekiz yaşındaki çelimsiz hâlin tatlım, üzgünüm."

Gülümserken başımı iki yana doğru sallayıp, "Lisedeki kilolu hâlim olmadığına sevinmeli miyim?" dedim.

Kocaman bir sırıtmayla, "Sevin, tosunum diye de sevebilirdim seni," dediğinde özlemle ona baktım. Doğan beyaz teniyle uyumlu sarıya çalan saçları ve açık kahverengi gözleriyle çok tatlı bir yüze sahipti. Yüzünün tatlılığının aksine uzun boyu ve heybetli bedeni vardı.

Beraber salona geçerken, "Neden geleceğini söylemedin?" dedim.

Salondaki kanepeye çöktü. "E söyleseydim de yüzündeki şaşkın balık ifadesini kaçırsa mıydım?"

Dil çıkarırken annemin yanına oturdum. Gülümseyen gözlerle bizi izliyordu. "Sen nasılsın annem?"

Uzanıp saçımı okşadı. "İyiyim, güzel kızım."

Yanağını öptüm. "İlaçlarını aldın mı?"

"Aldım aldım. Siz neler yaptınız, arkadaşının evi bitti mi?"

Hafifçe iç çektim. "Bitti sayılır."

"Arkadaşın mı dediniz yoksa benim bu güzel kulaklarım mı yanlış duydu?"

Doğan'a bakıp sırıttım. "Evet bebeğim, pabucunu dama attım."

"Saçlarını yolarım senin."

Anneme sarıldım. "Annem korur beni."

Tam ayağa kalkmıştı ki telefonu çaldı. "Dua et Natalia arıyor. Yoksa bilirdim ben sana yapacağımı."

"O kim be?"

Cevap vermeden telefonunu açtı.

"Alo, ballı kurabiyem."

Odadan çıkışını şaşkın gözlerle izledim. Doğan uslanmaz bir çapkındı. Bakışlarımı anneme çevirirken, "Ballı kurabiyem mi dedi o?" dedim. Yüz şeklimi gören annem kıs kıs gülmeye başladı.

"Doğan işte." Başımı iki yana salladım. "Sen nasılsın yavrum? Arkadaşın nasıl?"

Annemin imalı sorusu üzerine omuz silktim. "Karışık."

Derin bir nefes alırken başımı annemin dizine yasladım. "Çok karışık hem de."

Elleri saçlarımın içinde dolaşınca gözlerimi kapattım.

"Öyledir. Karışıktır, zordur ama güzeldir." Eğilip dudaklarını alnıma yasladı. "Kalbini sesini dinle, o sana yolu gösterir."

"Ya yanlış yolu gösterirse?" diye fısıldayarak sordum.

Kısa bir sessizlik yaşanınca gözlerimi açıp annemin benimle aynı renk olan gözlerine baktım.

"Yanlış ya da doğruluğuna bakmaz kızım, yazılan her şey yaşanır."

Parmağının ucunu alnımda gezdirdi. "Burada yaşanan er ya da geç yaşanır."

Cevap veremeden Doğan içeri girdi. "Açım ben, hadi yemek yiyelim güzellikler."

Doğan annemi yormak istemediği için dışarıdan yemek söylemişti. Yemeğimizi yerken dikkatli bakışları hep üstümdeydi. Bütün gece boyunca beni gözlemleyip durdu. Özellikle telefonuma baktığım zamanlar şahin gibi beni izliyordu. Başımı ne var anlamında salladığımda gözlerini kısıp, "Sonra görüşeceğiz seninle," diye fısıldadı. Onu görmezden geldim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Fakat annem uyuduğu an Doğan tepeme çöktü. "Anlat kızım, delirtme adamı."

Ters ters yüzüne baktım. "Ben sana soruyor muyum ballı kurabiyen kim diye?"

Boş boş yüzüme bakarken, "Sor, senden mi gizleyeceğim?" dediğinde sıkıntılı bir nefes aldım.

"Biri var ama aslında yok."

Elini alnıma yerleştirdi. "İyice şizofren oldu yavrum benim."

Eline sertçe vurup geri çekildim. "Dinleyecek misin?"

"Şakadan anlamayan gudubet seni. Anlat dinliyorum."

Bakışlarımı ellerime indirdim. "Hayatıma girmek istiyor ama," başımı iki yana doğru salladım, "olmaz, buna hazır değilim."

Doğan ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Eyşan, yirmi altı yaşındasın. Ne zaman hazır olacaksın?" Omuz silktim. "Artık birini hayatına al."

Başımı bezgince geriye doğru attım. "Ya güvenilmez biriyse?"

Uzanıp elimi tuttu. "Yaşa ve öğren. Bırak hayatına girsin ve hayatındaki görevini tamamlasın."

Saçımı kulağımın arkasına doğru iteledim. "Bilmiyorum. O kadar basit değil."

Bana göz kırptı. "O kadar basit aslında."

Dudaklarımı bükerek ona bakınca kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Hem seni üzeni üzerim bilirsin."

Hafifçe gülümserken başımı baba sıcaklığı taşıyan geniş göğsüne yasladım. Dediğini çekinmeden yapacağını biliyordum.

Gözlerim boş bankın üzerinde asılı kalmıştı. Ayakta dikilmiş, günler önce sürekli karşılaştığımız bankı izliyordum. Oraya gitmek istemiyordum ama buradan da gitmek istemiyordum. Garip bir ikilemin içinde sıkışıp kalmıştım. Derin bir nefes aldım. Ömer'i geçen haftadan beri görmemiştim. Sonunda sözümü dinlemeye karar vermişti. Ansızın girdiği hayatımdan aynı hızda çıkıp gitmişti. Hazırlıksız yakalandığım bir fırtına gibiydi...

Zarar vermeden geçip gittiği için mutlu olmalıydım. Hafif bir rüzgâr esti. Anılarımıza ev sahipliği yapan bu yerden gitmeliydim. Onu geride bırakmalıydım. Sırtımı çocuk parkına dönüp kararlı adımlarla oradan uzaklaştım. Etraf karardığı için adımlarımı hızlandırdım. Eve gittiğim yol boyunca sessiz ve düşünceliydim. Son günlerde hep böyleydim, bu hâlim annemi endişelendirmiş, Doğan'ı da resmen çıldırtmıştı.

Yarın buluştuğumuzda daha dikkatli olmalıydım. Otobüsten inerken telefonumu kontrol ettim. Herhangi bir arama ya da mesaj yoktu. Dudaklarımı büzerken telefonu hırsla çantama attım. Daha hızlı yürümeye başladım. Eve giden yokuşu tırmanırken çok yorulmuştum. Bu aralar spor yapmadığım için hamlamış olmalıydım. Tekrar yürüyüşe başlamam gerekiyordu. Apartmana doğru ilerlerken gördüğüm kişiyle beraber adımlarım aksadı. Ömer evin az ilerisinde park ettiği arabasına yaslanmış bir şekilde duruyordu. Başı önüne eğik, gözleri yerdeki bir noktaya sabitlemişti. Onu görmeyi beklemiyordum, kalbimin bu denli hızlanmasını da beklemiyordum. Ya da göğsümdeki bu sıkışmayı...

Nefes almaya çalıştım, yapamadım. Gözlerimi çekmek istedim, onu da yapamadım. Bu adam bana neler yapıyordu böyle? Orada di-

kilip sessizce Ömer'i izledim. Bakışlarımı hissedince başını kaldırıp gözlerini bana çevirdi. Göz göze geldiğimiz an, ikimiz haricinde her şey yavaşça silindi. Sadece gecenin içindeki Ömer kaldı. Ondan başkasını görmedi gözlerim, etraftaki sesleri duymadım. Yaslandığı arabadan doğrulup bana doğru gelmesini yoğun bir sis dumanının altında izliyor gibiydim. İstikrarlı adımlarla yanıma gelip tam önümde durunca başımı, geriye doğru atıp sokak ışığının aydınlattığı güzel yüzüne baktım. Gözlerindeki derin ifade nefes almamı güçleştiriyordu.

"Biraz yürüyelim mi?"

Evimin önünde onunla konuşmak pek sağlıklı olmayacağı için başımla onayladım. Beraber boş caddede yürümeye başladığımızda burada olduğu için hâlâ son derece şaşkındım. Yanımdaki varlığının hissettirdiği yoğun hisler olmasa burada olduğuna inanamazdım, hayal gibi geliyordu. Aniden durup ona doğru döndüm.

"Burada ne işin var?"

Sesim bana bile uzak gelmişti. Ömer cevap vermeden önce derin bir nefes alıp uzun uzun yüzüme baktı. Ardından elini uzatıp kulağımın arkasına iteledigim saçıma dokundu. Saçımı serbest bırakırken dudaklarında silik bir gülümseme oluştu.

"Özlemişim."

İtirafı sessizdi fakat üstümdeki etkisi büyüktü.

"Ömer," diye fısıldadım.

"Yapamıyorum," diyerek sözümü kesti. Eli sağ yanağımı kavrarken başını bana doğru eğdi. Gözlerinde daha önce şahit olmadığım bir ateş yanıyordu. "Denedim, senden uzak durmaya çalıştım ama olmuyor. Yapamıyorum." Sözlerim beni terk ettiği için konuşamadım. Cevap beklemeyen Ömer, beni yerle yeksan eden sözlerine devam etti. "Sana çekiliyorum, senden kaçtıkça sana çekiliyorum Eyşan. Bunun ne kadar çaresiz hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

İçimden 'var' diye cevaplasam da sessiz kalmaya devam ettim. Sanki söyleyeceğim en ufak şey, bu ânı bozacaktı ve ben, bu anın bitmesini istemiyordum. Ömer alnını sertçe alnıma yasladığında sıcak nefesi dudaklarımı yaktı, ılık teni tenimde asılıyken kokusu etrafımı kuşattı.

"Söz konusu sen olunca kendimi durduramıyorum, tanıyamıyorum. Senden başka her şey önemini yitiriyor."

Bir adım daha atınca aramızdaki mesafe yitirildi. Anlaşılan ikimiz de tek taraflı olmayan büyük bir problemle uğraşıyorduk.

Sadece, "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diyebildim.

Sesimdeki korku irkilmeme neden oldu. Duygularından, duygularımdan korkuyordum. Ona kapılıp giderim diye ödüm kopuyordu. Tek başıma mutlu olduğum hayatıma dahil olması, huzurumu bozmasını istemiyordum. İstememeliydim!

"Senden gittikçe sana geliyorum. Bunun karşılıklı olduğunu söyleyebilirsin."

Başımı hafifçe iki yana doğru çevirdim. "Yapamam."

Kalbimi öylece ateşe atamazdım. Onu tanımıyordum bile!

"Ben sendeyim, seninleyim. En azından bunu görebilirsin."

"Ömer," diye sızlandım. Gözlerimi kapatırken azap dolu bir sesle konuşmaya başladım. "Doğrularımın yolunu şaşırtıyorsun, yapma bu-" Cümlemi tamamlayamadım. Çünkü aniden dudaklarıma kapanan dudakları buna engel oldu. Kapanan gözlerim hızla açılırken, dudaklarım Ömer'in dudakları tarafından esir alınmıştı.

7. BÖLÜM
YENİLGİ

Dudakları sıcacık ve sıkıydı. Kalbime daha önce hiç tatmadığım bir sıcaklığın akın etmesini sağlıyordu. Güneş ışığı gibi tatlı tatlı ısıtıyordu içimi. Dudaklarımda bıraktığı etki o kadar yoğundu ki dizlerimin bağı çözülüyor, yer ayaklarımın altında kayıyordu. Düşecek gibi hissediyordum. Ömer içimde deprem etkisi yaratıyordu. Sallantının şiddeti o kadar büyüktü ki ayakta durabilmem bile bir mucizeydi. Ömer başını yana doğru eğip dudaklarını aralayınca donup kaldım. Öpüşüne karşılık vermiyordum. Sadece öylece duruyordum.

Gözlerimi kırpıştırırken beni etkisi altına almasına izin vermeyen yanım harekete geçti. Uyuşan ellerimi göğsüne yerleştirip onu sertçe iteledim. Bedenimdeki ürpermeyi görmezden gelerek tükenen ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalıştım. Ömer bir iki adım da olsa uzaklaşmıştı. Yüzümde olduğundan emin olduğum sarsılmış ifade onun da yüzüne yerleşmişti. Bunu fark etmek bir kez daha sarstı. İkimiz de gözlerimizi kırpıştırdık. Bir adım daha uzaklaştı, bu sayede aklım az da olsa yerine geldi.

Öfkeli gözlerimle gözlerine bakarken dişlerimin arasından, "Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye tısladım.

Ömer derin bir nefes alırken omuz silkti. "İçimden geleni yapmaya karar verdim."

Umursamaz tavrı karşısında kaşlarım havalandı. "Öyle mi?"

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Öyle, daha fazla karşı koymayacağım."

Kendinden emin, inatçı tavrı sinirlerimi bozuyordu. Gözlerimi kısarken öfkeyle ona doğru yürüdüm.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" Başını yana doğru eğip sessizce beni izliyordu. Parmağımı sert göğsüne yerleştirip hızla iteledim. "Günler sonra elini kolunu sallayarak öylece gelip hayatıma giremezsin."

"Eyşan ben-"

"Sen öylece gelip hiçbir şey olmamış gibi konuşup sonra da beni öpemezsin Ömer. Anladın mı beni?" diye bağırdım.

Bileğimi tutup parmağımı göğsünden ayırdı. Elimi sırtıma doğru büküp bedenimin üst kısmını göğsüne doğru yerleştirdi. Bu yaptığı nefesimi keserken yüzünü yüzüme doğru eğmişti. Sert solukları arasından sessizce konuşmaya başladı. "Önce şu sesinin ayarını biraz kıs."

Canımı acıtmasa da tutuşu sertti.

"Bırak beni," diye soludum.

Başını iki yana doğru salladı. "Bırakmayacağımı daha önce de söylemiştim."

Sözlerindeki kararlılık dengemi bozuyordu. Çenemi havaya doğru kaldırıp soğuk bir sesle konuştum. "O yüzden mi günlerdir ortada yoksun?"

Soğuk bir sesle söylediğim sözler bir itiraftı. Bu itiraf beni kıskıvrak yakalamış, dengeme balyoz gibi inmişti. Ömer hayatıma sızmıştı! Şokla yüzüne bakarken biçimli, dolgun dudakları serseri bir şekilde kıvrıldı.

"Bu yüzden mi bu kadar öfkelisin?"

Kendimi açık ettiğim için yanaklarım utançla yanarken kendime gelmek adına nefes alıp verdim. Utancımı ve şaşkınlığımı öfkenin ardına saklayıp, "Ne alakası var?" diye çıkıştım.

Bileğimi elinden çekmeye çalışırken uzaklaşmaya çalıştığımda, Ömer istifini bozmadan, "Sadece düşünmen için sana zaman tanımaya çalışıyordum yavrum," dedi.

Kullandığı kelime kalbime dokunsa da görmezden gelip sertçe yüzüne baktım. "Ya da o kadının söylediklerini açıklayamayacağın için uzak durmaya karar verdin."

Yüzündeki ifade ciddileşmişti. "Eyşan ben senden uzak kalamıyorum. Tek söyleyeceğim bu."

Açıklaması yeterli değildi. Neden inatla bunu anlamıyordu?

"Bu kadar basit değil," diye patladım.

Yüzünü hafifçe bana doğru eğdi. "Bu kadar basit, kara kız."

Seslendiği hitap karşısında kaşlarım çatıldı. "Kara değilim ben!"

Hafifçe güldü, o an dünyanın ekseni kaydı. Güldüğü zaman öyle güzel oluyordu ki nefes alamıyordum. Güldüğü zaman ikimizi içine alan bir baloncuk oluyordu ve onun haricindeki her şey ve herkes siliniyordu. Savunmasız bırakıyordu beni. Kendime gelmek adına gözlerimi kırpıştırırken burnunu hafifçe burnuma sürttü.

Sessizce, "Çok tatlısın, o kadar tatlısın ki aklımı başımdan alıyorsun," diye mırıldandı.

"Ben-" diyebilsem de zihnimdeki kelimeleri toplayamadım. Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Teninin sıcaklığı, üstümdeki mevsimlik ceketi hiçe sayıyordu. Aklım iyice karışmıştı. "Bileğimi bırak artık."

Sessizce söylediğim sözlerin ardından tutuşu gevşedi. Aynı anda dudakları, alt dudağımın kenarındaki bene kaydı. Hafifçe öptüğünde bedenim ürperdi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir an yerinden çıkacağını sandım. Ömer gözlerini kapatıp ufak bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekildi.

"B-Bir daha yapma bunu." İtirazım o kadar cılızdı ki kendimi sarsmak istedim.

"Neyi?" dediğinde ters ters yüzüne baktım.

"Bir daha öpme beni."

Yanaklarım alev alev yanarken geriye doğru bir adım attım.

Alaycı bir tavırla dudağının kenarını kaşırken, "Peki," dedi.

Kısık gözlerle, "Ciddiyim ben," deyip arkamı döndüm. Eve doğru yürürken arkamda olduğunu biliyordum. Soğuk havayı içime çekerken sakinleşmeye çalışıyordum ama nafileydi. O yakınımda olduğu sürece sakinleşmem imkânsızdı.

Sessizce eve doğru ilerledik. Kalp atışlarım hâlâ çok hızlıydı. Nefesim düzene girmemişti. Attığım adımlar sanki yere değmiyordu. Kahretsin! Adam resmen ayaklarımı yerden kesmişti. Evin önüne gelince ona doğru döndüm ve yüzüne baktım. Bir yıldırım zihnimden kalbime aktı. Gücümü yitirdiğim gözlerine bakınca anladım. Acem mavisi gözlerinde kaybolurken ona git diyemedim. Uzak durmasını bu defa söyleyemedim. Onu kendimden uzağa itecek gücü artık bulamıyordum. Bu yüzden hızla, "İyi geceler," deyip arkamı döndüm. Bu kaçış kendimdendi. Kendimden korkuyordum, en çok da kalbimden...

"İyi geceler, güzel kara kızım."

Fısıltı gibi söylediği sahiplik ekini duydum fakat duymazdan geldim. Çünkü şu an için en basiti oydu. Onunla savaşacak gücüm kalmamışken özellikle uzaklaşmak en iyisiydi. Arkama bakmadan apartmana girdim. Kafam karmakarışık olmuştu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sadece yeniliyordum. Ömer'e karşı yeniliyordum. Eve girdiğimde fark ettiğim şeyle yüzleşmeye çalışıyordum.

"Hoş geldin yavrum."

Annemin yanına gidip yanağını öptüm. "Hoş buldum."

Annem gözlerini kısarak bana baktı. "Rengin gitmiş senin. İyi misin?"

Zoraki bir gülümsemeyle, "İyiyim," diyebildim.

Annem inanmayan gözlerle bana baktı. "Öyle olsun bakalım. İş nasıl geçti?"

"Yorucu, hatta bir an önce duş alayım," deyip koşar adımlarla odadan çıktım. Resmen annemden kaçtım. Çünkü annem anlardı. Adını koymaktan korktuğum hislerimi anlardı ve ben buna hazır değildim. Kendime yabancılaştığım bir dönem geçiriyordum. Umarım sonu kötü bitmezdi.

Telefonuma art arda gelen bildirim sesi üzerine uykulu gözlerimi zor da olsa araladım. Gözlerimi ovalayıp telefonu açtım. Alarm saatine daha bir buçuk saatten fazla vardı. Bildirim sebebini görünce ka-

fam karıştı. Ömer'den gelen üç mesaj vardı. Gözlerim tam açılırken mesajlara tıkladım.

Ömer: Günaydın.

Ömer: Hadi uyan da aşağı gel.

Ömer: Koşuya gidelim.

Eyşan: Sabah sabah rüyanda beni mi gördün?

Ömer: Her gece görüyorum desem :)

İçeriğini anlatmamı ister misin?

Eyşan: İstemem! Hem beni her gece ne demeye rüyanda görüyorsun?

Sapık mısın sen?

Ömer: Değilim ama istersen senin için olabilirim ;)

Yüzümü buruştururken ayağa kalktım.

Ömer: Aşağıda seni bekliyorum kaplumbağa.

Eyşan: Kaplumbağa?

Ömer: Eh, bir saattir aşağı inemedin...

Eyşan: Beni meşgul etmeyi kesersen hazırlanacağım.

Ömer: Peki, küçük huysuz cadı.

Huysuz cadıymış. Sapık sırık ne olacak. Telefonu yatağa bırakıp dolaptan taytımı ve sporcu atletimi çıkardım. Siyah takımı giydikten sonra koşu montumu giyinip hızla saçlarımı bağladım. Kaplumbağa lafını ona yedirtmek için resmen jet hızında hazırlanmıştım. Aşağı indiğimde Ömer'i arkası dönük bir şekilde telefonuyla uğraşırken gördüm. Yanından geçerken, "Hızlı olan kazansın," deyip koşmaya başladım. Arkamdan koşarken, "Buna hile denir," diye söylendi.

Omuz silkmekle yetindim.

"Şikâyet etme de koş."

Bu sözlerim üzerine, "Öyle mi Eyşan Hanım?" diye bağırdı.

Bacaklarıma yüklenirken, "Öyle," diye karşılık verdim.

"Bunu sen istedin güzellik."

Sözlerinin ardından nasıl olduğunu anladığım bir hızda yanımdan geçip gitti. Gözlerim kocaman açıldı. Şaşkınlıktan duracak gibi olsam da kısa sürede kendimi toplayıp ona yetişmeye çalıştım. Ama ne mümkün! Adam çizgi film karakteri gibi bir şeydi. O uzun bacakları ise işini daha da kolaylaştırıyordu. Kaç kilometre koştuk bilmiyorum ama en sonunda onu yeneceğime dair oluşan bütün umutlarımı tüketmiştim. Nefes nefese ve ter içinde kalmış bir vaziyette sırtımı ağacın pütürlü yüzeyine yasladım. Benden bu kadardı. Bir adım daha atacak hâlim kalmamıştı. Ömer ise hiç ortalarda görünmüyordu. Birkaç dakika durup nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Bacaklarım harcadığım efordan dolayı titriyordu. Zor da olsa doğrulup ilerideki çimlere doğru yürümeye başladım. Saçlarım boynuma yapışmıştı. Elimle kendimi serinletmeye çalışırken arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Görmesem de gelenin Ömer olduğunu biliyordum. Ona bakmadan çimlere ilerlerken aniden bedenim havalandı. Çığlık atarken kollarımı Ömer'in boynuna doladım.

"Ne yapıyorsun sen? İndirsene beni."

Terden ıslanan siyah saçları alnına yapışmış, beyaz teni hafifçe pembeleşmişti. Kızaran dudaklarını diliyle ıslattı. "Yoruldun mu?"

Hızlı nefes aldığı için geniş göğsü inip kalkıyordu. Parlak gözlerine bakarken başımı aşağı yukarı doğru salladım. O kadar iyi görünüyordu ki kendime nasıl nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Beni hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıması, ellerinin bedenimde oluşturduğu elektriklenme ise konuşmama engel oluyordu.

Hafifçe sırıtmak dışında bir şey demedi. Çimlere varınca beni kucağından indirmeden yere oturup sırtını ağaca yasladı. Doğrulup kucağından kalkmak için hareketlendim ama belimdeki kolları, buna engel oldu. Bakışlarımı yüzüne çevirip dik dik bakmaya başladım. Bakışlarımı umursamadan başını ağaca yaslayıp gözlerini yumdu. Tekrar hareket etmeye çalıştım, daha sıkı tuttu.

"Bırakır mısın?"

Sakince sorduğum soru üzerine kısaca, "Hayır," dedi.

Kollarından kurtulmaya çalıştım. "Bıraksana ya," diye söylendim. Gözlerini aniden açıp başını bana doğru eğdi. Gözlerinin mavisi o kadar canlı ve güzeldi ki hareket etmeyi kestim. Gözleri, hayatım boyunca gördüğüm en güzel renge sahipti.

"Bir kere buldum seni, bu saatten sonra istesem de bırakamam."

Ardından beni göğsüne yasladı. Çenesini başımın üstüne yerleştirip kollarını etrafıma sardı. Bu yakınlık bana çok yabancıydı. Bedenim kaskatı kesilmişti. İkimiz de terliydik ama pek de umurumuzda değildi. Benim ondan rahatsız olmadığım gibi o da benden rahatsız olmuyordu. Bu durumdan tek rahatsız olan beynimdi. Tehlike çanlarını çalıyor, kollarından bir an önce kurtulmam gerektiğini söylüyordu.

"Susadım ben."

Aklıma gelen ilk bahaneye sarılmıştım. Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra istemeyerek de olsa kollarını gevşetti. Kollarından ayrılmak istemeyen yanımı sertçe susturdum. Kucağından inerken rahat bir nefes aldığım sırada burnumun ucuna vurdu.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım."

Cevap vermemi beklemeden çevik bir şekilde ayağa kalkıp büfeye doğru ilerledi. Arkasından bakarken kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. Bir işe yaramadı. Bu kuruluk kalbimden geliyordu. Çimlere uzanıp gökyüzünü izlemeye başladım. Soğuk hava bulutluydu. Derin bir nefes alıp üstümden geçip giden kuşları izledim. Ömer yanıma oturup elindeki su şişesini uzatınca doğrulup elinden aldım. Gerçekten susamıştım. Suyun büyük bir kısmını tek yudumda içtikten sonra kapağını kapattım.

"Teşekkür ederim."

Başımı ağaca yaslayıp gökyüzünü izlemeye devam ettim. Soğuk hava sıcaklayan tenime iyi gelirken hafifçe iç geçirdim. Birkaç dakika sessiz kalıp havanın tadını çıkardık. İkimiz de sessizleşmiştik. İçimin huzurla dolduğunu hissediyordum. Bu yürüyüş bana iyi gelmişti. Bir süre sonra Ömer ayağa kalkınca başımı ona doğru çevirdim, elini uzattı.

"Hadi eve kadar yarışalım."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım.

"Hayır hayır! Bittim ben."

Gözlerini devirdi. "Tembel kaplumbağa seni."

Gözlerim kısılırken elini tutmadan ayağa kalktım. "Şöyle seslenme bana."

Kollarını önünde bağladı. Bu yaptığıyla beraber koşu montu kollarına iyice yapıştı ve kasları daha bir dikkat çekici oldu.

"Öylesin ama."

Bakışlarımı kaslarından çekip gözlerine çevirdim. Bezgin bir tavırla, "Değilim," dedim.

"Öyle olsun bakalım," dedikten sonra kısa bir an durup, "minik kaplumbağa," diye ekledi.

"Kaplumbağa falan değilim ben."

Omuz silkti. "Ancak eve kadar yarışırsan demem."

Dişlerimi sıktım. Ardından dengesini kaybetmesi için onu iteledim. Bu hareketimi beklemediği için şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Ben de kendimden hiç beklenmeyecek bir şekilde ona dil çıkarıp koşmaya başladım.

"İyice hileci oldun."

Ona aldırmadan koşmaya devam ettim. Ömer bu defa daha insaflıydı. Birkaç adımdan fazla uzaklaşmıyordu. Hatta ara ara önüne geçmeme izin veriyordu. Evin önüne gelince yorgunca apartmanın duvarına yaslandım.

"Bittim ben, işe nasıl gideceğim?"

Bu hâlime bakıp sırıttı. Bu kadar dinç durması sinir bozucuydu. Sanki bu kadar yolu tek başıma koşmuş gibiydim.

"Soğuk bir duş al iyi gelir. Yarım saate kadar gelirim hazır ol, seni işe ben bırakacağım."

Başımı hayır anlamında salladım. "Gerek yok."

"Yirmi dokuz dakikan kaldı."

Yaslandığım yerden doğruldum. "Gerçekten gerek yok."

Kolunu kaldırıp saati gösterdi. "Zaman işliyor. Yarım saat sonra kapına dayanmamı istemiyorsan fırla."

Ardından cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp koşmaya başladı. Adamda bitmeyen bir enerji vardı. Başımı iki yana doğru sallayıp eve çıktım. Saat erken olduğu için annem hâlâ uyuyordu. Duşa girip soğuğa yakın bir suyla duş aldım. Gerçekten iyi gelmişti. Ardından rahat bir şeyler giyinip saçımı makyajımı yaptıktan sonra mutfağa geçtim. Kendime tost yaparken aklıma Ömer de geldi. Aniden ona da yapmaya karar vermiştim. Sonuçta beni işe bırakacaktı. Teşekkür niyetine yapacaktım. Tostların alt kısmına peçete sararken telefonuma mesaj geldi. Aşağıdaydı.

Hızlı hareketler bir elime tostları diğer elime çantamı alıp evden çıktım. Ömer arabada beni bekliyordu. Arabanın kapısını açıp içeri girdim. Güzel kokusu yüzüme çarpında ufak bir nefes aldım. "Selam."

Bakışlarım ona doğru döndü. "Selam."

Elimdeki tostu uzattım. "Kendime yaparken sana da yaptım."

Havalanan kaşları bunu beklemediğini gösteriyordu. "Sen kendi isteğinle bana bir şey mi yaptın?"

Bu tavrı gıcık olmama neden olmuştu. Dudaklarımı birbirine bastırırken elimi geri çektim. "Ya da vazgeçtim. İkisini de ben yerim."

Ömer elimi tutup yavaşça kaldırdı. Tosttan kocaman bir ısırık aldıktan sonra elimden aldı. "Tostumdan uzak dur," dedikten sonra bir ısırık daha aldı.

Yan gözlerle ona bakarken ben de kendi tostumdan ufak bir ısırık aldım. Üç koca ısırıkta tostu bitirdikten sonra, "Ellerine sağlık," deyip arabayı çalıştırdı.

"Afiyet olsun," diye mırıldandım.

Radyoda sakin bir şeyler çalarken yolun büyük çoğunluğunda ikimiz de sessizdik. Huzur dolu bir sessizlikti. Araba kırmızı ışıkta dururken Ömer'in bakışlarının ağırlığını üstümde hissediyordum.

"İş çıkışında bir işin var mı?"

Başımı ona doğru çevirdim. Doğan ile yemek yiyecektik. "Arkadaşımla buluşacağım. Bu akşam uçağı var."

"Sonrasında buluşamaz mıyız?"

Kısa bir an düşündüm. Görüşmesek daha iyiydi. Bu kadar çok vakit geçirmek iyi değildi. Biraz yalnız kalmalıydım. Bu yüzden, "Bilmiyorum," diye cevapladım.

"Hangi havalimanında kalkacak uçağı?"

"Yeni havalimanından? Neden?"

Ömer arabayı çalıştırdı tekrar. O sırada Doğan'dan mesaj geldi. Buluşacağımız mekânı ve saati yazmıştı. En son da sakın geç kalma diye eklemişti. Hafifçe gülümserken tamam yazdım. Ömer arabayı hastanenin önünde park etti.

Çantamı alırken, "Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim.

Arabanın kapısını açarken uzanıp elimi tuttu. Bakışlarım onu bulduğunda Ömer elimin iç kısmını çevirdi. Ardından dudaklarını bileğime, tam nabzımın üstüne yerleştirdi. Nefesim ciğerlerimi terk ederken nabzım deli gibi atıyordu.

Dudaklarının değdiği yerler alev alev yanıyordu. "Ömer," diye fısıldadım.

Beni duymazdan gelerek ufak bir öpücük bıraktı. Damarlarımın altındaki kan lav gibi yakıcıydı. Bileklerimde çiçek tohumlarının filizlendiğini hissediyordum. Dudakları rengarenk çiçekler ekiyordu. Dudaklarını çekmeden bir öpücük daha kondurdu. Kalbime kadar titredi, iliklerime kadar yandım. Dudakları bu defa avucuma doğru indi. Çekmek istedim, yapamadım. Sanki elimin üstünde koca bir ton yük var gibiydi. Hareket etmemi engelliyordu. Aynı yük kalbimde de vardı. Avucumun içine derin bir öpücük daha bıraktığında gözlerim doldu. Göğsümde bir şeyler parçalanıyordu. Bileklerimde açan gür çiçekler kalbime sıçramıştı. Geri dönüşü olmayan bir yola girmiş, büyük bir hızla yürüyordum. Zihnimde yankılanan ses, kalbimi sızlattı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

8. BÖLÜM
ÇELİŞKİ

Kalbim, Ömer'e hazırlıksız yakalanmıştı. Öyle beklenmedik olmuştu ki bu durum, ne kadar karşı koymaya çalışsam da başaramamıştım. Ömer'e karşı koyamamıştım, ona yenilmiştim.

"Sen yine nereye daldın?"

Gözümün önünde sallanan eli görünce dalgın bakışlarımı Doğan'a çevirdim.

Baştan savma bir tavırla, "Hiç, öyle..." dediğim zaman dik dik yüzüme baktı. Beni bu kadar iyi tanıması bazen sinir bozucuydu. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Yirmi altı yaşında kocaman bir kız oldum. Bu yaşıma kadar her zaman nettim. Ne istediğimi biliyordum."

"Bunu biliyorum."

Gözlerimi açıp kısık bir sesle konuşmaya devam ettim. "Ama artık ne istediğimi bilmiyorum. Kafam allak bullak oldu."

Hissettiğim çaresizlik, ses tonuma da yansımıştı. Çaresiz ve öfkeli hissediyordum. Öfkemin rengi Ömer'di. Elini kolunu sallayarak hayatıma girmiş, sonra her şeyi dağıtmıştı.

Doğan dudaklarını büzdü. "İşte bunu bilmiyordum."

"Bunu istemiyorum Doğan, ben bu karışıklığa hazır değilim."

Sesim sitem doluydu. Doğan uzanıp elimi tuttu. "Hayat pek de ne istediğimize bakmıyor."

Bakışlarım elimi tutan elindeyken çocukluğumu anımsadım. Babam gözlerimin önüne geldiği an içime dolan öfkeyle, "Bunu en iyi bilenlerden olduğumu biliyorsun," dedim.

"Evet ama bu gerçeği çoğu zaman unuttuğunu da biliyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum ve belirsizlik beni çileden çıkarıyor."

Uzanıp burnumun ucuna dokundu. Açık kahverengi gözleri anlayışla parlıyordu. "Hayatı fazla ciddiye alıyorsun, yapma." Geriye doğru çekilip sırtını sandalyeye yasladı. "Sal biraz ya, bu yaşta bu ciddiyet fazla."

Bu gevşek tavrı karşısında gülmeden edemedim. "Öyle mi diyorsunuz Doğan Bey?"

Beyaz dişlerinin hepsini göstererek sırıttı. "Öyle diyorum Eyşan Hanım. İçine kırk yaşında bir kadın kaçmış gibisin. Yapma. Gez, toz, eğlen, âşık ol." Kaşlarım çatıldı, anlattığı hayat tarzı hiç bana göre değildi. Doğan bunu bilse de umursamadan konuşmaya devam etti. "Mutlu ol, acı çek. Yaşa ya, yaşa artık."

"Doğan-" Parmağını kaldırıp beni susturdu.

"Şu dondurduğun duygularını çöz. Siyah beyazdan ibaret olan hayatına gri rengini de al."

Düşünmeden, "Mavi," diye fısıldadım. Doğan kaşlarını kaldırarak bana bakınca omuz silktim. "Hayatıma almam gereken renk. Ya da hayatıma girmek isteyen renk."

Doğan gülmeye başlarken başını iki yana doğru salladı. Ardından sinsi bir sırıtmayla masaya doğru eğilip sessizce konuştu. "Ya da kırmızı, tutkunun rengidir."

Göz kırpıp geri çekilince masanın üstündeki peçeteyi ona fırlattım. "Cıvıtma." Masanın üstündeki telefonu çalınca bakışlarım ekrana döndü. Üstündeki yazıyı görünce gözlerimi devirdim. "Ballı kurabiyem ne ya?"

Peçeteyi bana geri fırlattı. "Sus be çelimsiz. Aşkımızı kıskanıyorsun değil mi?"

Sahte bir üzüntüyle, "Çok," dediğim zaman dil çıkardı. Telefonu açıp Natalia ile ingilizce konuşmaya başladı. O telefonla konuşurken

ben de çantamın içindeki telefonumu çıkardım. Arama ya da mesaj yoktu. Bu bir yanımın rahatlamasını sağlamışsa da diğer yanımı nedensizce hayal kırıklığına uğratmıştı. Telefonu kapatıp çantama attım. Kendi bilirdi.

Doğan telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Hadi kalkalım."

Onu başımla onaylarken ayağa kalktım. Doğan ısrarlarımı görmezden gelip hesabı ödedi. Onu yolculamadan önce sahilde gezmeye karar verdik. Yolun karşısına geçip yürürken denizin kokusundan derin bir nefes çektim içime.

"Ne zaman geleceksin?"

Koca bir gülümsemeyle kolunu omzuma attı.

"Daha gitmeden geliş tarihini soruyorsun." Omuz silktim. Sürekli uzaklara gitmesinden hoşlanmıyordum. "Bu defa erken geleceğim, peder bey öyle istedi."

Dalgın bir tavırla, "Emir büyük yerden," diye mırıldandım. Doğan'ın babası Halil Bey, işinde başarılı, zengin bir borsacıydı ve beni hiç sevmiyordu. Doğan'ın benim gibi sıradan insanlarla takılmasını istemiyordu, bunu belli etmekten hiç çekinmezdi. Ama Doğan, en az babası kadar inatçıydı. Sürekli ona baş kaldırıyordu. Eskiden benimle sırf babasına inat olsun diye arkadaş olduğunu düşünürdüm. Bunu ona söylediğimde üç gün konuşmamıştı benimle. Bu yüzden böyle düşünmeyi kendime yasaklamıştım.

"Artık büyümeliymişim." Doğan'ın sesindeki acılı tonu tanıyordum. Annesi öldükten sonra yerleşmişti bu acı sesine. Kısık bir sesle, "Annem öyle istermiş," diye ekledi. Gözlerim doldu. Bahar teyzenin ölümü ikimizi de derinden sarsmıştı. Babası ne kadar sert bir adam ise annesi tam tersiydi. Sürekli bize kurabiyeler yapan güleryüzlü, melek gibi bir kadındı. Doğan'ın güleryüzü kesinlikle annesine benziyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Uzaklara diktiği gözleriyle konuşmaya devam etti. "Gerçekten öyle mi isterdi?"

Yüzümü göğsüne gömdüm. "Bence annen nasıl mutluysan öyle yaşamanı isterdi."

Bakışlarını bana çevirdi. "Ama bir yerlerden başlamamı da isterdi." Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Annemi özledim."

Gözlerimden akan yaşlarla beraber kolumu beline doladım. "Ben de özledim," dediğimde o da bana sarıldı. Birbirimize sıkıca sarıldık. Ben babasız büyümüş bir kız çocuğuydum, Doğan annesiz kalmış bir oğlan çocuğuydu. Bizim yaralarımız birbirine denkti. Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Birbirimizin eksik yanlarını sessizce tamamlamaya çalışan iki yaralı çocuktuk.

"İyi ki girdin hayatıma çelimsiz."

Hafifçe güldüm.

"İyi ki girdin hayatıma Doğan."

Kısa bir sessizlikten sonra sessizce, "Çabuk gel," diye fısıldadım.

Vedaları hiç sevmiyordum. Kısa süreli olması bir şeyi değiştirmiyordu. Doğan her gidişinde inatla onu yolcu ediyordum. Her seferinde de dağılıyordum. Babasıyla yan yana kalmamak için sürekli yurt dışı gezileri düzenliyordu. Onu anlıyordum ama bu onu özlememe engel değildi. Sert esen rüzgâr üşümeme neden olduğu için kollarımı birbirine bağladım. Saat epeyce geç olmuştu. İçimi saran ürpertiyi görmezden geldim. Durak ile ev arasında kısalan mesafeyi hızlı adımlarla tükettiğim sırada onu gördüm. Ömer, karşımda duruyordu. Sırtını arabasına yaslamış, gözleri yerde bir noktanın üstüne sabitlenmişti. Sokak lambasının tam altındaydım. O ise gecenin karanlığındaydı. Öylece dikilmiş, kalbimde artçı depremlere sebep olan adamı izlemeye başladım. Zihnimdeki savaşların da nedeni oydu. Bu düşüncenin aksine onu gördüğüm an içimdeki huzursuzluk dağılıyordu. Kaşlarım çatıldı. Kendimle çatışıyordum ama onu görünce hissettiğim tamamlanmışlık hissine de engel olamıyordum. Nasıl bir çelişkiydi bu böyle? Kalbim ve beynim, içine girdiği bu savaştan ötürü ruhumu hızla tüketiyordu. Başını ağır ağır yerden kaldırdı. Gözlerini sabitlediği noktadan ayırıp bana çevirdi. Yüzüme vuran sokak lambasının soluk ışığının aydınlattığı yüzümü izledi. Belki de ona dair hissettiğim çelişkilerimi...

Beni görmesine rağmen hiçbir tepki vermeden orada öylece durmaya devam etti. Ömer bu defa bana gelmedi ve gelmeyecekti. Evi-

min kapısının önünde durmuş, ona gitmemi bekleyecekti. Başına buyruk adımlarım istediğini vermek istiyordu. Bu yüzden ona doğru yürürken buldum kendimi. Bana gelen adama bu defa ben gittim. Adımlarım ağır ve kararsızdı. Attığım her adımla birlikte kalp atışlarım hızlanıyordu. Az önce hissettiğim üşüme hissi bedenimi terk etmişti. Onun yerine gecenin soğukluğuna yabancı, yakıcı bir sıcaklık bedenimi esir etmişti. Avuçlarımın içinde biriken terleri hissediyordum, soluğumdaki hızlanmayı fark ediyordum. Ömer'e yaklaştıkça geceye alışan gözlerim sayesinde yüzündeki değişime anbean şahitlik ettim. Yüzünde oluşan rahatlamış ifadenin yanında kaşlarını çatışını da gördüm. Benim gibiydi... O da kendiyle çatışıyordu. Onun da çelişkileri ve korkuları vardı. Nedenini bilmiyordum ama gözlerindeki belirsizlikleri görüyordum. Karşısında durdum, gözlerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmamıştı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Ses tonum kısık çıkmıştı.

Dudağının köşesi hafifçe havalandı. "Al benden de o kadar."

Derin bir nefes alırken onun yanına geçtim. Sırtımı arabanın soğuk yüzeyine yaslayıp tam karşıya baktım. Dirseklerimizin temas edişini görmezden geldim.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne zaman geldin?"

"Saat kaç?"

Elimdeki telefona baktım. Saat neredeyse on iki olmak üzereydi.

"Bir saat olmuş."

Başımı kaldırınca onun da telefona baktığını gördüm.

"Arkadaşın gitti mi?"

Gözlerimi tekrar telefona çevirdim. "Evet."

Ömer uzanıp telefonu aldıktan sonra ekran kilidini kapattı. Etraf tekrar karanlığa gömüldü. Beraber gecenin karanlığına saklanmıştık. Dudaklarımda belli belirsiz bir kıvrılma oldu. Karanlığı seviyordum, o yanımda olunca daha fazla sevdiğimi fark ettim. Güneşin ışığı üstümüzde yokken gerçeklerden, şüphelerden kaçmak daha kolaydı. Ömer beklemediğim bir şey yapıp başını bana doğru indirdi. Bedenim anında kaskatı kesilirken burnunun ucunu saçlarıma yasladı.

Nefes alamadım, konuşamadım, herhangi bir tepki veremedim. Sadece durdum. Tüm organlarım felç geçirmiş gibiydi. Zamanın duran bir anında donup kalmıştım. Derin bir nefes çekti içine, gözlerim kapandı.

"Bunun için," diye fısıldadı. Bir elini boynuma yerleştirdiğinde soğuk elini hissedince irkildim. Baş parmağını yavaşça sıcak tenimin üstünde gezdirdi. "Seni görmem gerekiyordu."

Kısık bir sesle, "Ömer," diye itiraz ettim ama cümlemin devamını getiremedim. Dur demek istiyordum ama kelimeler bir araya gelmiyordu. Bu yüzden ona durmasını söyleyemiyordum.

Eli boynumun kıvrımından yukarı çıktı. İçin için yandım. Titrek bir nefes çekerken içime, "Efendim?" dediğini duydum.

Dudakları o sırada saç tellerime dokundu. Varla yok arası hafif bir dokunuştu. Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Yapma."

Dudaklarını bu defa saçıma bastırıp derin bir nefes daha aldı içine. "Neyi?"

Yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. "Bunu yapma."

Beni kendine esir etme...

Hafifçe güldü. "Elimde olduğunu mu sanıyorsun?" Eli boynumu kavrarken dudaklarının yerini alnı aldı. Alnını saçlarıma bastırırken sözlerine devam etti. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Kaşlarımın arasındaki kırışıklık arttı. "Bu durumun benim için yeterince zor olduğunu biliyorum."

Başını iki yana doğru salladı. "Sadece senin için zor değil güzelim, inan bana." Ne diyeceğimi bilmediğim için sessizliğimi korudum. "Keşke bu kadar güzel kokmasaydın." Kısık sesle söylediği sözleri benden ziyade kendine söyler gibiydi. Eli enseme doğru kaydı. "Sanki teninde beni kendine çeken bir mıknatıs var."

"Ben," desem de cümlemi tamamlayamadığım için sustum.

"Sen," dedi, kısa bir an sustu. Göğsü aldığı derin nefesle beraber havalandı. Başını kaldırırken boştaki eli saçımı geriye doğru attı. Boynumu açıkta bırakırken yüzünü kulağıma doğru yanaştırdı. Sıcak

nefesini hissedince ürperdim. Dudaklarını kulağıma yasladı. "Sen beni büyülüyorsun, kara kız."

Bu sözler zihnimi hazırlıksız yakalamıştı. Asıl beni büyüleyen oydu. Beni benden koparıyordu. Fısıltıyı andıran bir sesle cevapladım. "Ben bir şey yapmıyorum."

Sözler bana aitti ama sanki sesim uzaktan geliyordu.

"Bu öyle bir büyü ki senden başka her şey siliniyor güzelim, her şey."

Sesinde belli belirsiz bir öfke vardı. Öfkesinin sahibi benden ziyade kendisiydi. Ömer aniden elini ve yüzünü benden uzaklaştırdı. Sırtını tekrar arabaya yaslarken ellerini ceplerine yerleştirdi. Nedense bunu bana dokunmamak için yaptığını düşünüyordum. Uzaklaştığı için rahat bir nefes alırken kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkundum. Saçımı kulağımın arkasını itelerken yaslandığım yerden doğruldum. Dizlerim jöle kıvamına gelmişti, tıpkı beynim gibi... Boğazımı temizlerken, "Geç oldu, ben artık eve gideyim," dedim.

Yan gözlerle bana baktı. "Peki."

"Sen de git artık."

"Sen eve gidene kadar bekleyeceğim."

Şu an onunla mücadele edecek gücü kendimde bulamadığım için başımla onayladım. Yanından geçip gideceğim sırada eli bileğime dolandı. Bir kez daha... Dokunduğu yerlerde amansız bir ateş yakıyordu. Tepki vermeden öylece dururken bileğimin iç kısmına dudaklarını yasladı. Ateş büyüyüp hücrelerime sıçradı. Deli gibi hızlanan nabzıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra, "İyi geceler," diye fısıldadı.

Kalbim boğazımda atıyordu sanki. Bileğimi bırakınca hızlıca, "İyi geceler," dedim. Sarsak adımlarla apartmana girdim. Kirpiklerimi hızla kırpıştırırken sakin olmaya çalışıyordum. Dudaklarının dokunduğu tenim yanıyordu sanki. Asansöre bindiğimde gözlerimi bileğime dikip baktım. Kan akışımı hızlandırmıştı. Başımı geriye doğru atarken asansör durdu. Kafamı asansörün aynasına yaslayıp gözlerimi kapattım. Asansör karanlığa gömülürken derin bir nefes aldım. Kokusu üstüme sindiği için bu yaptığım hiç iyi olmamıştı. Başımı iki yana doğru salladım. Ömer gittikçe her yanıma sızıyordu. Do-

ğan'ın sözleri zihnimde yankılanırken doğrulup asansörden çıktım. Evimin güvenilir limanlarına sığınıp uyumak istiyordum. Çantamı açıp anahtarıma bakındım. Uzun uzun aradım ama bir türlü bulamıyordum. Asansör tekrar aşağı çekilirken çantamı altüst ettim fakat anahtar yoktu. Sabah aceleyle çıkarken unutmuş olmalıydım. Kahretsin! Bir bu eksikti. Zili çalmayı düşündüm ama annemin uykusu aldığı ilaçlardan ötürü ağırdı. Muhtemelen duymayacaktı.

"Of!"

Sırtımı kapıya yaslayıp ne yapacağımı düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sabaha kadar kapının önünde bekleyecektim. Çok güzel! Şanslıysam annem sabah namazına uyandığı zaman kapıyı açardı. Yorgunca kapının eşiğine çöktüm. O sırada asansörün kapısı açıldı. Başımı kaldırınca Ömer'i gördüm.

Aksi bir sesle, "Neden geldin?" diye sordum.

Havalanan kaşlarıyla elindeki telefonumu salladı.

"Hayırdır? Dilenci gibi eşiğe çökmüşsün."

Alayla söylediği sözlerini duyunca gözlerimi devirdim. "Çok komiksin."

Önümde diz çöküp göz kırptı. "Sen de çok tatlısın."

Telefonumu bana doğru uzatınca, "Her zamanki hâlim," deyip aldım.

Serseri bir sırıtmayla, "Bilmez miyim?" dedi.

"Anahtarımı unutmuşum. Annem de uyuyor."

Ömer yüzündeki eğlenen ifadeyi gizleme gereği duymadan, "Sokak kedisi gibi dışarıda mı kaldın sen, hı?" dedi.

Dik dik yüzüne baktım. "Bakıyorum da çok hoşuna gitti bu durum."

Yüzündeki gülümseme büyüdü, kalbim tekledi. Hadi ama, bu kadar güzel gülmesi haksızlık değil mi? İç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Ömer zarif bir şekilde ayağa kalkıp elini uzattı.

"Hadi kalk."

Kirpiklerimin altından bana uzattığı eline baktım.

"Öyle bir niyetim yok."

"Sabaha kadar burada bekleyemezsin." Omuz silktim. Bekleyebilirdim aslında, hem başka seçeneğim de yoktu. "Saçmalama, aptallık olur bu."

Başımı yana devirip yüzüne baktım. "Ne yapmamı önerirsin, bay çok bilmiş?"

Aniden eğilip elimi tuttu. Beni kolaylıkla ayağa kaldırırken, "Bana gidiyoruz," dedi.

Tüm geceyi onunla geçirmek mi? Bu delilik olurdu. "Saçmalama," diye cırladım.

Fakat beni duymazdan gelerek asansörün kapısını açtı. "Korkma, yemem."

Elimi çekmeye çalışırken, "Ne korkacağım be senden?" diye parladım. Asansöre girince Ömer beni asansörün köşesine iteledi. Düğmeye bastıktan sonra elini başımın yanına koyup bana doğru eğildi. Asansörün aynasına doğru sinerken iyice üstüme geldi. Bu ani yakınlığı karşısında afallarken bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Bu yabancı his, göğsümde sert bir yel estirdi. Yanan ateş harlandı, yüreğim tutuştu.

"O zaman niye itiraz ediyorsun?"

Bu kadar yakınken konuşamazdım ki!

"Çekilsene önce sen."

Biraz daha yanaştığında yüzü yüzümle aynı hizadaydı. Sıcak nefesini yüzümde hissediyordum. Yanaklarım kızarırken, "Se-seni tanımıyorum," dedim.

Gözlerini baydı. "Evime daha önce iki kere geldin."

Sesindeki bezgin ton üzerine omuz silktim. "Evinde kalamam."

Ömer'in dudaklarına sinsi bir sırıtma yayılırken yüzünü biraz daha eğdi. Gözlerim kocaman açılırken burnunun ucunu burnuma değdirdi. Okyanus kokusu dört bir yanımı sardı. Bu tarifsiz bir histi.

"Korkak."

Duran asansör imdadıma yetişirken elimi göğsüne yerleştirip iteledim onu. Başımı yana doğru çevirirken, "Ya çekilsene, ne demeye dibime dibime giriyorsun?" diye söylendim. Hafifçe çekilirken uzanıp elimi tuttu. Asansörden çıkarken beni de âdeta arkasından sürükledi. Büyük adımlarına yetişmek için âdeta koşuyordum.

"Yavaş olsana, yetişemiyorum koca adımlarına."

"Merak etme o tatlı dilin yetişir."

Gözlerim açılırken, "Bana geveze mi diyorsun?" diye soludum.

Kısaca, "Öylesin," dedi.

Ters ters sırtına bakarken, "Allah'ın sırığı," diye söylendim.

"Yer cücesi."

Arabasının kapısını açarken geri çekilip oturmamı bekledi. Somurtarak arabasına oturup kollarımı önümde bağladım. Aniden benim olduğum tarafın içine girdi. Gözlerim şaşkınlıktan irileşti. "Ne yapıyorsun?"

Beni duymazdan gelip kemerime uzandı. Kemerimi takarken yüzü yüzüme o kadar yakındı ki soluk boruma varlığı saplanmıştı. Kalbim göğsüme sert tekmeler indirirken bedenim uyuşuyordu.

"Bu sırığa muhtaç kaldın ama." Konuşmak için dudaklarımı araladım ama bu kadar yakınımda olduğu için kelimeleri toparlayamadım. "Bakıyorum da dilin tutuldu."

Kısık sesle söylediği sözleri duyunca konuşmaya çalıştım. "M-mesafeni korusana."

Titrek sesimi duyunca dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Gözlerimi dudaklarından alamadığımı fark ettim. Ömer'in bakışları da dudaklarıma kayarken yüzündeki gülümsemesi yavaşça silindi. Bana doğru biraz daha yaklaştı, dudakları dudaklarıma değeceği sırada, "Senden uzak kalamadığımı daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye fısıldadı.

Nefes dahi almadan duruyordum. Kalbim davul gibi çalıyordu. Kelimeler dilimde eridiği için konuşamadım. Ona bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Kor nefesi dudaklarımı yakıyordu. Ömer parmağıyla burnumun ucuna hafifçe dokunduktan sonra geri çekildi.

"Şimdi uslu bir kız ol yavrum."

Ukala tavrı karşısında ağzım açık kaldı. Asıl uslu durmayan kendisiydi. Öfkeyle cevap vereceğim sırada kapıyı sertçe kapattı. Kendinden emin adımlarıyla sürücü koltuğuna doğru ilerleyişini izledim. Duymayacağını bilsem de öfkeyle, "Ukala!" diye tısladım. Kesinlikle ukala herifin tekiydi ve ben bu geceyi o herifin evinde geçirecektim!

9. BÖLÜM
KARA KIŞ

"Somurtmaya devam mı edeceksin?"

Bakışlarımı yoldan çekmeden, "Somurtmuyorum," diye çıkıştım. Hâlbuki basbayağı somurtuyordum. Ama kabul etmeye hiç niyetim yoktu.

"Sen öyle diyorsan."

Hızla, "Öyle diyorum," diye cevapladım.

Bu aksi tavrım karşısında Ömer'in sessizce güldüğünü gördüm. Ters ters ona bakarken sessizliğimi korudum. Bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini yoldan çekip bana doğru çevirdi. "Pençelerini geçirmeye hazırlanan kızgın bir kedicik gibisin."

Dik dik suratına baktım. "Bakıyorum da sen de pençelerimin tadına bakmaya çok heveslisin."

Sesim son derece ciddi çıkmıştı, buna rağmen Ömer'in dudaklarındaki kıvrılma belirgindi. "Bu kadar istiyorsan neden olmasın?" Cevabı karşısında kaşlarım havalandı. Şaşkınlığıma aldırmadan sesinin seviyesini düşürerek devam etti. "Sırtımda deneyebilirsin."

Yanaklarıma hücum eden kanla beraber başımı hızla önüme çevirdim. Utançtan boğuklaşan sesimle, "Boş boş konuşmayı keser misin?" dedim.

Kısık sesle kahkaha attığını işitsem de ona bakmadım. Cüreti karşısında fazlasıyla afallamıştım. Bu yüzden yolun geri kalanında sessizliğimi korudum. Ömer arabayı park ederken kemerimi açıp

sessizce arabadan indim. Soğuk hava yüzüme çarparken sıcaklayan tenime iyi gelmişti. Onunla kapalı bir alanda kalmak bana pek yaramıyordu. Eve doğru ilerlerken bir adım arkasında yürüyordum. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtıktan sonra eve ilk önce benim girmem için kenara çekildi. Antreye geçince Ömer ışığı açtı ve karanlığa alışan gözlerim hafifçe kısıldı. Ceketimi çıkarınca Ömer elimden alıp astı. Gözlerim evin içinde dolaşırken salona doğru yürüdüm. Her şey bıraktığım gibiydi. Bu ev nedensizce hoşuma gidiyordu, burada olmayı seviyordum.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Sorusunu duyunca başımı iki yana salladım. "Saat geç oldu, uyusam daha iyi olur." Kapının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Gergince boynumu kaşırken boştaki elimle kanepeyi gösterdim. "Ben burada uyurum."

Yaslandığı yerden doğrulup bana doğru yürüdü. "Yatak varken mi?"

Tam önümde durunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Hatırladığım kadarıyla sadece bir yatak vardı?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Evet, yeterince büyük bir yatak." Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. Gözlerindeki muzip ışığı görmüştüm. Resmen beni kışkırtmak için uğraşıyordu. Ellerimi göğsüne yerleştirip hızlıca ittim. Tam bağıracağım sırada gülmeye başlayarak ellerini havaya kaldırdı. "Sadece şaka yapıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Sinirlerimi bozuyorsun."

Ellerini cebine yerleştirirken, "Biliyorum," dedi. Başımı iki yana salladım. "Ben burada uyurum, sen benim yatağıma geç."

Onun yatağında uyumak mı? Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır hayır, ben burada uyurum."

Bu fazla özel bir şeydi ve gerek yoktu.

"Israr etme işte."

Taviz vermeyen bir sesle konuştum. "Asıl sen ısrar etme. Şimdi uyuyalım." Ömer'in sağ kaşı havaya kalkınca ne dediğimi fark ettim. "Yani uyuyayım, yalnız. Her neyse, ben banyoya gideyim."

Arkamı dönüp hızlı adımlarla banyoya doğru ilerledim. Keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum. Banyoya girince kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. Tuttuğum nefesimi dışarı üflerken sıcaklayan yanaklarımı yelledim. Bu adamın yanında hissettiğim yoğun duyguları adlandıramıyordum. Her şeyi fazla hissettiriyordu, çok fazla... Sırtımı yasladığım kapıdan koparıp suyu açtım. Ellerimi soğuk su ile yıkadıktan sonra yanaklarımı ve ensemi ıslattım. Şimdi daha iyi hissediyordum. Açık bıraktığım saçlarımı toplayıp bileğimdeki toka ile bağladım. Salona geçtiğimde Ömer kanepeye çarşaf seriyordu. Ona doğru yürüdüm. Gülme isteğimi bastırırken sahte bir ciddiyetle, "Eline iş yakışıyor," dedim.

Gözlerini devirdi. "Fazla marifetliyim. Beni alan yaşadı."

Küstahlığı karşısında abartılı bir sesle cevap verdim. "Ya ne demezsin, on parmağında on marifet." Başını bana doğru çevirdi.

"Öyleyim tabii, al sen beni. Daha iyisini bulamazsın bak," deyip göz kırptı.

"Yok canım, ben almayayım."

Yastığı yerleştirdikten sonra doğruldu. Çenesini kaşırken düşünceli bir sesle cevap verdi. "Sen de haklısın, bu kadar yetenekli bir adam karşısında kendini kötü hissedebilirsin."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Hah, küstah," diye soludum.

Dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. Parmağıyla kanepenin üstündeki kıyafetleri işaret etti. "Üstünü değiştirmek istersin diye kendi kıyafetlerimi getirdim."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Teşekkür ederim."

Elini ensesine yerleştirip ovaladı. "Tamam o zaman, iyi geceler."

"İyi geceler."

Yanımdan geçip giderken bir an durdu. Neden durduğunu anlamak için başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Kısa bir an sırtı bana dönük şekilde durduktan sonra aniden bana doğru döndü. Büyük bir

adımda yanıma gelip elini başımın arkasına yerleştirdi. Gözlerim irileşirken beni kendine doğru çekti. Dudaklarını başımın üstüne yerleştirip derin bir nefes aldıktan sonra saçlarımı öptü. Dizlerim öyle şiddetli titredi ki bir an yere düşeceğimi sandım. Kirpiklerimi art arda kırpıştırırken, kokusunu içime çekerken buldum kendimi. Gözlerim hafifçe kapandı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini duymasından korktum.

Boğuk bir sesle, "Şimdi daha iyi sevgilim," dedikten sonra hızla geri çekilip yanımdan ayrıldı. S-sevgilim mi? O kadar şaşırmıştım ki tepki verememiştim. Gözlerimi açıp öylece arkasından baktım. Odadan çıktığında kanepeye çöktüm. Onunla hiçbir şey kolay değildi. Nefes almak kadar kolay olan bir işlemi bile yapamıyordum. Başımı iki yana doğru salladım. Bana neler getireceğini bilmiyordum ama içimdeki heyecandan anladığım kadarıyla, kendime rağmen Ömer'i ve bana getireceklerini merak ediyordum.

Uyandığımda nerede olduğumu bilsem de dün gece yaşananların rüya olmasını isteyen bir yanım vardı. Gözlerimi yavaşça araladım. Yaşananlar rüya falan değildi işte. Sıkkın bir nefes aldım. Uykusuz ve uzun bir gece geçirmiştim. Yabancı bir yerde uyuyamadığım gibi sabaha kadar düşüncelerim beni bir türlü rahat bırakmamıştı. Uykuya daldığımda güneş doğmak üzereydi. Doğrulup duvardaki saate baktım. Saat yedi buçuğu biraz geçmişti, nevresimi kenara atıp ayağa kalktım. Üstümdeki kıyafetler o kadar boldu ki, eşofman belimden düşüyordu. Bu şekilde komik göründüğüme emindim. Yatağımı topladıktan sonra sessiz hareketlerle üstümü değiştirdim. O uyanmadan gitsem daha iyi olacaktı. Kapıya ilerleyip yavaşça açtım. Dışarı adım atınca beni keskin bir soğuk hava karşıladı. Derin bir nefes alırken başımı kaldırıp kasvetli bir griye boyanan gökyüzüne baktım. Yağmur çiseliyordu. Evin bahçesinden çıkıp yürümeye başladım. Etrafta herhangi bir araç ya da taksi görünmüyordu. Soğuktan dolayı üşüyen tenimi ısıtmak için ellerimi kollarıma yerleştirip ovaladım. Yağmur şiddetini arttırıyordu. İleride gördüğüm otobüs durağına bir an önce yetişmeliydim. Gök hiddetle gürleyince sıçradım. Anlaşılan

gökyüzü benimle aynı fikirde değildi. Yağmur o kadar şiddetlenmişti ki önümü bile göremiyordum. Sadece dakikalar içinde sırılsıklam olmuştum. Soğuktan dişlerim birbirine vuruyordu.

"Kahretsin."

Resmen koşar gibi yürüyordum. Gök gürlemesi ve şimşekler ise işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Aniden korna sesi duyunca ufak bir çığlık attım. Başımı yana doğru çevirince gördüğüm tanıdık arabayla beraber rahat bir nefes alabildim. Korkudan kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yerinden fırlayacak gibiydi. Elimi göğsüme yerleştirip bastırırken Ömer arabanın camını açtı.

Onu duymam için yüksek sesle, "Orada dikilmeyi kes ve arabaya gel," diye bağırdı.

Yağmur bu kadar şiddetli yağmasaydı onu dinlemezdim ama şu an başka bir şansım yoktu. Arabaya doğru koşup kapısını açtım. Islanan saçlarımı yüzümden çekince bir çift ateş saçan gözle karşı karşıya geldim. Daha selam bile diyemeden, "Sabahın bu saatinde, bu yağmurda ne halt ettiğini sorabilir miyim?" diye bağırdı.

Çenemi havaya kaldırıp taviz vermeyen bir sesle cevap verdim. "Evime gidiyorum."

Gözleri kısıldı. "Haber vermeyi düşünemedin mi?"

Omuz silkmeye çalıştım ama yapamadım, bedenim soğuktan kaskatı kesilmişti. "Bilmem, uyuyordun."

Burnundan hah diye bir ses çıktı. Ters ters yüzüme bakarken cevap vermeden eğilip torpido gözünü açtı. Peçete çıkarıp bana uzattı. "Hasta olacaksın."

Yüzümü kuruturken, "İyiyim ben," dedim. Kısık sesle bir şeyler homurdanırken arabayı çalıştırıp kendi evine sürdü. Dudaklarımı büzdüm, evime gitmeyi tercih ederdim ama bu yağmurda o kadar yol gitmesini istemiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım. Arabanın ısıtıcısı soğuktan uyuşan bedenime iyi gelmiş olsa da hâlâ donuyordum. Evden çok uzaklaşamadığım için kısa sürede evin önündeydik. Buna sevinmediğimi söylersem yalan olurdu. Arabadan inip eve doğru koştum. Ömer de hızla yanıma gelip kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde ceketimi çıkardım. Ömer bana öfkeli gözlerle baksa da bir şey deme-

meyi tercih etti. Buna sevindim çünkü şu an hiç tartışacak havada değildim. Ben salona geçerken o da yatak odasına geçti. Kısa bir süre sonra elinde tuttuğu beyaz bir havluyla yanıma gelip konuşma gereği duymadan havluyu saçlarıma sardı, kurutmaya başladı. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Hızla, "Gerek yok, ben yaparım," dedim. Beni duymazdan gelerek saçlarımla ilgilenmeye devam etti. Ağzımın içi bir avuç toprak yutmuşum gibi kuruydu. Kalbimin hızlanma nedeni bu defa bambaşkaydı. Ömer'in parmak uçlarından saç tellerime şefkat damlıyordu. Bu his, saçlarımdan kalbime doğru akıyordu. Göğsümde bir yangın filizlendi. Yüreğime bir kor düştü. Dolan gözlerimi ayaklarıma diktiğimde içimdeki öfke, inat, güvensizlik... Hepsi birer birer mum gibi eridi. Karşısında savunmasız kalmıştım. Kesik kesik nefesler alırken elleri durdu.

"Şimdi üstünü değiştir."

Havluyu alıp saçlarımı elleriyle düzeltti. Başım hâlâ yere eğik duruyordu. Yüzümü ılık avuçlarının içine alıp yerden kaldırdı. Gözlerime bu kadar derin bakınca kendimi çıplak hissediyordum. Sanki tüm hislerimi, düşüncelerimi görebiliyordu. Bu çok savunmasız hissettiriyordu. Daha önce kimse bana böyle şeyler hissettirmemişti ve ben, karşısında savunmasız durmayı hiç sevmemiştim.

"Sakın bir yere gideyim deme, gerekirse bu defa seni eve kilitlerim."

Sesimi kaybetmiştim, bu yüzden konuşamadım. Sadece başımı aşağı yukarı doğru salladım. Yüzümü bırakıp kanepeye doğru eğildi. Çok değil, dakikalar önce çıkarıp katladığım ona ait olan kıyafetleri alıp bana uzatınca elinden aldım.

"Bu kadar sessiz olmana alışık değilim ama sevdim sanırım."

Ardından üstümü değiştirmem için beni yalnız bıraktı. Az önce yaşananları düşünmemeye çalışarak hızlı hareketlerle kıyafetlerimi çıkarıp ona ait olan tişörtü ve eşofmanı giydim. Koltuğa oturup iyice büzüşürken ellerim saçlarıma doğru hareketlendi. Onu kuruttuğu saçlarıma dokununca dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. Yavaşça kanepeye uzandım, yüzümdeki gülümseme silinmiyordu. Uykusuz olduğum için sızlayan gözlerimi dinlendirmek için yavaşça

göz kapaklarımı yumdum. Birkaç saniye sonra açarım diye düşünüyordum fakat o kadar çok uykum vardı ki bunu yapmam imkânsızdı. Soğuktan sıcağa geçiş yapan bedenim mayışırken kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Bu defa gözlerimi açtığımda, zaman ve mekân algımı yitirmiştim. Kaşlarım çatılırken bakışlarım hızla evde gezindi. Sabah yaşananlar aklıma gelince ufak bir inlemeyle yüzümü sıvazladım. Gece boyunca uyumadığım için uyuyakalmıştım. Gözlerimi tekrar açınca üstümdeki mavi, yumuşak battaniyeyi gördüm. Anlaşılan Ömer örtmüştü. Doğrulup etrafa bakınca Ömer'in koltukta uyuduğunu gördüm. Farkında olmadığım bir gülümsemeyle çenemi elime yaslayıp onu izlemeye başladım. Uyuduğu zaman kesinlikle daha genç görünüyordu. Bu düşünceyle kısa bir an kaşlarım çatıldı. Sahi kaç yaşındaydı? Bunu ona sormayı aklıma not ederken bakışlarım güzel yüzünde dolaştı. Siyah saçları alnına dökülmüştü. Saçlarının koyu rengi teninin beyazlığını vurguluyordu. Aralık duran dudakları kızarmıştı. Sakalları düne oranla daha uzun duruyordu. Anlaşılan sakalları çabuk uzuyordu. Son derece yakışıklı bir adamdı ve inatla benimle uğraşıyordu. İstediği kızı kolaylıkla elde edebilecek biri olduğu için bu durum son derece garip geliyordu. Bakışlarım, başı yana eğildiği için ortaya çıkan boynuna indi. Beyaz boynundaki mavi damarlar belirgindi. Boynu dikkat çekici görünüyordu. Bu düşüncem yüzünden anında kendime kızdım. Resmen gözlerimle adamı yemiştim. Başımı iki yana doğru salladım. Duvardaki saate bakınca neredeyse on olduğunu gördüm. Kalkıp annemi aramalıydım. Benim için endişelenmesini istemediğim için sabah erkenden işe gittiğimi söyleyecektim. Kanepeden kalkıp çantamı bulmak için odanın çıkışına doğru yürüdüm.

"Yine mi?"

Aniden duyduğum sesi üzerine sıçradım. Korkuyla ona dönüp, "Ödümü patlattın," diye soludum.

Oturduğu yerden kalkmadan, "Yine haber vermeden mi gidecektin?" dedi.

"Sadece telefonumu alacaktım. Hem sen daha az önce uyumuyor muydun?"

Şüpheli bir sesle sorduğum soru üzerine omuz silkti.

"Sen öyle güzel bakarken mi? Hayır."

Gözlerim kocaman açıldı. Hızla, "Ne? Yok öyle bir şey!" diye inkâr ettim.

Alaycı bir ifadeyle, "Hıhı, tabii," dedi

Boşuna olduğunu bilsem de, "Sana bakmıyordum ben," diye sözlerimi tekrar ettim.

"Yemezler güzelim."

Ona ters ters bakarken oturduğu yerden doğruldu.

Ağzımın içinden, "Uyuz," diye söylenirken odadan çıktım.

Arkamdan, "Seni duydum," diye bağırdı.

Cevap vermeyip askıda asılı duran çantamı aldım. Telefonumu açıp annemin numarasına tıklayıp açmasını beklerken salona geçip camdan dışarı baktım. Yağmur durmuş olsa da gökyüzünün rengi hâlâ kasvetli bir griydi.

"Efendim kızım?"

"Annem, nasılsın?"

"İyiyim kızım, kahvaltı hazırlıyordum. Sen nasılsın? Sabah göremedim seni."

Gülümseyerek cevap verdim. "İyiyim anne, bu sabah erken çıkmak zorunda kaldım."

Annem kısa bir an sustuktan sonra, "Tatil günün değil miydi senin?" dedi.

Gergince saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Arkadaşımla yer değiştirdik."

Bir çırpıda vermiştim cevabı. "Anladım güzel kızım, akşama ne yemek istersin?"

"Yorma kendini anne, ben gelince hallederim."

"Ne yorması Eyşan? Alt tarafı yemek yapacağım."

Sırtımda hissettiğim gözler üzerine başımı arkaya doğru çevirdim. Ömer kapının kenarında durmuş beni izliyordu.

"Tamam, ben işe döneceğim. Kendine iyi bak."

"Öpüyorum güzel kızım," deyip telefonu kapattı.

Kapanan telefon üzerine Ömer bana doğru yürüdü. Tam önümde dururken parmağını burnumun ucuna dokundurdu.

"Bakayım burnun büyümüş mü?"

Yüzümü geri çektim. "Niye büyüyecekmiş ki burnum?"

Serseri bir şekilde güldü. "Annene yalan, pardon yalanlar söylediğin için."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Mecbur kaldım."

Dudaklarını oynatarak, "Minik pinokyo," dediğinde ters ters yüzüne baktım.

Bu hâlime gülmeye başladı. Bakışları üstümde gezerken daha fazla gülmemek adına kendini tuttu. Kıyafetleri içinde gerçekten komik görünüyor olmalıydım. "Komik görünüyorum değil mi?"

Alt dudağımı bükerek sorduğum soru üzerine ensesini kaşıdı. "Daha çok sevimli."

Başımı iki yana doğru salladım. Diğer kızlar seksi görünürken ben sevimli görünüyordum. Harika!

"Kıyafetlerim nerede?"

"Islandıkları için kapının üstüne astım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçekten hamaratsın değil mi?"

"Pratik zekâ diyelim. Hazırlan da kahvaltıya gidelim."

Reddetmeyecek kadar açtım. Kıyafetlerimi kapının üstünden alıp banyoya ilerledim. Kot pantolonum nemliydi ama yapacak bir şey yoktu. Beyaz triko kazağımın durumu ise çok daha vahimdi. Burnumu kıvırdım. Giyilecek gibi durmuyordu. Aynadaki yansımamdan Ömer'in üstümdeki siyah uzun kollu tişörtünü inceledim. Önünü tutup bağlayınca daha iyi göründüğünü fark ettim. Bununla idare edebilirdim. Saçlarımı açıp elimle düzelttim. Çantamdan maskara

çıkarıp kirpiklerime sürdüm. Biraz da toprak tonlarındaki rujumu sürdüğümde daha iyi görünüyordum. Banyodan çıktığımda Ömer de odasından çıkıyordu. Üstünde koyu mavi bir gömlek vardı. Gözleri ile aynı renk olan gömleğin içinde nefes kesici görünüyordu. Bu rengi giymesi yasaklanmalıydı.

Bana doğru gelince geriye doğru bir adım attım, sırtım banyonun kapısıyla buluştu. O bana yaklaştıkça okyanus kokusu etrafımı sarıyor, kalp atışlarım maraton koşmuşum gibi hızlanıyordu. Elini uzatıp saçlarıma dokundu.

"Şimdi sevimli görünmüyorsun." Sözlerini ilk seferde anlayamadığım için kaşlarım çatıldı. O kadar yakın duruyordu ki göğsüm geniş göğsüne dokundu. Parmaklarını kırışan alnımda gezdirdi, bedenimdeki titreme şiddetini arttırdı. Başını hafifçe yüzüme doğru eğip dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdı. Sıcak nefesi tenimi yalıyordu şimdi. "Tişörtümün içinde şu an çok çekici görünüyorsun yavrum."

Yanaklarım o kadar kızarmıştı ki yüzüm alev alev yanıyordu. Boğazımda oluşan düğümü gidermek adına sertçe yutkundum.

"Çıkalım mı artık?"

Hafifçe sırıtıp başını öne doğru eğdi. Beni utandırmak hoşuna gidiyor olmalıydı. Geri çekildiğinde derin bir nefes alabildim. Arkasını dönüp yürümeye başladığında onu takip ederken ellerimle yüzümü yelpazeledim.

Ceketimi giydikten sonra evden çıktık. Ciğerlerimi büyük bir nefesle doldurup siyah arabasına bindim. Ömer arabayı çalıştırdıktan sonra radyoyu açınca güzel bir şarkı bize eşlik etti. Yol boyu hiç konuşmadan şarkıların tadını çıkardık. Araba durduğunda uzun bir süredir yolda olduğumuzu bilsem de çok kısa sürmüş gibi hissediyordum. Arabadan inince Ömer yanıma gelip aniden elimi tuttu. Büyük adımlarla yürümeye başlayınca itiraz bile edemeden onu takip ettim. Bakışlarım birbirini tamamlayan ellerimize asılı kalmıştı. Neden bu kadar doğru hissettiriyordu? Daha da önemlisi neden elimi bir daha hiç bırakmamasını istiyordum? Ömer garsonun yanına doğru ilerlerken aklımda sadece bu sorular dönüp duruyordu.

"Cam kenarında bir masa lütfen."

Yirmili yaşlardaki erkek garson bize eşlik ederken Ömer kolunu belime doladı.

"Gel güzelim."

Yürümeyi kesip ona doğru döndüm. Bakışlarımı belime doladığı kolundan yüzüne çıkardım.

"Nereden güzelin oluyorum senin?"

Dudağının sol kenarı havalandı. "Benimle randevuya çıkmayı kabul ettiğinden beri."

Kaşlarım havalandı. "Ne zaman yapmışım bunu?"

Yürümem için beni yönlendirirken, "Şu an randevuda olduğumuzun farkındasın değil mi Eyşan?" dedi.

"Ben," dediğimde konuşmama müsaade vermeden eğilip dudağıma ufacık bir öpücük kondurdu.

Kalbim kısa bir an için durdu.

"Boşuna itiraz etme."

Masaya karşılıklı oturduğumuzda ters ters yüzüne bakıyordum ama pek umursamıyordu. Bazen gerçekten çok gıcık biri olabiliyordu. Masamız kısa süre içinde donatıldı. Ömer iştahla garsonun getirdiği yemekleri yerken keyfi son derece yerindeydi. Ben de çok acıktığım için uzatmayıp yemeğimi yedim.

"Şunun tadına baksana."

Ömer'in uzattığı böreği almak için elimi uzattım ama vermeyip dudaklarıma değdirdi. Ağzımı açıp ısırdım.

"Güzelmiş." Benim ısırmamı umursamadan böreğin geri kalanını yedi. "Çok doydum." Geriye doğru yaslanıp elimi karnımın üstüne yerleştirdim. Ömer çayını içerken tabağıma baktı.

"Kuş kadar yedin."

Alayla güldüm. "Şişko bir kuş kadar."

Gözlerini devirdi. Başımı iki yana doğru salladım. Yemeğin ucunu kaçırdığım an kilo alan biriydim. Bu yüzden az yemekte fayda vardı. Garson yanımıza gelip çayımızı tazelerken telefonum çalmaya başla-

dı. Ekranda yabancı bir numara yazıyordu. Temkinli bir sesle, "Efendim," diye cevapladım.

Karşı tarafta kısa bir süre sessizlik yaşandı.

"Alo, kimi aramıştınız?"

Sorum üzerine arayan kişi derin bir nefes aldı.

"Eyşan, kızım?"

Sesini duyduğum an, içimdeki her şey buz kesti. Zaman parçalara ayrıldı ve göğsüme yağdı. Acı her yanıma sıçrarken kanım çekildi. Kelimelerim beni terk ettiği için bir süre konuşamadım. Geçmişin en çok acı veren yanıydı babam. Babam benim mütemadiyen kanayacak olan yaramdı ve yıllar sonra hiçbir şey olmamış gibi arayıp bana kızım diyordu. Kızım... Ne kolay söylemişti bu kelimeyi. Üstelik ben baba kelimesini hiç sarf edemezken...

Sertçe yutkundum, bir aksilik olduğunu anlayan Ömer, endişeli gözlerle beni izliyordu. Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Telefonu kapatmadan önce sert ama kısık bir sesle cevap verdim. "Ben senin kızın değilim."

Ben senin hiçbir şeyin değilim baba...

Babam bugün güneşli olan hava durumumu değiştirmişti. Hava benim için artık kara kış gibiydi ve iliklerime kadar üşütüyordu.

10. BÖLÜM
İTİRAFLAR

"Elli lira ne lan! Para mı bu?"

Babamın yüksek sesi, küçük evimizde yankılanınca irkildim. Sırtımı iyice duvara yaslayıp korku dolu gözlerimi ona diktim. Babamın gözleri açık kahverengiydi. Sinirlendiği zaman gözlerinden âdeta ateş çıkardı. Akları kanlanan gözlerine bakmaktan korkardım, bu yüzden babamla göz göze gelmemeye çalışırdım. Ona hiç benzemiyordum ve bunun için çok seviniyordum. Başını öfkeyle ellerinin arasına aldı. Saçlarını hep üçe vurduğu için saçları kısacıktı. Bu saç tarzı yüzünü daha sert gösteriyordu ve ben ondan daha çok korkuyordum. Anneme bağırmaya devam etti, babam bazı akşamlar anneme çok bağırıyordu.

"Başka yok, doğru düzgün işe gitmiyorum zaten."

Annemin sözleri üzerine kanepeye tekme attı. Kanepe duvara çarptı.

"Hadi lan oradan! Çocuk mu var karşında? Bu para çocuğa bile verilmez."

Annem sakin kalmaya çalışırken, "Yok işte, ne yapmamı bekliyorsun?" diye cevap verdi.

Babam hırsla parayı ikiye bölüm annemin yüzüne fırlattı. Annem o parayı kazanmak için günün yarısında yabancı insanların evini temizlemişti. Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Annem babamı sakinleştirmek için bir şeyler söylemeye başladı. Babam dinlemedi, çünkü şu an ihtiyacı olan şeye parası yetmiyordu. Babamın ihtiyacı olan şey, esrardı. Onu içmediği zamanlar bir canavara dönüşüyordu. Evdeki eşyaları kırmaktan çekinmeyen, anneme saldıran bir canavar... Babam böyle za-

manlarda küçük kızının kâbusu oluyordu. Bundan haberi var mıydı? Küçük avuçlarımı sıktım, babam öfkeyle annemi itelerken istesem de hareket edemedim. İçim çaresizlikle kavruluyordu. Ona dur diyemedim, anneme yardım edemedim. Çaresizlik içinde evi dağıtmasını, her şeyi yerle bir etmesini izledim. Eşyalarımıza zarar vermesinden nefret ediyordum. Ama en çok anneme zarar vermesinden nefret ediyordum.

Gözyaşlarım hızlanırken irkilerek uyandım. Nefes nefese kaldığım için göğsüm aldığım sık soluklar yüzünden inip kalkıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yerinden fırlayacak gibiydi. Odamın karanlık tavanına bakarken gözlerimden akmaya devam eden yaşları hissedebiliyordum. Saçlarım, terleyen boynuma ve yüzüme yapışmıştı. Nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışırken saçlarımı geriye doğru attım. Yıllardır görmediğim kabuslarımın tekrar başladığına inanamıyordum. Yattığım yerden doğruldum. Gözlerimi kapattığım an babamın soluk, zayıf yüzü aklıma geliyordu. Bu kalbimi sızlattı. Gözümdeki yaşları sildim. Babama çok öfkeliydim, anneme yaptıkları yüzünden onu affedemiyordum. Ama yaşanan her şeye rağmen onu özleyen bir yanım vardı. Bu yanımdan utanıyordum ama içimdeki baba sevgisine muhtaç küçük kız hep vardı ve var olacaktı. Bunu susturmakta hep başarılı olmuştum. Tekrar susturdum ve sadece öfkeye tutundum. Bu öfke beni bitiriyordu, kurt gibi kemiriyordu içimi; yine de ona tutundum, başka türlü yapamazdım, dağılırdım. Aradan geçen birkaç dakika sonunda terden ıslanan saçlarımı toplayıp topuz yaptıktan sonra yataktan kalktım. Rüyanın etkisi bedenimi terk etmemişti, uyumaya devam edebileceğimi hiç sanmıyordum. Odamdan çıkıp mutfağa girdim. Gün henüz doğmadığı için lambayı açıp dolaptan bardak çıkardım. Su doldururken mutfaktaki saate baktım. Saat sabahın altısıydı. Bu saatten sonra uyumamak daha iyiydi. Suyu içerken annem mutfaktan içeri girdi.

Uykulu gözleriyle bana baktı. "Saat daha erken değil mi kızım? Niye uyandın?"

Kâbuslarımın tekrar başladığını bilmesini istemediğim için gözlerimi kaçırarak, "Uyuyamadım," dedim. Bana doğru yürüdü.

"Kötü rüya mı gördün?"

Gözlerimi kırpıştırırken sahte bir gülümsemeyle, "Bilmem, hatırlamıyorum," diye geveledim.

Yumuşak elini yanağıma yasladı. "Kâbus gördün değil mi?" Sesindeki hüzünlü tonu duyunca içim acımıştı. Cevap vermediğimi gören annem konuşmaya devam etti. "Dünden beri bir garipsin, bir şey mi oldu?"

Haklıydı, dünden beri bütün dengem bozulduğu için garip davranıyordum. Babamın yüzüne telefonu kapattıktan sonra ruhum bedenimden çekilmiş gibi bomboş hissetmiştim. Ömer bir şeyler sormuştu, ne diyeceğimi bilemediğim için doğru düzgün cevap vermeyip beni eve bırakmasını istemiştim. Kötü olduğumu anlamış ve üstüme gelmemişti. Yol boyunca konuşmamıştım, o da bana ayak uydurmuştu. Sadece arabadan inerken elimi tutup avucumun içine bir öpücük kondurmuş ve yanımda olduğunu söylemişti. Bu bile iyi gelmiş ve içimdeki çaresizliği bir anlık da olsa unutmamı sağlamıştı. Bunu dile getiremediğim için cevap vermeden arabadan inmiştim. Evime girdikten sonra bir şey demeden annemin dizine uzanmıştım. Başımın ağrıdığını söylemiştim. Annem de sessizce saçlarımla oynayıp dizlerinde uyutmuştu beni.

"Bir şey olduğu yok annem, sadece yorucu bir haftaydı."

Annem onun bir kopyası olan gözlerime uzun uzun baktı. "O çocukla mı ilgili?"

Gözlerim irileşirken yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim.

"Hangi çocuk?"

Başını yana eğip sahte bir kızgınlıkla baktı yüzüme. "Son günlerde dalıp dalıp gitmene neden olan kişi."

"Ya anne yok öyle biri," diye itiraz ettim. Fakat söylediklerim bana bile inandırıcı gelmemişti. Yüzümü buruşturmadan edemedim. "Tamam haklısın, biri var hayatımda."

Annem gülümsedi, gülümseyince kırk sekiz yaşından daha genç göründü.

"Bunları sonunda duyduğuma çok sevindim. Aranız nasıl, nerede tanıştınız?"

Mutfaktaki sandalyeye oturunca ben de karşısına geçtim. Nerede tanıştığımızı ve onun hakkında bildiklerimi sırayla anlatmaya başladım. Annem büyük bir ilgiyle dinliyordu. Hayatıma birini aldığıma, daha doğrusu almaya çalıştığıma gerçekten de sevinmişti.

Ömer'i anneme anlatmak bana da iyi gelmişti. En azından kısa bir süre de olsa kafamı babamdan başka bir konuyla meşgul etmemi sağlamıştı.

"Ömer ile tanışmak isterim."

Annemin sözleri üzerine tükürüğüm boğazıma kaçtı. "Hayır hayır, daha çok erken! Hem aramızda olanları henüz kabullenemedim."

Annem yüz ifademe bakıp gülmeye başladı. "Allah bilir çocuğa nasıl kök söktürüyorsundur sen." İtiraz etmek istedim ama yapamadım. "Neyse, içine sindiği zaman ben de kafanı karıştıran adamla tanışmak isterim."

Başımla onayladım. Bakışlarım saate takıldı. İş saatime henüz vardı. "Anne, ben koşuya çıkacağım."

Annem de ayağa kalktı. "Ben de uyuyayım."

Uzanıp yanağını öptüm. "İlaçlarını almayı unutma."

Annem odasına giderken ben de üstümü değiştirmek adına odama geçtim. Üstümü değiştirdikten sonra telefonumu ve kulaklığımı alıp kendimi dışarı attım. Hava fazlasıyla soğuktu. Isınmak adına önce yavaşça koşmaya başladım. Koştukça soğuğu unutmuştum. Aklıma tekrar kâbusum geldi. Babamın sesi ve görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Yıllardır görüşmüyorduk, en son esrar sattığı için içeri girmişti. Bu olaydan sonra annem beni alıp onu terk etmişti. İzimizi kaybettirmiştik. Beni neden ve nasıl bulduğunu bilmiyordum. Onu merak ediyordum, aynı zamanda ondan korkuyordum. Küçükken bana hiç zarar vermemiş olsa da babamdan korkuyordum işte. Tekrar hayatımıza girmesini istemiyordum. Bu düşüncelerim yüzünden bacaklarıma daha fazla yüklendim. Küçükken yaşadıklarım aklıma geldikçe hızlanıyordum. Babam bana karışmamıştı ama gözümün önünde anneme şiddet uygulamaktan da çekinmemişti. Bazen sözlü şiddet uygulardı bazen ise onun ufak tefek bir kadın olduğuna aldırmadan ona vururdu.

Hiçbir şey yapamazdım. O kadar korkardım ki kilitlenip kalırdım. Benim babamın bana ilk öğrettiği şey çaresizlikti. Sonra da korkuyu öğretmişti. Kalbim acıyla çarparken boğazımda büyük bir yumru oluştu. Yutkunamadım. Kesik kesik solurken kaslarım zorlandığı için yanıyordu. Ama durmadım, durursam düşerdim. Düşersem kalkamazdım. Burnumu çekerken gözümden akan yaşı hızla silip koşmaya devam ettim. Ta ki ayağım görmediğim bir şeye takılana kadar. Öne doğru sendeledim, tam yüzüstü yere düşecektim ki biri arkamdan sıkıca sarıldı. Belime doladığı güçlü kolu düşmemi engellerken, "Tuttum seni," diye soludu. Sesini duyunca gergin bedenim gevşedi. Güçsüz bir şekilde dizlerimin üstüne çökerken Ömer de benimle beraber çöküp, "Tuttum," diye fısıldadı.

Başım güçsüzce öne doğru düşerken nefes almaya çalıştım. Ömer sırtımı geniş göğsüne yaslayıp alnını enseme yasladı. Gözlerimden akan yaşlar beni hazırlıksız yakalamıştı. Tutamadığım yaşlar hızla akarken görünüşüm bulanıklaşmıştı.

"Geçti," diye fısıldadı.

Geçmedi demek istedim, hiç geçmeyecek diye haykırmak istedim, yapamadım. Sessizce hıçkırdım sadece. Ama o, söyleyemediğim kelimeleri hissetmiş gibi daha sıkı sarıldı bana. Güçlü kolları bedenimi öyle sıkı sarıp sarmalamıştı ki içine sokmak ister gibiydi. Sanki tüm kötülüklerden korumak ister gibiydi. Sert zemin diz kapaklarımı aşındırırken kolları arasında öylece durup ağladım. Yıllardır ağlamadığım kadar çok ağladım. Alnı enseme yaslı dururken sadece, "Geçti," diyordu.

Beni kendine hapsederken başka bir şey söylemedi. Boş bir caddenin ortasında, kollarında ağlamam izin verdi. Dünden beri yaşadıklarım üstüme üstüme gelirken, çocukluğum boyunca yaşadığımız kötü şeylerin nedeninin babam olmasına ağladım. En çok da babamı özlemeye dahi hakkımın olmayışına ağladım. Ben o gün babam için ağladım, haberi olmasa da ona ağladım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama Ömer'in beni kucağına alıp ilerideki çimlerin üstüne taşıdığını fark ettim. Bu defa başımı göğsüne yasladım. Ömer'i ilk defa sorgusuzca kabul ettim. Beni indirmeden bir ağacın dibine çöktü. Bedenimi iyice göğsüne yaslayıp çenesini başımın üstüne yerleştirdi.

Konuşmaya başladığında gözyaşlarım durmuş olsa da iç çekişlerim devam ediyordu.

"Annem öldüğünde dört ya da beş yaşlarındaydım." Duyduğum sözler üzerine gözlerim irileşti. A-Annesi ölmüş müydü? Hem de o daha çok küçükken. İçime dolan acıyla beraber başımı göğsünden kaldırıp yüzüne bakmak istedim. Fakat o kadar sıkı tutuyordu ki bunu yapamadım. "Başkasını seven bir adamla yaptığı planlar sayesinde, bir nevi zorla evlenmişti. Her şey ortaya çıkıp babam onu terk ettiğinde ise mahvoldu." Sesi son derece sakindi. Kalbinin nasıl hızla çarptığını hissetmesem sakinliğine kanabilirdim. Ömer anlatmaya devam etti. "Sonra bir adam girdi hayatına. Artık mutlu olması gerektiğine inanıyordu." Sonlara doğru sesindeki öfkeyi hissettim. Ömer'in hayatına dahil olurken duyacaklarımdan korkmaya başlamıştım. "Küçük oğlunu, iki haftalık adam için terk etti."

Acılı bir iç çektim. "Çok üzgünüm."

Bana sarılmaya devam ederken, "Daha acısı ne biliyor musun?" dedi. Cevap vermemi beklemiyordu. Derin bir nefes aldı. "Evden çıktıktan otuz dakika sonra o adamın sürdüğü araba, başka bir arabayla çarpıştı. O kazadan kimse sağ kurtulamadı."

Kanım buz kesmişti. Göğsüme bir ağırlık çökmüş, nefes dahi aldırmıyordu. Dudaklarımı araladım ama diyecek bir şey bulamadım. Dakikalar önce duran gözyaşlarım tekrar akmaya başlamıştı. Şu an ağlama nedenim bambaşkaydı. Küçük yaşta annesiz kalan bir çocuğa ağlıyordum, kalbim o çocuk için sızlıyordu. Ailesiz kaldığında, annesi onu terk ettiğinde, annesi öldüğünde sadece küçücük bir çocukmuş. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü boynuna gömdüm.

Tutamadığım hıçkırıklarımın arasından, "Üzgünüm," diyebildim. "Yaşadığın her şey için çok üzgünüm," diye tekrarladım.

Keşke bunları yaşamamış olsaydı, keşke bunların hiçbirini yaşamamış olsaydık. Ömer annesinin, ben babamın yaşattıklarını hiç hak etmemiştik. Ama kader bizim elimizde olamayacak kadar güçlüydü. Birbirine denk gelen yaralarımızın acısıyla ağacın altında oturmaya devam ettik. Benim sessiz gözyaşlarım bize eşlik ederken, Ömer elini belime yerleştirip aşağı yukarı doğru hareket ettirerek belimi okşa-

dı. Geçmişte yaşadığımız acı anıların altında eziliyorduk. Konuşmak için cesaretimi topladığımda kısa bir zaman geçmişti.

"Annem ve babam ilk görüşte âşık olmuşlar, anneannem babamı sevmediği için evlenmelerini istememiş. Annem de daha on sekiz yaşındayken babamla beraber kaçıp başka şehre yerleşmişler." Bunları anlatmak benim için çok zordu. Doğan'dan sonra ilk defa birine anlatıyordum. Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkunup devam ettim. "Babam ilk önce anneme esas yüzünü göstermemiş ama zaman geçtikçe önce çalışmayı bırakmış, sonra da işte esrar içmeye başlamış." Sesim sonlara doğru azalmıştı. Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırmıştım. Bedenim o kadar gergindi ki kaslarım ağrıyordu. Yine de anlatmaya devam ettim. "Esrar ile beraber kavgalar başlamış. Birkaç yıl boyunca çocukları olmamış. Annem aslında seviniyormuş, böyle bir hayatı çocuğunun yaşamasını istemiyormuş, kim ister ki?" Ömer elini sırtıma kaydırdı, yavaşça sırtımda gezdirdi. Bu yaptığı gevşememi sağlıyordu. Burnumu çekip devam etmeye zorladım kendimi. "Annem ben doğduktan sonra çalışmaya başlamış. Babam da tamamen çalışmayı bırakmış. Arada esrar alıp sattığını annem sonradan öğrenmiş. Bazen de annemden para alıyordu, annem evi geçindiriyordu. Ona rağmen kavga çıkarırdı, bana bir şey yapmazdı ama anneme vurmaktan çekinmezdi." Dudaklarını şakağıma yasladığında gözyaşlarımı hışımla sildim. "Benim babam benim çocukluğumu öldürdü, annemin sağlığını aldı elinden. Babamın hapse girmesi bizim kurtuluş biletimiz oldu. Hangi çocuk babasının hapse girmesine sevinir ki? Ben sevindim. Anneme resmi nikah kıymadığı için bizi bulması zordu ama buldu işte."

"Size bir şey yapamaz." Ömer'in güçlü sesini duyunca gözlerimi yumdum. Bu sözlerinde haklı olması için her şeyi yapardım. Anneme bir kez daha zarar vermesine dayanamazdım. Beni iyice göğsüne yasladı. Katı bir sesle, "Buna asla izin vermem," dedi. İçime dolan güven hissi beni bile şaşırttı. Ona güveniyordum. Bu çok beklenmedikti. Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Ömer yüzümü avuçlayıp kendine doğru çevirdi. Gözlerine taşınan okyanus rengi sarsılmama neden olurken, "İzin vermem, tamam mı?" dedi.

Konuşamadığım için başımı aşağı yukarı doğru salladım. Konuşursam muhtemelen tekrar hıçkırıklara boğulacaktım ve bugün son bir yıldır ağlamadığım kadar çok ağlamıştım. Daha fazla ağlamak istemiyordum. Dudaklarını alnıma yasladı. "Niye bu kadar incitmişler ki seni?" Varla yok arasında duyulan sözleri içime işledi. Cevap vermedim, zaten cevap da beklemiyordu. Benden ziyade kendine sorduğu bir soruydu.

"Anneni affettin mi?"

Sözlerimi duyunca bedeni gerildi. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Affedemiyorum," dedi.

Sesine öfke ve çaresizlik yerleşmişti. Affetmek istiyordu ama yapamıyordu. "Hiç affetmek istedin mi?"

Konuştuğu zaman sesi düşünceli çıkmıştı. "Bazen, onu rüyamda ağlarken gördüğüm gecelerde özellikle." Daha fazla konuşmayacağını düşünüyordum ki beni şaşırtarak devam etti. "Sonra daha çok küçükken onun için ağladığım geceler geliyor aklıma, yapamıyorum."

Onu anlıyordum. O kadar iyi anlıyordum ki canım acıyordu. "Sen anneni affetsen, o küçük çocuk affedemez değil mi?"

Derin bir nefes aldı. "Yapamaz."

"Dün beni aradığında onu özlediğimi fark ettim. Ama buna hakkım yok, benim babam özlenecek bir baba değil."

Kollarını bedenime dolayıp sıkıca sarıldı.

"Özleyebilirsin yavrum, o kötü bir adam da olsa buna hakkın var."

Sessizce, "Ama istemiyorum," diye itiraz ettim.

Dudaklarını saçlarıma yaslarken hafifçe güldü. "Bazı şeyler bizim elimizde değildir, kara kız."

Haklıydı. Bu yüzden sessiz kaldım.

İsteksiz bir şekilde, "Kalkalım mı? İşe geç kalmak istemiyorum," dediğimde saçlarımı son kez öptü. Yavaşça ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Elime bakarken dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu.

"Beni kaldıracak kadar güçlü değilsin ama elini mi uzatıyorsun?"

Elime bakarken sağ kaşımı havaya kaldırdım. "Öyle görünüyor."

Gülmeye başlarken uzanıp elimi tuttu. Ayağa kalkarken beni çekince ona doğru sendeledim. Ardından doğrulup kolunu omzuma attı.

"Teşekkür ederim."

Omuz silktim. "Her zaman."

Beraber sessizce yürümeye başladık. Kolu hâlâ omzumda duruyordu. Şikâyetim yoktu, açıkçası şu an yanımda olduğu için mutluydum. Beni yalnız bırakmamıştı, ihtiyacım olduğu zamanlarda hep yanımda oluyordu, bugün olduğu gibi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Düşünceli gözlerle karşıya bakıyordu.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Tahmin, dün iyi değildin. Ben de koşu yaparken yolumu buraya çevirdim."

Ufak bir gülümsemeyle, "Anladım," dedim.

Yolun geri kalanı sessiz geçmişti. Ömer kendi düşüncelerinin içine gömülmüş gibiydi. Ben de ondan farklı değildim, bu yüzden üstüne gitmek yerine ona ayak uydurdum. Evimin önüne geldiğimiz zaman ona doğru döndüm. "Tahmininde haklı çıktığın için teşekkür ederim."

Gözlerini gözlerime çevirdiğinde bakışlarında daha önce görmediğim bir duygu vardı. Garip ama pişmanlık gibiydi. Bakışları pişmanlıkla doluydu, anlam veremedim.

"Eyşan?"

"Efendim?"

Kısa bir an sustu. Dudaklarını birbirine bastırdığı için sert bir çizgi hâlini almıştı.

"Hiç, sadece," söyleyeceği şeylerden vazgeçtiğini başını iki yana doğru sallamasından anlamıştım, "sonra görüşürüz," deyip bir adım geri çekildi.

"Ömer," diye atılıp ona doğru adım attım.

Yanına gidip parmaklarımın ucunda yükseldim. Dudaklarımı yanağına yerleştirip birkaç saniye sabit durdum. Ufak bir öpücük kon-

durduğumda böyle bir şey beklemediği için donup kaldı. Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı.

"Görüşürüz," diye mırıldandım.

Senin için sana karşı olan duvarlarımı yıktım o gün. Hissettin mi? Lütfen hissetmiş ol...

11. BÖLÜM
MAVİ

Yaşadıklarımdan ötürü hissettiğim yorgunluğun eşliğinde hastaneye gittiğimde, birkaç saat önce yaşanan anıların acıları tazeydi. Tıpkı Ömer'in ruhuma işlediği güven ve huzur gibi. Onun bana öğrettiği bu yabancı hisleri sevmiştim. İlk başta yadırgadığım bu kalp çarpıntısını da sevmeye başlıyordum. Ya da içimdeki deniz kıpırtılarını...

Eskiden karşı olduğum ve sevmediğim her şeyi, kokusu okyanusu andıran bir adamdan sonra sevmeye başlıyordum. Sevdiğim rengi bile değiştirmişti, sanırım artık en çok maviyi seviyordum. Hafifçe gülümsedim. Dün geceye oranla daha iyi hissediyordum fakat ruh hâlim, hastaneye girince tamamen bozuldu. Ortam kaos alanına dönmüştü. Kafam karışık bir şekilde Fatoş hemşireye olanları sorunca duyduklarım karşısında şok olmuştum. Dün doktor olacak Efe bozuntusu Verda'nın evine girmiş ve yakın arkadaşıma saldırmış! Şerefsiz herif olay yerinden kaçarken ise ölmüş. Hayatımda belki de ilk defa bir insanın ölmesine üzülmedim. Önce hastanede yaptığı saldırı, şimdi ise evine girip ona zarar vermesi sağlıklı bir hareket değildi. Efe kendi sonunu kendi hazırlamıştı. Üstümü dahi değiştirmeden Verda'yı aradım. Ona tam olarak ne kadar zarar verdiğini bilmiyordum. Bu belirsizlik daha kötü olmama neden oluyordu. Fakat telefonu açan yoktu. İçime dolan endişe gittikçe büyüyordu.

Fatoş hemşireye döndüm. "Hangi hastanede olduğunu biliyor musunuz?"

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, bilgi gizli tutuluyor."

Ondan haber almadan içim rahat etmezdi. Dün yaşananlar aklıma geldikçe öfkeden kuduruyordum. Açıkçası o heriften böyle bir şeyi bekliyordum ama işin içine Verda gibi naif bir kızı iki kere dahil etmiş olması beni delirtiyordu. Telefondan haberlere bakıyordum ama tam olarak bilgi verilmiyordu. Net olan tek şey psikopat herifin ölmüş olduğuydu. Verda'nın neler yaşadığını tahmin bile edemiyordum. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Keşke hiçbirini yaşamasaydı. Tekrar numarasını tuşladım. Bu defa üçüncü arayışımda telefon açıldı.

"Alo, Verda iyi misin?"

Tek nefeste söylediğim telaşlı sözler üzerine karşı taraftan daha önce tanımadığım bir kızın sesi geldi.

"Merhaba, ben Güneş. Verda'nın kardeşiyim."

Temkinli ve korku dolu bir sesle, "Merhaba Güneş, Verda iyi mi?" dedim.

"Ablam iyi, şu an hastanede uyuyor."

İçim rahatlamıştı. Rahat bir nefes aldım. "Adresi verebilir misin?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. "Maalesef veremem, babam buna izin vermiyor."

Bu da ne demekti?

"Anlamadım?"

"Şey olaylar karışık, sadece ablam iyi, endişelenmenize gerek yok. Birkaç gün içinde eve geçeceğiz, o zaman ziyarete gelirsiniz."

Hiçbir şey anlamamıştım ama Verda iyiydi, önemli olan da buydu.

"İyi olduğuna eminsin, değil mi?"

"Evet, doktorlar öyle söyledi. Şimdi kapatmam lazım, daha sonra görüşürüz."

Telefonu kapatınca kafam karışmış bir hâlde donup kaldım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke Ateş'in numarasını almış olsaydım. O zaman ona ulaşabilirdim. Tek tesellim şu an iyi olduğuydu. Yarın tekrar arayacaktım, hatta onu görene kadar. Efe denen şerefsize olan öfkem babama olan kinimi ateşlemişti. Günün

erken saatlerinde babama duyduğum özlem hissinin yerini şimdi bambaşka duygular almıştı.

Başımı iki yana sallarken telefonuma baktım. Ömer'den herhangi bir arama ya da mesaj yoktu. Bu nedensizce canımı sıktı. Başımı iki yana doğru salladım. Saçmalıyordum, adamın işi gücü vardır. Sürekli benimle ilgilenemezdi, öyle değil mi? Bu düşünceye sıkıca sarılıp onu düşünmemeye çalıştım. Kendimi kandırdığımı anlamam ise çok uzun sürmemişti.

O günün üstünden tam olarak iki gün geçmişti. Koskocaman iki gün içinde ne bir mesaj ne de bir arama, hiçbirini gerçekleştirmedi. Geçen her saatle beraber içimde filizlenen öfke artıyordu. Birdenbire nereye kaybolduğuna anlam verememiştim. Bir kez mesaj atmak için profiline girdiğimde çevrimiçi olduğunu görmüştüm. Demek ki başkaları ile konuşacak kadar iyiydi beyefendi. Bu yüzden ben de mesaj atmadım ya da aramadım. Ama her an ondan haber bekledim. Ne yazık ki gelmedi. Başta umursamamaya çalıştım fakat gün geçtikçe bu durum değişiyordu. Daha geçen sabah, tuttum seni, yanındayım demişti. Sözleri aklıma geldikçe içimde yanan öfke ateşi harlanıyordu. Paldır küldür girmişti hayatıma, şimdi böyle sessiz sedasız çıkamazdı. Üçüncü gün kelimenin tam anlamıyla kuduruyordum. Tek iyi olan gelişme Güneş aracılığıyla Verda'nın taburcu olduğunu öğrenmiş olmamdı. Hoş, babasının kesin isteği üzerine ziyaretçi kabul etmiyorlardı. Sesini bile duyamamıştım. Sadece ısrarlarım sonucunda Güneş'in attığı resim sayesinde iyi olduğunu biliyordum. Bu da bir gelişme sayılırdı. En kısa zamanda onu görmeyi kafama koymuştum. Sıkıntılı bir nefes aldım. Hastanenin beyaz duvarları üstüme üstüme geliyordu. Buna hakkı yoktu! Dayanamayıp numarasını tuşladım ama telefonu açan da yoktu. Gün içinde geri dönüş yapmayınca kararımı vermiştim. İş çıkışı evine gidip ne gibi bir derdi olduğunu öğrenecektim.

Üç gün içinde bu tavrının bu derece keskin bir şekilde değişmesine neyin neden olduğunu öğrenecektim. Nihayet mesai saati geldiğinde hastaneden çıktım. Daha hızlı olması için taksiye bindim. Yol boyu kırk türlü düşünce aklıma gelmişti. Başkasını mı bulmuştu? İlgisini mi kaybetmişti? Ya da bilmediğim önemli bir şey mi olmuş-

tu? Olay neydi bilmiyordum ama içime ektiği hislerden sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etmesine izin vermeyecektim. Problemi her neyse söyleyip daha sonra yoluna bakardı.

Taksi nihayet durunca derin bir nefes alıp indim. Aslında adımlarım geri geri gidiyordu. Çünkü ne duyacağımı bilmiyordum, bu yüzden korkuyordum. Neyse ki öfke, korkumu bastırıyordu. Bu yüzden duruşumu dikleştirip kendime güvenen adımlarla evine doğru ilerledim. Saat sekize geliyordu, evde olup olmadığını bile bilmiyordum.

Kapıyı çalıp beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra tekrar çaldı ve şansa bakın ki evdeydi. Kapı yavaşça açıldı. Onu karşımda görünce zaman durdu. Kalbim sarsıldı... Siyah saçları dağılmış, alnına dökülmüştü. Teni birkaç ton daha beyazlamıştı. Üstünde gözlerinin rengini belirginleştiren mavi bir tişört vardı. Gözleri hafif baygın bakıyordu ve sakalları normale göre daha uzundu. Garip ama dağılmış gibi görünüyordu. Buna rağmen nefesimi kesecek kadar da iyiydi. Başını kapıya yaslayıp sessizce yüzüme baktı. Gözlerinde özlem vardı ama buna rağmen yüzü asık, dudakları tek çizgi hâlindeydi. Beni burada gördüğüne memnun değildi. Kaşlarım çatılırken ona doğru bir adım attım.

"Selam," dediğimde başıyla selam verdi. Anlaşılan içeri davet etmeyecekti.

Kısık bir sesle, "Burada ne işin var?" dedi. Sesinden ve kokusundan anladığım kadarıyla alkol almıştı. Alnımda oluşan kırışıklık arttı.

"Alkol mu aldın?"

Alt dudağını büktü. "Belki biraz." Kısa bir sessizliğin ardından, "Buraya gelmemeliydin," deyip arkasını döndü. Kapıyı kapatmadan içeri girdi. İçimde kaynayan hislerle arkasından yürüdüm.

Sırtına dik dik bakarken, "Derdin ne senin?" diye patladım.

Koca bedenini kanepeye atıp omuz silkti. Sadece, "Hiç," dedi.

Kaşlarım havalanırken dudaklarımdan alaylı bir ses döküldü. "Hiç, öyle mi?" diye kısık bir sesle tekrar ettim.

Kesinlikle bir şeyler olmuştu. Oturduğu kanepenin önündeki sehpanın üstünde içi boşalmış iki tane bira şişesi vardı. Hayatımda sadece bir kez içki içmiştim. O da doğum günümdü. Gecesinde yaşa-

dığım hiçbir şeyi kesinlikle hatırlamadığım için bir daha içmemeye karar vermiştim. Sehpaya doğru yürüyüp şişeleri yere bıraktım. Ardından masanın üstüne oturup ona baktım. Dizlerimiz birbirine değiyordu. Günler sonra ona yakın olmak kalp ritmimi bozsa da yüzüm ifadesizdi.

Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık. Odadaki tek ses, nefeslerimizin çıkardığı sesti. Konuşmak için acelem yoktu. İlk önce ona duyduğum fakat görene kadar tam olarak anlayamadığım özlem hissini giderdim. Göğsümde günlerdir süren sancı onu görünce dinmişti. Bunun tadını çıkarırken o da beni izliyordu. Her zamankinin aksine sessiz ve düşünceliydi. Bu Ömer bana yabancıydı.

"Sarhoş musun?"

Başını yana doğru eğdi. Gözlerime uzun uzun baktı. "Olmayı istesem de değilim."

Yanağımın iç kısmını ısırırken kaşlarım iyice çatıldı. "Sarhoş olmayı neden istiyorsun Ömer?"

Cevap vermek yerine derin bir nefes aldı. "Neden geldin Eyşan?" Adım dudaklarından ağır ağır dökülmüştü. "Kendine rağmen neden bana geldin?" Daha ilk sorusunu cevaplamadan ikinci sorusunu sormuştu. Oturuşunu dikleştirip bana doğru eğildi. Gözleri iyice koyulaşmış, lacivert bir mücevher gibi parlıyordu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Sen neden gelmedin?" dedim.

"Böylesi daha iyi değil mi?" dediğinde dişlerimi kenetledim.

Bu gizem artık sinirlerimi bozuyordu. "Neye göre daha iyi?"

Bezgin bir tavırla, "Hem sen de böyle istiyordun," dediğinde gözlerim kısıldı. Bugüne kadar beni dinlemeyen adam, şimdi ne istediğimi umursamaya başlamıştı öyle mi?

"Cümlede kullandığın geçmiş zaman kipine rağmen bu soruyu sorman saçmalık."

Ellerini saçlarının arasına geçirip gözlerini yumdu. Yüzünü buruştururken, "Git Eyşan, hiç gelmemiş gibi git," dediğinde irkildim.

Git... Kelime göğsümde ufalanırken buz parçacıkları gibi kalbime battı. Canımı çok fena acıtmıştı. Bir gün bu kelimenin canımı bu ka-

dar yakacağını hiç tahmin etmemiştim. Zihnime sıçrayan ateşi görmezden gelip boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum.

"Hiç gelmemişsin gibi nasıl gideceğim?"

Fısıltıyı andıran sesimi duyunca gözlerini açtı. Acımasız sözlerinin aksine gözleri azap doluydu. Bana doğru uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni kendine doğru çekti, elleri buz gibiydi. "Yaşadıkların bu kadar ağırken hayatına giremem, anlamıyor musun? Daha fazla kıramam ben seni güzelim."

Kafam iyice karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzündeki ifade iyice sertleşmişti. "Baban seni mahvetmiş, bir de ben yapamam bunu."

İçimde patlayan öfkeyle ellerini tutup iteledim. "Ne hakla bana acırsın?" diye tısladım.

"Acımıyorum."

Alayla güldüm. İçimde patlayan hayal kırıklıkları havai fişek gibi etrafa dağılıyordu. Ayağa kalkıp saçımı kulağımın arkasına doğru iteledim. Yüzümden silinmeyen zehirli bir gülümsemeyle, "Korkağın tekisin," dediğimde ayağa kalktı.

Sert bir sesle, "Saçmalıyorsun," dediğinde ona doğru döndüm.

"Asıl saçmalayan sensin!" diye bağırdım. Ona doğru bir adım atıp baş parmağımı göğsüne bastırdım. "Günlerce peşimden düşmedin, hayatıma girmek için elinden geleni yaptın. Seni tam kabullendiğim sırada karşıma geçmiş *git* diyorsun." Parmağımı göğsüne iyice bastırdım. "Bana gelen sen değilmişsin gibi *git* diyorsun. Sonra da saçmalayan ben mi oluyorum? Ne istediğini bilmeyen dengesiz, korkak herifin tekisin."

Aniden bileğimi tutup üstüme doğru yürüdü. Bacaklarım kanepeye çarpınca durup üstüme doğru eğildi. Gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne istediğimi gayet iyi biliyorum ama işin ucunda olan sensin. Daha fazla saçmalayıp seni üzmemek için git diyorum, neden anlamıyorsun?" Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyordu. Yakınlığı aklımı bulandırırken titrek bir nefes aldım. "Sana rağmen sana geldim, kendime rağmen senden gidiyorum," dedi. Yüzüme doğru eğildiği

için sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Aramızdaki elektrik kavgamızı dahi umursamıyordu. Zıt kutup olan mıknatıs gibiydik. Çekim gücü o kadar yüksek ve güçlüydü ki bedenim titriyordu. Ona rağmen, kendime rağmen buna engel olamıyordum. Ömer biraz daha eğildi ve boğuklaşan sesiyle devam etti. "İşler geri dönülmez bir noktaya girmeden git Eyşan, yoksa seni asla bırakmam."

Bunu nasıl beklerdi benden? Bunca şeye rağmen onu içime kabul etmişken nasıl kolaylıkla git diyebiliyor ve bunu yapmamı bekliyordu? Kalbim küt küt atarken kalbim beynimi susturdu. Dudaklarımı araladım ve "İstemiyorum," diye fısıldadım. Hayatım boyunca kendime karşı bu kadar cesur olduğum başka bir an daha olmamıştı. Bunu fark etmenin verdiği farkındalık dengemi bozdu.

"Neyi istemiyorsun?" diye üsteledi beni. Ömer'in ısrarcı, inatçı ve merhametli yönünü görmüştüm. Şimdi ise acımasız ve buz gibi soğuk olan yönüne şahitlik ediyordum. Gözlerinin içine cesurca bakarken çenemi havaya kaldırdım. "Gitmek istemiyorum, artık değil."

Sesim bu defa daha güçlü ve kendinden emin çıkmıştı. Kaçmaktan yorulmuştum, ona karşı kayıtsız kalmaktan da öyle... Eğer gidersem pişmanlıklarımın oluşacağını adım gibi biliyordum. Ben de bu yüzden keşkeleri kapı dışarı ettim. Ömer hayatımda bir keşke olarak kalmayacaktı. Gözlerini kapatırken alnını alnıma yasladı. Yaşadığım yoğunluktan ötürü ben de gözlerimi yumdum. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Bunun geri dönüşü olmaz."

Yorgun çıkan sesini inat cesurca, "Olmasın," dedim. Alnını yavaşça alnıma doğru vurdu.

"Daha fazla kırılmana neden olacağım," diye inledi.

Cümlesini anlamama müsaade etmeden elleri tekrar yanaklarımı buldu. Dudakları ise dudaklarımı... Kalbim parçalandı, dudaklarım tutuştu. Dudakları ısrarcı bir şekilde öperken ağzımı araladım. Ellerim ensesine doğru tırmandı. Bir elim ensesine diğer elim yumuşak saçlarının arasına dalmıştı. Ömer geri çekilmemden korkar gibi sıkı tutuyordu yüzümü. Dili ağzımın içine girip beni talan ederken ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Tadı damağıma yayılırken dizleri-

min bağı çözüldü. Başını yana doğru eğip öpüşünü derinleştirdi. Sahiplenici dudakları insafsızdı. Dilim diline sürtünürken kalbim sıkıştı. Onu kendime doğru çekerken yaprak gibi titriyordum. Kalbimden karnıma doğru hızlı adımlarla yürüyen karınca sürüsü vardı. Beni daha önce de öpmüştü ama hiçbir zaman bu kadar şiddetli ve tutkulu değildi. Duyularımı harekete geçiriyor, daha önce tatmadığım hisleri şiddetle vücuduma öğretiyordu. Dudağıma dişlerini geçirdiğinde hafifçe ısırıp çekti, sonra öpüşü yavaşladı. Alt dudağımı iki dudağının arasına alıp emerek geri çekildi. Alev almış yanıyordum, ikimizin göğsü sık alıp verdiğimiz nefeslerden ötürü hızla yükseliyordu.

Gözlerini aralayınca bir avuç mavi tarafından kucaklandım. Mavi umuttu, mavi huzurdu, mavi saklı ve sessizdi. *Gözleri artık umudum, huzurum, saklım ve sessizliğimdi.*

"Artık bu yoldan geri dönüş yok."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, saçlarını yavaşça okşadım. Kendimi nasıl bir ateşin içine attığımı umursamadan cevap verdim. "Geri dönüş yok." Ve kalbimi, onun göğüs kafesine teslim ettim.

12. BÖLÜM
ADIM ADIM

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Ömer ile beraber yaklaşık bir saati aşkın süredir kanepede uzanıyorduk. Güçlü göğsünde yaslanmış huzur solurken, rastgele açtığı bir filmi izliyorduk. Ömer'in elleri, saçlarımın içinde gezindiği için uykum gelmeye başlamıştı. Ağırlaşan göz kapaklarımı kırpıştırırken, "Hayır," diye mırıldandım.

Dudaklarını saçlarıma yerleştirip öptü. "Emin misin?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken yüzümü iyice göğsüne yasladım. Kokusu içime huzur yayıyor göğsümde yanan özlemi dindiriyordu. Uykulu gözlerim duvardaki saate kayınca yüzüm düştü. Saat neredeyse on bir olmuştu. Onunlayken zaman o kadar hızlı geçiyordu ki yetişemiyordum. Derin bir nefes alıp isteksiz bir şekilde konuşmaya başladım. "Aslında eve gitmem gerekiyor."

Başımı kaldırıp yüzüne bakınca Ömer'in de bu durumdan dolayı en az benim kadar mutsuz olduğunu gördüm. Başını bana doğru eğip gözlerime baktı. "Bu gece burada kalsan olmaz mı?"

Kafamı iki yana doğru salladım. "Maalesef."

Belimdeki elini sıkılaştırdı. Göğsüm iyice göğsüne yaslanırken yüzünü yüzüme doğru eğdi. Boğazım kururken nefesi dudaklarıma çarptı. Boğuk bir sesle, "Israr etsem," diye fısıldadı.

Tenimi saran ürpertiyi görmezden gelip onu yavaşça iteledim. "İşe yaramaz, koca oğlan." İfadesiz durmaya çalışsam da sesim titrek çıkmıştı.

Dudaklarını sarkıtırken kalkmam için yana çekildi. "Peki." İstek-siz sesini duyunca dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Oturup saçlarımı geriye doğru attım. "Seni yarın görebilir miyim güzelim?"

Başımı ona doğru çevirince umut dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Bu istekli tavırları o kadar tatlıydı ki hafifçe gülümsedim. "Olur."

İkimiz beraber kanepeden doğrulunca Ömer televizyonu kapattı.

"Hadi çıkalım."

Arkasından antreye doğru ilerledim. "Ben tek giderim." Ömer beni duymazdan gelerek evin kapısına doğru yürüdü. "Kendim geldim kendim giderim," diye direttim ama nafileydi. Beni duymuyordu. Kapıyı açıp bana döndü.

"Geliyor musun?"

Bıkkınlıkla ofladım. "İnatçı keçi."

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu. Kuru bir sesle, "İnsanın kendini tanıması güzel şey," dedi. Yanından geçerken başımı çevirip ters ters yüzüne baktım.

"Haklısın, kendini bilmen sevindirici."

Cevap vermesini beklemeden yürüdüğümde arkamdan, "Seni kastettiğimi biliyorsun yavrum," diye seslendi.

Omuz silkip arabaya doğru yürüdüm. Kapıyı açınca kilidini açmadığını gördüm. Bıkkınlıkla ona doğru dönünce hemen dibimde olduğunu gördüm. Gözlerim irileşirken gayriihtiyari bir şekilde geriye doğru bir adım attım. Sırtım arabaya yaslanırken bana doğru bir adım attı. Heybetli bedeniyle beni iyice arabaya yaslarken teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakın duruyordu.

Başını yavaşça bana doğru eğdi. "Bana sırtını mı döndün sen?"

Başımı kaldırıp dudağımın köşesini hafifçe ısırdım. Başımı yana doğru eğerken kısık bir sesle, "Öyle mi yaptım?" dediğimde biraz daha eğildi.

Açıkça flörtleşiyorduk ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. Kalbim güm güm atarken hafifçe güldü. Gülüşü nefesimi keserken yavaşça iç çektim. Ömer, burnunun ucunu yavaşça yanağıma değdirdi. Derin bir nefes çekerken içine, "Bu kaba bir davranış," diye mırıldandı.

Yakınlığının verdiği rehavetle gözlerim kapandı.

"Öyle mi?" diye geveledim.

Başını aşağı yukarı doğru salladı. Burnunun ucu boynuma doğru ilerleyince bedenimi hafif bir titreme sardı. Dudaklarını aniden yanağımın altına bastırıp fazla sulu ve gürültülü bir öpücük bıraktı. Geri çekilmeye çalıştım ama bırakmak yerine sulu öpücüğüne devam etti.

"Ömer ya," diye söylendim. Hafifçe ısırıp geri çekildi.

Muzip bir sesle, "Efendim," dedi.

Yanağımı gösterdim. "Yalasaydın bir de."

Dişlerini göstererek sırıttı. "Onu da yaparım yavrum, yeter ki iste."

Koluna vurup kilidini açtığı arabaya döndüm.

"İğrençsin," diye söylendim.

"Çok tatlısın," diye karşılık verdi.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi zor zapt ediyordum. Yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağlarken o da arabaya geçti. Yola koyulurken elimi tuttu. Başımı koltuğa yaslayıp ona uzun uzun baktım. Erkeksi güzelliği karşısında sıkışan kalbime aldırmadan... İçime ılık hisler akın ediyordu. Sanırım bana daha önce uğramayan aşk, bu defa kalbimin orta yerine saplanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla yanmıştım!

Eyşan: Ne zaman geleceksin?

Ömer: Ne oldu? Hasretime dayanamıyor musun yoksa?

Ömer: Yirmi dakikaya oradayım.

Eyşan: Ne demezsin, ölüyorum âdeta :)

Ömer: Biliyorum, kara kız.

Başımı iki yana sallayıp telefonu kotumun arka cebime yerleştirdim. Aynada son kez açık bıraktığım saçlarıma ve makyajıma baktıktan sonra doğrulup odadan çıktım. Annem kahvaltıyı hazırlıyordu. Yanına gidip yumuşak yanağına büyük bir öpücük kondurdum.

"Günaydın annem."

Büyük bir gülümsemeyle bana dönüp yanağımı öptü. "Günaydın bir tanem."

Doğradığı salatalığı alıp ağzıma attım. Hızlıca çiğnerken, "Anne benim çıkmam lazım," dedim.

Şüpheli bakışları yüzümde gezindi. "Hayırdır?"

Yanaklarıma hücum eden sıcaklığı umursamadan konuşmaya çalıştım. "Şey, şöyle ki," nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için gevelemenin ötesine gidemedim.

Stresli bir şekilde saçımı kulağımın arkasına iteledim. Annem hafifçe gülümsedi.

"Hadi git, bekletme Ömer'ini."

Gözlerim irileşirken, "Yanlış anladın," diye atıldım. Kaşlarım çatılırken, "Hem nereden benim Ömer'im oluyormuş ki?" dedim. Annem inanmayan gözlerle yüzüme bakıyordu. Dudaklarımı büzdüm, boşuna çırpınıyordum. "Gideyim o zaman ben."

Annem hafifçe gülümsedi. "Git bakalım."

Arkamı dönüp sıcaklayan yüzümü elimle yelledim. Daha önce uydurmadan bir iki ilişkim olmuştu ama anneme bahsetme gereği duymadığım, içi boş ve kısa süreli ilişkilerdi. Bu defa farklıydı. Her şey daha yoğun ve gerçekçiydi. Bu yüzden nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum. Ömer'in yanında yirmi altı değil de on sekiz yaşlarındaki bir kıza dönüşüyordum. Başımı iki yana doğru sallayıp asansöre bindim. Birazdan onu görecektim. Ah, bunu fark ettiğim an kalp atışlarım hızlanıyordu. Asansör durunca derin bir nefes alıp indim. Dışarı çıkınca Ömer'in henüz gelmediğini gördüm. Sabit durup beklemek yerine evin aşağısına doğru yürüdüm. İleride çocuk parkı vardı. Orada bir banka oturup çantamdan telefonumu ve kulaklığımı çıkardım. Sevdiğim bir şarkıyı açıp kulaklıklarımı taktım. Saate

henüz erkendi ve hava artık soğuduğu için park boştu. Temiz havayı solurken ellerimi mevsimlik ceketimin ceplerine yerleştirdim.

Son zamanlarda yaşananlar zihnimde dönüp dururken gözlerimi yumdum. Kendimi şarkının ritmine kapatırken nakarat kısmında dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi.

Öyle de güzeldi gözleri
Bıraksam içine bi' kendimi
Tutuştur içine çek beni
Yavaş yavaş

Kulaklığımın biri çıkarılırken gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Gelen kişinin Ömer olduğunu biliyordum çünkü. Yanıma oturup kulaklığı taktı. Omzu omzuma dokunuyordu. Yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Ölümüne güzeldi, böyle nasıl yaşıyo'
Sert kıyılarında ne gemiler batıyo'
Dokun yaralarıma, çiçekler açıyo'
Ah bi' de gülünce kafam peynire dönüyo'

Öyle de güzeldi gözleri
Bıraksam içine bi' kendimi
Tutuştur içine çek beni
Yavaş yavaş

"Güzel şarkıymış."

Başımı ona doğru çevirince karşılaştığım parlak gözleri karşısında nefesim bir an için ciğerlerimi terk etti.

"Öyledir," diye cevap verdim.

Başını bana doğru eğdi. "Senin için özel gibi?"

Kaşlarım havalandı. "Bunu nereden çıkardığını sorabilir miyim?"

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluşurken kısık sesle konuştu. "Güzel dudaklarında oluşan gülümsemeden."

Kuruyan dudaklarımı ıslatmamak için kendimi zor tutarken ufak bir nefes aldım. "Belki birini hatırlatıyordur."

Gözleri hafifçe açıldı. "Öyle mi? Kimmiş bu şanslı kişi?

Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırırken başımı iki yana doğru salladım. "Önemli biri değil."

Gülmemek için kendimi kasıyordum. Biçimli kaşları havalanırken, "Yine de bilmek istiyorum," deyip biraz daha yaklaştı. Başımı ona doğru kaldırınca dudaklarımızın arasındaki mesafe iyice azaldı. Neredeyse birbirine değecekti. Nefesini hissetmek başımı döndürse de bozuntuya vermeden kışkırtıcı bir şekilde cevap verdim.

"Ama öğrenemeyeceksin."

Kararan gözleriyle dudaklarımızı birleştirmek için öne doğru bir hamle yaptı. Fakat ben ondan hızlı davranıp hemen geri çekildim. Dudaklarım kıvrılırken ters ters bana baktı, hızla doğruldum.

"Hadi gidelim."

Göğsü aldığı derin nefesle havalanırken oflayıp başıyla onayladı. Ardından ayağa kalkıp karşımda dikildi. Ona arkamı dönüp bir adım attığım sırada elini uzatıp elimi tuttu. Adımlarım bir an için aksasa da kendimi kısa süre içinde toparlayıp devam ettim. Beraber arabaya doğru ilerledik. Bugün bütün günü birbirimize ayırmaya karar vermiştik. Bugünün planını Ömer'e bıraktığım için ona ayak uydura-caktım.

"Önce kahvaltı yapalım."

Başımla onaylayınca yola koyuldu. Dediği gibi önce birlikte kahvaltı yapmak için bir mekâna gittik. Böylece Ömer'in yemek yerken konuşmayı sevmediğini de öğrenmiş oldum. Tüm yemek boyunca başını öne eğip sadece karnını doyurmakla meşgul oldu. Sorduğum sorulara bile kısaca cevap veriyordu. Ben de üstüne gitmek yerine kahvaltı ile ilgilendim.

"Annene benden bahsettin mi?"

Çayımı yudumlarken gözlerimi ona çevirdim.

"Bu soru da nereden çıktı?"

Omuz silkti. "Evden erkenden çıktın, kiminle buluşacağını sormadı mı?"

"Seninle buluşacağımı anladı."

Meraklı bir ifadeyle, "Yani benden bahsettin?" dediğinde başımla onayladım. "Peki bir şey söyledi mi?"

Boşalan bardağımı masaya bıraktım. "Seni henüz görmediği için hayır."

Başıyla onaylarken, "Nasılsa yakında görür," dedi. Cevap beklemeden hesabı ödemek için garsonu çağırdı. Demek annemle tanışmak istiyordu. Ömer ve annemin tanışma fikri heyecandan mideme kramplar soktuğu için şu an bunu düşünmemeye çalıştım. Çünkü bu benim için çok ciddi bir şeydi.

"Kalkalım mı?"

Başımla onaylayıp ayağa kalktım. Bakışlarım masaya kaydı. Her şeyi silip süpürmüştük. Daha doğrusu Ömer silip süpürmüştü. Uzattığı elini tutarken onu süzdüm.

"Bu kadar iştahlı olup zayıf kalmayı nasıl başarıyorsun?"

Sorumu duyunca kıkırdadı. Beni kolunun altına çekip göğsüne yasladı. Ona doğru sokulurken, "Sabah koşusu ve düzenli spor," dedi.

"Yine de çok yiyorsun," dediğimde yüzünü kulağıma doğru yanaştırdı.

"Seni de yememi ister misin bebeğim?"

Dirseğimle göğsünü dürttüm. Sessizce gülüp geri çekildi. Beraber yürümeye başladık. Hava soğuk olsa da güzeldi. Ya da Ömer ile olduğum için her şey fazla güzel ve özel geliyordu. Anın tadını çıkarırken kitapçı gözüme takıldı. Parmağımla göstererek, "Bakabilir miyiz?" diye sordum. Ömer cevap vermeden oraya doğru döndü. Beraber kitapçının içine girip yürümeye başladık. İki katlı büyük bir kitapçıydı.

"Özel olarak aradığın bir kitap var mı?"

Parmaklarım kitapların üzerinde gezinirken hafifçe gülümsedim. "Küçük Prens."

Bir adım arkamda duruyordu. Başımı ona doğru çevirdim. İlk tanıştığımız zamanlarda Küçük Prens'ten yaptığı alıntıyı gözlerine bakarak tekrar ettim.

"Gözler körtür. İnsan ancak," dediğim zaman benimle beraber devam etti, "yüreği ile baktığı zaman doğruyu bulabilir."

Birbirimizin gözlerine uzun uzun baktık. "O zaman sana Küçük Prens alalım."

"Alalım."

Aradığım kitabı bulmuş olsak da Ömer ile beraber kitapçıda gezindik. Birbirimize okuduğumuz eserleri gösterirken kitap konusunda ne kadar çok ortak noktamız olduğunu da öğrenmiş oldum. Genel olarak aynı yazarları seviyorduk. Raftan Shakespeare'e ait olan bir kitabı alıp ona gösterdim.

"Peki, Romeo ve Juliet?"

Bana doğru bir adım atıp kolunu belime doladı. Beni yavaşça kendine doğru çekerken gözlerimin içine baktı.

"Binlerce kez iyi geceler sana. Binlerce kez beter olsun gece, senin ışığın yoksa."

Yaptığı güzel alıntı karşısında kaşlarım havalandı. Elimi yüzüne yerleştirdim.

"Beni şaşırtıyorsun," diye fısıldadım.

Yüzünü elime yasladı. "Seni şaşırtmayı seviyorum güzelim."

Aramızdaki hava ağırlaşırken başımı omzuma doğru eğdim. Hafif bir sesle, "Bu bir itiraf mı?" dediğimde yüzünü çevirip dudaklarını avucumun içine gömdü. Dudaklarının dokunduğu yerler karıncalanıyordu.

"Bu bir gerçek."

Bu gerçek, güzel bir gerçekti. Geri çekilip aldığımız kitapları kasaya doğru götürdü. Sonra kitapçıdan çıkıp yürümeye devam ettik. Sahile doğru ilerledikçe deniz kokusu içime doldu. Sahilde yürümeyi çok severdim. Sabah koşuları haricinde pek vakit bulamıyordum. Şimdi onunla burada olmak iyi hissettiriyordu.

"Üşüyor musun?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır."

Yine de kolunu bedenime dolayıp kendine çekti. Başımın tepesini öperken, "Böyle daha iyi," dedi.

Ufak bir gülümsemeyle sıcacık göğsüne sokuldum. Bence de daha iyiydi. "En çok hangi mevsimi seversin?"

Sorumu duyunca kısa bir an düşündü. "Kışı sanırım. Sen?"

"Soğuk olmayan tüm mevsimleri," dediğimde hafifçe güldü.

"Soğuk güzeldir," dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Bu fikrinize katılamayacağım."

Uzanıp burnumun ucunu sıktı. Sahile yakın banklara ilerlerken poşetin içindeki Küçük Prens kitabını aldı. Kitabı açıp sayfaları karıştırmaya başladı. Beraber banka otururken bir elini koluma atıp beni kendine çekti. Bir eliyle kolumu okşuyor diğer eliyle kitabı tutuyordu. Gözleri sayfada gezinirken o güzel, boğuk sesiyle bir alıntı okumaya başladı.

"Yıldızlardan birinde ben yaşıyor olacağım.
Ben gülüyor olacağım bir tanesinde.
Ve geceleyin gökyüzüne baktığında
Bütün yıldızlar gülüyor gibi olacak...
Yalnızca senin gülen yıldızların olacak!"

Kitabı kapatıp bankın üstüne koydu. "Küçükken annemin bir yıldız olduğunu ve beni izlediğini düşünürdüm." Aniden söylediği sözler karşısında şaşırmıştım. Bakışlarım yüzünü bulurken sabit bir ifadeyle denize baktığını gördüm. "Annemi görmemek için gökyüzüne küsmüştüm." Bu acı itiraf, kalbimi mengene gibi sıktı. Gözlerim sulanırken yüzümü göğsüne gömüp kollarımı beline doladım. Kuru bir sesle devam etti. "Gökyüzüne hâlâ pek bakamıyorum."

Boğazımda sert bir düğüm oluşurken itirafı karşısında sarsılmıştım. Bir çocuğun koşulsuz güvenip seveceği ilk kişi annesiydi. Ömer'in annesi, bu hakkı ondan almıştı. Sulanan gözlerimi kırpıştırdım. Bu çok acımasızcaydı.

"Senin gülen yıldızın olsam, gökyüzüyle tekrar barışır mısın?"

Ses tonum kısık çıkmıştı. Ömer'in bedeni gerilirken çenemi tutup yüzümü kaldırdı. "Yüzün," derken parmağıyla yavaşça yanağımı okşadı, "gökyüzüm oldu."

Ardından eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Sözleri içimi ısıtırken gözlerimi kapattım.

"Anlaştık," diye fısıldadığımda gülümseyen dudaklarıyla geri çekildi.

"Anlaştık, kara kız."

Aramızda ağırlaşan havayı azaltmak için dudaklarımı büküp, "Kara olmadığımı biliyorsun," diye mızmızlandım.

Saçımı tuttu. "Saçların kapkara."

Gözlerimi devirdim. "Senin de öyle."

Hafifçe yüzüme doğru eğildi. "Senin gözlerin de öyle yavrum."

Cevap veremeden telefonum çaldı. Doğrulup çantamın içini açtım. Telefonu elime alınca Doğan'ın aradığını görünce anında cevapladım.

"Güzeller güzelim," diye cevaplayınca kıkırdadım.

"Evet benim."

"N'aber fıstık?"

"Aynı şeyler olduğunu biliyorsun Doğan. Ne zaman dönüyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Belki yarın belki yarından da yakın," dediği zaman tekrar güldüm.

"Of cıvıma ya," dediğimde, "Tamam be," dedi.

Ömer'in bakışlarını hissedince ona doğru baktım. Ters ters yüzüme bakıyordu. Görmezden gelip konuşmaya devam ettim.

"Cevap bekliyorum."

"Az kaldı fıstık, birkaç güne oradayım."

Gözlerim ışıldamıştı. "Bekliyorum, gelince görüşürüz."

Biraz daha konuştuktan sonra telefonumu kapattım.

"Doğan kim?"

Ömer'in sesi sert, sorusu netti. Sakin bir tavırla, "Arkadaşım," dedim.

Gözleri kısılırken, "Nasıl bir arkadaşlık?" dedi. Vay be, resmen kıskanılıyordum ve bana hesap soruyordu.

"Arkadaştan öte, daha çok kardeş gibi bir arkadaşlık," diye açıklasam da bakışları hâlâ sertti. "Ne o, kıskandın mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne alakası var?"

Baygın gözlerle yüzüne baktım. "Kesin yoktur."

"Yok," deyip ayağa kalktı.

Arkasından kalkarken, "Kıskanç," diye seslendim.

Beni duymazdan gelip yürürken gülmeye başladım. İtirazlarını duymazdan gelip ona takılmaya devam ettiğimde ne kadar eğlendiğimi fark ettim. Doğan haricinde ilk defa bir erkeğe güveniyordum ve kendimi yanında tasasız hissediyordum. Adım adım birbirimize yaklaşıyor ve bağlanıyorduk. Güzel bir histi, güzel ve özel...

13. BÖLÜM
MERAK

Hastanın solgun yüzüne bakıp, "Geçmiş olsun," dedikten sonra hafif bir gülümseme eşliğinde odadan çıktım. Kapıyı kapattığım an, yaşadığım stresle yüzümü sıvazladım. Yorgunluktan başım çatlıyor, gün boyu ayakta durduğum için bacaklarım ağrıyordu. Açık olan saçlarımı toplayıp bileğimdeki tokayla bağlarken yürümeye devam ettim.

"N'aber?" Başımı yanıma gelen Can'a çevirdim.

Bitkin bir sesle, "İyidir," diye geveledim. İnce dudakları kıvrıldı. Bu çocuk hep böyle neşeli olmayı nasıl başarıyordu?

"Hiç öyle durmuyorsun," dediğinde yüzüm asıldı.

"O kadar mı kötü görünüyorum?"

Başıyla onaylarken muzip bir sesle, "Biraz," dedi.

Sabah işe geç kaldığım an, bugünün ters bir gün olacağını anlamıştım ve haklı da çıkmıştım. Bütün gün boyunca sürekli aksilikler olmuştu. Ayakkabımın topuğu yamulmuş, acildeki bir hastayla ilgilenirken yüzüm dahil olmakla beraber beyaz formama kan sıçramıştı. En son ise tahlil sonuçlarını alırken kağıtla elimi kesmiştim. Nasıl becerdiğimi ben de anlamamıştım. Sıkıntıyla oflarken, "Ters bir gün," diye söylendim.

"İstersen," dediğinde gözlerim onu buldu. Beyaz teni kızarırken, "Bir şeyler içerek bunu tersine çevirmeye çalışabiliriz," dedi.

Can ile aynı zamanlarda işe başlamıştık. Pek samimi olmasak da aramız hep iyiydi, bana yardımı çok olmuştu. Açık kahverengi gözlerine bakarken gergince boynumu ovdum. Daha önce hiç böyle bir teklifte bulunmadığı için ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Aslında bugünü bir an önce bitirmek istiyorum," dedim.

Ellerini koyu kahverengi, kıvırcık saçlarının içine geçirdiğinde bir bukle alnına düştü.

"Ah, anladım. O zaman başka zaman?"

"Olabilir," dediğimde gülümsedi.

Can zaten hep gülümserdi. Bir seksene yakın boyu ve düzgün yüz hatları sayesinde hoş bir çocuktu. Özellikle saçları ona farklı bir hava katıyordu. Ömer hayatımda olmadığı zaman bu teklifi yapsaydı düşünebilirdim ama şimdi o vardı. Can'ın bakışlarından bir süredir bana karşı bir şeyler hissettiğini anlıyordum. Bu yüzden olası bir itirafın gelmesini engellemiştim.

"İşe alıştın mı?" Sorusunu duyunca gülmeye başladım. İlk zamanlar o kadar zorlanmıştım ki sürekli şikâyet hâlindeydim. Can da her defasında bana bunu hatırlatıyordu.

"Alıştım ve işimi seviyorum Can Bey."

"İyi bir gelişme," deyip kaşlarını kaldırdı. "Bu arada Verda nasıl?"

Sorusunu duyunca yüzüm asıldı. "En son kardeşi ile görüştüğümde iyi olduğunu söyledi. Onun haricinde telefonlarına ulaşamıyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

İşte benim de son zamanlarda en çok merak ettiğim sorulardan biriydi. Sıkıntılı bir nefes aldım.

"Hiçbir fikrim yok. Yakın zamanda görüşeceğimizi umuyorum. O zaman bir şeyler öğrenebilirim belki."

"Efe şerefsizi hepimizi kandırdı. Ona daha fazla zarar vermemesi mucize."

Efe'nin adı geçince tüylerim ürpermişti. "Haklısın," dedim.

"Verda ile ilgili beni de haberdar et lütfen."

Yavaşça gülümsedim. "Ederim."

Gözleri bir süre yüzümde asılı kaldı. Uzun uzun gözlerime bakınca bakışlarımı kaçırdım. Bu kadar dikkatli bakması utanmama neden olmuştu. Elleri tekrar saçlarının arasına girerken, "O zaman ben gideyim," dedi.

Saatime baktım. "Benim de çıkış saatim, üstümü değiştireyim."

Başıyla onaylarken formamdaki kanı işaret etti. "Bunu yapmak için sabırsızlanıyor gibisin."

Bakışlarım formama kayınca yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle öyleyim."

Ufak bir kahkaha attı. "Görüşürüz Eyşan."

Geriye doğru bir adım atıp elini kaldırdı. Ben de elimi kaldırdım. "Hoşça kal Can."

Yorgun adımlarla soyunma odasına ilerledim. Başıma daha fazla aksilik gelmemesini umarak üstümü değiştirdim. Siyah, triko kışlık bir elbise giymiştim bugün. Bedenimi saran mini boy elbisenin altına giydiğim topuklu botumun topuğu yamulduğu için yanımdaki yedek siyah, spor ayakkabılarla eve gidecektim. Aynaya bakınca yüzümü buruşturdum. İyice solan tenim yüzünden hasta gibi görünüyordum. Çantamı karıştırınca yanımda sadece ruj olduğunu gördüm. Dudaklarıma bordo rujumu sürüp saçlarımı açtım. Şimdi daha iyi görünüyordum. Gri kaşemi giydikten sonra hastaneden çıkınca soğuk hava tenimi ürpertti. Yürümeye devam ederken aklım dünde asılıydı. Tüm gün Ömer ile beraber çok güzel vakit geçirmiştik. Bana karşı ilgili ve nazikti. Aklıma geldiği an dudaklarımda içten bir gülümseme oluşuyordu.

Birlikte vakit geçirdikçe ona bağlanıyordum ve Ömer, her geçen gün içime işliyordu. Saçlarım geriye doğru savrulurken bugün Ömer ile hiç konuşmadığımızı fark ettim. Bunu umursamamaya çalışarak dudaklarımı büzdüm. Kendi bilirdi, o aramıyorsa ben de aramazdım. Ona sayıp sövmekle o kadar meşguldüm ki duyduğum korna sesi üzerine irkildim. Korkuyla yanı başımda duran arabaya baktım. Tam bağıracaktım ki arabanın tanıdık olduğunu gördüm. Gözlerim irileşirken Ömer arabadan indi. Onu gördüğüm an vücudum işlev-

lerini unuturken kalakaldım. Üstünde bedenine tam oturan siyah bir takım elbise vardı. Siyahlar içindeyken teninin beyazlığı ve güzel gözleri iyice ortaya çıkmıştı. Nefes alamadım ya da konuşamadım. Öylece durup şaşkın gözlerle yüzüne baktım.

Dudaklarındaki serseri gülümsemeyle, "Selam," dedi.

Gözlerimi kırpıştırırken, "Ne işin var burada?" dedim.

Bu tavrım karşısında sessizce güldü. Gülüşünün beni ne kadar etkilediğinden haberi var mıydı acaba? Gülünce göğsümde rengarenk çiçekler yeşeriyordu. Bu çiçekler boğazıma kadar tırmanıp soluk boruma bariyer kuruyordu.

Kaşları çatılırken sahte bir ciddiyetle cevap verdi. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Cevap vermeden başımı yana doğru eğdim. Başıyla arabayı işaret etti. "Atla hadi, hava buz gibi."

Arabaya tekrar binmek için arkasını döndü. Ufak bir nefes alıp kendime gelmeye çalışırken arabaya doğru ilerledim. Yolcu koltuğuna geçerken üşüyen ellerimi birbirine sürttüm. Arabanın içi sıcak olduğu için kızaran ellerim karıncalandı. Ömer bana doğru uzandığında kokusu tarafından kuşatılırken gözlerimi kırpıştırdım. Çok yakındı! Nefesimi tutup koltuğa iyice yaslandım. Kemerimi tutup yavaşça bağladı. Eli hafifçe bacağıma dokununca yutkundum.

"Ben yapardım."

Titrek sesimi duyunca yan gözlerle bana baktı. "Ellerin üşümüştü," dedi sadece.

Ardından başını bana doğru eğdi. Sıcaklığı içimi ısıtırken derin bir nefes çekti içine. "Şu kokun, güzelliğin," deyip kısa bir an durdu. "Her şeyinle aklımı başımdan alıyorsun güzelim."

Kalbim şimdi boğazımda atıyordu. Yanağımın iç kısmını ısırdım. Ömer, ruhuma dokunup kalbime kazınıyordu ve ben, izin vermekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Dudaklarını yavaşça yanağıma yaslayıp küçük bir öpücük kondurdu. İçimde kelebekler uçuşurken gözlerim kapandı.

"Özlemişim," diye fısıldadı.

"Ben de özledim."

Bu sözler dilimden, benim hakimiyetim dışında dökülmüştü. Ömer başını kaldırırken gözlerimi açtım. Şaşkın bakışlarla bana bakıyordu. Yüzüm al al olurken en az onun kadar şaşkındım. Ben Eyşan Akay, annem ve yakın arkadaşlarım dışında birine onu özlediğimi söylemiştim. Bu tuhaf hissettiriyordu. Tuhaf ama güzel... Ömer ile beraber her şey güzeldi. Dudaklarında içten bir gülümseme oluştu. Kalp atışlarım sekteye uğrarken gözlerimi kaçırdım. Yorum yapmadan geri çekilip arabayı çalıştırdığında rahat bir nefes alabildim. Açıkçası üstüme gelmediği için mutluydum. Dalgın bakışlarımı cama çevirdim. Yol akıp ilerlerken arabadaki yoğun hava az da olsa azaldı. Başımı cama yaslayıp durdum. Her şey o kadar hızlı değişiyordu ki yetişemiyordum, durduramıyordum. Sadece sessizce bir köşeden izliyordum. Radyoda hafif müzikler çalarken başımı camdan kaldırdım.

Hafifçe boğazımı temizleyip, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Evime." Yan gözlerle bana baktı. "Seninle vakit geçirmek istiyorum." İtirafı karşısında ne diyeceğimi bilemediğim için susmayı tercih ettim. Ben de onunla vakit geçirmek istiyordum. Hislerimizin karşılıklı olması beni son derece memnun etmişti. "Bir şeyler yedin mi?"

Bugün küçük bir paket kek haricinde hiçbir şey yememiştim. Yemeğin adı geçince ne kadar acıktığımı fark ettim. "Hayır."

Ömer başıyla onaylarken evine yakın bir markette arabayı durdurdu.

"İn hadi," deyip arabanın kapısını açınca ben de arkasından indim. Beraber markete girince Ömer, market arabası alıp ilerlemeye başladı. Beraber reyonların arasında yürürken önce parmesan peyniri aldı. Ardından mantar, tavuk göğsü ve krema aldı. Aldığı şeylere bakarken, "Bunlarla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Dikkatli bakışlarla raflara bakarken, "Eve gittiğimizde görürsün," dedi.

Abur cuburların olduğu reyona gelince bana döndü.

"Hangilerini istersin?"

Çikolatalara bakarken iç çektim. Aslında istediğim bir sürü çikolata vardı ama kilo almaya müsait olan bünyem yüzünden yiyemezdim. Başımı isteksizce iki yana doğru salladım.

"Hiçbirini."

Bana uzaylı gördüm demişim gibi baktı.

"Neden?"

Sahte bir gülümsemeyle, "Sağlıklı yaşam," deyip arkamı döndüm.

"Ne? Çok saçma," diye söylendi.

Bence de öyleydi ama zar zor verdiğim kiloları tekrar almak istemiyordum. Bu yüzden elimden geldiğince abur cubur tarzı şeylerden uzak duruyordum. Ömer cips ve çikolata doldurduğu alışveriş arabasıyla yanıma geldiğinde meyve reyonundaydım.

Elimle meyveleri gösterdim. "Meyve alabiliriz," dediğimde reyondaki görevliye yöneldi.

Birkaç çeşit meyve aldıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

"Çikolata da mı yemezsin?"

"Gibi gibi."

Tuhaf bakışlarla bana bakıyordu. "İlk defa çikolata sevmeyen bir kıza rastladım."

Durup ona baktım. "Sevmediğimi söylemedim, sadece sağlıklı ve kilo aldırmayan şeyler tercihim."

Kaşları havalanırken bakışları uzun uzun bedenimde gezindi. "Kilo konusunda endişelenecek son kişi bile olamazsın."

Omuz silktim. "Zamanında yeterince endişelendim."

"Eskiden kilolu muydun?"

Lise zamanlarımı hatırlayınca hafifçe güldüm. "Evet."

Yürümeye devam ederken bakışlarını sırtımda hissediyordum. "Pek inandırıcı gelmiyor."

Başımı ona doğru çevirdim. Yüzündeki ifadeden inanmadığını anlamıştım. "Bir ara fotoğraflarımı gösteririm."

"Sabırsızlanıyorum," deyip göz kırptı.

Son olarak içecek de aldıktan sonra kasaya doğru ilerledi. Aldıklarını kasadan geçirirken kasiyer kız başını kaldırıp ona baktı. Kıvırcık saçlı, esmer kızın gözleri irileşirken beğeni dolu bakışları Ömer'in yüzünde gezindi. Gözlerimi devirmeden duramadım. Elleri

birbirine dolanırken teni kızarmıştı. Ömer kızın hayran bakışlarından habersiz ürünleri geçirmesini bekliyordu. Başımı iki yana doğru sallarken Ömer parayı uzattı. Kız iç çekerken parayı aldı. Ardından kasanın yanında duran kampanyalı ürünleri gösterdiğinde dudaklarımı büzdüm, anlaşılan henüz gitmesini istemiyordu. Ömer kısaca istemediğini belirterek poşetleri alınca yanına gidip ona yardımcı oldum. Beni görünce kızın gözleri hayal kırıklığıyla doldu. Ona göz kırparken gülmemek için kendimi zor tuttum. Olanlardan habersiz olan Ömer, kapıya doğru ilerleyince onu takip ettim. Aslında kasiyer kıza kızmamıştım. Ne de olsa adam fazlasıyla yakışıklı ve dikkat çekiciydi. Aldıklarımızı bagaja yerleştirdikten sonra yola devam ettik.

"Anlaşılan mutfakta da yetenekliyiz."

"Çok değil." Ardından bakışları kısa bir süreliğine beni buldu. "Ya sen?"

Mutfakta benim de yeteneklerim pek iyi olmadığı için, "Aç kalmam diyelim," demekle yetindim. Sözlerime gülmüştü. "Ama bak, güzel sarma sararım."

Bu konuda hiç alçakgönüllü olamayacaktım. Çok güzel yaprak sarması yapardım. Parlayan gözlerle bana baktı. "Çok severim."

"Belki bir gün sana da yaparım."

"O belkiyi çıkar yavrum."

Ona takılmak hoşuma gittiği için, "Bilemiyorum," dedim.

Ağzının içinde söylenirken araba evin bahçesine girdi. Park ettikten sonra inip aldığımız poşetlerle beraber içeri girdik. Eşyaları masanın üstüne yerleştirirken Ömer bana döndü.

"Üstümü değiştirip geliyorum."

"Bekliyorum."

Ömer mutfaktan çıkınca çantamdan telefonumu çıkardım. Annemi aradıktan sonra kulağıma yerleştirip açmasını bekledim. Üçüncü çalışta açtı.

"Efendim kızım?"

"Nasılsın anne?"

"İyiyim Eyşan. Sen nasılsın, neredesin?"

Ufak bir nefes alırken, "Ben Ömer ile yemek yiyeceğimi söylemek için aradım," dedim.

İmalı bir şekilde, "Hımm," deyince boğazımı temizledim.

"Bekleme beni, yemeğini ye ve ilaçlarını zamanında al olur mu?"

Annem nefesini dışarı verdi. "Bazen senin anne, benim de kızın olduğumu düşünüyorum," diye söylendiğinde sözlerine gülmeye başladım. Ömer mutfaktan içeri girince meraklı bakışları bana kaydı. Telefonda konuştuğumu görünce dudaklarımı oynatarak, "Annem," dedim.

"Neyse, akşam gecikme."

"Tamam bir tanem, görüşürüz," deyip telefonu kapattım.

Ömer poşetten çıkardıklarını tezgâhın üzerine dizdiğinde ona doğru ilerledim. "Yardım lazım mı?"

"Hayır güzelim."

Başımı yana doğru eğdim. "Yardım etmek istiyorum."

Mantar paketini bana uzattı. "O zaman bunları halledebilirsin."

Uzanıp alırken muzip bir sesle, "Peki şef," dedim. Uzanıp burnumu sıktı.

Ben mantarları doğrarken Ömer makarna suyunu koydu. Ardından tavukları doğramaya başladı. Eli hızlı olduğu için her şeyi çabucak yapıyordu.

"Yemeğin adı ne?"

Çekmeceden çıkardığı makarna paketini gösterdi. "Fettucini."

Adını duyduğum an ağzım sulanmıştı. "Çok severim."

Hafifçe sırıttı. "Benimkini yedikten sonra daha çok seveceksin."

Gülmeye başladım. "İddialıyız," dediğimde göz kırptı. Makarnaları hallettikten sonra bana doğru yürüdü. Tam arkamda durduğunda göğsü neredeyse sırtıma değiyordu. Bir adım daha atıp başını bana doğru eğdi. O böyle yakın olunca dikkatimi yaptığım işe vermem imkânsızdı. Etkilenmemeye çalışırken ufak bir nefes aldım.

"Nasıl gidiyor?"

Nefesi boynuma çarpınca tüylerim ürperdi. Titrek bir sesle, "İyi," dedim.

Ellerini tezgâhın iki yanına yaslayınca beni kollarının arasına almış oldu.

"Güzel," diye fısıldadı. Elimi kesmemek için mantarı iki kat özen göstererek, yavaş yavaş doğruyordum.

Çenesini omzuma yasladı. Yanağı yanağıma dokununca sakalları tenime battı. Bu kadar yakında durması kalp ritimlerimi bozuyordu. Yüzünü bana doğru çevirince sıcak nefesi tenime çarptı. Gözlerim kapanırken bıçağı bıraktım.

"Neden bıraktın?"

Ufak bir nefes alırken, "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye mırıldandım. Dudaklarını yanağıma yerleştirdi. Sıkı dudakları sıcacıktı. Önce ufak bir öpücük kondurdu. Ardından geçen gece yaptığı gibi sulu bir öpücük bıraktı.

"Ya," diye bağırırken geri çekilmeye çalıştım. Gülmeye başlarken öpmeye devam ediyordu. Ben de gülmeye başlamıştım ama geri çekilmeye de çalışıyordum. Nihayet geri çekildiğinde yanağım ıslanmıştı. Tam kızacağım sırada bu defa eğilip dudaklarını dudaklarıma yasladı. Nefesim ciğerlerimi terk ederken kalbim âdeta ters takla attı. Aralık kalan dudaklarımla öylece durdum. Büyük bir öpücük verip geri çekildi. Alev alev yanan mavi gözleriyle bana baktığında gözlerim şaşkınlıktan irileşmişti.

"Bu ne içindi?"

Sessiz sorum karşısında omuz silkti. "İçimden geldi."

Cevap vermemi beklemeden yemeğe döndü. Derin bir nefes alırken sakinleşmeye çalışıyordum. Öpücüğü karşısında dudaklarım karıncalanıyordu. En ufak teması, kalbimde depremler yaratıyordu.

Mantarlarla işim bitince ellerimi yıkamak için banyoya kaçtım. Aynadaki yansımayla göz göze gelince gözlerim irileşti. Hastanede solan tenim, şimdi al al olmuştu ve kahverengi gözlerim parlıyordu. Ellerimi yıkarken Ömer'in bana iyi geldiğini fark ettim. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Banyodan çıkıp mutfağa geçtim. Ömer bu defa beni masaya oturttu. Yorgun olduğum için itiraz et-

mek yerine elimi çeneme yaslayıp onu izlemeye başladım. Pratik bir şekilde yemeği yaparken aynı zamanda masayı da hazırladı. Onun benimle ilgilenmesi çok hoşuma gidiyordu, buna alışabilirdim. Kısa süre içinde yemekleri servis ettiğinde kokusunu içime çektim. Karnım guruldadı, enfes görünüyordu.

"Başla bakalım."

Bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Yemekten büyük bir çatal alıp yediğimde tadı karşısında gözlerimi kapattım. Çok güzel olmuştu. Yuttuktan sonra gözlerimi açıp, "Mükemmel olmuş," dedim. Açıkçası beni şaşırtmıştı, bu kadar güzel olmasını beklemiyordum.

Gözleri parlarken çatalına uzandı. "Afiyet olsun."

İkimiz de yemeklerimize gömüldük. Son lokmaya kadar yedim. Geri çekilirken sudan küçük bir yudum aldım.

"Ellerine sağlık, çok güzeldi."Masaya doğru eğildim. "Bu yemeğini karşılıksız bırakmayacağım."

Gözlerinde farklı bir parıltı oluşurken pis pis sırıttı. "Öyle mi?" Gözlerim irileşirken peçeteyi tutup ona fırlattım.

"Edepsiz."

Dudaklarını büktü. "Bir şey demedim, sen ne anladın ki?"

Gözlerimi devirirken alayla güldüm. "Hiçbir şey."

Başımı iki yana sallarken, "Neyse, karşılık olarak ben de sana sarma saracağım," dedim.

"Buna hayır demem işte."

Ayağa kalkıp boşalan tabakları topladım.

"Toplamana gerek yok, yarın temizlikçi gelecek."

"Hayır, zaten yemeği hazırladın," diye itiraz ettim.

Ayağa kalkıp elimden tabakları aldı. "Yorgun görünüyorsun. İçeri geç hadi." İnat edeceğini bildiğim için tabakları bıraktım. "Kahve yapıp geliyorum."

Sözünü dinleyip içeri geçtim. Kanepeye oturup bacaklarımı uzattım. O kadar iyi gelmişti ki gözlerimi kapattım. Aklıma Verda gelince masaya koyduğum telefona uzandım. Aradım ama yine açan olmadı.

Mesaj bırakıp bana ulaşmasını yazdım. Neler olduğunu deli gibi merak ediyordum ve ona ulaşamadıkça içimdeki huzursuzluk büyüyordu. Böyle giderse evine gidecektim.

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarım karşımda kahve kupalarıyla dikilen Ömer'e kaydı.

"Bir arkadaşıma ulaşamıyorum da merak ettim."

Bardağı uzatınca bacaklarımı indirip yana çekildim. Yanımda oturmasını istiyordum. Ömer isteğimi anlamış olmalı ki yanıma oturdu.

"Bir şey mi oldu?"

Kahvemden küçük bir yudum alırken başımı salladım. "Evet, saldırıya uğradı. Sonra da babası onu bizden uzaklaştırdı. Kardeşiyle bir kez görüşebildim sadece."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, kimse bilmiyor."

Düşünceli bir ifadeyle kahvesini içerken telefonuma mesaj geldi. Ekrana bakınca "Verda'dan," dedim.

Mesajı okurken, "Ne yazmış?" diye sordu.

"İyiymiş, birkaç güne kadar görüşebileceğimizi yazmış."

Ona ulaşmanın verdiği mutlulukla rahat bir nefes aldım. Ömer kahvesini içerken ben de Verda'ya cevap yazdım. İyi olmasına çok sevinmiştim. Kısa süre içinde boşalan bardaklarımızı Ömer masanın üstüne koyduktan sonra beni kollarının arasına çekti. Hevesle kucağına kıvrıldım. Felaket bir günün ardından kanepede oturup birine sarılmak gerçekten çok iyi gelmişti. Bunun tadını çıkarırken gözlerimi yumdum.

"Her şey için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Başımın üstünü öperken derin bir nefes aldı.

"Zevkti, kara kız."

Dudaklarım kıvrılırken kollarımı beline doladım. Saat daha altı bile değildi ama ona sarıldığım an içime dolan huzur uykumu getiriyordu. Gözlerim açılmakta zorlanırken elleri saçlarımın arasında

gezinmeye başladı. Uyku iyice bastırırken gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

Israrla çalan telefon sesini duyunca zihnim ayıldı. Yavaşça gözlerimi açarken ses gelmeye devam ediyordu. Bir an nerede olduğumu anlayamadığım için kafam karıştı. Bakışlarım etrafta gezininceÖmer'in evinde olduğumu anladım. Uykulu bir şekilde doğrulunca kanepede tek olduğumu fark ettim. Gözlerimi saate çevirince yaklaşık bir saat civarı uyuduğumu gördüm.

Ömer'in telefonu çalmaya devam ediyordu.

Uykunun boğuklaştırdığı sesimle adını seslendim. Ses gelmeyince ayağa kalkıp ona bakındım. Banyodan gelen sesleri duyunca duş aldığını anlamıştım. Salona geçince telefon tekrar çalmaya başladı, telefona doğru ilerleyip masanın üstünden aldım. Ekranda yazan ismi okurken kaşlarım çatıldı.

"Kim arıyor?"

Başımı arkaya çevirince Ömer'in beline doladığı bir havluyla karşımda dikildiğini gördüm. Telefonun sesini duyunca çıkmış olmalıydı. Çıplak göğsündeki sular karın kaslarına doğru akıyordu. Yanaklarım kızarmaya başladı. Bakışlarımı heykel gibi pürüzsüz olan beyaz teninden kaçırırken bana doğru ilerledi.

"İnci."

Söylediğim ismi duyunca adım atmayı bıraktı. Yüzü öyle ifadesiz duruyordu ki ne düşündüğünü anlayamamıştım. İçimde garip bir his oluşurken, "İnci kim?" diye sordum.

14. BÖLÜM
GÖKKUŞAĞI

Ömer'in gözlerindeki mavi, buz tutmuş deniz gibiydi. Çatlayan buzun etrafından ise sertlik sızıyordu. Daha önce bu kadar dondurucu baktığını görmemiştim. Ömer, buz gibiydi... Gözlerindeki değişim yüzünden İnci'nin kim olduğuna dair soruma cevap vermediği için geçen her dakika merakım artıyordu. Dişlerini kenetlediği için yanak kasları dalgalandı. Aldığı derin nefesle, burun kanatları genişlerken sessizce bana doğru ilerledi ve farkında olmadan sıkıca tuttuğum telefonu elimden aldı.

Kısaca, "Arkadaşım," dedi. Cevabı netti ama beni tatmin etmemişti.

"Israrla aradığına göre yakın bir arkadaşın," diyerek üstüne gittim.

Keskin bakışları beni buldu. Buzlar hâlâ oradaydı. "Çocukluk arkadaşım."

Yüzü tıpkı ses tonu gibi soğuk bir ifadesizlikle kuşanmıştı.

Düşünceli bir sesle, "Ben ve Doğan gibi," dedim.

Nedense daha fazlasıymış gibi hissediyordum. Gergin bir şekilde başını aşağı eğdi. Çenemle telefonu gösterdim.

"Aramayacak mısın?"

Bakışlarını çalmayı bırakan telefona çevirirken, "Sonra ararım," dedi.

"Peki," dediğimde bakışlarım tekrar bedenine kaydı. Çıplak bir şekilde yanımda olduğunun farkında mıydı acaba? Ona bakınca yanaklarım kızarmaya başladı. Çıplaklığını kapatan havlu, her an ince

belinden düşecek gibi duruyordu. Gözlerim karın kaslarına takılınca ufak bir nefes alıp gözlerimi kaçırdım. İnci aklımdan çıkmıştı şimdi.

Boynumun kenarını gergince kaşırken, "Dikkatini çekti galiba?" diye sordu.

Muzip sesini duyunca bakışlarımı yüzüne çevirip boğazımı temizledim. "Hayır, nereden çıkardın?"

Ses tonumun umursamaz çıkması için uğraşsam da kısık ve tiz çıkmıştı. Ömer'in dudaklarında serseri bir gülümseme oluşurken bana doğru bir adım attı. Siyah saçlarındaki su damlacıkları ensesinden kayıp göğsüne doğru yol aldı. Beyaz, kaslı göğsü mermer gibiydi. Birkaç tutam tüy göğsüne serpiştirilmiş, ince bir şekilde karnına doğru iniyordu. Ömer karşımda âdeta bir yunan heykeli gibi dikiliyordu. Bakışlarım bir an, teninden akan su damlacığını takip etmek istese de engel oldum. Elini uzatıp sıcaklayan yanağıma yerleştirdi.

"Yanakların kızarmış," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım fakat tazelenen kokusu, duyu organlarımı işgal edince bunu yapmamış olmayı diledim. Çok güzel kokuyordu! Burnumu boynuna gömüp orada soluklanmak isteyen yanım öyle baskındı ki ona yenilmekten korktum.

Boğazımı temizlerken, "Burası sıcak," diye geveledim.

"Yani utanmadın?" diyerek üstüme gelmeye devam etti.

Başımı hızla iki yana doğru salladım. "Ne alakası var?" diye terslediğim onu. Bir adım daha atınca çıplak göğsü göğsüme dokundu. Teni sıcacıktı ve üstümü hiçe sayarak tenime kadar ulaşıyordu. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi kırpıştırdım. "Kıyafetlerini giysene artık."

Sesim bu defa kısık çıkmıştı. Yüzünü bana doğru eğince nefesimi tutup bekledim. *Nefes alma Eyşan... Sakın, nefes alma!*

"Şu an o kadar tatlısın ki!" deyip iç çekti.

Boğuk sesini duyunca gözlerimi gözlerine çevirdim. Gözlerinde bir yangın başlamıştı. Az önceki buzların esamesi okunmuyordu. Konuşamadığım için sadece yüzüne baktım. Bir yanım geri çekilmek istiyordu ama diğer yanım sessizce durmuş olacakları bekliyordu.

Çünkü o yanım Ömer'den gelecek her şeyi kabullenmeyi öğrenmişti. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpınca ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Yanağımda gezinen eli boynuma kaydı. Parmak uçları tenimi közlüyordu. Baş parmağı nabzımın üstünde durdu. O bölgeyi yavaşça okşayınca nabzım iyice hızlandı ve damarlarımın altında akan kanım kaynadı. Bedenim bilmediğim bir beklentiye gebe kalırken karnımın alt bölgesine kızgın iğneler batıyordu. Hızlanan nabzımı hisseden parmak uçları, tenime küçük bir sonsuzluk işareti çizdi. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken, dudakları dudaklarımı es geçip yanağıma doğru kaydı. Göz kapaklarım titreşirken bacaklarım pelte kıvamını almıştı. Dudaklarını hafifçe boynuma doğru indirdi. İğneler şimdi kasıklarıma doğru iniyordu ve parmağının yerini sıcak dudakları aldı. Nabzımın tam üstünden öptü beni. Gözlerim kapanırken nefes almayı unuttum. Bu adam, her seferinde kalbimle beraber ruhuma da dokunuyordu ve dokunduğu yerlere kalıcı izlerini kazıyordu.

Yaşattığı yoğun hislerle başa çıkmaya çalışırken dudaklarını çekmedi. Kalbim kaburgalarıma sert bir yumruk gibi iniyordu. Nefesi, yeni bir nefes oluyordu bana. Yutkunamadım, Ömer'in yaşattığı hisler boğazımda sert bir düğüm oluşturmuştu. Kaçmak isteyen yanım iyice sindi. Kalbim ve zihnim suspus olmuş öylece bekliyordu.

"Çok güzelsin sevgilim," diye fısıldadı.

Sesi o kadar içten çıkmıştı ki, sanırım ilk defa çok güzel olduğuma ikna oldum. Başını kaldırıp gözlerini yüzüme çevirdiğinde ağırlaşan göz kapaklarımı araladım. Koyulaşan bakışlarını gördüm ve bildiğim her şeyi gözlerinde yitirdim. Masmavi gözleri içimi yakıyordu. Öyle derin bakıyordu ki bana, kendimi eşsiz hissediyordum.

Telefonumun sesi odada yankılanınca irkildim. Yaşadığımız yoğun andan kaba bir şekilde çıkarılmıştım. Anında geriye doğru bir adım atarken bileğime dolanan hisler zayıfladı. Kaçmak isteyen yanım uyuduğu derin uykudan uyanmış gibiydi. Ömer yavaşça gülümserken, "Telefonuma bakayım," diye geveledim.

Sesim nefes nefese çıkmıştı. Utancım katlanırken kendime söydüm. Dizlerim titremeye devam ediyordu! Bir adım atıp geriye çekilince masanın üstündeki telefonumu aldım. Ömer üstünü giymek

için odadan çıkınca rahat bir nefes verip kanepeye çöktüm. Adam tüm dünyamı altüst ediyordu. Gözlerimi kırpıştırırken nefes almaya çalışıyor, bir yandan da başımı iki yana doğru sallayarak kendime gelmeye çalışıyordum. Boğazımı sertçe temizleyip telefonu cevapladım.

"Efendim?"

Doğan neşeyle, "Ben geldim," dediğinde gözlerim irileşti.

Şaşkınca, "Nereye, ne zaman?" diye soludum.

Doğan kıkırdadı. "İstanbul'a geldim ve yaklaşık iki saat oldu."

Kaşlarım çatılırken, "Neden haber vermedin ki?" diye çıkıştım.

"Veriyorum ya işte kızım."

Gözlerimi devirdim. Her zamanki gibi geldikten çok sonra... "Neredesin şimdi?"

Derin bir nefes aldı. "Bizim mekânda seni bekliyorum."

Sesi şimdi pek de iyi gelmiyordu. Doğan iyi hissetmediği zaman bizim mekânımıza giderdi. Endişeyle, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim, gelecek misin?"

Aksi mümkün olmayacağı için hızla, "Tabii ki," diye cevap verdim.

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattım.

"Nereye gidiyorsun?"

Telefonumu kanepeye bırakırken bakışlarımı salona giren Ömer'e çevirdim. Üstünde siyah bir sweatshirt ve aynı renk bir kot vardı. Bu kıyafetlerin içinde daha genç ve çok tatlı görünüyordu.

"Doğan gelmiş, beni bekliyor."

Gelip yanıma oturdu. "Ne zaman gelmiş?"

"İki saat önce."

Başıyla onaylarken, "Seni ben bırakırım," dedi.

"Gerek yok, ben tek giderim," dedim ama Ömer ayağa kalkmıştı bile.

"Hem tanışmış oluruz."

Aslında Doğan onu görmese de tanıyor sayılırdı. Bana verdiği cesaretle Ömer'i kalbime kabul etmiştim. Bu ayrıntıları Ömer'in bil-

mesine gerek duymadığım için sadece, "Tamam o zaman çıkalım," dedim.

Ayağa kalkınca beraber salondan çıktık. Bakalım hayatımdaki iki önemli erkek birbirleri hakkında ne düşünecekti?

Araba Doğan ile geldiğimiz tepede durduğunda kemerimi çözüm. Bu tepeyi lise ikinci sınıfta Doğan ile beraber keşfetmiştik. Canımız sıkkın olduğu zaman hep buraya gelip birbirimize destek verirdik. Burayı seviyordum ve şimdi Ömer de burayı öğrenmişti. Ömer ile arabadan ininice soğuk hava ürpermeme neden oldu. Elbise giydiğim için bacaklarım üşüyordu. Ömer yanıma geldiğinde tam yürümeye başlayacaktım ki uzanıp elimi tuttu. Bu hareketi içimi ısıtırken dudaklarımdaki ufak gülümsemeyle sessizce yürüdük. Kısa bir süre sonra bizi görecek olan Doğan'ın tepkisini o kadar çok merak ediyordum ki kalp atışlarım hızlandı. İlk defa beni bir erkekle el ele görecekti. Yaşayacağı şoku tahmin bile edemiyordum.

İlerideki bankta arkası bize dönük oturuyordu. Boştaki elimle onu işaret ettim. "Orada."

Doğan'a doğru yaklaşınca başını bize doğru çevirdi. Beni görünce gülümsedi, gözleri ellerimize kaydı ve gülümsemesi suratında donduğu. Şaşkın bakışları ağır ağır Ömer'e kaydı. Gözleri irileşirken dudakları balık gibi açılıp kapandı. Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı engelledim. Hep sürpriz yapan taraf o olmayacaktı değil mi? Boğazımı temizlerken, "Selam," dedim.

Gözlerini kapatıp açtı. "Siktir, gerçekten de gerçeksiniz!"

Sesi dehşet doluydu. Doğan yavaşça ayağa kalktı. Gözleri beni bulurken, "Bana neden anlatmadın?" diye hesap sordu. Ömer'in elini bırakıp sarılmak için ona doğru yürüdüm.

"Söyleseydim de yüzündeki şaşkın balık ifadesini kaçırsa mıydım?"

Geçen sefer bana kurduğu cümleyi duyduğunda yüzü asıldı. Yine de eğilip bana sarıldı.

"Bunun hesabını sonra soracağım," diye homurdandı.

Sıkıca sarılırken kıkırdadım. Geri çekildiğimde Doğan, Ömer'e döndü. İkisi birbirlerini şüpheli bakışlarla incelerken Ömer elini uzattı. Doğan da karşılık verip, "Doğan ben," dedi.

"Ömer, tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

İkisinin ortasında duruyordum, bu garip hissettiriyordu ve ben buraya Doğan'dan başka kimseyle gelmemiştim. Ama şimdi yanımda sevgilim de vardı. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu.

"Ben gideyim artık."

Bakışlarım Ömer'i buldu.

"Kal istersen?" dediğimde başını iki yana doğru salladı.

"Başka zaman."

Tekrar Doğan ile el sıkıştıktan sonra bana döndü. "Görüşürüz canım," dediğimde eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı. Bir avuç okyanus kokusunu ciğerlerime hapsettim.

Geri çekilip, "Görüşürüz güzelim," diye fısıldayıp doğruldu. Yanımızdan ayrıldığında arkasından bakmaya başladım. Gözden kaybolana kadar onu izlediğim sırada bir el gözümün önünde sallandı.

"Daldın gittin."

İç çekerken Doğan'a döndüm. Onu duymazdan gelerek, "Neden geleceğini söylemedin?" dedim.

Doğan omuz silkti. "Sürpriz yapmayı severim. Özellikle sana."

İç geçirdim. "Bilmez miyim?"

Liseden beri sürpriz adı altında bir sürü abuk sabuk şeyler yapmışlığı vardı. Büyümüş olmamıza rağmen bu huyunu geride bırakamıyordu. Hafifçe güldüm, bazı şeyler hiç değişmiyordu işte. Doğan uzanıp beni güçlü kolunun altına aldı, göğsüne yasladı.

"Özledim seni, çelimsiz." Tam karşılık vereceğim sırada, "Ama hayır artık sadece çelimsiz değil," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Bana doğru bakıp yaramaz bir gülümsemeyle cümlesini tamamladı. "Hem âşık hem de çelimsiz Eyşan."

Oflarken göğsüne vurdum. "Doğan ya," diye söylendim. Beraber banka otururken hâlâ sırıtıyordu.

"Kızım ben seni en son inkâr aşamasında bırakmıştım. Ne ara kabullenip üstüne bir de atağa geçildi?"

Haklıydı, ondan sonra her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Kıkırdarken omuz silktim. "Bilmem."

Bu şaşkın hâlime bakıp kaşlarını çattı. "Durum vahim görünüyor."

Başımla onayladım. Sıkıntılı bir nefes alırken, "Ne yapacağım ya da nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim yok," dediğimde gözleri anlayışla bakıyordu.

Beni en iyi tanıyan insanlardan biri Doğan'dı. İçinde bulunduğum karmaşayı da en iyi o biliyordu.

"Hayatının hakimiyetini ilk defa elinden bırakıyorsun ha?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Korkuyorum," diye fısıldadım.

Kolunu omzuma attı. "Aşk korkutucudur, kırıcıdır ama güzeldir be Eyşan."

Muzip bir sesle, "Aşk doktorumuz konuşuyor," diyerek ağırlaşan havayı yumuşatmaya çalıştım.

Doğan kıkırdadı. "Eh, doktora yapacak kadar tecrübemiz var."

Gözlerimi kırpıştırırken sahte bir ciddiyetle soru sordum. "Öneriniz nedir Doktor Bey?"

Başımı kaldırınca pis pis sırıttığını gördüm. "Sal gitsin amına koyayım. Başka yapacak bir şey mi var sanki?" Şimdi ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk. "Tabii herifin ufak bir hatasını görürsem ben de onu salarım." Sesi son derece ciddi çıkmıştı.

"Yardım ederim ben de." Sert bir rüzgâr esince ceketime sarıldım. Yüzümün önüne gelen saçlarımı geriye atarken, "Sen nasılsın?" dedim.

Cevap vermeden önce cebindeki sigara paketini çıkardı. Kaşlarım çatılırken durumun ciddi olduğunu anlamıştım çünkü Doğan pek sigara içen biri değildi. Sigara dalını dudaklarına yaslayıp cebindeki siyah zippoyu çıkardı. Derin bir nefes çekerken paketi bana da uzattı. Başımı hayır anlamında sallayınca paketi cebine geri koydu.

"Doğan, sorun ne?"

"Babam ve sevgilim." İşin içinde babası varsa sorun büyüktü. Derin bir nefes çekip dumanı içinde tuttuktan sonra havaya doğru üfledi. "Babamla tartıştık, artık yurt dışı gezilerimin tamamen bitmesi gerektiği konusunda ısrarcı."

"Baban her zaman ısrarcıydı?"

Umutsuz bakışları beni buldu "Bu defa daha ciddi. Eğer son vermezsem beni vasiyetinden menedecek."

Kaşlarım havalandı. "Ama sen tek oğlusun."

Dudaklarını büktü. "Umurunda değil. Kabaca, ya büyür adam olursun ya da siktir olursun, dedi." Bu sert sözler karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Doğan sigarasını içerken sahte bir alayla, "Büyüme vakti geldi," dedi.

Babasının dediğini yapan biri olduğunu bilecek kadar tanıyordum. Sözünden geri adım atmazdı. Kısık bir sesle, "Sanırım," dedim. "Peki sevgilin ne diyor?"

Oflamaya başladı. "Beni delirtiyor."

Yüzümü buruşturdum. "Hadi ya."

"Türkiye'ye gelmeyi istemiyor, ben de artık sık sık gidemem." Doğan sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra devam etti. "Onunla da kavga ettik, çıktım geldim ben de."

İşler bayağı karışmıştı. "Bir orta yolu vardır."

Alayla güldü. "Benim meşgul manken sevgilim, orta yola yanaşmıyor."

Şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. "Bu çok saçma ve bencilce."

Başını ağır ağır salladı. "Kesinlikle öyle."

Doğan'ın bu kadar bencil bir kızla sevgili olması beni gerçekten öfkelendirmişti. Ters bir şey söylememek adına sustum. Onu daha fazla üzmek istemiyordum.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmem, bakacağız." Sonra bana doğru döndü. "Şimdi sevgilin mi var senin?"

Utançla, "Sus Doğan," diye söylendim.

Uzanıp yanağımı sıktı. "Aman da aman, utanırmış bir de."

Şakacı bir tavırla eline vurdum. "Keser misin şunu?"

Geniş bir gülümsemeyle, "Yoo," dedi. Ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm.

"Peki, kendi kendine eğlenmeye devam et o zaman."

Arkamdan gelip kolunu omzuma attı. "Seninle eğlenmek varken mi?"

Arabasına doğru yürürken yol boyunca susmadı. Ne kadar susması için uyarsam da beni dinlemiyordu. En son, "Öptü mü seni?" diye sorduğunda dönüp ters ters yüzüne bakmıştım. Bakışlarımın ardından dudaklarına hayali bir fermuar çekti. "Tamam, sustum."

Arabayı çalıştırınca önüme döndüm.

"Yanağını da mı öpmedi?"

"Doğan!"

Öyle bir bağırmıştım ki sesim arabanın sınırlarına bile taşmıştı. Bu çocuk iflah olmazdı!

"Acele etme hiç, ben seni beklerim."

Arabanın açık camına eğilip gözlerimi kıstım. Sıkılı dişlerimin arasından, "Sadece telefonumu alıp geleceğim," diye tısladım.

Doğan pis pis sırıttı. "Bilirim ben o telefonları."

Elimi arabanın içine uzatıp kafasına sertçe vurdum. "Doğan bak benimle bu tarz muhabbetlere girme. Parçalarım seni."

Elimden kurtulurken, "Sen git sevgilini parçala, vahşi kedi," dedi.

Sinirden ağlamak üzereydim. Ne halt yemeye telefonumu Ömer'in evinde unuttuğumu hatırlamıştım ki sanki? Doğan'a bunu söylediğimden beri benimle alay ediyordu.

"Doğan sabah sabah hiç çekilmiyorsun."

Düşünceli bir tavırla, "Hımm," diye mırıldandı.

Kaşlarım çatılırken, "Ne imalı imalı bakıyorsun be!" diye bağırdım.

"Günün çekilir olsun diye onu görmeye geldin değil mi? Neyse git hadi, acele etme hiç. Beklerim ben."

Başımı geriye atıp, "Sabır sabır," mırıldandım. Bitkin bir sesle cevap verdim. "Ne hâlin varsa gör Doğan!"

Gerçekten yorgun düşmüştüm. Arkamı dönüp yürümeye başlamıştım ki arkamdan bağırdı. "Hayırlı işler, vahşi kızım."

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım. "Sakin, sakin Eyşan."

Bahçeye girip evine doğru yürüdüm. Ömer'e yaklaştıkça Doğan'a hissettiğim öfke yerini heyecana bırakıyordu. Boğazımdaki kuruluğu gidermek adına yutkundum. Ufak bir nefes alırken zile uzandım. Zil çaldıktan kısa bir süre sonra kapı açıldı. Ömer gözlerini ortaya çıkaran lacivert bir takım elbiseyle karşımda dikiliyordu. Öyle yakışıklı ve ulaşılmaz duruyordu ki nefesim kesildi! Gözleri şaşkınlıkla açılırken, "Selam," diye fısıldadım.

Yüzüme düşen saçımı geriye doğru itelerken yüzünde oluşan ufak bir gülümsemeyle bana doğru bir adım attı. Saçıma uzanıp tekrar yüzüme doğru düşmesini sağlarken, "Selam," dedi. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken, "Bu güzel ziyaretini neye borçluyuz yavrum?" diye sordu.

Yakınımda olduğu için güzel kokusunu içime çektim. "Telefonumu sende unutmuşum."

Geri çekilip içeri girmem için yana çekildi. Bakışları dalgalı saçlarımdan başlayarak su yeşili rengindeki, büyük düğmeli kazağıma kaydı. Hırkanın açıkta bıraktığı göğüs dekoltemde fazla oyalandığında yoğun bakışları karşısında yüzüm ısındı. Kısık bir sesle, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Hâlbuki kazak ve kotla son derece spor göründüğüme emindim. İçeri girerken, "Teşekkür ederim," diye yanıt verdim. Salona doğru adımlarken, "Seni çıkmadan yakalamam iyi oldu," dedim.

"İşe gitmek üzereydim."

Dün oturduğum kanepeye doğru ilerledim. Telefon yastıkların arasına girmişti. Çıkarıp bakınca şarjımın az kaldığını gördüm.

"Buldun mu?"

Havaya kaldırıp gösterdim. Ayağa kalktığımda o da yanıma geldi.

"Bugün neler yapacaksın?"

Ellerimi kotumun arka cebine yerleştirdim. "İşe gitmiyorum bugün, tüm gün Doğan ile olacağız."

Yüzü kısa bir asılınca kaşlarımı havaya kaldırdım. Yüz ifadesini yakaladığımı anlamıştı. "Sadece benimle olmanı isterdim bebeğim, tüm gün."

Sürekli böyle sevgi kelimeleri kullanması içimi kıpır kıpır ediyordu. Başımı yana doğru eğdim. "Kulağa güzel geliyor."

Dudağının sol tarafı havalandı. "Öyle mi?"

Alt dudağımı ısırdım. "Öyle."

Elini uzatıp yanağıma yasladı. Hafifçe okşayınca gözlerimi yavaşça yumdum. Dokunuşu öyle güzel hissettiriyordu ki yazın sıcağında ansızın yağan yağmur gibiydi. Ya da yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi... Fakat gökkuşağı gökyüzümde değil, kalbimde çıkıyordu. İçim rengarenk oluyordu.

"Doğan bekliyor, gitmem lazım." Ses tonumdaki isteksizlik üzerine güldüğünü işittim. Gözlerimi açınca gülen gözleriyle karşılaştım.

"Toplantıya yetişmem için benim de gitmem gerekiyor." Elini yavaşça indirdi. Kolundaki saate baktıktan sonra bakışları beni buldu. "Yine de bunun için geç kalmaya değer."

"Ne iç-" dudaklarıma kapanan sıkı dudakları, cümlemi tamamlamamı engelledi.

Yeryüzü ayaklarımın altında kayarken dünyam birkaç kez ters döndü. Aslında geri çekilmeliydim, bunu yapmam daha iyi olurdu. Ama yapamadım. Parmak uçlarımda yükselip bir elimi koluna yerleştirdim. Diğer elim ensesindeki yumuşak saçlarına kayarken dudaklarımı araladım. Bu yaptığım Ömer'i kışkırtırken başını yana eğip öpüşmeyi derinleştirdi. Ben de izin verdim. Bana dair her şeyi silip yerine kendisini kazınmasına müsaade ettim.

15. BÖLÜM
BUZ

İçimde bir şeyler kavruluyordu. Bu şeyler kalbimi yakıyordu. Bir bataklık gibi beni dibe çekiyordu. Engel olamıyordum, engel olmak istemiyordum. Sadece dilekler tutuyordum ve gerçek olmasını bekliyordum. Babamdan sonra ilk defa bir erkekle ilgili hayaller kuruyordum. Çünkü bir kumar oynamış ve Ömer'e güvenmiştim. Şimdi de hayallerimin gerçekleşmesini bekliyordum. Dudaklarımda ufak bir kıvrılma olurken bakışlarım camı döven yağmur damlalarının üstündeydi. Dışarıda olduğum zaman yağmuru hiç sevmezdim. Ama evin içindeyken yağmurun yağmasını izlemek sesini dinlemek içime salt bir huzur yayıyordu.

Doğan fırtına gibi salona girince bakışlarımı camdan çekip ona çevirdim. Elindeki telefonu öfkeyle koltuğa attığında annemle beraber irkildik. İrileşen gözlerimi ona çevirdiğimde elleriyle yüzünü sıvazlıyordu. Kendini kanepeye atıp yüksek sesle ofladı. Bedeninden yoğun bir gerginlik yayılıyordu.

"İyi misin?" Sesim çekingen çıkmıştı. Başını iki yana doğru salladı. Camın önünde dikilmeyi bırakıp Doğan'ın yanına oturdum. Elimi omzuna yerleştirince ellerini yüzünden çekip üzgün gözleriyle bana bana baktı.

"Bu kız beni delirtecek!" dediğinde sevgilisinden bahsettiğini biliyordum. Dün gece ve bütün gün boyunca kavga edip durmuşlardı. "Babamın bana yaptığının aynısını sevgilim de yapıyor. Çok güzel!"

Doğan'ın sesi, gözleri gibi öfke doluydu. "Bir seçim yapmak zorundaymışım. Kolaydı sanki."

"Önce bir sakinleş."

Başını hayır anlamında sallarken, "Yok, bunlar beni delirtecek," diye patladı.

Gerçekten zor bir durumdu. Babası artık seyahatlerine son vermesini istiyordu. Sevgilisi ise buraya gelip gitmeye yanaşmıyordu. Kızın bu bencilliği karşısında çileden çıksam da laf söylememek için kendimi zor tutuyordum.

"Sanırım bir şeyleri gözden geçirmelisin oğlum." Annemin sesini duyunca dudaklarını üzgün bir şekilde büktü.

"Bunlar niye üzüyorlar ki beni?"

Çaresiz çıkan sesi üzerine annem hafifçe gülümsedi. "Hayatta her zaman böyle kişiler karşınıza çıkacak, ikinizin de. Önemli olan sizin buna izin verip vermeyeceğiniz." Doğan derin bir nefes alırken annem devam etti. "Bu kızın seni üzmesine izin vermeye devam edecek misin?"

Doğan cevap vermeden ben araya girdim. "Yoksa bu bencil tavrından ötürü bir şeyler mi yapacaksın?"

Başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapattı. "Yapacak pek bir şey kalmadı gibi." Tek gözünü açıp bana baktı. "Ondan şu an nefret ediyorsun değil mi?"

İğneleyici bir söz söylememek için dilimin ucunu ısırdım. Kuru bir sesle, "Böyle kişilere pek tahammül edemiyorum diyelim," dedim.

Alaycı bir şekilde güldü. "Yeme beni, çelimsiz."

Gülümsememi zor bastırdım. Kızdan gerçekten nefret ediyordum ve Doğan bunu rahatlıkla anlıyordu.

Ona doğru döndüm. "Bak seni kötü etkilemek istemiyorum ama sen hayatımda gördüğüm belki de en fedakâr insansın ve sen böyleyken onun bu kadar bencil olması sinirlerime dokunuyor." Başına bana doğru çevirmiş dikkatli gözlerle beni izliyordu. "Senin için çabalaması gerekiyor Doğan. İlk sorunda kuyruğunu kıstırıp kaçması değil."

Bitkin bir sesle, "Bunları biliyorum," diye geveledi.

"Buna rağmen böyle bir kızla devam mı etmek istiyorsun?" Kırlenti alıp yüzüne kapattı. Cevap vermek istemiyordu ama ben istiyordum. Uzanıp kırlenti yüzünden çektim. "Sana bir soru sordum."

"Of, kız çok güzel ama."

Gözlerim irileşirken kırlenti alıp kafasına vurdum. "Sığ herifin tekisin."

Gülerken ona daha fazla vurmamam için kırlenti elimden aldı. "Ne var be? Güzele güzel demek sevaptır."

Gözlerimi devirdim. "Ne hâlin varsa gör Doğan."

"Tamam ya kızma. Ayrıldık zaten."

Şaşkınlıkla solurken dudaklarım aralandı. "Bunu neden en başında söylemediğini sorabilir miyim?" diye soludum.

Saf saf, "Sormadınız ki?" dediğinde annem bile başını bezginlikle sallayıp elindeki örgüsüne döndü.

"Her zamanki gibi en başta söylemen gereken şeyi en sonda söylüyorsun."

Omuz silkti. "Huyum kurusun."

"Nasıl hissediyorsun?"

Başını kanepenin sırt kısmına vururken inledi. "Bir fıstığı kaybetmiş gibi."

Dudaklarımdan hah diye bir nida dökülürken, "İğrençsin," diye söylendim.

"Sen sus, aptal âşık."

Ah, yine başladı. Ayağa kalkıp, "Seni duymuyorum," deyip mutfağa ilerledim.

"Kaçma çelimsiz, gel buraya," diye seslense de durmaya niyetim yoktu. Doğan'ın alaylı sözlerine maruz kalmaktansa mutfağa girip kahve yapmak daha iyiydi. Kahve için su koyarken aklım sabah yaşananlara kaydı. İçli bir nefes alırken kalçamı mutfak tezgâhına yasladım. Ömer'e dair görüntüler her an aklımı işgal ediyordu. Zihnim anıları belirdiğinde bile göğsümde bir şeyler hareketleniyordu. Sanki

mavi bir kuş konmuştu yüreğime, onun varlığıyla can buluyor, kokusu ve dokunuşuyla harekete geçiyordu.

"Bana da kahve yap, âşık kuş."

Kapıda görünen Doğan'a bakıp, "Böyle seslenmeyi kesersen yaparım," dedim ve dönüp dolaptan bardakları çıkardım.

"Ama o zaman eğlencesi kalmaz ki."

Ters ters, gülen kahverengi gözlerine baktım. "Doğan ben senin maskotun muyum?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. "Evet. En eğlenceli maskotumsun hem de."

Gözlerimi devirirken kahveleri hazırlamaya koyuldum. Bardağı eline tutuşturduktan sonra, "Hiç çekilmiyorsun," deyip içeri geçtim.

"Ya ben sevgilimden ayrıldım, teselli etmen gereken yerde trip atıyorsun."

Annemin yanına otururken kahvemden bir yudum aldım.

"Acı çekmiyorsun ki, sadece beni kızdırıyorsun."

Gelip karşıma oturdu. "Bana ne ya? Ben acımı böyle çekiyorum."

Annem bu hâlimize bakıp güldü. "Didişmeyin."

Anneme dönüp yüzümü astım. Gülen gözlerle bana bakıyordu. "Anne bir şey söyle şuna, sürekli bana takılıyor."

Doğan sırıttı. "Yıllar sonra adam akıllı bir sevgilin oldu, tabii ki takılacağım." Anneme dönüp, "Haksız mıyım?" diye sordu.

Annem, "Beni karıştırmayın," deyip işin içinden sıyrıldı.

Doğan hemen, "Bu benim haklı olduğumu gösterir," diye atıldı.

Kahveyi masanın üstüne bıraktım. Doğan gerçekten bazen hiç çekilmiyordu. "Ben uyumaya gidiyorum."

Ayağa kalkınca Doğan da kalktı. "Hayır ya."

Karşımda dikilince başımı geriye atıp dik dik yüzüne baktım. "Yarın işe gideceğim. Senin laflarını dinleyeceğime uyurum."

Doğan bakışlarını anneme çevirdi.

"Âşık olmak yaramadı buna. Daha bir gerginleşti."

Hâlâ devam ediyordu. Öfkeyle, "Gidiyorum ya ben," diye cırladım.

Doğan annemin yanına oturdu. "Buna bir çare bulmamız lazım. Yoksa neme lazım çocuk bunu terk falan eder. Baksana şu sinire."

Gözlerim irileşmiş şaşkınca Doğan'ı dinliyordum. İki dakika içinde gömmüştü beni. İşin tuhaf yanı annem de başıyla onayladı.

"Haklısın Doğan, ne yapsak da şu öfkesini geçirsek."

"Siz ciddi misiniz?" diye sordum ama onlar beni görmezden gelip benim yanımda beni çekiştirmeye devam ettiler. "Sabır sabır," diye söylenirken odama geçtim.

Üstümü değiştirirken sesleri içeriden gelmeye devam ediyordu. Resmen annem ve en yakın arkadaşım kafa kafaya vermiş benim dedikodumu yapıyorlardı. Şaka gibiydi ama gerçekti. Başımı iki yana doğru sallarken yatağımın içine girdim. O sırada komodinin üstündeki telefonum titredi. Uzanıp elime alınca Ömer'den mesaj geldiğini gördüm. Dudaklarım hafifçe kıvrılırken mesaja tıkladım. Şimdi seslerini duymuyordum bile...

Ömer: Seni özlemediğimi söylemek için yazdım.

Yazdıklarını okuyunca ufak bir kahkaha attım.

Eyşan: Duygularımızın karşılıklı olması sevindirici.

Ömer: Bakıyorum da yine sevgi dolusun.

Eyşan: Ah, her zamanki hâlim, bilirsin.

Ömer: Şaşırt beni bebeğim.

Eyşan: :)

Eyşan: Seni ellerimin gücüyle şaşırtacağım Ömer.

Ömer: Ellerini bedenimden çekemediğini biliyordum güzelim.

Eyşan: Dayak diyorum Ömer. Dayak!

Ömer: Sert kız, hırr.

Eyşan: Gece gece kudurdun ama sen.

Ömer: Kudurttun yavrum.

Eyşan: Yatacağım ben, seninle uğraşamayacağım.

Ömer: Rüyanda beni gör, kara kız.

Yüzümde oluşan bir büyük gülümsemeyle yorganıma sarıldım. Ve bütün gece boyunca rüyamda Ömer'i gördüm.

"Kırmızı bence." Bakışlarımı incelediğim ojelerden çekip odama giren Doğan'a çevirdim.

"Emin misin?"

Uzanıp koyu kırmızı rengindeki ojeyi aldı. "Ellerin beyaz, bu renk çok yakışır." Genelde pek oje süren biri değildim. Ama bugün nedense sürmek istemiştim. Uzanıp ojeyi Doğan'dan aldım.

"Bu saatte uyanmazdın sen?" Gelip yanıma oturduğunda ben de ojeyi açtım. Keskin kokusunu solurken tırnaklarıma sırayla sürmeye başladım.

"Uyumadım ki."

Bakışlarım Doğan'ı buldu. "Hiç mi?"

Başını evet anlamında salladı. Gözleri uykusuzluğun izini taşıdığı için kızarmıştı. Elleriyle saçlarını dağıtırken, "Neyse, hazırlan da beraber çıkalım," dedi.

"Burada kalıp uyusan daha iyi olur."

Ben ojeyi taşırmadan sürmeye devam ederken, "Uykum yok," dedi.

Oje ile işim bitince komodinin üstündeki kutunun içine koyup Doğan'a döndüm. "Dökül bakalım Doğan efendi."

Sıkıntıyla ofladı. "Aynı şeyler."

"Ve?" diye konuşması için onu teşvik ettim. Bir an ne diyeceğini bilemeden baksa da gözlerini yumdu. Açtığı zaman bakışlarında daha önce görmediğim bir ürkeklik vardı.

"Korkuyorum Eyşan."

Kaşlarım çatılırken kısık bir sesle cevap verdim. "Büyümekten mi?"

Suratı asılırken yanak kasları dalgalandı. İstemeyerek de olsa başını evet anlamında sallayıp beni onayladı. "Sanırım," diye fısıldadı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra kısık sesle devam etti. "Böyle durumlarda annemi çok özlüyorum."

İtirafı karşısında dolan gözlerim beni hazırlıksız yakaladı. Söz konusu kayıplar olunca fazla hassas birine dönüşüyorum. Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımda büyük bir düğüm oluşmuştu. Annesizliğin ne demek olduğunu, nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemiyordum. Uzanıp Doğan'a sıkıca sarıldım. Onun için bir şey yapamamak canımı acıtıyordu.

Boğuk bir sesle, "Çok üzgünüm," diye mırıldandım. O da bana sarıldı.

"Şşh, üzülmek yok." Geri çekilip gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle devam etti. "Hem sen varsın, annen var, siz bana öğretirsiniz."

Gülümsemeye çalıştım. "Öğretiriz tabii."

Doğan derin bir nefes alıp boğazını temizledi. "Beraber bunu da halledeceğiz."

Başımı evet anlamında salladım. "Beraber her şeyi halledebiliriz."

Dudaklarında içten bir gülümseme oluşurken ufak bir nefes aldı. "Hadi gidelim."

"Babanla yüzleşmeye hazır mısın?"

Başıyla onayladı. "Her zaman."

Bana uzattığı elini tutup ayağa kalktım. "Çıkalım o zaman."

Daha sonra Doğan beni arabasıyla hastaneye bırakıp babasının şirketine gitmek için yanımdan ayrıldı. Aklım onda kalmıştı. Babası sert biriydi ve Doğan'ın içinde bulunduğu bu durumu anlayacağını hiç düşünmüyordum. Bütün gün Doğan'ı düşünerek geçirmiştim. Hastane yoğun olduğu için sadece bir kez arayabilmiştim. Süre kısıtlı olduğu için pek konuşamamıştık. Sesinden nasıl olduğunu da anlayamamıştım çünkü üzülmemi istemediği için benden gizliyordu.

İşten çıktığımda yorgun adımlarla durağa doğru yürüyordum. Sonra bakışlarım az ilerideki çocuk parkına kaydı. Dudaklarımda yorgun bir gülümseme oluşurken adımlarımı parka doğru yönlendirdim. Hava soğuk olduğu için park boştu. Ömer ile oturduğumuz banka ilerledim. Temiz hava almak iyi gelirken banka oturdum. Yal-

nız kalmak iyi gelmişti. Ellerimi ceplerime yerleştirip soğuk havaya aldırmadan bir süre oturdum. Bakışlarım, yapraklarını yitirmiş ağaçlara kaydı. Çıplak ve kimsesiz görünüyorlardı. Kış mevsimi her şeyi götürüyordu, kuru bir soğukluk dışında her şeyi... Soğuk havadan büyük bir nefes aldığım sırada duyduğum miyavlama sesi, yalnız olmadığımı anlamamı sağlamıştı. Bakışlarım etrafta gezinirken beyaz tüylü bir kedinin bana bakıp mahzun bir şekilde miyavladığını gördüm. Yüzümdeki gülümseme büyürken eğilip kediyi çağırdım. Kedi hemen bana doğru yanaştı. Onu yavaşça kucağıma alıp yumuşacık tüylerini severken, "Üşüdün mü?" diye sordum.

Kedi beni anlamış gibi miyavladı. Kucağımda onu severken cebimdeki telefon titredi. Telefonu cebimden çıkarınca Ömer'in mesaj attığını gördüm. Nerede olduğumu soruyordu. Kedinin resmini çekip ona attım. Ardından telefonu yanıma koyup bu tatlı kediyi sevmeye başladım. Çekik gözleri masmavi parlıyordu. Gözleri bile kalbimi çalmaya yetmişti.

"Ama sen çok güzel bir kedisin." Yüzünü elime sürterken miyavlamaya devam ediyordu. Ufak bir kıkırdamayla onu okşamaya devam ettim. Kedileri küçük yaştan beri severdim. Hep bir kedim olsun isterdim ama annemin kedi tüyüne alerjisi olduğu için bu isteğim hiç gerçekleştirememiştim.

"Seni çok sevdim güzel şey."

"Ne kadar çok?"

Ömer'in sesini aniden duyunca irkildim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde dudaklarında silik bir gülümsemeyle, ellerini siyah takımının cebine yerleştirmiş karşımda dikiliyordu. Dağılan kuzgun siyahı saçları beyaz tenine dökülmüştü.

"Korkuttun beni," dedim.

Eğilip sıcak dudaklarını alnıma yerleştirdi. Gözlerim kısa bir an kapanırken özlediğim varlığının tadını çıkardım. Okyanusu andıran kokusunu derince içime çektim. Onu hissettiğim an, bulutlu gökyüzümde güneş açıyor, kalbimde bahar çiçekleri yeşeriyordu. Geri çekildiğinde gözlerimi açtım. Yanıma oturup kucağıma sokulan kediye baktı.

"O da seni sevmiş gibi görünüyor."

Hafifçe gülümseyip yumuşacık tüylerini okşadım. "Öyle mi dersin?"

Elini uzatıp kedinin başını okşadı. "Hıhım."

Bakışlarımı ona çevirip yakınımda duran yüzüne baktım. Yüzüne baktığım zaman güzelliği karşısında bir an nutkum tutuldu.

"Üşümüş ve acıkmış olmalı." Başıyla beni onayladı. Üzgün bakışlarımı kediye çevirdim. "Seni bırakmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Bırakma o zaman."

İçli bir nefes aldım. "Annemin alerjisi var, eve alamam." Kedi bana öyle içli içli bakıyordu ki sanki onu bırakmak zorunda olduğumu anlamış gibiydi. Gözlerimi Ömer'e çevirdim. "Ama bırakmak da istemiyorum. Çok garip bir ikilem."

Ömer'in dalgın bakışları kedinin üstündeydi. Ona baktığımı anlayınca gözlerini bana çevirdi. Bakışlarında daha önce evine gittiğim zaman gördüğüm ifade vardı. Uzak ve soğuk bir ifadeydi ve bu bakışı daha önce görmüş olsam bile yabancı geliyordu. Anlam veremiyordum.

"Bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapabiliyoruz," diye mırıldandı.

"Evet, onu bırakmak istemiyorum," diye karşılık verdim.

Dudaklarında soğuk bir gülümseme oluştu. "Ama bırakmak zorundasın."

Üzgün bir ifadeyle, "Sanırım," dedim.

"Bu seni üzecek." Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Onu hiç görmeseydin bu ikilemin içine düşmeyecektin ama hayat onu karşına çıkardı, annene rağmen." Kaşlarım çatıldı. Sözlerindeki haklılık payı büyüktü. Ömer sertçe yutkunduğunda gözlerinde şimdi kederli bir ifade vardı. "Ve sen her şeye rağmen kediyi sevdin. Onu nasıl bırakacağını bilmiyorsun ama bırakmak zorundasın." Soğuk bir ifadeyle güldü. "Hayat bazen fazla acımasız."

Başımı yana doğru eğdim. Aslında kaçırdığı bir nokta vardı. Sanki tüm suç karşıma çıkan kedide ve hayattaymış gibi konuşmuştu. Ama değildi. Bu yüzden kuru bir sesle, "Aslında her şeye rağmen kediye

kucak açarak ikimize de haksızlık eden benim," diye karşı çıktım. Gür kaşları çatılırken sessizleşti. Kediyi okşarken konuşmaya devam ettim. "Belki de onu görmezden gelmeliydim, sonuçta onu yanıma almayacağımı bile bile ona umut verdim. Kendi bencilliğim yüzünden onu da üzdüm."

Düşünceli bir ifadeyle, "Karşı koyamayıp sevdiğin için bu seni bencil mi yapar?" dedi.

Sözleri göğsümdeki bir yaraya dokundu. Hissettiğim sızı bana yabancıydı, bana çok yakındı. Bencillik sevginin diğer yüzüydü. Karşı koymak elimdeydi ama ben bunu hiç düşünmeden hamle yapmış kediye sevgimi vermiştim. Kısa sürede bana bağlanacağını düşünmeden yaptığım bu hareket onu üzecekti. Bu yüzden bu sevgi beni bencil yapardı. Sevginin çirkin yüzüydü bu.

"Olmayacağını bile bile bir anlık hevesime yenildim ve onu arkamda bırakacağım. Bu beni bencil yapar."

Dalgın gözleriyle bir süre sessiz kaldı. Sözlerimi düşünürken yanak kasları dalgalandı. O an hâlâ kediden mi bahsediyoruz diye merak ettim.

"Sevgi de bencillik olur mu?"

İçten bir şekilde sorduğu sorusu, içimde varlığını koruyan yarayı bu defa kanatmıştı. Hayatımdaki en önemli ve en bencil kişiyi söküp attığım zaman oluşmuştu bu yara... Bu yüzden kendimi savunmasız hissettim. Ve nedense içimden bir ses, vereceğim cevabın bizi etkileyeceğini söylüyordu. Bu yüzden ona dokunmak, hissetmek istedim. Hafifçe gülümserken boştaki elimi uzatıp yanağına yerleştirdim. Kirli sakalları avuçlarıma battı. Beklenmedik temasım karşısında bir an için irkilse de yüzünü elime yasladı.

Kısık bir sesle, "Bencillik, sevginin diğer yüzüdür, en kötü yanıdır Ömer," dedim.

Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Artık konunun sadece kedi olmadığına emindim. Geçen gün şahit olduğum o buz tutmuş denizler yine gözlerindeydi. Ama bu defa ben o ince buz tabakasının üstünde yürüyordum. Her an gözlerindeki ince buz kırılacak ve ben içine düşecek gibiydim.

"Bencillik affedilir mi Eyşan?" diye fısıldadı.

Sözleri zihnime çarptı ve acı verici anılar boğazımda sert bir düğüm oluşturdu. Babam da annemi sevmişti. Ama öyle bencilce bir sevgiydi ki bu, hepimizi parçalara ayırmış, onarılmaz hasarlar vermişti. Küçük yaşta babam tarafından bencilliğin yaralayan bir şey olduğunu öğrenmiştim. Bencilliğin affı olmadığını da yine ondan öğrenmiştim. Bencillik kötüydü, çok kötüydü hem de. Elimi yüzünden çekip kediye baktım. Aramızda geçen bu konuşma beni sarsmıştı. Bir canlıya haksızlık yapacaktım. Onu okşarken, "Kediyi arkamda bırakacağım ve bu onu üzecek, onu bile bile üzmüş olacağım," dedim.

Tıpkı babamın annemi üzdüğü gibi... Belki Ömer de beni üzecekti.

Boğazımda sert bir düğüm oluştu, kediyi istemeyerek de olsa eğilip yere bıraktım. Ayağa kalkıp çantamı alırken bakışlarım Ömer'i buldu. Zoraki bir gülümsemeyle yüzüne bakarken devam etmeye zorladım kendimi.

"Bencillik hasar verir. Bu yüzden," başımı iki yana salladım, kelimeler boğazıma diziliyordu, "hayır, affedilmez."

Bu yüzden beni bencilce sevme Ömer...

Ona arkamı dönüp yürümeye başladığımda Ömer'in peşimden geldiğini adım seslerinden anlamıştım. Büyük adımları sayesinde kolaylıkla bana yetişti. Yan yana yürürken sessizce arabaya doğru ilerledik. Ömer arabanın kilidini açınca yolcu koltuğuna geçtim. İkimiz de az önce konuşulanlar yüzünden sessizdik. Sözlerin ağırlığı, zamanın sırtına çöreklenmişti. Bu yüzden kelimeler bir kenara çekilmişti. Zihinlerimizin içine çekilmiş, konuşulanları tartıyorduk. Camdan dışarı bakarken yağmur çiselemeye başladı, camı hafifçe açtım. Toprak kokusu içime süzülürken derin bir nefes aldım. Sözlerimi düşünüp duruyordum. Bencillik affedilmezdi, bunu biliyordum ama bu bilgi, nedenini bilmediğim bir şekilde canımı da acıtıyordu. Acıyan yanımın adı, babamdı. Babamı, yaptığı her kötülüğe, bencilliğe inat affetmek isteyen yanım çok acıyordu. Bunu yapamayacağımı bilmek ise daha çok acıtıyordu.

Babam yüzünden kimseye güvenemiyordum bile. Ömer'e kadar. Tek istediğim her şeyimi ortaya koyduğum bu kumarı kaybetme-

mekti. Ama kaybedebilirdim. Bunu biliyordum ama kaybedersem ne yapardım? İşte bu sorunun cevabını hiç bilmiyordum. Bakışlarım cama düşen yağmur tanelerini takip etti. Düşüncelerim bile kalbime keskin bir acının saplanmasına neden oluyordu. Beni korkularımla sınamamasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Çünkü her şeyi bile bile kabul etmiştim onu kalbime. Aramızdaki gergin sessizliğimiz araba durana kadar devam etti. Daha önce gelmediğim bir restoranın önünde durduğunda düşüncelerimi bir kenara bırakıp Ömer'e döndüm.

"Buraya neden geldik?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerine ulaşamayan bir gülümsemeyle cevap verdi. "Acıktım." Kemerini çözdü. "Hadi gidelim."

Arabanın kapısını açınca yağmurun hızlandığı gördüm. Yağmuru izlemeyi ve ardında bıraktığı kokuyu çok sevsem de ıslanmaktan nefret ediyordum. Bu yüzünden yüzümü buruşturup restorana doğru hızlı adımlarla ilerledim. Ömer anahtarı valeye verip beni takip etti. Restoranın kuru ortamına girince rahat bir nefes aldım. Islanan saçlarımı elimle kuruturken, "Saçlarım bozuldu," diye mızmızlandım.

Bana bakıp gülümserken ellerini bağladığım saçlarıma götürdü. Yavaşça gülümserken, "Daha güzel oldu," dedi.

Ardından yanımıza garson geldi. Ömer elimi tuttu, beraber garsonun gösterdiği masaya doğru ilerledik. Elini tutmak bile içimdeki kötü hisleri kapı dışarı ediyordu. İçim huzura bulanıyordu. Daha sıkı tuttum elini. Masaya geçince Ömer'e döndüm.

"Ben lavaboya uğrayacağım."

"Tamam güzelim."

Onu arkamda bırakıp garsonun gösterdiği lavaboya uğradım. Ellerimi yıkadıktan sonra çantamdan toprak tonlarındaki rujumu çıkarıp dudaklarıma sürdüm. Saçlarımı da açıp düzelttim. Daha iyi görünüyordum. Lavabodan çıkıp masaya ilerleyince bir kadının Ömer'e doğru yürüdüğünü gördüm. Ömer'in koluna dokununca Ömer başını kaldırdı. Yüzündeki ifade donup kalmıştı. Kaşlarım çatılırken adımlarım bir an aksadı, Ömer zoraki bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Kıza hafifçe sarıldıktan sonra bakışları mekânı taradı.

Benimle göz göze gelince gülümsemesi tamamen kayboldu. Kadın geri çekilirken hızlanan adımlarım sayesinde yanlarına varmıştım. Uzun boylu hoş bir kadındı. Kumral saçları dalgalar hâlinde sırtına dökülüyordu. Aniden arkasını dönünce beni gördü. Yuvarlak yüzü, çıkık yuvarlak elmacık kemikleri vardı. Maviye çalan gözleri iriydi ve makyaj sayesinde çarpıcı duruyordu. Kalp şeklindeki dolgun dudakları hafifçe aralanırken beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Bakışlarım bedenine kaydı. Üstünde ip askılı, büzgülü kumaşa sahip olan koyu kırmızı bir elbise vardı. Kumral teninde çok hoş duruyordu. Kadın çok güzeldi ve Ömer ile yakındı. Midemde bir şeyler sıkışırken kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Bakışlarım tekrar yüzüne kaydığında gözlerim kısıldı. Bu kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sanki daha önce görmüş gibiydim. Muhtemelen hastanede karşılaşmış olmalıydım.

Tatlı bir sesle, "Merhaba," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım.

Mesafeli bir tavırla, "Merhaba," diye karşılık verdim.

Ömer boğazını temizlerken rahatsız görünüyordu. Kadın ise elini bana doğru uzattı. Bakışlarım eline kayınca parıldayan tektaş yüzüğü ve alyansı dikkatimi çekmişti. Anlaşılan evli ya da nişanlıydı.

Elini uzatırken, "İnci ben," dedi.

Gözlerim tanıdık isim karşısında irileşti. İnci... Geçen gün arayan çocukluk arkadaşıydı!

16. BÖLÜM
SOĞUK

İnci'nin gözlerinin rengine aşinaydım. Ömer hayatıma girdiğinde öğretmişti bu rengi bana. İkisi de mavi gözlüydü fakat onun gözleri, Ömer'inki gibi koyu bir mavi değildi. Daha açık bir maviydi. Kumral teninde ışıl ışıl parlıyordu. Ona bakarken nedenini bilmediğim bir şekilde huzursuz hissetmeye başlamıştım. Bu duyguyu bastırmaya çalışırken uzanıp yumuşak elini tuttum.

"Eyşan ben de."

Adımı duyduğunda zarif kaşları havalandı. Şaşkın bakışları bir an için Ömer'e kaydı. Ömer ise ikimizin eline bakıyordu. Teni iyice beyazlamıştı ve gergin görünüyordu. İçimdeki huzursuzluk artarken İnci elini çekip duruşunu dikleştirdi. Yüzündeki ifade bu durumdan memnun olmadığını gösteriyordu.

İfadesiz bir sesle, "Tanıştığımıza sevindim," dedi. Yüz ifadesinin aksine sarf ettiği kelimeler karşısında kaşlarım havalandı. Sevinmediğine yemin edebilirdim ama ispatlayamazdım işte... Aramızdaki hava gerginleşirken Ömer boğazını temizledi.

"Yalnız mı geldin?"

İnci'nin bakışları etrafta gezindi. "Hem evet hem hayır," diye geveledi.

Ömer'in alnı kırışırken, "Bu da ne demek?" dedi.

İnci kollarını önünde bağladı. Bu yaptığı hareket dolgun göğüslerinin elbiseden hafifçe taşmasına neden olmuştu. Kadın gerçekten son derece çekici biriydi.

"Sancak ile geldim." Ömer anlamış gibi başını salladı. Sancak'ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden pek şey anlamamıştım. İnci'nin bakışları tekrar beni buldu. Bu defa saçlarımdan başlayarak ayaklarıma kadar uzun uzun beni inceledi. Dudaklarını büzerken, "Güzel birisin," dedi.

Aniden söylediği sözler karşısında alnım kırıştı. Pekâlâ, bu karşılaşma gittikçe garip bir hâl alıyordu. "Teşekkür ederim," dediğimde sesimde rahatsız olduğumu belli eden bir ton vardı.

Ömer'in elini bel oyuntumda hissedince hafifçe irkildim. Yanıma geldiğini fark etmemiştim. Hafifçe belimi okşayınca gerginliğim az da olsa dağıldı. İnci'nin bakışları Ömer'in eline kayınca onaylamayan bir tavırla başını iki yana doğru salladı. Onu bu kadar dikkatli izlemeseydim bu hareketi fark edemezdim. Kaşlarım çatıldı. Bu kızın derdi neydi ki? Bir an Ömer'den hoşlandığını düşünsem de parmağında yüzük vardı.

Ömer'in gözleri masadaki telefonuna kayınca benden uzaklaşıp telefonuna baktı. Fakat telefonu açmayıp meşgule attı. Saçımı kulağımın arkasına itelerken İnci beni incelemeye devam ediyordu.

"Hakkında çok şey duydum." Ses tonu memnuniyetsiz olmasaydı sözlerine sevinebilirdim.

Kuru bir sesle, "Öyle mi?" dediğimde başıyla onayladı.

Bakışları Ömer'e kaydı. "Ondan birini dinlemek zordur," deyip gülümsedi.

Ömer iç geçirdi. Uyarı dolu bir sesle, "İnci," dedi.

İnci cevap vereceği sırada bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı. "Sancak gelmiş."

Bakışlarımı arkaya çevirince kapının yanında dikilen siyah takım elbiseli adamı gördüm. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Buğday rengi saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Koyu renk gözleri bronz teninde parlıyordu. Çenesi kemikli ve köşeliydi, bu ona sert bir hava

katıyordu. Son derece yakışıklı bir adamdı. Keskin bakışları hemen İnci'nin üstündeydi.

Bakışlarım İnci'ye kaydığında adamın bakışlarına karşılık verdiğini gördüm. Birbirlerine çok derin ve anlamlı bakıyorlardı. Anlaşılan parmağındaki yüzük bu adamla alakalıydı. Bakışlarım tekrar adama kaydı, sert bir şekilde Ömer'e bakıyordu. Bu bakışlar hiç de iyi niyetli değildi. Hatta düşmancaydı. Çenesindeki kaslar dalgalanırken bakışlarını çekti.

İnci derin bir nefes aldı. "Gitmem lazım."

İnci'ye baktığımda yüzündeki yorgun ifade dikkatimi çekti. Gözleri buğulanmıştı. Fakat bu ifadeyi hızla gizleyip başını dik tuttu. Yüzünde işveli bir gülümseme oluşurken Ömer'e döndü. Ömer'e doğru yürüyüp kollarını boynuna doladı. Onların arkadaş olduğunu bilsem de içime dolan kıskançlığa engel olamadım. Hemen sonrasında kendime çok kızdım. Çünkü ben de Doğan ile çok samimiydim ve ona bu şekilde sarılıyordum. Saçma kıskançlığım karşısında utanırken İnci geri çekildi.

"Hoşça kal."

Ömer gergince kıpırdandı. "Sonra görüşürüz."

"Sonra mutlaka görüşüp konuşmamız gerekiyor," deyip bana döndü. Başıyla selam verip, "Sanırım sonra yine görüşeceğiz," dedi.

"Sanırım," diye karşılık verip gülümsemeye çalıştım. İnci kendinden emin adımlarla yanımızda ayrıldığında bakışlarım onu takip etti. Sancak, İnci yanına gelene kadar ona bakmadan bekledi. Ardından elindeki kaşeyi İnci'ye giydirdi. Yüzündeki ifade duvar gibiydi. Beraber dışarı çıktıklarında Ömer'e döndüm. Dikkatle beni izliyordu. Aramızdaki gergin hava devam ediyordu. Bilinmezliğin yapışkan ağına düşmüştüm ve nasıl kurtulacağımı kestiremiyordum. Kendime engel olamadan, "Bu garipti," dedim. Ardından Ömer'den cevap beklemeden masaya doğru ilerledim. Ömer karşıma oturduğunda kafama takılan şeyi yavaşça dile getirdim. "Bence benden hoşlanmadı."

Ömer'in yüzüne bakmak yerine masaya bakınıyordum.

"Yok öyle bir şey."

Omuz silktiğimde masa örtüsünün üstündeki küçük kahverengi lekeye gereksiz bir dikkatle bakıyordum. "Öyle hissettim."

Üşüyen ellerimin üstünde hissettiğim eller üzerine bakışlarımı lekeden çekip güzel yüzüne çevirdim.

"İnci biraz tuhaftır." Çocukluk arkadaşının beni sevip sevmemesini umursamamalıydım aslında ama nedense canımı sıkmıştı. Ömer bunu anlamış gibi anlayışlı bir sesle konuştu. "Boşuna canını sıkıyorsun yavrum."

Elimin üstünü yavaşça okşuyordu. Huzursuzluğumu azaltan bu dokunuşu üzerine ufak bir nefes aldım. "Sancak da senden pek hoşlanmıyor gibiydi."

Ömer derin bir nefes alırken bana doğru eğildi. Gözlerimin içine bakarken konuşmaya başladı. "Sancak ile pek samimi değiliz çünkü yeni tanıştık sayılır ve İnci sadece şaşırdı."

Kaşlarım çatılırken İnci'nin neden şaşırdığını merak ettim. "Neden?" diye sordum.

"Benim yanımda birini görmeye alışık olmadığı için."

Gözlerine uzun bir süre baktım. Yüzü, gözleri gibi ifadesizdi.

"Çapkın biriydin değil mi?"

Ömer yüzünü buruştururken başını iki yana doğru salladı. "Bu da nereden çıktı?" diye homurdandı.

Başımı yana doğru eğerken, "Öyleydin," diye direttim. Ortamdaki hava yumuşamaya başlamıştı.

Gözlerini devirirken, "Sadece yalnız olmayı seviyordum," diye homurdandı.

Yüzümde tatlı bir gülümseme oluşurken, "Artık sevmiyor musun?" diye sordum.

Gözleri düşünce doluydu. Başını yavaşça iki yana doğru salladı. "Senden sonra bildiğim ve sevdiğim her şey değişti." Sesinde bu durumdan hoşlanmadığını belli eden bir ton vardı. Gözlerindeki soğuk ifade sarsılmama neden olurken kısık bir sesle, "Beni değiştiriyorsun," diye itiraf etti.

Bu sözler ikimizi de derinden sarsmıştı. Bu durumun sadece bana olduğunu sanıyordum ama şimdi ikimiz için de geçerli olduğunu öğreniyordum. Ortamdaki hava tekrar ağırlaşmıştı.

"Bu durum benim için de geçerli." Sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Ömer okşadığı elimi aniden kavrayıp sıkıca tuttu. Gözlerinde ansızın çıkan yangın beni yakmaya başladı. Acımasız bir yangındı bu, göğsüme sıçramış, kalbimi çıra gibi tutuşturmuştu.

"Eyşan ben," deyip derin bir nefes aldı. Sertçe yutkunurken, "Sana kıyamıyorum," diye devam etti.

Kaşlarım hissettiğim yoğun şaşkınlık yüzünden çatıldı. Gülümsemeye çalışırken boğuk bir sesle, "Bu da nereden çıktı?" dedim. Birdenbire söylediği sözlere bir anlam verememiştim. Gözlerinde azap dolu bir ifade vardı ve bu soluk borumu sıkıyordu. "Neden böyle bakıyorsun?"

Sesimdeki endişe çok belirgindi. Ömer'in yüz kasları dalgalanırken, "Eyşan be-"

"Ne istediğinize karar verdiniz mi efendim?"

Ömer'in cümlesini yarıda kesen garsonun sesini duyunca irkildim. Ömer ile beraber kalabalık bir ortamda olduğumu unutmuştum. O kadar ona kapılmıştım ki ortamdan soyutlanmıştım. Şimdi garsonu görünce kendime gelebildim. Ömer'e bakınca aynı rahatsız yüz ifadesini onda da gördüm. Anlaşılan o da benim gibi nerede olduğunu bir an unutmuştu.

Ömer geri çekilirken menüye bakmadan siparişini verdi. Bana döndüğü zaman, "Ben de aynısını istiyorum," dedim.

Açıkçası şu an yemek ilgilendiğim son şey bile değildi. Sadece cümlesini tamamlamasını istiyordum. Garson yanımızdan ayrılınca ona döndüm. Fakat yüzündeki ifade çoktan eski hâlini almış, ifadesizce bakıyordu. "Bir şey söyleyecektin?"

Gülümsemeye çalışırken başını iki yana doğru salladı. "Önemli değildi."

Sözleri hiç inandırıcı gelmiyordu. Bakışları ve yüz ifadesi de öyle... Ömer'in benden gizlediği bir şeyler vardı.

"Ömer," diye üsteledim ama cevap vermedi. Garip bir havaya bürünürken içine çekilmişti. Bu yüzden ikimiz de sessizleştik. Yemeklerimiz geldiğinde de bu sessizlik sürdü. Arada sohbet açmayı düşünsem de sonra vazgeçtim. Önce bankta yaptığımız konuşma, sonra İnci ile karşılaşmamız ve şimdi de bu sessizlik... Yaşananlar benim de enerjimi tüketmişti. Bu yüzden onun sessizliğine ayak uydurdum. Fakat ortam o kadar huzursuzdu ki rahatsız olmama neden oluyordu. Doğru düzgün yemek bile yiyemedim. Ömer'in de benden bir farkı yoktu.

"Kalkalım mı?" diye sorduğunda, "İyi olur," dedim.

Beraber restorandan çıkarken birbirimizden uzak duruyorduk. Aramıza ansızın bir mesafe girmişti. Bu mesafe can sıkıcıydı ama ikimiz de aşmak için uğraşmıyorduk. Birbirimizden uzakta yürüyorduk. İçinde bulunduğumuz durum dışarı çıkınca soğuk havayı daha da keskinleştirmişti. Ellerimi ceplerime yerleştirirken yağmurun kokusunu içime çektim. Sessizce arabaya doğru ilerledik. Elimi tutmamıştı bile. Elimdeki soğukluk kalbime sızıyordu ve beni iliklerime kadar üşütüyordu. Aniden büründüğü bu sessiz ruh hâlim hiç hoşuma gitmiyordu. Çünkü böyle anlarda benden uzaklaşıyordu. Bedeni burada olsa da kalbi ve ruhu başka yerlere gidiyordu. Arabaya binince rahatsızca kıpırdandım. Ömer arabayı çalıştırıp ısıtıcıyı açtığında gözlerim onu buldu. Yabancı, soğuk bir adam vardı yanımda.

Kendimi, "İyi misin?" diye sormaktan alıkoyamadım.

Kısaca, "İyiyim," dedi.

İyi olmakla yakından uzaktan alakası yoktu. Kimi kandırıyordu ki? Öfkeli bakışlarımı cama çevirdiğimde yağmurun tekrar başlamış olduğunu gördüm. Bakışlarım camda asılı dururken camı az da olsa açtım. Kokusunu içime çekerken parmaklarımı cama uzattım. Soğuk yağmur taneleri parmak uçlarıma döküldü. Ellerim üşüyor olsa da bu hoşuma gitmişti. Soğuk olan hiçbir şeyi sevmesem de içimdeki öfkeyi bastırmak için iyi geliyordu. Ömer'in elini bileğimde hissedince başımı hızla ona çevirdim. Elimi tutup camdan içeri çekti ve camı kapattı.

Dik dik yüzüne baktığım için, "Ellerin üşüyecek," diye açıkladı.

"Yağmuru hissetmek istiyorum."

Bakışları tekrar önüne döndü. Kırmızı ışıkta duran araba hareket ederken yanaklarındaki kaslar hareketlendi.

Boğuk bir sesle, "Soğuğu sevmezsin sen," dedi.

Buna rağmen bana soğuk davranıyordu. Dudaklarım kıvrıldı, yüzümde alay kokan bir gülümseme vardı. "Doğru," başımı yana eğip cümlemi tamamlamadan önce küçük bir nefes aldım, "sevmem."

Bana böyle davranmanı da sevmiyorum. Kabuğuna çekilmeni de hiç sevmiyorum. Bunları dile getiremedim. Bakışlarımı önüme çevirip ellerimle oynadım. Eskiden gergin olduğumda tırnaklarımı yerdim. Bu huyumu zor da olsa yenmiştim. Şimdi tırnaklarımı yemesem de parmaklarımla uğraşıyordum. Gerginliğim tahmin ettiğimden daha fazlaydı. Bunun nedenini içten içe biliyordum ama yolun geri kalanı boyunca sustum. Sessizlik düşüncelerimi doğruluyordu. Mideme giren krampları engellemek için nefes almaya çalıştım. Başaramadım. Boğazımda şişen sitemler vardı, nefes aldırmıyordu. Araba durduğunda yağmur da iyice hızlanmıştı. Bardaktan boşalırcasına yağıyordu. İlk defa yağmurda ıslanacağım için endişelenmiyordum. Boş bakışlarım arabanın ön camına sabitlenmişti. İçim ise öyle doluydu ki her an taşabilirdim. Boğazımda yer edinen düğümü gidermek adına yutkundum.

"Benden yine uzaklaşacaksın." Ses tonum kısık ama güçlüydü. İçimde kanayan bir yanım yokmuş gibiydi. Elim arabanın kapısına doğru hareketlendi.

"Eyşan," dedi. Sesi öyle yorgun çıkmıştı ki elim bir an havada asılı kaldı. "Eyşan'ım," diye tekrarladı.

Dişlerimi birbirine kenetledim. Neden böyle seslenmişti bana? Neden yakmıştı yine beni? *Niye bu kadar zalimsin Ömer,* diye haykırmak istedim. Yapamadım. Sadece durdum ve kullandığı sahiplik ekinin sinsi bir hastalık gibi hücrelerimi işgal etmesine izin verdim. Uzanıp kucağımdaki elimi tuttu. Sıcak teni üşüyen elime iyi gelmişti. Elimi sıkıca tuttu.

"Ben," dediği zaman gözlerimi ona çevirdim. Hava kararlığı için arabanın içi karanlıktı. Sokak lambasının solgun ışığı sayesinde yüzünü görebiliyordum. Canımı acıtan bir güzelliği vardı.

"Sen ne istediğini bilmiyorsun," dedim. Cümlesini kendi kelimelerimle tamamlamıştım. Kelimelerimdeki kırıklar dilime batmıştı. Elimi elinden çekmeye çalıştım. İzin vermedi, ilk defa izin vermesini istemedim. "Sen benden yine uzaklaşacaksın."

Bu defa kelimeler, kalp damarlarıma saplanmıştı. İçimde bir şeyler ağır darbe aldı.

"Ben sadece seni üzmek istemiyorum," dedi.

Kaşlarım çatılırken dudaklarımda acı bir gülümseme oluştu. Söyledikleri ve yaptıkları büyük bir çelişkiydi. Beni üzmek istemiyordu ama üzüyordu.

Başımı iki yana doğru salladım. "Kendinle çelişiyorsun."

Elimi bu defa sıcak avuçlarının arasından çekip aldım. Bu defa engel olmadı. Keşke olsaydı... Göğsümde bir şeyler acıyordu. Öyle keskin bir acıydı ki bu gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Her an hıçkırıklara boğulacakmışım gibi hissediyordum. Kapıyı açmak için hareketlenirken burnumu çektim.

"Ama bu sondu," diye fısıldadım. Kapıyı açınca soğuk hava tenime çarptı. Üşüyemeyecek kadar duygularımla sarmalanmış durumdaydım. "Artık ben yokum."

Bu defa Ömer benden gitmeden önce ben ondan gidiyordum. Arabadan çıkıp kapıyı sertçe kapattım. Sadece saniyeler içinde sırılsıklam olmuştum. Gözlerimden akan yaşlar yağan yağmur gibi hazırlıksız yakalamıştı beni. Bir gün aramızda olan şeylerin biteceğini biliyordum. Bilmediğim, acıydı. Biteceği zaman bu kadar acıtacağını hiç bilmiyordum. Ama geri dönüşü yoktu bu yolun. Hızlı bir şekilde ilerleyen ilişkimiz duvara toslamıştı. Kafa karışıklıkları olan çelişkili bir ilişki istemiyordum ben. Her an benden gidecek gibiydi ve bir şeyler gizlemesi... Bunları kabul edemezdim. Kendimi bile bile amansız bir ateşe atamazdım.

Kolumu tutup kendine çevirdiğinde, "Ben sana acıdan başka bir şey getirmem," diye yakardı.

Bakışlarım onu buldu. "O zaman neden girdin hayatıma," diye sitem ettim. Sözlerimi duyunca bir adım geriye doğru sendeledi. Ömer'e doğru bir adım attım. "Ben istemedim hayatıma girmeni.

Sen zorla girdin!" diye bağırdım. "Beni hiçe sayarak hayatıma girdin!" Sesim öfke doluydu. Bu gelgit tavırları beni iyice hırçınlaştırmıştı. Üstüne gitmeye devam ederken dolgun dudaklarını birbirine bastırmış, ıslanan saçlarıysa beyaz tenine yapışmıştı.

Kısık bir sesle, "Çünkü senden uzak duramıyorum," dedi.

Alayla güldüm, dişlerim soğuktan birbirine vuruyordu. "Benden uzak duramıyorsun ama bana gelemiyorsun da. Neden?" Başımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. "Ne gizliyorsun benden?" diye sordum.

Gözlerini kapattığında, yüzü acı çekiyormuş gibiydi.

"Bir şey gizlemiyorum," dedi. Fakat ses tonu öyle yavandı ki başımı iki yana doğru salladım.

"Benden bir şeyler gizliyorsun," diye direttim.

Gözlerini açıp yorgunca yüzüme baktı. "Eyşan, yapma."

Geriye doğru bir adım attım. Bana gelmemeliydi. Ona hiç gitmemeliydim. Başımı iki yana salladım. Yanılmıştım. Ona güvenerek yanılmıştım. Gözlerindeki buzlar çatlamıştı ve ben şimdi soğuk, sığ suların içine düşmüştüm. Ben yüzme bilmezdim ki! Ömer'in gözlerinde boğulmam kaçınılmaz sonumdu.

"Ne istiyorsun benden Ömer?" Sesimdeki öfke yerini acıya bırakmıştı. Gözlerine bakarken, "Cevap versene," diye sızlandım. Konuşmuyordu. Sadece yüzüme bakıyordu. "Cevap ver."

"Bilmiyorum!" diye patladı.

Yer ayaklarımın altında sallanıyordu. Bana verecek bir cevabı bile yoktu. Sürekli bana karşı çıkan, bana rağmen benim hayatıma giren o inatçı adam neredeydi? Çenemi havaya kaldırdım. Daha fazla sorgulamayı bırakmalıydım. Verdiği cevap her şeyi yakıp yıkmam için yeterliydi.

Boğuk bir sesle, "Uzak dur benden," dedim.

Bana doğru bir adım attı. Elimi kaldırıp onu durdurdum. Bana artık gelemezdi, onu artık kabul edemezdim. Peki canım neden bu kadar çok acıyordu? Hangi ara ona bu kadar alışmış ve bağlanmıştım?

"Senden uzak duramam."

Sözlerinin ardından elim güçsüzce yana doğru düştü. Niye bana bunu yapıyordu? Yağmur şiddetini azaltsa da yağmaya devam ediyordu. Sırılsıklam olan saçlarım yüzüme yapışmıştı.

"Bana tam olarak gelmeni engelleyen şeyleri anlatacak mısın?"

Başını iki yana doğru salladı. "Yapamam," diye fısıldadı.

Gözlerimden akan yaşlar hızlandı. Titreyen bir sesle, "Ben de yapamam," diye karşılık verdim.

Onu sessizliğe gömen ve sürekli benden uzaklaşmasına neden olan şeyleri bilmeden, devam edemezdim. Kafasına göre benden gidip bana tekrar gelemezdi. Ya hep ya hiçti! Burnumu çekip başımı dikleştirdim. Ruhum acıyordu.

"Bir daha görüşmesek daha iyi." Sözlerimin ardından arkamı döndüm. Uzanıp elimi tuttu. Elleri zemheri gibi soğuktu, ellerim gibi soğuktu.

"Gitme."

Ona bakmadan elimi elinden kurtardım. "Eyşan," diye seslendi. Durmadım. Ömer'e arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım.

17. BÖLÜM
SÖZ

Duyularım soğuk haricindeki her şeye körelmişti. Tek hissedebildiğim kemiklerime kadar kazınan soğuktu. Dişlerim birbirine çarpıyor, tenim sızlıyordu. Hem içim hem dışım keskin bir soğukla kavruluyordu. Bedenimdeki her zerreme işlemişti. Gözyaşlarımın sıcaklığını bile hissedemiyordum. Titreyen bedenimle eve girdiğimde çantamı yere bırakıp hızla banyoya girdim. Annemin bu hâlimi görmesini istemiyordum.

Banyonun kapısını çarptığım zaman annem, "Eyşan, sen mi geldin?" diye seslendi.

Titreyen bir sesle, "Evet," dedim.

Soğuktan uyuşan ellerimle kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştım. Islak kıyafetler buz gibi bedenime yapışmıştı ve ağladığım için bunu yapmam olduğundan uzun sürdü.

"Hava fena bozdu, çok ıslandın mı?"

Endişeli sesi yakından geliyordu. Durup nefes almaya çalıştım. "Evet, duş alacağım."

"Tamam kızım, ben de kahve yapayım. İçin ısınır."

Yüzümdeki yaşları silip, "Tamam annem," diye cevap verdim. Ağladığım için sesim boğuklaşmıştı. Sertçe öksürürken hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Üstümdeki kazağı çıkardıktan sonra bakışlarım banyodaki aynaya kaydı. O an bir kez daha sarsıldım. Bu gece kaçıncı sarsılışımdı? Cevaplarımı yitireli çok

oluyordu. Sarsak adımlarla aynaya doğru ilerledim. Aynadaki yansımam bana yabancıydı. Karşımdaki dağılmış kızı görünce yüzümü buruşturdum. Islak siyah saçlarım, iyice beyazlayan yüzüme yapışmıştı. O kadar solgun görünüyordum ki hayalet gibiydim. Şişen gözlerimin aklarına kan oturmuştu ve kahverengi göz bebeklerimde yanan ışık sönmüştü. Bozulan bir sokak lambası gibi karanlığa bürünmüştü. Sokak lambası yanmayınca sokaklar, karanlık ve kimsesiz olurdu. Işığım sönünce benim de ruhum karanlığa gömülmüştü. Donuk ve soğuk bakıyordum. Karanlık bakıyordum. Ağladığım için kabaran dudaklarım ise morarmıştı.

Dağılmıştım. Ben en kötü zamanımda bile bu kadar dibe batmamıştım oysa. Soğuktan kızarıp şişen ellerimi yüzüme yerleştirip gözyaşlarımı sildim. Fakat yenilerinin yerini alması uzun sürmemişti. Burnumu çekerken üstümde kalan son birkaç parça kıyafeti de sırasıyla çıkardım. Ömer'in beni bu kadar dağıtmasına izin verdiğim için kendime kızgındım. İpin ucunu nasıl bu kadar kaçırmış olabilirdim aklım almıyordu. Tedbirsiz davranmanın cezasını kalbimle öderken daha fazla kendime bakmaya tahammül edemedim. Aynadaki yansımama sırtımı dönüp duşakabine doğru ilerledim. Soğuğu bir an önce tenimden silmek için sıcak suyu ayarladım. Su kısa sürede ısınıp tenimi döverken bir süre öylece durdum. Sızlayan gözlerimi yavaşça kapattığımda, yaşananlar film şeridi gibi gözümün önünde tekrar dönmeye başladı. Bakışlar, sözler zihnimde yankılanıyordu.

Ondan ayrılmıştım. Ömer'den ayrılmıştım.

Artık hayatımda yoktu. Gizlediği şeyler, onu sessizliğe iten şeyler Ömer'i benden koparmıştı. Bu gerçek zihnimde dönüp dururken zavallı kalbim bin parçaya bölündü. Bozulan bin parçalı puzzle gibi... Elimi sertçe göğsüme yerleştirdim, ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından firar ederken bacaklarım bedenimi daha fazla taşıyamadı. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Sert zemin diz kapaklarımı aşındırırken, sıcak su sadece tenimi ısıtıyordu. Kalbimdeki soğukluk, eksi derecelere düşerken sessiz hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Bedenim sarsılırken ellerimle yüzümü kapattım.

Ömer'i kalbime almak zor olmuştu. Kalbimden dışarı atmak ise çok, çok daha zordu. Etimden bir parça koparıp atmak gibiydi.

Öyle büyük bir acı veriyordu ki ne yapacağımı, bu acıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Gözyaşlarım şiddetlenirken sırtımı soğuk fayansa yasladım. Omuzlarım yaşadığım yenilgiden dolayı iyice çökmüştü. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı etrafına doladım. Dağılmamak için kendime sıkıca sarılırken banyonun sert zemininde ağladım. Kalbim, ayrılığı idrak edene kadar, zihnim onsuzluğu kabul edene kadar sadece ağladım.

Ayrılık, bir miktar ölümdür aslında. Ki zaten boşuna, *ayrılık elli dirhem fazla gelmiş ölümden*, dememiş Özdemir Asaf. Ayrılığın ölümle eş değer olduğunu babam zamanında bana öğretmişti. Şimdi de Ömer ile bir kez daha yaşıyordum. Hiç mi akıllanmamıştım? Kalbimin yelkenlerini suya indirmiş, onu kalbime kabul etmiştim. Şimdi de yokluğunun acısıyla başa çıkmaya çalışıyordum. Keşke bu kadar zor olmasaydı...

Ufak bir nefes alırken beş gündür varlığını koruyan yaram, tekrar kanadı. Bu yara ne zaman kabuk bağlayacaktı? Tekrar nefes aldım. Bu defa daha büyük bir nefesti. En azından artık ağlamıyordum. İlk gece sabaha kadar ağladığım ve onu anımsadığım her an, gözlerimin dolmasını göz önüne alırsak artık ağlamıyor olmam büyük bir gelişmeydi. Zaman onsuz geçiyordu ama öyle bir an geliyordu ki, canım öyle bir yanıyordu ki dayanamıyordum. Bu acıya katlanamıyordum. Zamana inat acı geçmiyordu. Biri benimle kalacaktı ve zamanını tutamadığım için acı, göğsüme çöreklenmişti. Alt dudağımı sertçe ısırırken yarısı boşalan karton kahve bardağımı masanın üstüne koydum.

Bir kez aramasının haricinde bana ulaşmamıştı. Telefonunu açmamıştım. Zaten o da bir daha denememişti. Günlerdir karşıma da çıkmamıştı. Bu iyi değildi ama durumu kolaylaştırıyordu.

Zamanla geçecekti... *Zamanla her şey geçerdi.*

Tereddüt dolu bir ses, "Selam?" dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdim.

Karşımda dün işe başlayan yeni hemşire vardı. Esmer, ufak tefek bir kızdı. Düz kesimli, omuzlarının altında biten koyu kahverengi

saçları, kalp şeklindeki güzel yüzünü çevreliyordu. Kocaman gözleri ela rengindeydi ve çok güzeldi.

"Selam," dediğimde hafif dolgun, pembe dudakları kıvrıldı.

"Yanına oturabilir miyim?"

Yalnız kalmak daha cazipti ama kız yeni işe başlamıştı. Bu yüzden onu geri çeviremezdim. "Tabii ki," dediğimde yüzündeki gülümseme büyüdü. Minyon tipli zarif bir fiziği vardı.

Konuşmaya çalışarak, "İlk günün nasıl geçti Nehir?" diye sordum.

Kahvesinden bir yudum aldı. "İyi ama yorucu."

Boş bakışlarım bardağımda dolaşırken, "İyi geçmesine sevindim," dedim.

"Teşekkür ederim. Yalnız büyük şehirde yaşamak anlatılandan daha zormuş."

Aniden söylediği sözler üzerine bakışlarım onu buldu. Yüzündeki gülümseme varlığını koruyordu. İçten ve sıcak gülümsüyordu, samimiyetini sevmiştim.

"Nerede yaşıyordun?"

"Kilis'ten geldim."

"Alışma süresi nasıl gidiyor?"

Bardağını masanın üstüne koydu. "Aslına bakarsan, İstanbul hep hayalimdeki şehirdi. Dayım bunu bildiğinden bu hastanede çalışabilmem için bana yardımcı oldu. Burada her şey çok hızlı ve yoğun ama çok güzel."

Hafifçe gülümsedim. "İstanbul'un büyüsü işte."

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Evet, yıllar sonra hayalimi yaşadığım için bu yoğunluktan hiç şikâyetçi değilim."

Nehir iyi bir kıza benziyordu ve ben onun mutlu olmasına sevinmiştim.

"Kilis'i özlüyor musun?"

Başını iki yana doğru salladı. "Sadece ailemi. Peki sen nerelisin?"

Kahvemden bir yudum daha aldım, çok soğumuştu. Yüzümü buruştururken masaya geri koydum. "Malatyalıyım."

Gözleri irileşti. "Sen de mi çalışmak için geldin?"

Özel hayatımı yabancı insanlarla pek konuşmayı sevmezdim. Bu yüzden gerilmiştim. Kısaca, "Sayılır," dedim.

"Burayı seviyor musun?"

"Eh işte," diye cevap verdim.

Şehrin tüm gürültüsünden ve kalabalığından uzaklaşmayı bazen istesem de burayı seviyordum. Bakışlarım saate kaydı. Uykusuz gece ve zor bir gün geçirdiğim için gözlerim uykusuzluktan sızlıyordu.

"Ben artık çıkayım."

Ayağa kalktığımda Nehir gülümsedi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim."

Ufak bir gülümsemeyle, "Ben de," dedim.

Ardından vedalaşıp üstümü değiştirdim. Dakikalar sonra hastanenin boğuk havasından kurtulmuştum.

Soğuk hava tenime çarparken montuma sarıldım. Akşam çöktüğü için etraf kararmıştı. Sıkıntılı bir nefes alırken dalgın adımlarla yürümeye başladım. O sırada bir araba önümde durdu. Tanımadığım siyah bir arabaydı. Arabanın camı açılınca Can'ın gülümseyen yüzünü gördüm.

"Güzel tesadüf," dedi. Arabasına doğru yaklaşırken gülümsemeye çalıştım. Bu ara gülümsemek fazla zordu.

"Öyle oldu. Nasılsın?"

"İyiyim, hadi gel eve bırakayım seni."

İtiraz etsem de havanın soğuk olduğu konusunda direterek beni ikna etti. Yolcu koltuğuna hızlı adamlarla ilerledim. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Artık yağmur yağınca tatsız anılarla kuşanıyordum. Yağmurun bir gün canımı böyle acıtacağını tahmin edemezdim. Kemerimi bağlarken boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum.

"Tekrar selam."

Can'a döndüm. "Selam."

Can arabayı çalıştırırken evin adresini tarif ettim. Trafik olmadığı için araba hızla ilerliyordu.

"Nasıl gidiyor?"

Sorusu üzerine hızla, "İyi," diye cevap verdim. Bakışları bir an beni buldu.

"Emin misin?" Başımı aşağı yukarı doğru salladım. Bakışları yola dönerken, "Bu ara canın sıkkın gibi," dedi.

Kaşlarım havalandı. Bunu bu kadar belli mi ediyordum? Cevap vermekten kaçınmak için, "Beni mi izliyorsun?" diye takıldım.

Can hafifçe gülümsedi.

"O kadar güzelsin ki gözlerimin sık sık seni izlemesine engel olamıyorum." Ah, açıkçası bu yanıtı beklemiyordum. Günler sonra yanaklarım kızarırken sessiz kaldım. Bakışları bir an yanaklarıma kaydı. "Özellikle kızarınca." Huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Ne diyeceğimi bilemiyordum, içinde bulunduğum durumu anlamış gibi konuşmaya devam etti. "Bu arada yakında gidiyorum," dedi.

Şaşkınlıkla, "Nereye?" diye sordum.

"Çanakkale'ye. Burada yoruldum. Küçük bir semtinde, daha sakin bir hastanede çalışmak istiyorum."

Keşke ben de kafama estiği gibi çekip gidebilseydim.

"Sana özendim," diye itiraf ettim.

"Özenmek yerine sen de gelebilirsin."

Başımı iki yana doğru salladım. "Kurulu bir düzeni bozmak bana göre değil."

Kısa bir sessizliğin ardından Can konuşmaya başladı. "Peki ne sana göre Eyşan?"

Sesindeki merakı gizlememişti. Sözlerini düşünürken birkaç kez cevap vermek için dudaklarımı araladım ama ne diyeceğimi tam olarak bilemediğim için tekrar sustum. "Bilmiyorum," diye cevap verdiğimde çok zaman geçmiş gibiydi.

Evimin önüne geldiğimiz için konuşmamız bitmişti. Can bana doğru döndü. "Umarım bir gün bu sorunun cevabını bulursun."

Saçımı gergince kulağımın arkasına iteledim. "Umarım." Arabanın kapısına uzanırken, "Eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedim.

İçten bir gülümsemeyle, "Zevkti," dedi.

"Sonra görüşürüz," deyip arabadan indim.

Can'a el sallayıp arabanın kapısını kapattım. Can uzaklaşınca eve gitmek için arkamı döndüm. Karşımda onu görünce adamlarım durdu. Yemin ederim ki zaman da durdu. Kısa bir süre de olsa durdu ve beni alaşağı etti. Arabasının kapısına yaslanmış bana diktiği dondurucu gözleriyle karşımda duruyordu. Elleri siyah kaşesinin cebindeydi. Yüzünde birkaç günlük sakalı vardı. Saçları dağınık ve alnına dökülüyordu. Duran zamanın içinde, son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi durup onu izledim. Ayrılık ve sırlar, bize hiç dokunmamış gibiydi. Sadece özlem vardı, boğazımda düğümlenen. Ömer yaslandığı arabadan doğruldu. Bana doğru yürümeye başladığında tepki vermeden durup onu izlemeye devam ettim. Neden gelmişti, neden acımın üstündeki külleri bir kez daha savurmuştu? Göğsümdeki yaranın kabuk bağlamasına neden izin vermiyordu?

Adımları önümde durdu. Aramızda görünürde bir adım vardı. Oysa aramıza görünmez dağlar girmişti. "O kimdi?"

Günler sonra özlediğim sesini duymak mavi kuşun kanatlarını havalandırmıştı. Heyecanımı bastırıp, "Neden geldin?" dedim.

Sorusunu duymazdan geldiğim gibi o da soruma cevap vermek yerine tekrar, "O kimdi?" diye sordu.

Dudaklarımdan alay dolu bir kahkaha döküldü. Sert esen bir rüzgâr saçımı yüzüme doğru savurdu. "Bu seni artık ilgilendirmez."

Yüzündeki ifade sertleşirken alnındaki damar kabardı. "O kimdi?" diye tısladı.

Öfke doluydu ve bu zerre kadar umurumda değildi. Düz bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. Günler sonra karşıma geçip saçma sapan tripler atamazdı bana. Yanından geçip gideceğim sırada kolumu tutup ilerlememe engel oldu. Beni kendine doğru sertçe çekince göğsüm göğsüne yapıştı. Aramızdaki çekim bizi sarıp sarmaladı. Etraftaki her şey silinirken sadece ikimiz kaldık. Başını bana doğru eğip kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Son kez soruyorum Eyşan. Kimdi o herif?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor ki?" Gözlerimi ona çevirip düz bir ifadeyle yüzüne baktım. "Seni hayatımdan koparıp atmışken bu seni neden ilgilendiriyor?" diye üsteledim.

Ömer gözlerime gizleyemediği bir öfkeyle bakıyordu. Zaman gözlerinde akarken yüzündeki ifade dağıldı. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. Kirpikleri aralandığı zaman bakışlarına çöken keder, beni kıskıvrak yakaladı. Şimdi öyle perişan bakıyordu ki tokat yemiş gibi irkildim. Ömer de dağılmıştı, en az benim kadar...

"Nasıl bu kadar kolay arkanı dönüp gidebildin?"

Kısık sesindeki acı, kanser gibi göğsüme sıçradı. Gözlerime dolan yaşlar beni hazırlıksız yakalamıştı, tıpkı bakışlarındaki acı gibi...

"Ben," diyebildim ama cümlemi tamamlayacak kelimeleri bulamadım. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı yerdeydim.

Ömer iç geçirirken alnını alnıma yasladı. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi, bir an olsun ayrılmıyordu. Bir elini yavaşça indirip elimi tuttu. Ellerimizi yavaşça kalbimin üstüne yerleştirdi. "Kalbin kalbimdi," diye fısıldadı. Ellerimizi bu defa kendi kalbinin üstüne götürdü. "Kalbinden mi kovdun beni? Kalbimden mi?"

Sorusu beni dipsiz bir kuyunun içine itelemişti. Sözleri beni o kuyunun karanlığında boğmuştu. Gözümden akan yaşlar yanaklarımdan çeneme süzüldü.

Titreyen sesimle, "Kalbim kalbindi," deyip bir süre sustum. Ardından titrek bir nefes alıp dudaklarımı parçalayan cümlemi tamamladım. "Kalbimden vazgeçemediğim için gittim."

Ömer gözlerini yumarken alnını yavaşça alnıma vurdu. Bana bu kadar yakın olunca soğuk yeniliyordu. Sıcaklık beni kuşatıyor, soğuk havayı kırıyordu. Soğuğun keskin izleri, tenimden olduğu gibi kalbimden ve ruhumdan siliniyordu.

"Kalbimde kalbin varken nasıl kalbimden ettin beni? Nasıl hiçleştirdin?" Sitem dolu sözleri nefes almamı güçleştiriyordu. Ama bunu hakkı yoktu! Beni sürekli arafta bırakan taraf oydu.

"Çünkü bana gelmedin!" diye ağladım.

"Ben senden vazgeçemiyorken sen nasıl beni bir kerede silip gidebildin?" diye diretti.

"Ömer," diye sızlandım. Sesindeki acı, kalbimi dağlıyordu. Bana gelemeyen kendisiydi, nasıl bunları söyleyebilirdi? Keder dolu bir sesle, "Bana gelmezsen senden giderim," dedim.

Kolumu bırakırken gözlerini açtı. "Bunu nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyorsun?"

Kendime engel olamadan elimi uzatıp yüzüne yerleştirdim. Sakalları avucuma batarken yavaşça yüzünü sevdim. Ona dokununca bütün acılarım diniyordu.

"Çünkü benden bir şeyleri gizliyorsun. Ve bu şeyler seni benden alıkoyuyor."

Yüzünü iyice avucuma yerleştirdi. Sertçe yutkunurken kaşları çatıldığında kendiyle yaşadığı çelişkiyi görebiliyordum.

"Anlatsam da anlamayacaksın."

Alnımdaki kırışıklık artarken, "Bunu nereden biliyorsun?" diye itiraz ettim.

Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme yeşerdi. Yorgun ve çaresiz bir gülümsemeydi.

"Çünkü seni tanıyorum güzelim."

Başımı iki yana doğru salladım. "Anlatmadan bilemezsin."

Ömer bir kolunu ansızın belime doladı. Beni göğsüne çekince elimi yüzünden çektim. Beni iyice göğsüne yaslayıp sıkıca sarıldı. Yüzünü yavaşça saçlarımın arasına yerleştirip derin bir nefes aldı. Ben de okyanusu taşıyan teninden derin bir nefes alırken, "Şimdi olmaz," dedi.

Gözlerimi acıyla yumdum. "Neden?" diye sızlandım.

"Gidersin." Cevabı kısa ve keskindi. "Bir kez gittin, bir kez daha gidersin," dedi.

Başımı kaldırıp gözlerine bakmak istedim ama izin vermedi. Sıcaklığını koruyan dudaklarını saçlarıma yerleştirdi. Nefesi boynuma dokunuyordu.

"Anlatmazsan giderim."

Daha sıkı sarıldı. "Bırakmam, bırakamam." Geri çekilmeye çalıştım. Kolları gevşerken yüzünü çekip yüzüme baktı. Öfkeyle, "Bunu bana yapma, şimdi değil," dedi.

"Anlatmadığın şeyler bizi bitirir, bunu neden anlamıyorsun? Er ya da geç mahvoluruz."

Beni bırakıp bir adım geriye çekildi. "Tamam," deyip kabullendi.

Beklentiyle yüzüne bakarken büyük avuçlarını bana doğru uzatıp yüzümü avuçlarının arasına aldı, yüzüme doğru eğildi. Nefesi dudaklarıma çarparken, "Sana her şeyi anlatacağım ama önce söz ver yavrum," dediğinde kafam karışmıştı.

Ürkek bir sesle, "Ne için?" dedim.

Gözlerini kırpmadan cevap verdi. "Sana anlatacağım zaman beni dinleyeceksin."

Kaşlarım çatıldı. Anlatacağı her şeyi dinlerdim. "Dinleyeceğimi biliyorsun."

"Söz ver," diye diretti.

Gözlerindeki ifade ve sesindeki inat üzerine gözlerimi kırpıştırdım. Kelimeler dudaklarımdan benden bağımsız çıkmıştı.

"Söz veriyorum."

Yüzündeki rahatlama o kadar barizdi ki, anlatacaklarının ona ne kadar büyük bir sıkıntı yaşattığını bir kez daha anlamıştım. Göğsü aldığı derin nefesle şişerken dudaklarını alnıma yasladı.

Gözlerimi yumdum. "Zamanı geldiğinde anlatacağıma söz veriyorum," dedi.

Ufak bir nefes alıp karşılık verdim. "Zamanı geldiğinde dinleyeceğime söz veriyorum."

18. BÖLÜM
KIVILCIM

Ömer'e verdiğim söz, benim kendimle yaptığım en büyük savaşın başlangıcıydı. Kendimi büyük bir çelişkinin içine atmıştım. Yıllardır kaçtığım belirsizliklerin tam orta yerine düşmüştüm. Benden bir şeyler gizliyordu ve ben bunu bile bile onu kabulleniyordum. Mantığım neredeydi? Kurallarım, çizgilerim... Hepsi neredeydi?

Nasıl olur da bir adam uğruna hepsini yitirebilirdim? Ömer'e duyduğum hisler, her şeyi göz ardı etmeme yetebiliyordu ve bu durumu benim aklım almıyordu. Aklım almıyordu ama kalbim burnunun dikine gidiyordu. Beni hiç istemediğim bir harbin orta yerine sürüklüyordu ve ben itiraz etmiyordum, işin aslı edemiyordum. Olanlara sessizce ayak uyduruyordum. Bedeli ne olacaktı? Cevabı düşünmeye korkuyordum. Konuşmaya başlamadan önce, günlerce susuz kalmışım gibi kuruyan boğazımı ıslatmak için yavaşça yutkundum.

Tarazlı bir sesle, "Ben artık eve gideyim," dedim.

Ondan kaçıyordum ya da kendimden...

Ömer başını iki yana doğru salladı. "Benimle gel," dedi. Kafamı toparlamam lazımdı ve bunu onun yanında yapamazdım. Tam itiraz edecektim ki, "Lütfen, sana bir şey göstermek istiyorum," diye ısrar etti.

Yüzündeki beklenti dolu ifadeye kararsız gözlerle baktım. Hayır, demeliydim. Ama yapamıyordum. O gözlerime böyle bakarken ona hayır diyemiyordum. Bu nasıl acımasız bir çelişkidir böyle? Kendimi bir kez daha çiğnerken, "Peki," diye kabul ettim.

İçimdeki huzursuzluk baş gösterince bu hissi hızla bastırdım. Şimdi onunla başa çıkamazdım. Ömer uzanıp elimi tutunca tamamlanmışlık hissi öyle baskındı ki, bu düşünceyi içimden atamadım. Elimi tutunca kalbim de ısınıyordu. Bunun verdiği kafa karışıklığıyla arabaya doğru ilerledik. Yerlerimize geçtiğimizde Ömer arabayı çalıştırdı. Bakışlarım ona kaydı. Karanlıkta kalan yüzünü izlerken kendime engel olamadan kelimeler dilimden döküldü.

"Ömer ben," dedim. Bakışları kısa bir an bana dönüp cümlemi bitirmemi bekledi. Derin bir nefes alıp midemdeki kaynamayı bastırmak için yutkundum. "Ben yapamam. Uzun süre bekleyemem."

Kendimi tanıyordum. Onun benden bir şeyler gizlediğini bile bile yapamazdım. Ömer'in yüz ifadesi sertleşirken başını aşağı yukarı salladı. "Sadece biraz zaman istiyorum canım."

İkimiz de sessizliğe bürünürken yol akıp gidiyordu. Aklımda ise bin türlü ihtimal dönüp duruyordu. Benden gizlediği şeyi deli gibi merak ediyordum. Sadece gizlediği şeyin çok büyük bir şey olmamasını umuyordum. Tek istediğim karşılaşma günü geldiğinde içinde bulunduğumuz savaştan sağ salim çıkmaktı. Kimi kandırıyordum ki! Benim istediğim savaştan yara bere içinde de olsa beraber çıkmaktı. Başımı arabanın camına yaslayıp radyoda çalan Çağan Şengül'ün sesini dinledim.

Şimdi çok sevdiğim saçların,
Şimdi çok sevdiğin sesimden,
Şarkılar hep eksik kalır,
Vedalar, ağır ölümden.

"Vedalar ağır ölümden," dediğinde içimde bir şeyler can çekişiyordu. Yorgun gözlerimi yavaşça kapattım. Kendimi hiçe saymıştım. Ömer'den sonra mantığım, hislerimin arkasına gizlenmiş, benimle körebe oynuyordu. Söbelenmem an meselesiydi ama kendime engel olamıyordum. Ondan gelenleri her şeye rağmen kabulleniyordum.

Mahvolacağını bile bile bunu kendine neden yapıyorsun Eyşan?

Zihnimde yankılanan soru üzerine yüzümü buruşturdum. Daha fazla düşünmek istemiyordum.

İçli bir nefes alırken, "Bana ne göstereceksin?" dedim. Kafamı dağıtmak için aklıma gelen ilk şeyi sormuştum.

"Sürpriz."

Gözlerimi açıp yan gözlerle ona baktım. Dudaklarında silik bir gülümseme vardı. Merakım artarken, "Sürprizleri pek sevmem," diye blöf yaptım.

"İşe bak ki ben severim, bebeğim."

Yemi yutmamıştı, gözlerimi devirdim. "Söylemeyeceksin değil mi?"

"Hayır," dedi.

İç çektim. "Peki," diye geveledim. Telefonumun mesaj sesini duyunca uzanıp çantamı açtım. Telefonumun ekranına bakınca Doğan'dan mesaj geldiğini gördüm.

Doğan: Yarın buluşalım mı?

Günlerdir Doğan ile doğru düzgün konuşamamıştık. Beni sürekli geçiştiriyordu. Hoş, aynısını ben de ona yapıyordum. Bu ara ikimiz de iyi değildik.

Eyşan: Nerelerdesin sen?

Doğan: Beni mi özledin çelimsiz?

Eyşan: Özleminden yataklara düştüm.

Doğan: Kıyamam minik kuşuma

Doğan: Bir diktatörün ocağına düştüm... Hayatta kalmaya çalışıyorum

Eyşan: O kadar mı kötü?

Doğan: Kötüden de kötü... Yarın görüşünce detaylı konuşuruz

Eyşan: Tamam.

Doğan: Nokta mı? Gerçekten mi Eyşan?

Eyşan: Evet.

Doğan: Seni nokta diye kaydedeceğim

Eyşan: Peki.

Doğan: Bu kadar resmiyete dayanamayacağım

Son mesajının ardından kızgın emojiler atıp çevrimdışı olunca kıkırdadım. Onu kızdırmayı çok seviyordum. Ömer'in bakışlarını hissedince, "Doğan ile konuşuyordum," diye açıkladım.

"Seni eve bırakan o adamın kim olduğunu söylemedin."

Tamamen unuttuğum bir konuydu. Saçımı kulağımın arkasına itelerken, "Sadece iş arkadaşım," diye cevap verdim.

Bakışlarını üstümde hissetsem de karşılık vermedim.

"Bunu neden en başında söylemedin?" diye homurdandığında omuz silktim.

"Ondan daha önemli meselelerimiz vardı," diye cevap verdim.

Ömer homurdanmaya devam ederken araba evinin bahçesinde durdu. Beraber arabadan inip evine doğru yürüdük. Burayı özlemiştim ve bu gerçek beni artık şaşırtmıyordu. Bu adama ait olan her şeye alışıyordum anlaşılan. Ömer kapıyı açınca içeri girdik. Üstümdeki montu çıkarıp portmantoya astım. İçimdeki heyecan kıpırtılarıyla Ömer'e döndüm.

"Hadi göster."

Ömer uzanıp burnuma dokundu. "Meraklı kedicik."

"Hadi," diye direttim.

"Tamam ama önce gözlerini kapat."

Oflarken gözlerimi kapattım. "Kapattım."

"Bu söz dinleyen hâllerine hastayım."

Sözleri üzerine kızarırken, "Kızmaya başlıyorum ama," diye söylendim.

"Tamam, hadi gel," deyip elini bel oyuntuma yerleştirdi. Beni yönlendirirken yürümeye başladık. Salona girdiğimizi tahmin ederken merakım had safhaya ulaşmıştı. Beni kanepeye yönlendirip oturmamı sağladıktan sonra yanımdan uzaklaştı.

"Gözlerimi artık açabilir miyim?"

"Hayır," diye cevap verirken kucağıma bir kutu yerleştirdi. Kaşlarım çatılırken, "Şimdi açabilirsin," dedi.

Gözlerimi hızla açıp kucağımdaki kutuya baktım. Büyük bir kutuydu. Merakla açınca içinde saydam bir kedi taşıma çantası olduğunu gördüm. Gözlerim kocaman açılırken çantayı yavaşça çıkardım. İçindeki kedi geçen gün parkta gördüğümüz beyaz tüylü kediydi. Kediye şaşkınlık dolu gözlerle bakarken yavaşça yutkundum.

"İnanamıyorum," diye fısıldadım.

Mavi gözlerini bana dikmiş masumca bakıyordu. Gözlerim dolmaya başladı. Bunun benim için ne kadar değerli bir şey olduğunu biliyor muydu?

İçimde bir şeyler taşarken kalbim deli gibi atıyordu. Kısa bir süre nefes alamadım. Boğazımdaki düğüm öyle büyümüştü ki konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Dolu dolu olan gözlerimi, yanı başımda dikilmiş şefkat dolu gözlerle beni izleyen Ömer'e çevirdim.

"Bunu neden yaptın?" Boğuklaşan sesim kısık çıkıştı. Elini yüzüme uzatıp yanağıma yerleştirdi. Hafifçe yüzümü okşadı.

"Kediyi sevmiştin. Ben de sahiplenmeye karar verdim."

Ağlamamak için tüm gücümü kullanırken yüzümü eline yasladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sadece gülümsedi. Ruhumdaki ışıklar yandı, sokaklarım tekrar aydınlığa kavuştu. Yüzümdeki içten gülümsemeyle kediyi çantasından çıkarmak için hareketlendim. Ömer elini çekip cebine yerleştirdi.

"Kutuda bir şey daha var," dedi.

Kedi, hemen kucağıma kıvrıldı. Parmaklarımı yumuşacık tüylerinin içine geçirip yavaşça okşadım. Kutudaki şeyi merak ettiğim için kediyi kanepenin üstüne yerleştirince kedi aşağı atladı ve diğer odaya koştu. İçimdeki heyecanla kutudaki diğer şeyi çıkardım. Gözlerim bir kez daha irileşirken hayranlık dolu bir sesle, "Çok güzel," diye soludum.

Cam fanusun içinde bir adet solmayan mavi gül vardı. O kadar güzel görünüyordu ki! Hayatımda ilk defa mavi gül görüyordum. Hayatımda ilk defa bu kadar güzel bir gül görüyordum. Göğsüm patlayacak gibi şişmişti. Ömer kalbimi ele geçiriyordu. Kalbim infilak etti. Sanki sahip olduğu kalbimin telafisini yine bu çiçeklerle yapıyordu.

Fanusa sulu gözlerle bir süre baktıktan sonra uzanıp masanın üstüne koydum. Ardından kucağımdaki büyük kutuyu yere koydum. Ömer beni dikkatle izliyordu. Ayağa kalkıp hızlıca ona doğru atıldım. Kollarımı sıkıca boynuna dolarken ani tepkim yüzünden geriye doğru bir adım attı. Kolları anında belime dolanırken gözlerimi kapatıp, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kalbiyle kalbim arasında bir köprü kuruldu. Öyle sıkı sarıldık ki birbirimize, kalplerimiz bağlandı, ruhlarımız kaynaştı. Çok yoğun ve özel bir andı. Yavaşça geri çekilip güzel yüzüne bakarken gözlerindeki yoğun hisler beni yerle yeksan etti. Düşünmeden, içimden geldiği gibi hareket ettim. Elimi ensesine yerleştirip yüzünü kendi yüzüme doğru çektim. Gözlerim kapanırken dudaklarımı dudaklarına doğru uzattım. Beni çok kez öpmüştü ama ben onu ilk kez öpüyordum. Dudaklarımız birbirine dokunurken içimde bir patlama oldu. Sıcacık bir his tüm hücrelerime yayıldı. Yoğun bir elektrik etrafımızı kuşatırken tırnak uçlarıma kadar yandım. Saç uçlarıma kadar titredim. Her şey o kadar yoğundu ki ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ömer öpüşmenin hakimiyetini eline alıp dudaklarımı kavradı. Dili aralanan dudaklarımın arasına girerken bir eli sırtıma doğru kaydı. Dokunduğu yerler tutuşuyordu. Göğsüm, sert göğsüne iyice yapıştı. Tenim ısınıyor ve karıncalanıyordu. Dili ağzımın içini talan ederken, tadı aklımı başımdan alıp uzak diyarlara götürmüştü.

Onu hissetmek vücudumu canlandırıyordu. Kanım ısınmıştı, etimi yakıyordu. Göğsümden karnıma hareket eden karıncaların ayaklarında sanki kor vardı ve hareket ettikleri süre boyunca arkalarında bir ateş hattı bırakıyorlardı. Karnımın alt kısımlarında sıkılaşmalar olurken dilimi kavrayıp emdi. Genzimden ufak bir inleme dökülürken kapalı göz kapaklarımın ardında rengarenk çiçekler açıyordu. Ömer'in belimdeki eli beni kendine doğru yaslayınca parmak uçlarımda yükseldim. Ensesindeki elim yumuşak saçlarının arasına kayarken diğer elim boynunun kenarında geziniyordu. Teni sıcacıktı, içime güzel bir his yayarken sert bedenini yumuşak kıvrımlarımda hissedebiliyordum. Karnıma dokunan sertliği kanımı yanaklarıma pompalarken yutkunamadım. Ömer dişlerini dudaklarıma geçirip hafifçe ısırdı. Dudaklarım karıncalanırken iç çektim. Dudakları dur-

madı, alt dudağıma bir öpücük bırakıp çeneme doğru indi. Belimdeki eli kalçama indi. Eli kot pantolonumu hiçe sayıyor, avucundaki sıcaklık kalçamı yakıyordu. Hafifçe okşayıp aniden kavrayınca nefesim soluk borumda tıkanıp kaldı. Sıcak karıncalar kasıklarıma inmişti şimdi.

Beni yukarı kaldırıp kendine yaslayınca özel bölgemde beni isteyen yanını hissetmek, içimde fırtınalar kopardı. Hafifçe sürtününce yarattığı yoğun etki, bildiğim her şeyi unutmama neden oldu. Bir yanım uzaklaşıp kanepenin arkasına saklanmak istiyordu. Diğer yanım durup bana verebileceği her şeyi almak istiyordu. İki kadın hapsetmiştim içime. Biri utangaç biri ise fazla cüretkârdı. Bu durum beni tüketiyordu ama kendime engel olamıyordum. Çeneme inen dişleri tenimi çizerken, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Yanıyordum. Elleri arasında cayır cayır yanıyordum. Bu yangın bana yabancıydı ama Ömer'den geldiği için bu yangını karşılamaya hevesliydim. Sıcak dudakları şimdi boynumdaydı. Başımı geriye doğru atıp ona izin verdim. İçimde durmamı söyleyen yanım bas bas bağırıyordu. Fakat konuşma yetimi kaybetmiştim. Sadece hislerden oluşuyordum şu an. Kalçamdaki eli etimi bir kere daha sıkarken boynumun ince derisini dudaklarının arasına aldı. Derin bir öpücük kondurduktan sonra derin bir nefes aldı.

"Öyle güzelsin ki," diye fısıldadı. Ardından başını kaldırıp tekrar dudaklarıma yöneldiğinde ona karşılık vermekten başka bir şey yapamadım.

Kalçamdaki eli beni sertliğine doğru bastırınca bedenimde şimşekler çaktı.

Diğer eli de kalçama inerken aniden kalçamı kavrayıp beni havalandırdı. Kollarımı korkuyla boynuna dolarken bacaklarımı beline doladım. Dudaklarımız bu süre zarfında hiç ayrılmamıştı. Sanki nefes almamız bu öpücüğe bağlıydı. Dursak nefessiz kalıp ölecek gibiydik. Sertliğini yavaşça bir kez daha bana bastırırken çıra gibi alev alacağımızı düşündüm. Ömer'in dudakları yanağıma kaydığı sırada kanepeye oturdu. Bir eli üstümdeki kırmızı kazağın içine kaydı. Çıplak tenimde onu hissedince sıçradım. Yavaşça belime doğru kaydı. Kıvılcımlar saçıyordu tenim ve dokundukça kıvılcımlar büyüyordu.

Diğer eli ise bacağım ve kalçam arasında mekik dokuyordu. Her yanımı işgal etmişti. Tek hissedebildiğim oydu. Dudakları kulağıma doğru kaydı. Nefesi iç geçirmeme neden olurken yangın gittikçe büyüdü.

"Ömer," diye sızlandım.

Boğuk bir sesle, "Eyşan," diye karşılık verdi. Ağlamak istiyordum. Gülmek istiyordum. Son nefesime kadar sadece onu öpmek istiyordum. "Benim Eyşan'ım. Benim güzel sevgilim."

Dudaklarını kulağımın altındaki hassas bölgeye yaslayıp soluklandı. Dişlerimi kabaran alt dudağıma geçirdim. Kalçamdaki eli beni kendine bastırmaya devam ediyordu. Kasıklarımdaki yangın büyüyordu. Durmamız gerekiyordu. Bunu kendime defalarca tekrarladım. Kaybettiğim sağ duyumu bulmak zorundaydım yoksa işler kontrolden çıkacaktı. İkimiz de nefes nefese kalırken onu saran bacaklarımı gevşettim. Ömer'in dudakları tekrar yanağıma kaydı. Ardından elmacık kemiğime ve şakağıma ufak öpücükler kondurdu. Alnıma doğru çıkan dudakları ardından geri çekilip alnını alnıma yasladı. Sık sık aldığımız nefesler öpüşmekten dolayı kabaran dudaklarımıza çarparken, ikimiz de yaşadığımız yoğun anlardan dolayı titriyorduk. Ufak bir öpücük olarak planlamıştım fakat benzin bidonuna düşen ateş parçası gibi alev almıştık. Aniden. Ömer'in kalçamdaki eli yüzüme çıktı. Yanağımı yavaşça okşarken diğer eli çıplak tenimde halkalar çiziyordu.

"Benim küçük, vahşi kediciğim," diye mırıldanınca yüzüm utançtan dolayı alev aldı.

Dudaklarımı dilimle ıslatırken, "Öyle deme," dedim. Cılız bir itirazdı. Kızaran dudakları kıvrıldı.

"Ateşli kedicik," diye devam edince yüzümü sıcak boynuna gömdüm. O anların etkisi geçince utanç somut ve yakıcı oluyordu. Dudaklarını saçlarıma gömdü. Derin bir nefes alırken boğuk sesiyle, "Utanma benden," dedi. Hâlâ onun üstünde otururken bu dediği imkânsızdı. Kalkmak için hareketlendim ama bana sıkıca sarılıp engel oldu. "Kaçmak yok." Ufak bir kahkaha attı. "Utangaç hâllerin çok tatlı."

Boğulur gibi, "Sus artık," dedim. Kokusu içimi huzurla doldururken dudakları saçlarımda geziniyordu. Ömer derin bir nefes alınca geniş göğsü şişti.

"Sana bir gün doyabilecek miyim?"

Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı. Bunun ihtimali bile canımı fazlasıyla acıtmıştı. Bedenim gerilmeye başladı. Elimi sert göğsüne yerleştirirken, "Bana bir gün doyman mı gerekiyor?" diye sordum.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Benim hep seninle olmam gerekiyor." Sesi güçlü ve inatçı çıkmıştı. Elini göğsündeki elimin üstüne yerleştirip elimi sıkıca tuttu. "Kalbin kalbimde, ruhun ruhumda olması gerekiyor." Sözleri ruhumu okşuyor, bedenimdeki gerginliği kovuyordu. "Seni asla bırakmayacağım." Elimi bırakıp çenemi tuttu. Yüzümü yüzüne doğru kaldırıp dudaklarıma güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra laciverte çalan gözlerini gözlerime sabitledi. Gözlerindeki kararlılık sarsılmama neden oldu. Beni hiç bırakmayacağına ilk o gün inandım.

"Ne olursa olsun, bunu benden isteme olur mu?"

Zihnim allak bullaktı fakat gözlerindeki ifade öyle keskindi ki itiraz edemedim. Sorgulayamadım. Yine kendimi şaşırttım, zihnimi hiçe saydım ve onu başımla onaylarken buldum kendimi. Öz kontrolümü yitiriyordum. Ondan başka her şeyi yitiriyordum.

19. BÖLÜM
GÜVEN

İçimde yeşeren mutluluğun dalları o kadar çok uzamıştı ki, göğsüme kadar uzanıyordu. Mutluluk, göğsüme dokunuyordu. Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum, dudaklarımda hep bir gülümseme vardı. Hayatımda ilk defa böyle bir dönemden geçiyordum. Güzeldi, aynı zamanda korkutucuydu. Sanki hız trenine binmiş gibiydim, her şey çok hızlı ve heyecan verici bir şekilde ilerliyordu.

"Uykunda gülümsüyorsun."

Annemin sesini duyunca uykulu gözlerimi araladım. Dudaklarımdaki gülümseme büyürken parlak gözlerle beni izleyen anneme baktım.

"Günaydın."

Annem gelip yatağıma oturduğunda yavaşça doğrulup gerildim. Annem içten bir şekilde gülümserken elini yüzüme doğru uzattı. Soğuk parmaklarıyla yanağımı okşadı.

"Günaydın, güzel kızım." Yüzümü avucuna yasladım. "Bu mutluluğunu neye borçluyuz bakalım?"

Muzip sesini duyunca yanaklarım kızardı. Gülümsememi bastırmaya çalışırken, "Hiç," dedim. Bana inanmayan gözlerle bakınca dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bence neden olduğunu biliyorsun," diyerek kaçamak cevap verdim.

Yüzünü tatlı bir gülümseme kapladı. Bu hâlimyle daha genç ve güzel görünüyordu. Anneme gülümsemek yakışıyordu. Keşke hayat, annemi hep gülümsetseydi.

"Belki de kızımdan duymak istiyorum," dediğinde yanaklarımdaki kızarıklık arttı.

Annem elini çekerken sırtımı yatağın başlığına yaslayıp saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Duvarlarımı yıkıyor ve," diye fısıldadım, bakışlarımı kucağımdaki elime indirirken, "kalbimi ısıtıyor," diye devam ettim. Annem parmaklarını çeneme yerleştirip yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Gözlerimin içine bakıyordu. Hislerimi görmek için bunu yaptığını biliyordum. "Duygularıma engel olamıyorum," diye itiraf ettim.

Sadece, "Korkuyorsun," dedi.

Yüzümdeki gülümseme tamamen silinirken başımı aşağı yukarı salladım. "Korkuyorum," diye tekrarladım onu.

Elini bu defa saçlarıma uzatıp yavaşça okşadı. "Korkma, benim güzel kızım. Hayatına birini almanın zamanı gelmişti."

Benden bir şeyler gizlediğini bilirken nasıl korkmazdım ki? Sessizce, "Ya hayatımdan çıkarsa?" diye sorduğumda annemin gözleri buğulandı.

Kalbim kurduğum cümlenin altında ezildi. İntihar kokan ihtimaller can yakıcıydı.

"İhtimallere göre yaşayamazsın Eyşan. Yazgın da ne varsa onu yaşayacaksın." Kaşlarım çatıldı.

"Gitme ihtimalini bile bile onu hayatımda istemeli miyim?"

Annem yavaşça gülümsedi.

"Kaderinde Ömer yazılmışsa eğer, istesen de istemesen de hayatına girecek."

Yüzüm düşerken, "Ama korkuyorum," diye yakardım.

Annemin gözleri ciddileşti. "Korktuğun Ömer mi? Duyguların mı?"

Bu soru boğazımda sert bir yumru oluşturdu. Cevabını vermekten çok korktuğum bir soruydu bu. Bu yüzden sadece, "Bilmiyorum," dedim.

Ardından uzanıp kollarımı annemin beline doladım. Başımı huzur kokan göğsüne yaslayıp ansızın dolan gözlerimi yumdum. An-

nem saçlarımı okşayıp başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kadere yazılan yazı bozulmaz. Bu yüzden korkma, inancını yitirme. Olur mu Eyşan'ım?"

Annem sözlerinde haklıydı. Elimde olmayan kadere mani olmaya çalışıyordum. Böylelikle şu ânı da kendim için zorlaştırıyordum. Sözleri az da olsa rahatlamamı sağlamıştı. Başımı kaldırıp yumuşak yanağını öptüm. Başımı tekrar göğsüne yasladım. "Beni hiç bırakma, olur mu anne?"

Annemin bedeni gerilirken öksürmeye başladı. Hırıltılı bir sesle, "Seni hiç bırakmayacağım kızım. Bir gün ölsem bile kalbim hep seninle olacak," dedi.

Ölüm kelimesi keskin bir çakı gibi kalbime saplandı. Hedefi tam on ikiden vurmuştu. Gözlerim tekrar yaşla dolarken vücudumdaki kan çekildi. Başımı iki yana doğru salladım. İşim gereği yaşam ve ölüm ile sürekli yüzleşen biriydim ama söz konusu annem olunca bunu kabullenemiyordum. Ölümü anneme yakıştıramıyordum.

Kısık bir sesle, "Öyle söyleme," diye yakardım.

Derin bir nefes aldı. "Ölüm, yaşam kadar normal, biliyorsun bunu."

Başımı tekrar iki yana sallarken burnumu çektim. "Ölüm sana uğramasın," dediğimde sesim cılız ve titrek çıkmıştı.

Annem hafifçe güldü. "Ölümün uğramadığı kimse var mıymış, hemşire hanım?"

Başımı kaldırıp kızaran gözlerimle anneme baktım.

"Bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Sen iyisin ve hep benimle olacaksın."

İnce dudakları gerildi. Başını iki yana doğru sallarken, "İnatçı kız," diye söylendi. Omuz silktim. Annem yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin bir yansıması olan gözleriyle bana baktı. "Ölüm yaşam gibidir. Bunu işin gereği en iyi sen biliyorsun."

"Anne," diyerek sözünü kesmek istesem de konuşmaya devam etti.

"Bana bir şey olursa," dediği zaman gözlerimden yaşlar patır patır dökülmeye başladı. "Sakın kendini bırakma." Dudaklarımı birbi-

rine bastırırken başımı yana doğru eğdim. Sözleri canımı acıtıyordu. Canımı o kadar çok acıtıyordu ki kolay kolay akmayan gözyaşlarımı şimdi durduramıyordum. "Ben hep seninle olmaya devam edeceğim hem."

Yüzümü tutan ellerini tutup indirdim. Yüzümdeki yaşları öfkeyle silerken geri çekildim. "Sabah sabah neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye bağırdıktan sonra ayağa kalktım. Anneme dönüp, "Sana hiçbir şey olmayacak!" dedim. Göğsüm sık sık aldığım nefeslerden ötürü inip kalkıyordu ve gözyaşlarım hâlâ durmamıştı. Düşüncesi bile içimi lime lime doğruyordu. Annem ayağa kalktı. Tam konuşacağı sırada elimi havaya kaldırdım. "Anne lütfen, yeter. Daha fazla böyle şeyler duymak istemiyorum."

Ardından arkamı dönüp odadan çıktım. Banyoya girerken gözyaşlarım hızlandı. Anneme bir şey olamazdı! Hayat onu da benden alamazdı! Elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Az önce konuşulan mevzuyu düşünmek istemiyordum. Konuşulan her şeyi zihnimin gerilerine iteledim. Derin nefesler alırken gözyaşlarım durulmuştu. İçimdeki yangın devam etse de ağlamayı bırakmıştım. Kızaran yüzüme bakmamaya çalışarak banyodan çıktım.

Mutfaktan sesler geldiği için oraya yöneldim. Annem kahvaltı hazırlıyordu. Sessizce dolabı açıp pankek malzemeleri çıkarmaya başladım. Üzüldüğüm zaman tatlı bir şeyler isterdi canım. Sessizce malzemeleri karıştırırken annemin bakışlarını hissediyordum ama karşılık vermiyordum. Yüzüne bakarsam sözlerinin ağırlığı altında bir kez ezilir ve ağlardım. Bu yüzden bakışlarımı ona çevirmek yerine dikkatimi çırpma teline verdim.

"Küs müyüz?" Dudaklarımı büzerken omuz silktim. Huysuz bir sesle, "Anneye küsülmez," diye homurdandı.

Yanmaz tavayı çıkarıp ocağın üstüne yerleştirdim. "Çocuklar da ağlatılmaz," diye karşılık verdim.

Annem yorgun bir nefes alırken yanıma geldi. Sırtını tezgâha yaslarken beni izliyordu. Pankek hamurunu küçük kepçeyle tavaya dökeceğim sırada, "Tavayı yağlamadın," dedi.

Sessizce tavayı yağladım ve yuvarlak pankekleri yapmaya başladım.

"Uzatacak mısın?" Sorusunu duyunca başımı aşağı yukarı doğru salladı. "Kızıyorum ama." Tepkisiz durmaya devam ettim. Uyarı dolu bir sesle, "Kime diyorum ben," dediğinde anneme döndüm.

"Bir daha öyle şeyler söyleme." Sesim huysuz ve inatçı çıkmıştı. Annem gözlerini kapatıp nefesini dışarı verdi.

"Tamam," dediğinde yüzümde ufak bir gülümseme oluştu. Gözlerini açtığı zaman gülümsediğimi gören anneme, "Söz ver," dedim.

Annem bıkkın bir şekilde, "Söz benim deli kızım, söz," dediğinde gülümsemem büyüdü. Kollarımı sıkıca annemin beline doladım.

"Annelerin en tatlısı," dediğimde güldü.

"Pankeklerin yanıyor."

"Ay!" diye bağırırken geri çekildim. Pankekleri hızla çevirmeye başlarken masanın üstüne koyduğum telefonum çalmaya başladı.

Annem telefonu alırken ben de fazla kızaran pankeklerimi çevirmiştim. Annem, "Bilinmeyen numara," derken telefonu cevaplayıp kulağıma yerleştirdi.

"Efendim?" Cevap gelmeyince, "Alo," dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından tereddütlü bir ses, "Kızım?" dedi.

Ciğerlerimdeki hava boşalırken elim tavaya değdi. Fakat şaşkınlığım o kadar baskındı ki tenimi dağlayan bu keskin acıyı bile hissetmemiştim. Duraksadığımı anlayan annem ocağın altını kapattı.

Babamın bana yabancı olan olgun sesi tekrar, "Kızım," dedi.

Boğazıma bir el dolanmış da acımasızca sıkıyormuş gibi hissediyordum. Aldığım nefesler yetersizdi. Babamın tek kelimesi beni dağıtmaya yetmişti. *Kızım*... Bu kelime dudaklarından nasıl da kolaylıkla dökülmüştü. Bize yaşattığı zor yıllardan sonra hiçbir şey olmamış gibi nasıl beni arayabiliyordu? Ayrıca insan babalık yapmadığı çocuğuna nasıl kızım diyebilirdi? Kızım kelimesini öyle bir sarf etmişti ki, sanki her gün bana böyle sesleniyor gibiydi. Sanki biz ondan hiç kaçmamışız gibi... Bu hakkı kendinde görmesi öfkemi büyütmüştü.

"Eyşan iyi misin?"

Annemin endişeli sesini duyunca girdiğim transtan çıktım. Gözlerimi kırpıştırırken, "İyiyim," diyebildim.

"Kızım biraz konuşabilir miyiz?"

Babamın sesi daha güçlü çıkmıştı. Annemin arayan kişinin babam olduğunu anlamasını istemediğim için telefonu almaya çalıştım. Fakat annem izin vermedi. Telefonu öyle sıkı tutuyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı. Yüzümü ona çevirince gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Babamın sesini tanımıştı.

"Anne," deyip telefonu almaya çalıştım ama annem bırakmadı. Yüzü kaskatı kesilmişti.

Telefonu kulağına götürüp kısık bir sesle, "Erdal?" dedi.

Annemin sesi buz gibiydi. İlk defa bu ses tonunu işitiyordum. Tüylerim diken diken olurken gözlerine dolan yaşları gördüm. Dişlerimi birbirine kenetlerken kısık bir sesle, "Telefonu ver, diye yalvardım.

Bunu kendine yapma anne...

Annem bu defa bana bile tepkisiz kaldı. İçimde dikişi patlayan bir yara vardı, oluk oluk kanıyordu.

"Anne, lütfen," diye sızlandım.

"Ne istiyorsun bizden?" Annem sertçe yutkundu. "Yetmedi mi bizden aldıkların? Daha ne istiyorsun?" diye bağırdı. Öyle bir acı vardı ki sesinde, korkuyla irkildim.

Babamın göğüs kafesime yerleştirdiği bir keder vardı, kemiklerimi parçalıyordu. Sırtımı masaya yaslarken elimi dudaklarıma bastırıp hıçkırıklarımı tuttum. Annem, yılların nefretini tek bir cümleye sızdırmıştı. *Daha ne istiyorsun?* Sahi baba, daha ne istiyorsun?

Babamın, "Nurgül, yapma!" diyen boğuk sesini işitince gözlerimi kapattım.

Annem bir şey yapmıyordu ki. Yapan sendin, bizi yerle bir eden kanım canım olan sendin...

Annem çenesini havaya kaldırıp sert bir sesle, "Bir daha sakın kızımı arama!" dedi. Ardından öksürmeye başlarken telefonu kapattı. Öksürükleri artarken telefonu bana uzattı. Telefon tekrar çalınca

elinden alıp tamamen kapattım. Annemin öksürükleri gittikçe şiddetlenirken korkmaya başladım.

Onu sandalyeye oturttuğum sırada nefes nefese, "İlaçlarım," dedi.

Hızla salona koştum. Kanepenin üstündeki ilacı alıp mutfağa geçtik. Buz kesen ellerimle ilacı anneme uzattım. Ten rengi saniyeler içinde morarmıştı. Telaşla önünde diz çökerken ilacını kullandı. Tekrar nefes almaya başladığında korkuyla gerilen bedenim gevşedi. Kalbim hissettiğim yoğun korku yüzünden öyle hızlı çarpıyordu ki yerinden çıkacak gibiydi. Gözlerimdeki yaşları silerken yavaş yavaş düzelen annemi izliyordum.

Rengi düzelirken, "İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onaylarken birkaç dakika sessiz durup nefes almaya çalıştı. Soğuk ellerini sıkıca tuttum. Her gün hastanede binlerce kişiye yardım ediyordum ama anneme bir şey olunca küçük bir çocuktan farkım kalmıyordu. Burnumu çekerken ellerini okşadım. Annem yavaş yavaş düzelirken çenemi dizine yaslayıp gözümü kırpmadan yüzünü izledim.

Gülümsemeye çalıştı. "İyiyim."

Kısık tarazlı bir sesle, "Nereden bulmuş numaranı?" diye sordu.

Yutkunurken başımı iki yana doğru salladım. "Bilmiyorum."

Annem kısa bir an düşündü. "Daha önce aradı mı seni?"

Sesinde korku vardı. Bunu hissedince yavaşça, "Hayır," diyerek yalan söyledim. Daha önce aradığını bilmesini istemiyordum. Annemin daha fazla üzülmesini istemiyordum.

Sessizce, "Bunca yıl sonra nereden çıktı bu adam?" diye yakındı. Annem babamın bize tekrar zarar vermesinden korkuyordu.

Elini sıktım. "O adam bir daha bize zarar veremeyecek. Korkma."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "İşin ucunda sen varsın, nasıl korkmam?"

"Bana bir şey yapmayacak," dedim. Benim için endişelenmesini istemiyordum. Kalp hastası bir kadın için korku ve endişe iyi şeyler değildi. Yutkunup konuşmaya devam ettim. "Hem Doğan var, artık Ömer de var. Onlar izin vermez. Sen yeter ki korkma annem."

Sonraki bir saati annemi ikna etmeye çalışarak geçirmiştim. Açıkçası Ömer ve Doğan'ın ismini duyunca biraz da olsa rahatlamıştı. Onlar varken babamın bana zarar vermeyeceğine ikna olmuştu. Pek iştahımız kalmadığı için mutfaktan çıkıp salona geçmiştik. Annem sakinleştikten sonra kanepede uzandı. Ben de yanında oturdum. Kısa süre içinde uyuyakalmıştı. Yorgunca başımı kanepenin sırt kısmına yasladım.

Olaylarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sadece babamın hayatımdan uzak durması gerekiyordu. Annem için o adam bana yaklaşmamalıydı. Gözlerimi açıp annemin solgun yüzüne baktım. Ben dokuz ya da on yaşındayken babam esrar sattığı için gözaltına alınmıştı. Onun bir gün öncesinde ise evde büyük bir kavga çıkmıştı ve anneme şiddet uygulamıştı. Babam gözaltına alınınca annem de karakola gidip şikâyetçi olmuştu. Uzaklaştırma emri çıkardıktan sonra küçük bir çanta ve az miktarda bir parayla Malatya'dan İstanbul'a yerleşmiştik.

Annem, temizlikçi bir arkadaşı sayesinde kendine birkaç iş bulmuştu. Haftanın dört günü temizliğe gitmeye başlamıştı. Kullandığı deterjanlar astımını iyice tetiklemişti. Ama hiç şikâyet etmeden çalışmış, küçük ve eski de olsa bir ev tutmuştu. Eğitimimi tamamlamam için uğraşmıştı. Ben büyüyüp para kazanmaya başladıktan sonra annemin çalışmasına izin vermemiştim. Fakat çalıştığı işler onu tüketmişti. Hem astım hem de kalp hastası olmuştu. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Her zaman önceliği ben olmuştum. Buruk bir gülümsemeyle yüzüne bakarken benden hiç gitmemesi için dua ettim. Yokluğuna dayanamazdım. Yavaşça kanepeden kalkıp mutfağa geçtim. Etrafı topladıktan sonra pankekleri yapıp tabağa yerleştirdim. Canım artık hiç istemiyordu. Bu yüzden tabağı masanın üstüne koyduktan sonra duş almak için banyoya geçtim. Sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Geceliklerimi çıkarıp sıcak suyun altına girdim. Bedenimde çağlayan su sayesinde biraz daha iyi hissediyordum. Gergin bedenim gevşerken saçlarımı köpürttüm. Tüm yaşananların akan giden su gibi zihnimi terk etmesini isterdim.

Suyu kapattıktan sonra duşakabinden çıkıp beyaz havluyu bedenime doladım. Islak adımlarla odama geçip kıyafet dolabımı açtım.

Bordo iç çamaşırımı giydim fakat sütyenim ortada görünmüyordu. Dudaklarımı büzerken siyah olanı alıp giydim. Ev sıcak olduğu için askılı, siyah bluz ve siyah taytımı giydikten sonra saçlarımı kurutup taradım. Odamdan çıkmadan önce masanın üzerindeki sürahiden kendime büyük bir bardak su doldurdum.

İçeriden sesler duyunca annemin uyandığını anlamıştım. Salona girmeden önce, "Anne, bordo sütyenim nerede?" diye seslendim.

Salona girerken suyumdan bir yudum alıyordum. Fakat karşımda bana bakan annemi ve Ömer'i görünce yutkunma işlemini gerçekleştiremedim. Su nefes boruma sıçrarken öksürmeye başladım. Resmen Ömer evimde, karşımda duruyordu. Öksürüklerim şiddetlendi. Ben az önce yüksek sesle sütyenimi sormuştum!

Nefes almaya çalışırken annem, "Dağınık kız," diye durumu toplamaya başladı. Kalkıp yanıma gelirken, "Sana daha kaç kere ayakta su içme diyeceğim?" diye azarladı. Elimden bardağı alıp sırtımı okşadı.

Ömer kahkahasını genzinden gelen hafif bir homurtuyla gizlediğinde, yüzüm kaybettiğim sütyenimin rengini aldı.

Pat diye, "Ne işin var burada?" dediğimde annem şaşkın gözlerle bana baktı.

"O nasıl soru öyle Eyşan?" diyerek kınadı beni. Anneme dönüp ne var anlamında başımı salladım. Sessizce, "Çok ayıp," dedi.

Bakışlarım tekrar Ömer'i bulurken annemle beraber kanepeye ilerledik. Saçımı kulağımın arkasına itelerken, "Geleceğinden haberim yoktu," diye durumu topladım.

Ömer gözlerime bakarken suçlayıcı bir sesle, "Telefonuna ulaşamadım," dedi.

Kaşlarım çatılırken telefonumu kapattığımı hatırladım. "Şarjım bitmiş olmalı."

Başıyla onaylarken, "Bir sorun mu var diye bakmaya geldim," dediğinde annemin gülümsediğini fark ettim. Beni merak etmesi hoşuna gitmişti. Açıkçası benim de gitmişti, hem de çok fazla.

Ufak bir nefes alırken, "İyiyim," dedim.

Annem Ömer'e dönüp, "Sonunda tanışma fırsatı bulduğumuza sevindim," dedi.

Ömer saygılı bir ifadeyle, "Ben de sevindim efendim," dedi.

Gergince kıpırdandım. İlk defa böyle bir duruma düşmüştüm. Annem ve sevgilimin tanışması son derece garip geliyordu.

"Buraya gelmen iyi oldu Ömer," dedi.

Ömer, "Ben de öyle düşünüyorum," diyerek onu onayladı. Anlaşılan ben hariç durumu garipseyen yoktu.

Annem bana döndü. "Kızım hadi bize kahve yap da gel," dedi.

Açıkçası ikisini baş başa bırakmayı hiç istemiyordum ama annemin bu ses tonunu biliyordum. İtiraz kabul etmeyecekti. Bu yüzden istemeyerek de olsa, "Tabii," deyip ayaklandım.

Mutfağa geçtiğimde hızlıca Türk kahvesini yapmaya başladım. Bensiz konuşmalarını istemiyordum. Elimden geldiğince hızlı hareket ederken içim içimi yiyordu. Onları dinlemek istesem de kısık sesle konuştukları için ne dediklerini anlamıyordum. Kahveyi üstüne koyup fincanları çıkarttım. Kahveler kısa sürede pişerken derin bir nefes alıp içeri girdim. İkisinin gözleri de beni bulduğunda ciddi bir şey konuştuklarını anlamıştım.

Annem gülümsedi. "Biz de senden bahsediyorduk."

Kahvelerini ikram ederken şüpheli gözlerle ikisine bakıyordum. "Öyle mi? Konu neymiş bakalım?"

Annem omuz silkti. "Hiç, havadan sudan muhabbetler."

Bakışlarım Ömer'i bulduğunda kahvesine baktığını gördüm. Havadan sudan konuşmadıklarından emin olsam da bir şey demedim.

Ömer, "Ellerine sağlık," dediğinde sesi yüzü gibi ifadesizdi.

"Afiyet olsun."

Annem Ömer'e eğitimi ve işi ile ilgili sıradan şeyler sormaya başladı. Ömer de saygılı bir ifadeyle soruları uzun, açıklayıcı bir şekilde cevapladı. Sessizce onları izlerken ikisinin anlaşabildiğini fark ettim. Bu durumdan memnun olurken annem boşalan fincanıyla ayağa kalktı. Ben götürürüm desem de beni dinlemeyip mutfağa gitmek için salondan çıktı. Muhtemelen bizi yalnız bırakmak istemişti.

Ömer'e döndüğümde dudaklarında yaramaz bir sırıtma olduğunu gördüm. Hiç hayra alamet bir gülümseme değildi bu.

"Neden gevşek gevşek sırıttığını sorabilir miyim?"

Boğazını temizleyip rahat bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Kaşlarım havalanırken, "Israr ediyorum," dedim. Yüzündeki sinsi gülümsemeyle, "Bana kalsa daha iyi," dedi.

"Ömer," diye tısladım.

Bakışları bir an kapıya yöneldi. Kimsenin gelmediğini görünce koca bedeniyle kalkıp yanıma geldi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Özlediğim kokusunu içime çekerken yakınlığı beni gafil avlamıştı. Geçen gün aramızda yaşananların anıları hâlâ tazeliğini koruyordu. Bu yüzden ona yakın olmak içimi kıpır kıpır ediyordu. Ömer başını bana doğru eğdi. Sıcak dudaklarını çıplak olan omzuma bastırınca nefesim soluk borumda takılı kaldı.

Bana toparlanmam için fırsat tanımadan boğuk bir sesle tenime doğru, "Demek bordo," dedi. Yüzüm saniyeler içinde al al oldu.

Öpücüğü yüzünden baygınlaşan gözlerim irileşirken, "Sakın bu konu hakkında konuşma," diyebildim.

Başını kaldırınca ters ters yüzüne baktım. Masum bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Israr eden sendin yavrum," dediğinde gözlerim kısıldı. Tam bir sahtekârdı. Başımı iki yana doğru salladım. Ömer sırtını kanepeye yaslarken cüretkâr bakışlarla beni süzmeye başladı. Sağ kaşım havalandı. Dolgun, kızarık dudaklarındaki serseri gülümsemeyle, "Üstünde göreceğim günü iple çekiyorum," dedi.

Sanki sıradan bir şeymiş gibi rahatlıkla söylediği sözleri duyunca tükürüğüm boğazıma kaçtı. Öksürmeye başlarken boğuklaşan sesimle, "Edepsiz," diye söylendim.

Göz kırparken eğilip boynumu öptü. Tenim ısınırken iç geçirdim. Yakınlığı karşısında mayışıyordum. Geri çekildiği sırada içeri annem girdi. Boğazımı temizleyip oturuşumu dikleştirdim. Konunun kapanmasına sevinirken annem karşımızda oturdu ve muhabbet etmeye başladık. Ömer, annem konuştuğu zaman tüm dikkatini ona veriyor, söylediklerini büyük bir dikkatle dinliyordu. Ömer'in sebep olduğu bu beklenmedik plan sayesinde bir korkum daha yıkılmıştı.

Çünkü annem onu sevmişti. Sabah yaşanan onca şeye rağmen bu güzel ayrıntı içimi ısıttı. İnsanlara güvenimi küçük yaşta yitirsem de Ömer, bana umut veriyordu. İnsanlara tekrar güvenebileceğimi öğretiyordu. Sırf bu bile onu sevmem için yeterli bir nedendi...

20. BÖLÜM
SOL YANIMDA

Dalgın bakışlarımı bileğimdeki siyah saate çevirdim. Verda ile buluşacağımız zaman gelmişti, her an burada olurdu. Ufak bir nefes alırken masadaki suya uzandım. İki gün önce Verda'ya nihayet ulaşabilmiştim. Onu görmeden rahat edemeyeceğim için yüz yüze görüşmek istemiştim. Özellikle Ateş ile ayrıldığını öğrenince daha çok ısrar etmiştim. Çünkü kelimenin tam anlamıyla şok olmuştum. Ateş ile birbirlerini bu kadar çok severken nasıl olur da ayrılabilirlerdi aklım almıyordu. Nedenini sorduğum zaman Verda, sorularıma kaçamak cevaplar vermişti. Bu yüzden buluşmak için onu ikna etmiştim ve bugün nihayet onu görecektim. Bakışlarım kafenin kapısına kayınca bana doğru geldiğini gördüm. İçime dolan özlemle ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Önünde durunca uzanıp birbirimize sıkıca sarıldık.

İyi olduğunu gözlerimle görünce rahat bir nefes alabildim. "Sonunda," diye soludum.

"Bu kadar geç olduğu için üzgünüm," dediğinde geri çekilip solgun yüzüne baktım.

"Olsun, bir şey olmaz. İyisin değil mi?"

Sorum karşısında yeşil gözleri buğulandı. Dikkatlice yüzünü incelediğimde gözle görülür bir şekilde kilo verdiğini fark ettim. Gözlerindeki parlaklık bile solmuştu.

"İyiyim Eyşan, merak etme."

Sözlerine inanmamıştım çünkü hiç iyi görünmüyordu.

Kafenin orta yerinde daha fazla ayakta dikilmemek için, "Oturalım mı?" dediğimde karşılıklı masada oturduk.

"Sen nasılsın?" diye sorduğunda hafifçe gülümsedim.

Arkadaşımın başına neler geldiğini merak ediyordum. Soru sormak yerine merakımı bastırıp sadece, "İyiyim," dedim.

O sırada garson yanımıza gelince kahve siparişi verdik. Garson yanımızdan ayrılınca Verda özlemle, "Hastane nasıl?" diye sordu.

Buruk bir gülümsemeyle cevap verdim. "İyi ama yokluğun çok belli oluyor." Özlemle iç geçirdi. Verda işine âşık bir hemşireydi. Şimdi hastaneden uzak kalmak onun için zor olmalıydı. "Ne zaman geri döneceksin?"

Sorumu duyunca dudaklarını büktü. "Bilmiyorum, belki yakında."

O kadar mutsuz görünüyordu ki içim sızladı. Uzanıp yumuşak elini tuttum. "Umarım," diye karşılık verdim.

Onun elinde olmayan şeyler olduğunu anlamıştım. Neydi bilmiyorum ama onu başka şehre götüren babası ile alakalı olduğunu düşünüyordum. Garson kahvelerimizi getirince kısa bir sessizlik yaşandı. Uzanıp kahvemden bir yudum aldım. Ardından öğrendiğim günden beri aklımı kurcalayan soruyu sormak için Verda'nın gözlerine baktım.

"Ateş ile ne yaptınız?"

Anında gözlerini kaçırdı. "Aynı."

Sesindeki acıyı iliklerime kadar hissetmiştim. "Verda, böyle olmaz," diye patladım.

"Eyşan lütfen, bu konuyu konuşmayalım." Gözlerime öyle büyük bir acıyla baktı ki bir şeyler olduğundan bir kez daha emin oldum. Konuşmasını engelliyordu fakat gözlerindeki acı susmuyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neler yaşandığını bilmediğim için onu konuşmaya zorlayamazdım.

"Peki ama tekrar düşün. Böyle güzel bir aşkı yarım bırakma," demekten alıkoyamadım kendimi.

Sözlerimi başıyla onaylarken, "Tamam," diye fısıldadı. "Peki sen neler yapıyorsun? Kimse yok mu hayatında?" Ansızın sorduğu soru

karşısında kızarmaya başladım. Gergince saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken Verda'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Her şeyi anlayan Verda, "Hemen detayları istiyorum" diye atıldı.

Verda'dan bir şey gizlemezdim. Bu yüzden yavaşça konuştum. "Ömer adında biriyle tanıştım ve hayatım tamamen değişti." İtirafımı duyunca güzel gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Bir aydan fazladır. Aslında başta istemiyordum ama o biraz ısrarcı bir tip."

Verda kıkırdadı. "Ve kalbini çaldı," dedi.

Derin bir nefes alırken omuz silktim. "Sanırım."

Verda hayatıma birini aldığım için son derece mutlu olmuştu. Gözlerindeki parıltıdan bunu anlamak mümkündü. Bana Ömer ile ilgili sorular sorunca cevapladım. Ben onunla ilgili sorular sorunca sahte bir gülümsemeyle geçiştiriyordu. Hiç kendisi gibi değildi. Neler olduğunu merak etsem de üstüne gitmedim. Umarım yaşadığı durum her neyse bir an önce düzelirdi. İşe gitmem gerektiği için kahvelerimiz bitince isteksizce kalktım. Vedalaşmak için Verda'ya sarılırken, "İstediğiniz zaman arayıp her şeyi anlatabilirsin," dediğimde gözleri bulutlandı.

"Tamam," dediğinde hafifçe gülümsedim. Ondan ayrıldıktan sonra da aklımı onda bırakmıştım. Her şeyin düzelmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Ömer: Yine seni hiç özlemediğim bir sabah...

Ömer'in mesajını okurken yorgunluğumu bir anlık da olsa unuttum. Yüzümde ufak bir gülümseme oluşurken Nehir'in yanına oturdum.

"Selam," dediğimde bana bakıp gülümsedi.

"Merhaba."

Eyşan: Bence yine hasretime dayanamadığın bir sabah :)

"Ne zaman çıkacaksın?"

Gece nöbette olduğum için uykusuzluktan sızlayan gözlerimi Nehir'e çevirdim. O az önce gelmişti. Uykusunu aldığı için benim aksime ışıl ışıldı.

"Arkadaşım gelecek, sonra çıkacağım." Cevap verirken telefonum tekrar titredi.

Ömer: Yakaladın beni. Hasretinden yanıyorum.

Eyşan: Edepsizleşmesen mi acaba?

Ömer: Edepsiz hâllerimi ayrı bir seviyorsun

Eyşan: Kendini kandırmaya devam et...

Ömer: Hadi itiraf et bebeğim, söz aramızda kalacak

Gözlerimi devirirken gülmemek için birbirine bastırdığım dudaklarım titriyordu.

Eyşan: Benimle uğraşmaktan daha önemli işlerin yok mu senin?

Ömer: Hiçbiri senin kadar tatlı ve eğlenceli değil kedicik. Bu arada yarın akşamını bana ayır.

Eyşan: Başka bir emriniz?

Ömer: Şimdilik bu kadar :)

Cevap vermeden telefon masanın üstüne koydum.

"Gece hastane nasıldı?"

Yüzümü buruşturdum. "Fazla yoğundu."

"Umarım bu gece öyle olmaz."

Cevap vermeden telefonuma mesaj geldi. Ekrana bakınca Ömer'den olduğunu gördüm.

Ömer: Rica etsem yarın akşamınızı bana ayırır mısınız Eyşan Hanım?

Nehir kıkırdayınca mesajı okuduğunu anladım. Ben de yüzümdeki gülümsemeyle telefona uzandım.

Eyşan: Bu nazik teklifinizi geri çeviremem...

"Sevgilin mi?"

Utangaç bakışlarla, "Evet," dedim.

Hülyalı bir ifadeyle, "Ya, ne güzel," dediğinde gülümsemekle yetindim. Bu tarz sorular karşısında gerildiğim için ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Peki senin hayatında kimse var mı?"

Sorumu duyunca yüzü düştü. "Artık yok," dediği zaman sesindeki tatlılık kaybolmuştu. Boynunu kaşırken, "Aldatıldım," diye ekledi.

Gözlerim irileşirken, "Çok üzgünüm," dedim.

Sanırım yaşamaktan en çok korktuğum durumlardan biriydi. Düşüncesi bile kanımı dondurmaya yetiyordu.

Üzgün bir ifadeyle omuz silkti. "Ben de."

"N'aber fıstık?"

Doğan'ın enerjik sesini duyunca ayağa kalkıp ona doğru döndüm. Günlerdir görüşemediğimiz için özlemle yüzüne bakarken, kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Sıkıca sarılırken, "Yurt dışında yaşadığın zaman bile daha çok görüşüyorduk," diye sitem ettim. Geri çekilirken yüzünü astı.

"Babam olacak o diktatör herif yüzünden başımı kaşıyacak vaktim yok."

Onun için üzülürken, "Hiç değişme yok mu?" dedim.

Başını iki yana doğru salladı. "Kötüleşmesi haricinde mi?"

Yüzüm asılırken geri çekilip onu inceledim. Kıyafetlerini görünce gözlerim irileşti. Şort, tişört ve çiçekli gömleklerden, takım elbiseye geçiş yapmıştı. Babası gerçekten ipleri eline almıştı.

"Sen ve takım elbise hı? Alışılmadık bir ikili."

Gözlerini devirirken kravatını gevşetti. "Sorma kızım ya, nefes alamıyorum."

Sesindeki tiksintiyi duyunca gülmeye başladım. "Kıyamam."

Elini uzatıp kafamın üstüne yerleştirdi. Saçlarımı karıştırırken, "Hıhı tabii, kesin kıyamazsın," dediğinde elinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Doğan burası iş yeri. Dursana." Nehir'in arkasındaki sandalyeye geçince Doğan durdu. Nehir'in meraklı gözlerle bize baktığını görünce, "Nehir, bu yakın arkadaşım Doğan," dedim.

Nehir ayağa kalkıp elini Doğan'a uzattı. Mesafeli bir sesle, "Tanıştığımıza memnun oldum Doğan Bey," dediğinde Doğan'ın gözlerinde beliren beğeni dolu ifade kaybolurken kaşları çatıldı.

Doğan ona uzatılan eli tutarken, "Resmiyeti azaltırsak ben de memnun olacağım," dedi.

Alaycı ses tonunu duyan Nehir'in gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ben resmiyeti tercih ediyorum, özellikle ilk defa tanıştığım insanlara karşı." Nehir iğneleyici cevabından sonra bana döndü. "Sonra görüşürüz."

Doğan ters ters Nehir'e bakıyordu. Nehir kafeteryadan çıkana kadar onu izledi.

"Hey," diye seslenince bana döndü. Gözlerindeki ışıltıyı görünce, "Sakın arkadaşıma asılma," diye uyardım.

Gözleri kısılırken, "Ne asılacağım senin suratsız arkadaşına?" diye homurdandı. Ardından, "Ama Allah var, güzel kız," diye ekledi.

Ters ters yüzüne baktım. "Nehir gayet tatlı bir kız ve ondan uzak dur."

İç çekerken, "Meraklısı değilim ben de tatlı arkadaşının," dedi.

Gözlerimi devirirken çıkışa doğru yürüdüm. Ellerimi şişme siyah montumun cebine yerleştirirken, "Olmaman en iyisi, çapkın herif," dedim.

Yanımda yürürken, "Ne çapkınlığımı gördün?" diye söylendi.

Alayla güldüm. Aklımda hızlı bir liste yaparken düşünceli bir sesle konuşmaya başladım. "Lisedeki Aleyna, üniversitedeki Berna ve Alev. Ha, bir de Su vardı. Kız seninle barışmak için evimden çıkmıyordu."

Dışarı çıkınca yüzüme çarpan soğuk hava karşısında titredim.

"Yahu genç ve hızlı zamanlarımdı. Şimdi duruldum."

Homurdanarak güldüm. "Daha geçen gün ballı kurabiyenin arkasından sızlanıyordun."

Beyaz spor arabasının kilidini açtı. "Geçmişe mazi derler, bebek."

Hızlı adımlarla arabaya doğru yürüyüp kapısını açtım. Arabanın sıcak ortamına girince ellerimi ovuşturdum. "Öyle olsun bakalım. Sen yine de Nehir'den uzak dur."

Sırıtıp arabayı çalıştırdı. "İlgilenmiyorum merak etme."

"İyi bakalım."

Gaza basarken, "Anneni özledim, size gidelim," dedi.

"Olur," dediğimde annemi arayıp geleceğimizi söyledim.

Telefonu kapattığımda Doğan'ın kaçamak bakışlarını hissediyordum. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra bir çırpıda, "O herif bir daha aradı mı?" dedi.

Sorusu karşısında gerildim. Geçen gün telefonda olanları ona da anlatmıştım. Başımı iki yana sallarken kısık bir sesle, "Aramadı," dedim.

"Aramasın zaten şerefsiz," diye homurdandı. "Nurgül teyzem nasıl?"

Bakışlarımı cama çevirirken, "Daha iyi," dedim. Babamın bize ulaşması annemi tahmin ettiğimden daha kötü etkilemişti. Babam bizden uzak durmaya devam etmeliydi. Bunu annem için yapmak zorundaydı. İç çekerken bakışlarımı Doğan'a çevirdim. "Seninki nasıl?"

Yüzü anında asıldı. "Yılların hıncını çıkarıyor."

Kırmızı ışıkta durduğunda hınzır gözlerini bir an bana çevirip göz kırptı. "Neyse ki çalışanlar çok güzel." Gözlerim irileşirken uzanıp omzuna sağlam bir tane yumruk attım. "Ah, acıdı be!" diye bağırdığında bir tane daha vurdum.

"İyi oldu. Kart zampara kılıklı herif," diye bağırdım.

Vurduğum kolunu ovuştururken dudaklarını sarkıttı. "Gerçekten acıdı. Ayrıca sözlerinde ponçik kalbimi kırdı."

Ters ters yüzüne baktım. "Beter ol Doğan." Arabayı tekrar çalıştırdığında, "Ne ara böyle çapkın oldun anlamıyorum ki," diye söylenmeye devam ettim.

"Ama çok güzeller," dediğinde çığlık atmak üzereydim.

"Sabır sabır," diye iç çektim.

Haylaz bir gülümsemeyle, "Huyum kurusun," dediğinde dil çıkardım. Doğan beni bazen gerçekten çileden çıkarıyordu.

Dolabımda hardal renginde şık bir elbise vardı. Bu elbiseyi geçen yıl çok beğenerek almış olsam da giyecek bir ortam bulamadığım için hiç giymemiştim. Ömer yemeğe çıkacağımızı söylediğinde ona nereye gideceğimize dair sorular sormuştum. Anladığım kadarıyla özel bir gece olacaktı. Bu yüzden parlak, saten kumaşa sahip olan elbiseyi dolaptan çıkarıp giydim. Yumuşak kumaşı tenimi okşamıştı. Dizlerimin üstünde biten elbise ince askılıydı. Degaje yakası sayesinde çarpıcı görünüyordu. Yatağıma oturup ince bantlı, siyah topuklu ayakkabılarımı giydim. Derin bir nefes alıp içimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak ayağa kalktım. Odamdaki boy aynasının önünde durup kendimi incelemeye başladım.

Kuaföre uğrayıp fön çektirdiğim saçlarım omzumun hemen üstünde bitiyordu. Yüzümde ise gözlerimi vurgulayan bir makyaj ve dolgun dudaklarımı ortaya çıkaran bordo bir ruj vardı. Hardal renk beyaz tenimi iyice ortaya çıkarmıştı ve ayakkabılarım sayesinde bacaklarım uzun duruyordu. Aynadaki yansımam güzel görünüyordu. Dudaklarımda beliren ufak gülümsemeyle masanın üzerindeki çantamı ve omuzlarıma örtmek için kalın bir şal aldıktan sonra odamdan çıktım. Annem uyuyordu, bu yüzden sessiz hareketlerle kapıyı açtım. Ömer ile yemeğe çıkacağımı bildiği için uyandırmadım. Ömer beş dakika önce geldiğine dair mesaj atmıştı.

Heyecandan terleyen avuçlarımı kenetlerken asansörün aşağı inmesini bekliyordum. Yanağımın iç kısmını ısırırken çok abartmamış olmayı umuyordum. Asansörden çıkıp yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın sesi eşliğinde apartmanın kapısını açıp dışarıya adım attım. Soğuk hava tenimi ısırırken şalıma sarıldım. Ömer arabadan çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Gözlerimin ona çarptığı ilk an, üşüme hissi bedenimi terk etti. Soğukluk gözleriyle beraber yok oldu. Çünkü beni baştan aşağı yavaş yavaş süzen gözleri, ateş topu gibiydi ve dokunduğu yerleri yakıyordu. Kanım ısınıp hızlandı.

Bana öyle derin bakıyordu ki, göğsüm daralıyordu. Sanki büyük bir el kalbimi avuçlarının arasında eziyordu. Nefes almaya çalışırken onu incelemeye başladım. Kuzguni siyahı saçları her zamanki gibi dağınık ve alnına dökülüyordu. Ateş gibi yanan mavileri, beyaz teninde parlıyordu. Bakışlarım bedenine kaydı. Üstünde bedenine tam oturan siyah bir takım elbise vardı. Nefes kesiciydi, hep olduğu gibi...

"Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadığında sesi boğuk çıkmıştı.

Kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim.

Kendinden emin adımlarla bana doğru yürüdü. Tam karşımda durduğunda bana doğru eğilip sıcak dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken alnıma derin bir öpücük kondurdu. Taze okyanus kokusunu ciğerlerime hapsederken varlığının tadını çıkardım. Ömer birkaç saniye hareketsiz durduktan sonra elimi tuttu.

"Nefesimi kesiyorsun Eyşan," diye iç çektikten sonra geri çekildi.

Göğsümü dağlıyorsun Ömer...

Yüzündeki dağılmış ifade beni de dağıtıyordu. Elimin üstüne bir öpücük kondurduktan sonra arabaya doğru yürümeye başladık. Birkaç dakika sonra yola koyulurken sessiz kaldım. Nereye gideceğimizi söylemeyeceğini bildiğim için soru sormadım.

"Nereye gideceğimizi merak ediyor musun?"

Yan gözlerle ona baktım. "Merak ettiğimi söylersem gideceğimiz yeri söyleyecek misin?" diye yanıt verdim.

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu. "Hayır."

Gözlerimi devirirken gülümsedim. "Gıcık," diye söylendim.

"Sensin," diye karşılık verirken elimi bir kez daha öptü ve içimdeki kelebekler boğazıma kadar tırmandı. Uzanıp radyoyu açtım. Daha önce dinlemediğim yabancı, hoş bir parça çalıyordu. Ömer sesini açtı. Sırtımı koltuğa yaslayıp şarkıyı dinledim. Ömer bir an olsun elimi bırakmamıştı. Bakışlarım sürekli kenetlenen ellerimize kayıyordu. Eskiden gereksiz gördüğüm bir şeyi, şimdi çok anlamlı buluyordum. Sanki elimi tutunca bana kendi gücünü veriyordu ve aramızdaki bağ artıyordu. Bacağının üstünde duran elini hafifçe sıktım.

İçimden elimi hiç bırakmamasını fısıldarken sessiz durmaya devam ettim. Araba daha önce hiç gelmediğim bir yolda ilerliyordu. Bir süre sonra durunca marina da olduğumuzu fark ettim. Ömer arabadan indi, ben de kemerimi açıp arabadan indikten sonra yanına giderken sessizliğimi korumaya devam ettim. İçim içimi yiyordu oysa...

"Gel bakalım, kara kız."

Ömer beni beyaz bir yata yönlendirdiğinde gözlerim irileşti.

"Yatın mı var?" Bakışlarım ona dönünce yüzünde mahcup bir gülümseme olduğunu gördüm. Başıyla onayladı. Anlaşılan tahmin ettiğimden daha zengin biriydi.

Ömer yata bindikten sonra bana da yardımcı oldu. Beraber yatın içine girince camdan yapılan sürgülü kapıyı açtı. Karşımdaki manzarayı görünce gözlerim hayranlıkla irileşti. Çok güzel bir yemek masası kurulmuştu. Mum ortama farklı bir hava katarken yumuşak bir şarkı, loş ortamı daha romantik bir hâle getiriyordu. Oda şeklinde camla kaplı bir yerdi, siyah rengine boyanan boğaz ve şehrin ışıkları muhteşem bir manzara sunuyordu.

"Çok güzel," dediğimde dudaklarını başımın üstünde hissettim.

"Asıl güzel olan sensin sevgilim," diye cevap verirken omuzlarıma sardığım siyah şalı nazikçe aldı. Arkamda durmaya devam ederken kollarını belime doladı. Elleri karnımın üstünde durduğunda titredim. Bu kadar yakın olduğu zaman akıl sağlığım tehlikeye giriyordu. Çenesini omzum ile başım arasında kalan bölgeye yerleştirdi. Büyük elleri elbisenin üstünden tenimi yavaşça okşarken, "İyi ki bu gece seni kendime ayırmışım," dedi. Bedenim karıncalanıyordu. Kanım damarlarımı yakarken göğsüne yaslandım.

"Neden?" diye sorduğumda sesim titredi. Dudaklarını boynuma yasladığında dilim damağım kupkuru kesildi.

"Çünkü bu elbisenin içindeyken seni benden başka kimse görmemeli."

Ömer'in bu kıskanç tavrı, beni öfkelendirmesi gerekirdi. Ama aksine hoşuma gitti.

Konuşacağım sırada boynuma sıcak, ıslak bir öpücük bıraktı. Kelimeler boğazımda dizilirken tenim ürperdi. Eğer beni tutmasaydı

titreyen dizlerimin üstüne düşebilirdim. Bana hissettirdiklerinden haberi varmış gibi tenime doğru gülüp geri çekildi. Kollarını geri çekerken elini belimin oyuntusuna yerleştirdi. Dokunuşu tenimi diken diken yaparken beni masaya doğru yönlendirdi. Oturmam için sandalyeyi çekince hemen oturdum. Daha fazla ayakta kalacak gücüm kalmamıştı. Ömer de tam karşımda oturdu.

Birbirimizin gözlerine bakarken, "Özel bir gün mü?" diye sordum.

Ömer gözlerini kaçırırken hafifçe gülümsedi. Dudaklarındaki gülümseme utangaçtı. Merakım iyice artarken başımı yana doğru eğip cevabı bekledim. Yavaşça, "Doğum günüm," dediğinde gözlerim bu defa şaşkınlıkla açıldı. Doğum günüydü ve bunu bana şimdi mi söylüyordu?

"Neden daha önce söylemedin?" diye soludum.

Elini ensesine yerleştirip yavaşça kaşıdı. "Bilmem, sadece yanımda olmanı istedim."

Kalp atışlarım hızlanırken yavaşça yutkundum. "Hediye almak isterdim."

Kaşları çatılırken başını iki yana doğru salladı. "Sensin, en güzel hediyem sensin Eyşan." Yüzümdeki sıcaklık artarken ne diyeceğimi bilmediğim için sustum. Ömer uzanıp masanın üstündeki elimi tuttu. "Hiçbir hediye senin varlığından daha güzel olamaz. Bu yüzden bu geceyi istedim senden."

Öyle şeyler söylüyordu ki, kelimelerim yanıyordu.

"Ben," dedim ama ne diyeceğimi bilemediğim için sustum, Ömer gülümsedi.

"Hadi yemek yiyelim," dedi.

Hevesle başımı salladım. İkimiz de sessizdik, ortamın tadını çıkarıyorduk ve şaşkınlığım hâlâ sürüyordu. Yaşadığım en güzel gecelerden biriydi ve kalbim... Kalbimin fay hatları Ömer'e doğru kayıyordu. Hislerim göğsümde çağlarken bir isim vermeye korkuyordum. Fakat içten içe biliyordum. Ona âşık olduğumu itiraf etmesem de biliyordum. Yüzleştiğim hisler iştahımı kestiği için yemekler ne kadar lezzetli olsa da yiyemedim. Bakışlarım sürekli ona kayıyordu. Ne kadar bakarsam bakayım ona doyamıyordum.

"Böyle güzel bakarsan dikkatimi toplayamam, yavrum."

Ömer kadehime şarap doldururken söylediği bu sözler utanmama neden olsa da bakmayı bırakmadım. Normalde alkol almazdım ama bu gece içecektim.

Kadehimi alıp küçük bir yudum aldım. "Kaç yaşına giriyorsun?"

Sorumu duyunca başını kaldırıp, "Yirmi altı," dedi.

Kaşlarım havalandı. "Senden iki ay büyük müyüm?"

Sesimdeki alayı duyunca yüzü iyice düştü. "Bu boyla mı?"

Lafı çarpıtmasını ciddiye almayarak güldüm. "Senden büyüğüm, inanamıyorum." Ömer'in bu durumdan rahatsız olduğunu anlayınca ona takılmaya devam ettim. "Bundan sonra ben ne dersem o. Sonuçta söz büyüğün."

Gözlerini devirirken, "Sadece iki ay," diye homurdandı.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Söz dinleyen akıllı bir çocuk olursan şeker bile kazanabilirsin," diye takıldım.

Masanın üstüne doğru eğildi. Ciddiyetle, "O şekeri," deyip kısa bir an sustuktan sonra, "yalarım," dediğinde tükürüğüm boğazıma kaçtı.

Öksürürken, "Edepsiz," diye kızdım.

Sırıtmaya başladı. "Şeker veren sendin," dediğinde yüzüm yanıyordu.

"O anlamda söylememiştim."

"Ben de farklı bir anlam kastetmemiştim zaten, sen ne sandın ki?" dediğinde gözlerim kısıldı. Olayı nasıl da çarpıtmıştı. Kadehini masaya koyduktan sonra ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Elini uzatınca soru sorar gibi yüzüne baktım.

"Dans edelim."

Tereddüt etmeden elimi uzatıp elini tuttum. Ömer beni yavaşça ayağa kaldırdı. Bedenimi huzur kokan geniş göğsüne yasladığında, Hüsnü Arkan'ın seslendirdiği bir şarkı çalıyordu. Ömer kollarını belime doladı. Bedenim iyice ona yaslanırken kollarımı boynuna dola-

dım. Birbirimizin gözlerinde sayısını unuttuğum defa kaybolurken şarkının sözleri tarafından sarmalandık.

Ömrünün baharında, bul beni.
Kayıplar meydanında,
Belki soğuk, bir şubatta, portakal zamanında,
İki hasret, iki hayat, kaşla göz arasında, bul beni.
Kedinin rüyasında, gör beni.
Perdemin arkasında,
Unutulmuş bir resimde, bize baktığın anda,
İki şarkı, iki sevda, tanla gün arasında,
Gör beni, gör beni.

Ömer gözlerini kapatıp yüzünü saçlarıma doğru eğdi. Nefesi kulağımın altındaki hassas bölgeye çarpınca bütün bedenim titredi. Gözlerimi kapatıp daha sıkı sarıldım. Ömer de tutuşunu sıkılaştırırken şarkının sözlerine eşlik etmeye başladı.

Gelsin, diyorsa kalbin,
Yerim varsa sol yanında,
Çağır, çıkarsa yollar,
Kokun varsa, en sonunda,

Kokumdan derin bir nefes çekti içine.

Belki, buluşuruz.
Kadıköy'de, son vapurda,
Bu şehir, alırsa bizi,
Kaybolurz bir sokakta.

Şarkının sözlerinden mi yoksa Ömer'in içimi titreten sesinden mi bilmiyorum ama gözlerim doldu. Yüzümü sıcak boynuna yaslarken Ömer devam etti.

Çocuğun duasında, duy beni.
Gönlünün çığlığında,
Yalnızlığın gürültüsü, çınlarsa kulağında,
İki özlem, iki vuslat, senle ben arasında,
Duy beni, duy beni.

Burnumu çekerken ensesindeki saçlarını okşadım. "Duyarım seni," diye fısıldadım. Eli sırtıma doğru çıkarken dudaklarını omuz başıma yasladı. Gözlerimi yavaşça açtım.

Tenime doğru, "Duymazsın," dedi.

Ses tonunda acı bir kabulleniş vardı. Bu kabulleniş kalbimi ateşe vermişti. Bir kez daha kendimi hiçe saydım ve "Söz veriyorum," dedim.

Dudaklarını bu defa köprücük kemiğime yasladı. Derin bir nefes daha çekti içine. Saçlarını okşarken yavaşça gülümsedim. "Soğuk bir şubatta, portakal zamanında doğan bu adamın, sol yanımda yeri var."

Şarkıya atıf yaparak söylediğim sözlerden sonra tutuşu sertleşti. Dudakları boynuma doğru tırmanırken kokumu solumaya devam ediyordu. Cevap vermek yerine dudaklarını kulağıma yerleştirdi ve boğuklaşan sesiyle şarkının sözlerini bir kez daha tekrarladı.

Gelsin, diyorsa kalbin,
Yerim varsa, sol yanında,
Çağır, çıkarsa yollar,
Kokun varsa, en sonunda...

"Ömer?"

Yüzünü geri çekip gözlerime baktı. Gözlerindeki yangın hücrelerime kadar yakıyordu. Niye böyle bakıyordu gözleri? Neyin azabını yaşıyordu? Elimi yüzüne yasladım. Güzel yüzünü okşarken "İyi ki doğdun, iyi ki," dedim. Dudakları dudaklarıma kapandı. Yavaş yavaş öpen dudakları beni keşfediyordu. İçimde filizlenen hisler alev alırken dili alt dudağımda gezinip yavaşça ağzımın içine kaydı. Bedenimi iyice kendine yasladığında tenim karıncalanıyordu ve aramızdaki yakınlık yeterli gelmiyordu. Bedenim zihnimi hiçe sayarak daha fazlasını istiyordu. Dudaklarımı öpüp yavaşça geri çekildiğinde alnını alnıma yasladı. İçinde bulunduğu ikilem onu tüketirken, "Bu gece söyleyecektim ama," cümlesini yarım bırakıp başını iki yana doğru salladı. "Bu gece olmasın Eyşan..." diye yakardı. "Bu gece sadece bana ait ol. Hiç gitmeyecekmişsin gibi kollarımda kal."

"Hiç gitmeyeceğim," dedim. Beni duymazdan gelerek devam etti.

"Bu gece tüm sırlar olmadan sadece sen ve ben olalım, olmaz mı?"

Sözlerindeki çaresizlik elimi kolumu bağlıyordu. Ona acı veren gerçeği söküp atmak istiyordum. Ona acı veren her şeyi silip atmak istiyordum. Ama yapamıyordum... Bana anlatmadığı sürece de yapamazdım. Bu yüzden tek yapabildiğim şeyi yaptım ve kabul ettim.

"Tamam. Bu gece sadece ikimizin olsun sevgilim."

Bana sıkıca sarıldı. Bedenlerimiz iç içe geçerken kemiklerimiz kaynaştı. Kokusu yeni bir nefes oldu bana. Aşkı, göğsümde yeni bir devrimdi. Kalbim kalbine aktı ve ruhum ruhuna sarıldı. Dünya dönmeye devam ederken zaman da tasasızca akmayı sürdürdü.

21. BÖLÜM
SOĞUK

Daha altı yaşında küçük bir kız çocuğuyken, babamın kötü bir adam olduğunu anlamıştım. Bilhassa babam öğretmişti bu gerçeği bana. O benim kahramanım ya da ilk aşkım değildi, benim hikâyemdeki yeri kötülerin yanıydı, o zalim biriydi. Bu yüzden küçük yaşımda kalbim duvarlarla çevrelenmişti. Kalbimi çevreleyen duvarların tuğlalarını ise babam elleriyle uzatmıştı. İçimde bir ağaç gibi kök salan eski ama sağlam duvarlardı, yosun tutmuştu etrafı. Ta ki ansızın tanıştığım bir adama kadar... Ömer ile beraber yirmi yıllık duvarlar yıkılıyordu. Onları birer birer, acımadan yıkıyordu. Ömer beni kısacık bir zaman diliminde temelimden sarsmıştı. Şikâyetim yoktu, daha doğrusu artık yoktu ama bu acımasızcaydı. Onun hislerini tam olarak bilmeden bendeki etkisinin bu kadar güçlü olması, bana haksızlıktı. Ömer'i aklımdan çıkaramıyordum, aynı durum kalbim için de geçerliydi. Kalbim aklımla bir olup çalışmaya başladığı için durumum vahimdi. İkisi bir araya gelince beni ezip geçmeye başarmışlardı. Bu göğsümde rahatsız bir hissin oluşmasına neden oluyordu. Gözlerimi kısa bir an yumdum. Dün geceye dair anılar, anında zihnimi işgal etti, yakamı bir an olsun bırakmıyorlardı zaten. Benim ona ilk yenilişim değildi ama Ömer, dün gece bana ilk defa yenilmişti. Tüm kalbimle hissetmiştim bunu. Dokunuşu, bakışı, sözleri değişmişti. Çaresizlik kokuyordu her adımı, bu durumu bana olduğu kadar ona da yabancıydı. Yeni yeni anlıyordum. Birbirimizin hayatına ansızın girmiştik ve başına buyruk hisler kalbimizde mesken tutmuştu.

Hafifçe iç çekince annemin saçlarımı okşayan eli duraksadı. "Niye öyle dertli dertli iç çektin sen?"

Başımı yasladığım dizine doğru gülerken başımı kaldırıp gülen gözlerle yüzüne baktım. "İç mi çektim?" Saf ayağına yattığımın farkında olsa da ses etmedi.

"Ömer nasıl?"

Sesindeki imayı duyunca yanaklarım kızardı. Gözlerimi kırpıştırırken, "Dün gece doğum günüydü, beni o yüzden yemeğe çıkarmak istemiş," dedim.

Annem hafifçe gülümsedi. "İnce hareket," dediğinde başımla onayladım. "Ee, kaç yaşına girdi müstakbel damadım?"

Muzip sesini duyunca, "Anne ya," diye sızlandım.

Ömer ve damat... Aynı cümlede geçen bu iki kelime kalbimi durduracak kadar kuvvetliydi.

Annem yavaşça güldü. "Yalan mı Eyşan, damadım sayılır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yoksa gülecektim. "Yirmi altı."

Annemin gözleri irileşti. "Senden küçük mü?"

Dudaklarımı büzerken başımla onayladım. "Sadece iki aycık." Annem elini ağzıyla kapatıp kıs kıs gülmeye başladı. "Anne ya, gülmesene."

Yaşaran gözlerini sildi. "Ay ne bileyim kızım, sen hep derdin biri hayatıma girecekse en az benden beş yaş büyük olmalı diye. O aklıma geldi."

Haklı olduğu için karşı çıkmayıp sadece omuz silktim. "Hayat işte, n'aparsın?"

Annem gülmeye devam ederken izlediği dizinin reklamı bitti. Kumandanın ses tuşuna basıp, "Dur, bu bölüm çok heyecanlı," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Anne senin için her bölüm çok heyecanlı," dedim.

Gözleri dikkatle televizyona odaklanmıştı. "Final bu bölüm."

Ben de yorum yapmayı bırakıp diziyi izlemeye devam ettim. Her hafta söylensem de annemle diziyi izliyordum. "Adam kızın söylediği yalanları affetti mi?"

"Kızın pişman olduğunu, kız ölümcül hastalığa yakalanınca anladı."

Yüzümü buruşturdum. "Bu çok klişe."

Annem gözlerini yüzüme çevirdi. "Klişe ama gerçek. Sevdiğimizi kaybetmekle yüzleşmeden affedemiyoruz."

Düşünceli bir sesle, "Ben olsam affedemezdim," dedim.

Annem gülümserken eğilip alnımı öptü. "Büyük konuşma. Öyle bir durumdayken önce dinle hem. Ölüm ya da hastalık gelmeden sevdiğine bir şans vermek en iyisi."

Bu kasvetli konu içimi daraltmıştı. Bakışlarımı televizyona çevirdim. Başrol kız hastalığı yenmiş, adamla beraber mutlu olmuştu. Son sahnede birbirlerini sevdiklerini söylerken annem mutlulukla gülümsüyordu. Uslanmaz bir romantikti.

Televizyonu kapatırken, "Güzel diziydi," dedi.

Doğrulurken, "Çok entrikalıydı," diye karşı çıktım. Annem güldü, tam karşı çıkacağı sırada elini kalbinin üstüne yerleştirdi. Yüzünü buruştururken rengi saniyeler içinde soldu. Korkuyla, "Anne," deyip kolunu tuttum. Birkaç saniye hareketsiz kalıp nefes almaya çalıştı. "Anne, iyi misin?"

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Kesik kesik, "İyiyim," dedi.

"Ambulansı arıyorum."

Ayağa kalkmak için hareketlenince bileğimi tuttu. Solgun bir gülümsemeyle, "Hayır, iyiyim ben," diye karşı çıktı.

"İyi görünmüyorsun," dediğimde korkuya bulanan sesim titrek çıkmıştı.

"İlaçlarımı almam gerekiyor sadece."

Kuşkuyla yüzüne bakarken, "Hadi hastaneye gidelim," diye diretim. Fakat o kadar inatçıydı ki kabul etmiyordu. Yarım saat boyunca ikna etmeye çalıştım ama başaramadım.

"Sadece yorgunum Eyşan, abartıyorsun."

"Abartmıyorum," dediğimde sertçe yüzüme baktı.

"İyiyim, hastaneye gitmek istemiyorum. Sakin ol." Yanına oturduğumda diken üstünde gibiydim. Annem ayaklandı. "Uykum geldi."

Ben de hemen ayağa fırladım. "Ben de seninle uyuyacağım."

"Hayır, odana git ve uyu."

"Anne," diye direttiğimde, "Kızıyorum ama," dedi.

Tam yürüyeceği sırada durup bana döndü. "Yarın Ömer'i kahvaltıya çağır."

Bu da nereden çıkmıştı ki? "Neden? Hem işi falan-"

Yüzünde yer edinen ciddi bir ifadeyle, "Çağır, o gelecektir," dedi.

Ardından uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerinden göğsüme akan bir şefkat vardı, kalbime doluyordu. Dolu gözlerle bakışlarına karşılık verirken hafifçe gülümsedi. Yavaşça kollarını açıp, "Gel bakalım, annesinin şanlı güzeli," dediğinde burnumu çektim. *Allah'ım ne olur benim ömrümden al, annemin ömrüne bağışla.* İçimden söylediğim bu sözlerden sonra sorgusuzca ona doğru ilerledim. Kollarımı beline dolayıp sıkıca sarıldım anneme. O da bana sıkıca sarılıp başımın üstünü defalarca öptü.

"Güzel kokulu kızım benim, hayatımı hep güzelleştirdin. İyi ki senin gibi bir evlada sahip olmuşum," dediğinde gözyaşlarım patır patır döküldü.

Allah'ım ne olur, annemi bana bağışla.

Boğuk bir sesle, "İyi ki benim annemsin, seni çok seviyorum," dediğimde daha sıkı sarıldı bana.

"Ben de seni çok seviyorum."

Annem bana o gece sanki son kezmiş gibi sarıldı, öptü, kokladı. Dakikalar boyunca salonun orta yerinde dikilip birbirimize sarıldık. Daha fazla ağlamak istiyordum ama bu annemi üzerdi. Bu yüzden gözyaşlarımı bastırıp gözlerimi yumdum. Zor nefes alıp veriyordu. Yine de hayatım boyunca düzensiz nefeslerini hissetmekten daha fazla seveceğim bir şey olmayacaktı. Saçlarımı geriye doğru iteleyip

soğuk dudaklarını alnıma yasladı. Küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Hadi yatağına git," dedi.

İtiraz etsem de beni dinlemedi. Küçük bir çocukmuşum gibi elimden tuttu ve ağır adımlarla odama kadar ilerledi. Ardından beni yatağıma yatırdıktan sonra nazikçe yanağımı okşadı. Yüzündeki huzurlu ifade, korkularımı azaltıyordu.

"İyi geceler, küçük kuzum."

"İyi geceler annem," diye fısıldadım. Son kez gülümsedikten sonra kendi odasına gitti.

O gidince ben de dediğini yaparak Ömer'e, annemin onu kahvaltıya çağırdığına dair mesaj attım. Ömer'den olumlu cevap hemen gelmişti. Telefonumu kapatıp komodinin üstüne koymuş ve uyumaya çalışmıştım. Tüm gece aklım annemde olduğu için doğru düzgün uyuyamadım. Saat sabaha karşı üç olduğunda odasına tekrar gidip onu beşinci kez kontrol ettim. Her defasında nefes alıp verdiğini görünce içimdeki huzursuzluk azaldı. Yavaşça yorganın altına girdiğimde gözlerim uykusuzluktan sızlıyordu. Günlerdir doğru düzgün uyuyamadığım için gözlerimi açık tutamıyordum. Bu yüzden üç buçuk gibi uyuyakaldım.

Sabah aniden uykumdan uyandım.

Göğsümde öyle büyük bir huzursuzluk vardı ki, beni uykumdan uyandırmıştı. Nefes almaya çalışırken telefonuma uzandım. Saatin dokuz olmasına birkaç dakika vardı. Ayrıca Ömer'den mesaj vardı. Kahvaltı için ne zaman gelebileceğini soruyordu.

Cevap vereceğim sırada telefonum çaldı. Ömer arıyordu. Yüzümde ufak bir gülümseme oluşurken telefonu açtım.

"Güzelliğim?" dediği zaman içim bir miktar eridi.

Ufak bir nefes alırken sakin olması için özen gösterdiğim bir sesle, "Efendim?" dedim. Sesimi duyunca bir an durup içli bir nefes aldı.

"Günüm şimdi aydı işte."

Sözlerini duyunca gülümsemem büyüdü.

"Öyle mi?"

"Öyle. Sesin öyle huzurlu ki, dünyamı aydınlatıyor." Sessizce durup cümlesini özümsemek için kalbime zaman tanıdım. İçten sözleri karşısında kalbim deli gibi atmaya başladı.

Titrek bir sesle, "Varlığın içimi aydınlatıyor," diye karşılık verdim. Sesim tedirgin ve ürkek çıkmıştı. Her itirafım benden bir şeyler eksiltiyor, aynı zamanda kalbime bir şeyler ekiyordu.

"Keşke şimdi yanında olsaydım," diye iç çekti.

Yavaşça yataktan çıktım. Ayaklarım soğuk parkeye dokununca üşüdüğüm için tenim diken diken oldu.

"Birazdan olacaksın, canım."

"Ne zaman geleyim?"

Annemin odasına doğru yürürken "Hım," deyip düşünmeye başladım. Kahvaltıyı hazırlama ve evi toplama süresini hesaplarken annemin odasına girdim. Cevap vermek için dudaklarımı araladım. Ama o kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Ömer'e, bir saat sonra burada ol, diyemedim. İşim gereği ölümü iyi tanırdım ben. Kokusu ciğerlerime işlemiş, sessizliği kulaklarıma kazınmıştı. O sessizliği işitirken sessizce, "Anne," diye mırıldandığımın farkında değildim.

Ömer, "Eyşan," diye sesleniyordu ama onu da duymuyordum. Hiçbir şey duymuyordum çünkü asıl duymak istediğim ses yoktu. Annemin aldığı soluklar tükenmiş ve dünya üzerinden silinmişti. Bu gerçek kabul etmeyeceğim kadar ağırdı. Telefon gevşeyen parmaklarımın arasından düşüp pat diye bir ses çıkardı. Titreyen dizlerimle öylece birkaç dakika dikildim. Beynim hareket etmemi söylüyordu ama yapamıyordum. Uzuvlarım kilitlemişti. Sık sık aldığım nefesler odada yankılanırken anneme doğru ilerlemek için tüm gücümü kullandım. Kaşlarım çatılırken bakışlarım annemin solgun, beyaz tenine kilitlendi.

Korkuyla, "Anne?" diye seslendim.

Yanıt gelmedi.

"Anne, uyansana," diye tekrar seslendim.

Yanıt yine gelmedi.

Annemin yatağının önünde dururken bir adım daha attım ama sol ayağım sağ ayağıma takıldı ve dizlerim daha fazla bedenimi taşıyamadı. Sertçe, gücü çekilen dermansız dizlerimin üstüne düştüm. Kalbimin bağları tıpkı dizlerim gibi çözülmüştü ama onu ayakta tutan herhangi bir şey yoktu. Bu yüzden kalbim ufak parçalara ayrıldı. Şokla irileşmiş gözlerim, annemin damarları belirginleşmiş eline kaydı. Yüzümün hemen önünde duran eli, cansız bir şekilde yatağın kenarından sarkıyordu.

Boğuk bir sesle, "Anne, hadi uyan," dedim.

Elimi kaldırdım, ellerim titriyordu. Hayatımda ilk defa ellerim böyle titriyordu. Yavaşça elini tuttum. Buz gibiydi. Eli öyle soğuktu ki, bir top karı çıplak elle avuçluyormuşum gibiydi. Kalbim dondu, tıpkı elleri gibi buz kesti. Annemin elleri hep soğuk olurdu, bu yüzden alışkın olmalıydım. Şimdi ölü gibi soğuk olsa da elleri hep soğuktu zaten. Soğuk elini yavaşça dudaklarıma yasladım. Birkaç öpücük kondururken nefesimle ısınır diye umuyordum.

"Anne, gece üstünü açık mı unuttun? Niye bu kadar soğuk ellerin?" diye sızlandım. Ellerimize kayan bakışlarım tekrar yüzüne kaydı. Burnumu çekerken, "Hadi uyan," dedim.

Cevap yoktu. Odada benim nefes alışverişimin çıkardığı sesten başka hiçbir ses yoktu. Annemin çiçek kokan odasında, ölüm sessizliği vardı... Ölüm kokusu vardı... Ölüm vardı... Ölüm çok zalimdi!

"Anne, hadi açsana gözlerini."

Niye cevap vermiyordu bana?

Elimi yüzüne yerleştirdim. Çok soğuktu, irkildim. Teni o kadar beyaz ve solgundu ki, ölü gibiydi...

Ölü... Ölüm... Annem...

Bu kelimeler, zihnimde defalarca yankılandı. Bir anlam veremedim... Ben kendi zihnimden geçen kelimelere bir anlam veremedim.

Sadece anneme baktım. Dudakları mosmordu. Yüzümü buruşturdum, annemin solgun tenine yakışmamıştı. Artık mordan nefret ediyordum. O anda anneme yakışmayan her şeyden nefret ettim. En çok da ölümden...

Nefes alamadığımı hissederken amansız bir ateş göğüs kafesime sokuldu. İçimde bir yangın başladı. Göğsümü usul usul yakan, acımasızca yıkan, paramparça eden bir yangındı ve alevleri buzdan yapılmıştı. Benim içimdeki buzlar, benzin gibi alevlenmişti.

Yutkunurken bakışlarım saçlarına kaydı. Elini sıkıca tutarken diğer elimi saçlarına çıkardım. İpek gibi yumuşak olan saçlarındaki beyaz tutamları yavaşça okşadım. Gözyaşlarım o kadar çoğalmıştı ki bulanık görüyordum. Artık her yer pusluydu. Yüzümü saçlarına gömüp derin bir nefes aldım. Annemin kokusunu içime çektim. Ama kokusu annem gibi taze çiçek kokmuyordu. Solmuştu, çiçekler ezilip solmuştu. Aldığım nefesler ciğerlerime saplanırken, "Anne," diye yakardım. "Açsana gözlerini, Allah aşkına aç gözlerini." Bedenim sarsılırken, "Anne lütfen," diye ağladım. "Aç gözlerini, yalvarırım." Avucumdaki soğuk elini saçlarıma götürdüm. "Saçlarımı okşa yine, lütfen n'olur."

Eli yavaşça yana doğru düştüğüne buz kestim. Buz gibiydi... Her geçen saniye daha da soğuyordu. Ölü teni gibi... Geri çekilip saçlarının uçlarını avuçladım. Saçlarındaki beyaz tutamlara uzun uzun baktım. "Saçlarındaki yıldızlar çoğalmış, onlar mı aldı seni benden?" Saçını yavaşça okşadım. Gözlerim tekrar güzel yüzüne kaydı. Boştaki elimi yüzüne yerleştirdim. Titrek bir sesle, "Ben soğuğu sevmem, sen niye soğuksun bu kadar?" diye yakarırken eğilip kapalı göz kapaklarını öptüm. Kaşını öptüm, alnını öptüm, pamuk gibi yumuşak olan yanaklarını öptüm. "Yapma, ne olur anne." Gözyaşlarım avuçlarımın içinde tuttuğum saçlarına damladı.

Cevap yine gelmedi. Hıçkırıklarım artarken, "Anne!" diye bağırdım. Kollarımı annemin cesedine doladım. Annem gitmişti... Annem beni bırakmıştı. O, yoktu artık. Sadece cesedi kalmıştı bana. Kollarımın zayıflığına inat sıkıca sarıldım. Yüzümü saçlarına gömüp bağıra bağıra ağladım. Bu acı başkaydı. Bu acının tarifi yoktu. Kelimelerimin anlatmakta yetersiz kaldığı bu kör acı soluk boruma dolanmış, beni dibe çekiyordu. Biri sanki nefesimi çalmıştı benden. Kalbimi yerinden söküp almıştı. Acı, iz bırakan bir is gibi hücrelerime sindi. Cesedine sarılmış hıçkıra hıçkıra ağlarken içeriden gelen sesleri işitiyor ama algılayamıyordum. Birileri evimize girdi. Ben annemin cesedine

daha sıkı sarıldım. Soğukluğu tenime işlerken onu göğsüme bastırdım. Soğuktan bir kez daha nefret ederken buz kesen tenini ısıtmak istedim. Ölüm bir halat gibi her yanımı sarmıştı. Beni kollarımda annemle beraber kendisine hapsetti. Dünyam öyle büyük bir karanlığa boğuldu ki, şehrimin dört bir yanı ölüm kokuyordu artık. Kaderime kış çalınıyor, annemin ölü bedeni kollarımın arasında öylece duruyordu. Ölü gibi... Ölüm, ölüm... Zihnimde yankılanan kelimelerin ruhuma attırdığı çığlıklar, uğursuz bir senfoninin ilk notalarıydı. Bu çığlığın bir kokusu olsa, kan olurdu. Zihinde acı bir his bırakıyordu.

Ben acı çekiyordum ve annem sadece duruyordu. Canından can giderdi ben üzülünce, şimdi canımdan canım gidiyor, annem hareketsizce durmaya devam ediyordu. İçim sökülüyor, içim parçalanıyor, içim paramparça oluyordu ve ben sadece ağlıyordum. Sanki biri canımı alıyor gibi ağlıyordum. Annem benim ışığımdı ama şimdi ölmüştü, içimdeki ışık patlayıp parçalandı. Parçaları her yanıma saplandığında kör bir karanlıkta kaldım. Dört yanım kıştı. Bir an durup başımı çaresiz bir umutla göğsüne yasladım. Kalbinin düzensiz ritmini duymak için nefes dahi almadım. Ama kalbi atmadı. Göğsü aldığı nefeslerden ötürü havalanmadı. Sanki başımı bir heykelin göğsüne yaslamış gibiydim. Hiçbir tepki yoktu.

Annem yaşadığım tüm acılardan beni kollardı ama artık yoktu. Kim kollayacaktı beni? Kim saracaktı içimde açılan bu büyük yarayı? Kolum kanadımdı annem benim, şimdi o kanatlar kökünden kör bir bıçakla koparılmıştı. Duramazdım, annemsiz ayakta duramazdım. Babam daha küçükken beni kimsesiz bırakmıştı, şimdi tek dayanağım da gitmişti.

Bir dağ yıkılmıştı üstüme, annem dağımdı. Annem kalbime yıkılmıştı. Hıçkırıklarım artarken birinin bana sarıldığını hissediyordum.

Annemin bedenine daha sıkı sarılırken, başımı cennet kokan göğsünden ayırmadım. Aynı zamanda ölümü de soluyordum teninden. Biri omzuma tutundu. Bir şeyler söylüyordu ama algılarım kapanmıştı. Tek bir gerçek vardı göğsümde çağlayan... Annem ölmüştü. Zaman beni içine çekip hapsederken, göğüs kafesimi parçalayan acı boğazımdan yukarı tırmandı. Dudaklarımın arasından firar eden çığlığım, annemin göğsünde boğuldu. Ciğerlerim yanarken bir çığlık

daha attım. Çığlığımın adı kayıptı, kaybımın adı annemdi. Taş olsa hareket ederdi, annem etmedi. Ömer başını enseme yaslayıp bana güçsüzce sarılırken 9 Şubat sabahı, kalbimde derin bir yarık açıldı. Durmadan usul usul kanayacak bir yaraydı, aldığım her nefeste, geçen her saniye benimle olacaktı.

22. BÖLÜM
KAYIP

Annemin öldüğü gün, göğsümün orta yerinde amansız bir yara belirmiş, o yara hiçbir zaman kabuk bağlayamamış ve sürekli kanamıştı. Ve biliyordum, o yarayı kaşıyan bir el vardı; o el, içimdeki öksüz kalan küçük kız çocuğuna aitti.

O günlerde yaşananlar bulanıktı, sürekli iğne ile sakinleştirildiğim için anılarım sis altındaydı. Üç günden sonra sakinleştiriciler kesilmişti ve acı, gücü eline alarak kendi hakimiyetini sürdürmüştü. Ağlama krizlerim aniden ve şiddetli oluyordu. Kolay ağlayan biri değildim ben, nadiren ağlardım. Fakat bu defa öyle çok ağlamıştım ki, ağlamadığım tüm yıllara inat gibiydi. Bazen yatağımda uzanıp sessizce, saatler boyunca ağlıyordum, bazen kendimi kaybedip hıçkırıklara boğuluyordum.

Neyi ne zaman yapacağımı dahi kestiremiyordum, her şey aniden oluyordu. Doğan ve Ömer ise her anımda yanımda oluyorlardı. Sessiz ağladığım zamanlarda Ömer yanıma uzanıp bana sarılıyordu. Tek kelime dahi etmiyordu. Aynı yerden yaralamıştı hayat bizi, aynı acıyla sınamıştı. Beni anlıyordu, bu yüzden bana ihtiyacım olan sessizliği veriyordu. Hıçkırıklara boğulduğum zamanlar ise sarılıp geçeceğini fısıldıyordu. Onun olmadığı zamanlarda Doğan bu görevi üstleniyordu. Arada Nehir de geliyordu yanıma. Verda ise günün çoğu zamanını benimle geçiriyordu. Destekleri sayesinde içimdeki mumlar birer birer sönmeye başladı. Her gün bir ateş sönüyor, bir kesik iyileşiyordu. İzleri oradaydı, acı oradaydı ama şiddeti azalıyordu.

Azalmasını istemiyordum ama azalıyordu işte. Çünkü acıya saygısı olmayan zaman, geçiyordu.

Yaşananlarla başa çıkamıyordum ama alışıyordum, iyileşiyordum. Tam iki ay geçmişti aradan, annemsiz koskoca iki ay, altmış gün. Dile kolaydı, dile çok kolaydı. Onsuz iki gün geçirdiğim olmamışken şimdi aylar geçiyordu. Göğsüm aldığım derin nefesten ötürü havalandı.

Arkamda bana sarılarak uyuyan Ömer kıpırdandı ve tişörtümün içindeki eli hafifçe yukarı kaydı. Onun yatağında uyuyorduk, bana her gece olduğu gibi sıkıca sarılıp uyumuştu. Güneşin ilk demleri odayı aydınlatırken burnunu enseme sürtünce uyandığını anladım. Derin bir nefes alırken uykunun boğuklaştırdığı sesiyle, "Günaydın," dedi.

Gözlerini görmek istiyordum, bu yüzden başımı ona doğru çevirdim. Yüzünü bana doğru çevirdi. Uykunun mahmurlaştırdığı mavi gözlerini görünce, içimde can çekişen umutlar yeşerdi. Gökyüzüm hâlâ yağışlıydı ama gözleri sayesinde bulutlar az da olsa çekildi. Bir parça mavi sundu bana.

Kısık bir sesle, "Günaydın," dedim. Gözlerim hevesle yüzünde gezindi. Siyah saçları dağılmış, alnına dökülüyordu. Sakalları ise normalde olduğundan daha uzundu, bu hâlim ona serseri bir hava katıyordu. Elimi yüzüne yerleştirip hafifçe okşadım. Avucuma batan sakalları yaşadığımı hissettiriyordu. Karnımda duran sıcak eli, sırtıma doğru kaydı. İçimde ufak kıpırtılar oluşurken, gözlerimi yaşam ile bağlantı kurmamı sağlayan adamdan ayırmadım.

Hayatımda olmasaydı eğer, yaşananlarla nasıl başa çıkardım hiç bilmiyordum.

"İyi uyudun mu?" Sorusu karşısında yanağımın iç kısmını ısırdım. Uyumamıştım. Son iki aydır üç saatten fazla uyuyamıyordum.

Onu üzmek istemediğim için, "Hıhım," dedim. Yüzünü buruştururken uzanıp dudaklarını burnuma yasladı.

"Yalancı," diye homurdandı. Hafifçe burnumu ısırırken, "Bak burnun uzadı," dedi.

Burnumu çekmeye çalışırken yavaşça güldüm. Uzun zamandır gülmediğim için sesim bir garip çıktı. Yüzümü buruştururken Ömer geri çekilip hevesle yüzüme baktı.

İçten bir şekilde, "Bu sesi çok özlemişim," dedi. Yanaklarım uzun süre sonra tekrar kızardı. Sessizliğim karşısında bakışları kırmızıya bulanan yüzüme kaydı. Boştaki elini elmacık kemiğime yerleştirip yavaşça okşadı. Kısık bir sesle, "Bunu da çok özlemişim," diye fısıldadı. Gözlerindeki parlaklık, ışığı patlayan kalbimi aydınlatıyordu. Parmaklarının tersi öyle yavaşça dokunuyordu ki tenime, kendimi bir an porselen bebek gibi hissettim. Sanki ters bir hamlesinde kırılıp parçalara ayrılacaktım. Parmakları yanağımdan aşağı doğru kaydı. Gözleri de elini takip ediyordu. Alt dudağımın altındaki benin üstünde durup hafifçe gülümsedi. Gözlerime bakarken, "Bunu seviyorum," dedi.

Sözleri kalp atışımı hızlandırdı. Sanki beni sevdiğini itiraf etmiş gibi hissettim. Oysa bunu söylememişti biliyordum ama kalbim, bazen laftan hiç anlamıyordu. Çünkü benim sevginin esiri olan zavallı kalbim, Ömer'in kalbine ve sevgisine muhtaçtı. Ben kabul etmesem de bu böyleydi. Beni de seviyor musun, diye sormayı çok istedim fakat soramadım. Dudaklarım mühür yemiş gibi sıkı sıkıya kapalıydı. Hafifçe bana doğru eğildiğinde nefesim kesildi. İki aydan sonra ilk defa bu kadar yakınlaşıyorduk. Uzun zamandır sarılmaktan öteye geçmediğimiz için garip ve heyecan vericiydi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki yerinden çıkacağından korkuyordum. Sıcak dudaklarını yavaşça dudağımın altındaki benin üstüne yerleştirdi. Gözlerim kapanırken elleri altında bir kuş gibi titriyordum.

Bir kere daha öptükten sonra, "Sen beni buldun," diye mırıldandı. Kelimeleri ruhuma dokunurken gözlerimi yavaşça araladım ve yoğun bakan fırtınalı gözlerini buldum. Konuşmamı beklemeden devam etti. "İçimde kaybettiğim beni buldun. Senden sonra ben kendimi buldum."

İtirafı karşısında derinden sarsıldım. Sözleri çok içtendi ve gözleri, gözlerinde alev alev yanan hisler vardı. İsim vermeye korkuyorum, ondan duymayana kadar da bu hislere bir isim vermeyecektim. Çünkü buna cesaret edemezdim, ona bu denli kapılmışken yanılgılarla kendimi aşağı çekemezdim.

Boğuk bir sesle, "Ömer," dedim.

Adı dudaklarımdan bir dua gibi döküldü. Derin bir nefes alırken, "Eyşan'ım," diye yanıt verdi. İçimden bir şeyler koptu gitti. Öyle güzel Eyşan'ım diyordu ki, ondan başka kimse adımı söylemesin derken buluyordum kendimi. Sağlıksız bir istekti...

Yanağındaki elimi ensesine doğru kaydırdım. "Seni bulduğum için mutluyum."

Aslında cümlem daha uzundu. Ve devamında bir ton itiraf gizliydi. Ömer'e onu sevdiğimi daha önce hiç söylememiştim ama şimdi bu itiraf dudaklarımın kıyılarında geziniyordu. Ama beni engelleyen şeyler vardı. Bu yüzden cümlemin sadece bir kısmını dile getirdim. Elleri saçlarımın arasında gezindi.

"Hiç kaybetme olur mu?" Başımla onaylayınca rahat bir nefes verdi. Ardından telefonun alarmı odada duyuldu. Ömer yüzünü buruştururken, "Toplantım var," dedi.

Uzanıp yanağını öptüm, kokusunu içime çektikten sonra, "Hadi kalkalım," dedim.

Ömer istemeyerek de olsa doğruldu. Elimden tutup kalkmamı sağladıktan sonra duş almak için odasındaki banyoya ilerledi. Ben de salona geçip gece burada kalan Doğan'a baktım. Son iki aydır sürekli dip dibeydik, beni bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu. Yanına gidince uzun bedeniyle iki büklüm olmuş şekilde uyuduğunu gördüm. Yüzümü buruştururken kanepenin önündeki masaya oturup, "Doğan," diye seslendim. İşe gecikmemesi için uyanması gerekiyordu. Fakat seslenmeme rağmen bana mısın demedi. Hafifçe gülümserken daha yüksek sesle seslendim. Yine işe yaramadı. Aslında günlerdir o da benimle uykusuz kalmıştı. Bu yüzden bedeni daha fazla dayanamıyor olmalıydı. Kalbim acıyla sıkıştı. Bu süreç benim kadar Doğan'a da zor gelmişti. Her anımda yanımda olmakla kalmış, benim için güçlü ve ayakta durmaya çalışmıştı. Gözlerime yaşlar doldu. Annem onun da annesiydi ve Doğan, bir kez daha annesini kaybetmişti. Elimi uzatıp saçlarını yavaşça okşadım. Doğan hiç olmayan kardeşim gibiydi. Düştüğümde benimle birlikte düşüp elimden tutarak kaldırıyordu. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

Gözleri yavaşça açılınca boştaki elimle yüzümdeki yaşları hızlıca sildim. Ağladığımı görürse üzülürdü ve ben daha fazla üzülmesini istemiyordum.

"Uyansana tembel şey," diye söylendim. Ağladığımı gördüğü için gözleri tam açıldı. Elimi geri çekerken, "Bak işe geç kalacaksın," diye uyardım.

Doğan kötü olmama rağmen konuyu değiştirmek istediğimi anladı ve buna ayak uydurdu. Esnerken, "Gece geç uyudum ya," diye homurdandı. Ardından doğrulurken yüzünü buruştu. Yüksek sesle bir küfür savurup, "Her yanım tutulmuş," diye sızlandı.

Dudaklarımı büzdüm. "Bu boyla kanepede yatmak pek mantıklı değil," dediğimde belini tutup doğrulmaya çalışıyordu.

"Televizyon izlerken uyuyakalmışım."

Ayağa kalkınca yanıma gelip kolunu omzuma attı. Başımı göğsüne yasladığımda, "Mezarlığa gidelim mi?" diye sordum. Bedeni anında gerildi. Doğan eskiden mezarlığa gidemiyordu fakat annem öldükten sonra beni yalnız bırakmamak için benimle geliyordu.

"Olur, gideriz."

Hafifçe gülümsedim, başımı kaldırıp yüzüne baktım. "İyi ki varsın," dedim. Elini saçlarıma yerleştirip saçlarımı dağıttı.

"Bence de iyi ki varım, bensiz dünyayı düşünsene ne kadar sıkıcı olurdu."

Muzip bir sesle söylediği sözleri, "Kesinlikle," diye onaylarken birlikte mutfağa ilerledik. Doğan mutfaktaki sandalyeye çökerken ben de dolaptan kahvaltılık gevrek kutusunu çıkardım. Şirin mutfağa girince eğilip onu kucağıma aldım. Başını okşadım. "Güzel kızım acıkmış mı?" dediğimde yüzünü elime sürttü. Onun için de mama çıkarıp sandalyeye oturdum. Doğan kahvaltı yapmazdı, benim de pek iştahım olmadığı için bu gevrekleri yiyordum. Ömer için de bir tabak çıkardığım sırada siyah takım elbisesi giyilmiş, sakalı kısaltılmış bir şekilde yanımıza geldi. Onu gördüğümde nefesim bir an kesildi. Çok yakışıklı ve ulaşılmaz görülüyordu. Bakışlarımı fark edince bana göz kırptı, anlaşılan üstümdeki etkisini anlamıştı.

Elimdeki kutuyu gösterdim. "Sen de yer misin?"

Başını iki yana doğru salladı. "Maalesef güzelim, hemen çıkmam gerekiyor." Yanıma gelip başıma bir öpücük kondurdu.

"Of, sabah sabah bu sevgi gösterileriniz yüzünden şeker komasına gireceğim," diye söylendi Doğan.

Ömer ona bakmadan, "Kıskanma," dedi.

"Ne kıskanacağım be sizi, sevgi pıtırcıkları," dediğinde Ömer güldü.

"Tamam, inandık biz."

Bu hâllerine gülmeden edemedim. Son zamanları sürekli yan yana geçirdiğimiz için Ömer ile Doğan yakın arkadaş olmuşlardı. Bu durum inanılmaz derecede hoşuma gidiyordu.

"Bugün için planların neler?"

Sırtımı tezgâha yaslayıp Ömer'e baktım. İçime çöken hüzün yüzünden kısık bir sesle cevap verdim. "Doğan ile beraber annemi görmeye gideceğiz."

Ömer başını hafifçe eğdi. "Benim de gelmemi ister misin?"

Sorusunda ciddi olduğunu bilmek içimi allak bullak ediyordu. En kötü anlarımı sürekli sırtlanıyor, sırtımdaki acı yükünü hafifletiyordu. Ona sahip olduğum için şanslıydım. Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı iki yana doğru salladım. "İyiyim." Gözleri tereddütlü bakıyordu. İyi olmadığımı anladığı an, her şeyi bırakıp benim yanımda olacağını biliyordum. Bu yüzden, "Hem Doğan da yanımda olacak," dediğimde, "Emin misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Git artık, toplantıya gecikmeni istemiyorum." Yüzündeki ikilem varlığını koruyordu. Gitmek istemiyordu, bu yüzden biraz daha ısrar ettim. En sonunda istemeyerek de olsa gitti.

Doğan da muzip bir sesle, "Aman da aman, birbirlerinden de ayrılamazlarmış," diyerek alay etmeye başladı.

"Saçmalama Doğan," diye kızmam boşunaydı.

"Yalan mı çelimsiz, yakmışsınız abayı siz."

Ve Doğan evden çıkana kadar bir an olsun ara vermeden sözlerine devam etti. Fakat arabası mezarlığın önünde durduğunda sözleri bıçak gibi kesildi. Şimdi solmuş teniyle mezarlığa bakarken tek kelime

etmiyordu. İkimiz de suspus olmuş, kayıplarımızın acısıyla yüzleşiyorduk. Arabadan ilk ben indim. Nisan ayının başlarında olduğumuz için hava tam ısınmamıştı ve yağışlar ara ara devam ediyordu. Dün gece yağmur yağdığı için toprak nemliydi. Kayıplarımızı bağrına basan toprağın güzel kokusunu içime çektim. Dolan gözlerimi kırpıştırırken Doğan arabadan inip yanıma geldi.

"Burada yatıyorlar ama aslında yoklar, bu çok acımasızca."

Kuru bir sesle söylediği sözler üzerine başımı ona doğru çevirdim. "Geriye cesetlerini gizleyen bir avuç toprak kaldı."

Dudaklarında acı bir gülümseme oluştu.

"Acıyla kirlenen hatıraları unutma."

Ardından bana sırtını dönüp en büyük korkusu olan mezarlığa doğru yürümeye başladı. Ağırlaşan adımlarımla onu takip ettim. Annemin mezar taşını okuyunca boğazımdaki düğüm büyüdü, büyüdü, büyüdü... Ne nefes alabildim ne de konuşabildim. Sadece durup yaşlı gözlerimle adını ve öldüğü tarihi defalarca okudum.

Nurgül Karalı

D. 24.08.1971

Ö. 09.02.2019

Ruhuna Fatiha

Alışamıyordum, annemin adını soğuk bir mezar taşında okumaya alışamıyordum.

Mezarının başında yavaşça yere çöktüm. Annemin mezarının etrafında papatyalar yeşermişti. Gözlerimden akan yaşlarla beraber gülümsedim.

"Annem papatyaları çok severdi," diye fısıldayıp toprağını okşadım. Daha günler önce elini okşuyordum, şimdi ise papatya kokusu sinen toprağını... Bu gerçek beni derinden sarstı. Dudaklarımı birbirine bastırıp hıçkırığımı zapt ettim. "Özledim," diye fısıldadım. Başımı buz gibi olan mezar taşına yasladım. İliklerime kadar üşüdüm. "Çok özledim."

Doğan gelip yanı başımda diz çöktü. Durup kederli yüzüne baktım. Doğan'ın gözlerinde bastırılmış sitemler vardı.

"Anneme kızgın mısın?" diye sordum.

İçli bir nefes aldı. "Ona kızgın değilim, olamam da zaten. Sadece," deyip kısa bir an sustu. "Sadece bizi hiç bırakmaz sanıyordum." Sözleri ağır bir taş gibi içime oturdu. "Hem ben zaten bir kez annemi kaybetmiştim, bir kez daha kaybetmem diyordum." Bu sözleri söyleyen yirmi altı yaşındaki adam değildi. Yıllar önce yetim kalan o genç çocuktu. Uzanıp elini tuttum. Bakışlarını bana çevirdi, gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. "Yine geçecek değil mi?"

Çocuksu bir saflık vardı sorusunda. Omuz silkerken gözyaşlarım yüzünden yüzünü bulanık görüyordum. Omuz silktim. "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Başını öne doğru eğdi. İkimiz de sessizliğe gömüldük. Ölüm hiç sönmeyen ateşten bir toptu. O ateş içimize düşmüş, dört bir yanımızda geziniyordu. Sönmezdi, durmazdı, geçmezdi. Bunu biliyorduk ama insanoğlu, onu kandıran yalanlar varken gerçekleri sevmezdi. Biz de gerçeğe sırtımızı çevirip yalana sığındık. Bu acının geçmeyeceğini bilsek de kalbimizi geçecek diye inandırdık.

Zaman ağır ağır geçti, zaman hep geçiyor zaten. Yağmur çiselemeye başladı, hava soğuyordu. Acaba annem üşür müydü? Bu soru zihnime paslı bir çivi gibi çakıldı. Gözyaşlarım hızlanırken mezar taşına sokuldum.

"Gidelim mi?"

Cevap vermedim veremedim. Doğan doğrulup beni kollarının arasına aldı. Dudaklarımı soğuk mermere yaslayıp öptükten sonra, "Hoşça kal annem," diye fısıldadım. Doğan beni göğsüne yaslayıp ağır adımlarla arabaya doğru yürüdü. Göğsüne sığınıp usul usul ağladım. Beni yolcu koltuğuna yerleştirip kemerimi taktı. Ardından kendi yerine geçmeden önce yüzündeki yaşları sildi. Koltuğa iyice yaslanıp gözlerimi yumdum.

Canım acıyordu, ben daha önce kimseyi böyle özlememiştim. Babamı bile... Doğan sessizce arabayı çalıştırıp mezarlıktan uzaklaştı.

İçimdeki acı kavlarken elimi göğsüme bastırdım. Sanki parmak uçlarım acıma dokunuyordu. Dokunuyordu ama iyileştirmiyordu.

"Bana gidelim mi?"

Uzun bir süre sonunda konuşan Doğan'ın sesini duyunca gözlerimi açtım. "Aslında eve gitmem lazım."

Doğan bana döndü. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Ama gitmem gerekiyor."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Annem öldüğünden beri evimde tek kalamıyordum. Hatta evimde neredeyse hiç kalmıyordum. Genelde Ömer'in evinde bazen de Doğan ile kalıyordum. Annem olmadan o evde tek kalma fikri... içimi ürpertiyordu.

Yumuşak bir sesle, "Eşyalarımı almalıyım," dedim.

Doğan yola dönerken, "O zaman eşyalarını alırken seni beklerim," dedi.

"Hayır, sen işe git, ben tek başıma halledebilirim."

Başta itiraz etse de babası arayınca istemeyerek de olsa kabullendi. Araba evin önünde durduğunda bana döndü. "Emin misin? Bekleyebilirim."

Gözlerimi devirdim. "İyiyim ya ben, git hadi."

Arabadan inip ona el salladım. Doğan uzaklaşınca derin bir nefes alıp apartmana girdim. Derin derin nefesler alırken asansöre binip dairemizin bulunduğu kata bastım. Asansörden inene kadar iyi olduğumu fısıldayıp durdum. Kapıda durana kadar bu yalanıma bir miktar inanmıştım aslında. Fakat zile bastığım zaman gerçekler başımdan aşağı bir koca soğuk su döküldü. Kapıyı açacak bir annem yoktu artık! Bu gerçek bir yumruk gibi kalbime indi. Nefes almaya çalışırken dolan gözlerimi kırpıştırıp çantamdaki anahtarı çıkardım. Buz kesen ellerimle kilidi çevirdiğimde her an yığılıp bir yerde kalacak gibi hissediyordum. Kapı açılınca anahtarı çıkarıp avucumun içine sakladım.

Kapıyı yavaşça kapatıp evin içine baktım. Her şey aynıydı ama işin aslında hiçbir şey aynı değildi. Bu gerçeğin ruhuma attığı derin

çentiğin acısını tüm kemiklerimde hissettim. Yavaşça yutkunup evin içinde gezinmeye çalıştım ama yapamadım. Bu evin yaşam kaynağı olmadan hiçbir şey olmamış gibi gezemedim. Odasının beyaz kapısına dakikalarca baksam da kolunu indirip odasına giremedim. Bu kadar güçlü değildim. Nefes nefese kalmış bir şekilde geriye doğru adım atıp odaya sırtımı çevirdim. Yapamazdım, annemsiz o odaya gidemezdim. Sırtımı çevirip odadan uzaklaşıp kendimi salona atarken, annemle beraber son kez uzandığım kanepeye uzandım. Cenin pozisyonu alırken gözlerimi sıkıca yumdum. Kalbimdeki özlem beni usul usul yakarken annemin yanı başımda olduğunu hayal ettim. Ellerinin saçlarımda gezindiğini, güzel sesiyle bana bir şeyler anlattığını düşledim. En tatlı yalanlarla zehirledim kalbimi. Uyandığımda üstümü örtecek bir annemin olmayacağı gerçeğine kulaklarımı kapatıp her şeyden soyutlandım. Zaman bir kez daha geçerken gözümden akan yaşlarla annemli düşlere daldım.

Aniden gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu anlayamayacak kadar kafam karışıktı. Gözlerimi kırpıştırırken evimde olduğumu anladım. Bakışlarım kararmaya başlayan evin içinde korkuyla gezindi. Yattığım yerden doğrulurken evdeki yoğun sessizlik beni boğmaya başladı. Her yer fazla karanlık ve sessizdi. Buna dayanamıyordum. Bu yüzde sehpanın üstündeki kumandaya uzanıp televizyonu açtım. Odanın içinde sesler yankılanırken yüzümü sıvazlayıp sakinleşmek için derin nefesler aldım. Evden derhal çıkmak istiyordum. Eşyalarımı almak için doğrulduğum sırada bakışlarım televizyona kaydı. Kadın cinayeti ile ilgili bir haberdi. Televizyonun sesini açıp izlerken gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Ülkenin en derin yarasına bir kez daha parmak basılmıştı. Haberi izlerken ruh hâlim daha da kötüleşti. Kendime gelmeye çalışırken bir sonraki haber başladı. Ünlü bir milletvekilinin sosyetik kızı ile ilgili bir haberdi.

Kızın adının İnci olması dikkatimi çekti ilk başta. Spiker, kızın nişanı ile ilgili bir şeyler söylerken ekranda Ömer'in arkadaşı olan İnci'nin fotoğrafları belirdi. Kaşlarım çatılırken ekranda yeni bir görün-

tü gösterildi. Kadın bir spiker, yemekten çıkan milletvekiline sorular soruyordu.

"Kızınız İnci Hanım'ın nişanı attığı konuşuluyor, doğru mu bu Levent Bey?"

Esmer, uzun boylu bir adamdı. Kırlaşmaya başlayan saçları düzgün bir şekilde taranmış, profesyonel görünüşünü tamamlamıştı. Sahte bir gülümsemeyle başını iki yana doğru salladı.

"Yalan haber bunlar. Kızım ve nişanlısı gayet mutlular. Yakında evlilik haberleri ile gündemde olacaklardır."

Buraya kadar hiçbir sorun yoktu. Her şey gayet normaldi. Asıl sorun İnci ve Ömer'in yan yana çekilmiş fotoğrafları ekranı kaplayınca başladı. Bu işin içinde bir yanlışlık olduğunu ilk o an fark ettim. Kaşlarım iyice çatılırken yavaşça ayağa kalktım. Spiker, aylar önce nişanlanan çifti tanıtırken ekranda yeni bir fotoğraf belirdi. Bu defa Ömer ve İnci, yan yana durmuş yüzlerindeki gülümseme ile nişan yüzüklerini takan milletvekiline bakıyordu.

Ömer neden yüzük takıyordu? Ömer'in bu karede ne işi vardı? Gördüklerimi algılayamıyordum, zihnim bunu reddediyordu. Spiker ise defalarca anlamak istemediğim durumu özetledi.

"Ünlü sosyetik güzel İnci Selin Akkor'un, nişanlısı Asaf Karaman'dan ayrıldığı ile ilgili söylenen sözlerin yalan olduğu anlaşıldı."

Asaf Karaman... Bu yabancı isim soluk boruma saplandı. Nefeslerim ciğerlerime kavuşmuyordu. Gözlerim ekrana kilitlenmiş, Ömer ile ilk defa tanıştığımız nişandaki görüntüleri izlerken titreyen dizlerim beni daha fazla ayakta tutamadı. Yavaşça yere çöktüm. Bu hayatın beni kaçıncı yere çöktürüşüydü? Titreyen ellerim boğazıma sarıldı. Benim Ömer'im, başkasının nişanlısıydı, başkasının Asaf'ıydı! Bilinçsizce ayağa kalkarken göğsüm sık sık aldığım nefeslerden ötürü körük gibi inip kalkıyordu. Başımı ellerimin arasına aldığım sırada haber devam ediyordu. Ömer ile İnci'nin farklı ve yakın fotoğrafları ekranda dönüyordu.

Saçlarımı sertçe avuçlarken, "Hayır, yanlış görüyorum," diye inledim. Saçlarımı kökünden çekerken, "Hayır hayır, olmaz. Olamaz!"

diye bağırdım. Saçlarımı öyle sert çektim ki, saç diplerim acıdı ama umursamadım. Saçlarıma asılmaya devam ettim, nefes alamıyordum.

Etraf kararıyordu. Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken, "Yanlış görüyorum, yanlış görüyorum," diye art arda tekrarladım. Beynimden vurulmuş gibiydim. Sanki birkaç saniye içinde aklımı tamamen yitirmiştim. Sanki biri, sivri bir hançeri sırtıma saplamıştı. Hançerin ucu ise kalp damarıma kadar delmişti beni. Odanın içinde bilinçsizce tur atarken sadece, "Hayır," diyordum. Doğru olamazdı. Ömer... O nişanlı olamazdı. Sırrı bu olamazdı.

"Hayır!" diye çığlık attım. Masadaki kumandayı alıp hızla televizyona fırlattım. Ardından tekrar yere çöktüm, bu defa daha sertti. Başım önüme doğru düşerken bir kez daha, "Hayır," diye haykırdım, ardından hıçkırıklara boğuldum. Canım sökülüyormuş gibi, içim çıkıyormuş gibi ağladım.

Dünyam bir kez daha geri dönülmez bir şekilde başıma yıkıldı.

23. BÖLÜM
YABANCI

Yağmuru sevmezdim ben ve bu gece yağmur yağıyordu. Yağmur taneleri soğuktu. Gözümden akan yaşlar ise içimdeki soğukluğa inat sıcacıktı, buz tutan tenimden usulca akıyordu. Donuk bakan gözlerimle, soğuk caddede sarsak adımlarımla yürümeye devam ettim. İçim buz tutmuştu, bu yüzden galiba dışarının soğuğunu hissedemiyordum. Kalp soğukluğu, ten üşümesinden daha keskinmiş, bu akşam net bir şekilde öğrenmiştim. Dudaklarımda kırık bir gülümseme oluştu. Bu gece öyle çok şey öğrenmiştim ki aklım tutulmuştu. Kalbim üşüyordu, iliklerime kadar donuyordum. Dudaklarımdaki mırıltı ise devam ediyordu.

Kaybettim... Bu kelime, göğsüme pençelerini geçirmişti. Sesli söylemeye korkuyordum fakat susamıyordum da. İki dudağımın arasına esir etmiş sürekli mırıldanıyordum. Elimi göğsüme yerleştirdim. Tırnaklarım tenimin içine geçti, oradaki izleri silmek istiyordum. Göğsüme kazınan hisleri söküp atmak istiyordum. Tırnaklarım tenimde çizikler bırakırken durdum ve başımı geriye atarak evine baktım. Kalabalığı sevmezdi Ömer. Bu yüzden apartman dairesinde yaşamak yerine tek katlı, lüks bir evde yaşıyordu. Bu evin eşyalarını beraber alıp yerleştirmiştik. İkimizin anılarına ev sahipliği yapan eve doğru yürüdüğümde attığım her adım, anılarımıza denk geliyordu. Bizi biz yapan anıların üstüne basıp geçerek, en çok da kalbimi ezerek ona doğru yürüdüm. Cebimdeki anahtarı donuk hareketlerle çıkarttığımda ellerim titriyordu. Benim ellerim, sadece annem öldüğünde titremişti.

Bu gece de biri ölüyor...

Zihnimde yankılanan ses üzerine sertçe yutkundum. Ardından kapıyı açıp içeri girdim. Dizlerim de tıpkı buz kesen ellerim gibi titriyordu.

"Eyşan?"

Gözlerimi kısa bir an için yumdum. Sesi içimdeki boşluğu büyütürken, kalbimdeki soğukluğu arttırdı. Boğazıma dizilen kelimeler nefes boşluğumu yaktığı için konuşamadım. Sadece yürüdüm. Beni karşılamaya geleceği için ayaktaydı. Başımı kaldırıp soğuk bir ifadeyle yüzüne baktım. Beni gördüğü zaman yüzünde oluşan ufak gülümsemeyle bakıyordu. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Kimsesiz kalmıştım ben, Ömer'in gözleri benim kimim kimsem olmuştu. Ama şimdi gözlerine bakınca Ömer'in sırtladığı yalnızlığım büyümüştü. Gözlerimdeki yabancılığı görünce dudaklarındaki gülümseme silindi. Ömer beni iyi tanırdı, benim aksime... *Ben onu hiç tanımıyormuşum.* Bu gece öğrendiğim şeylerden biriydi bu. Acımı gören gözlerindeki ışık söndü. Bana doğru bir adım attığı sırada endişeli bir sesle, "Eyşan'ım?" dedi.

Eyşan'ım...

Kelimeleri ne güzel sahiplenmişti beni. Onundum değil mi ben? Benimdi değil mi o? Ömer'in sırtındaki ağırlık üstüme yıkıldı. Dişlerimi birbirine kenetledim. "Neden?" Boğuk çıkan sesimi duyunca kaşları çatıldı, yüzündeki aşk parçalandı. Gözlerimden akan yaşlar hızlandı. Kelimeler dilimi yakarken içimdeki boşluk, beni ağır ağır yuttu. "Bana bunu neden yaptın?"

Sesimdeki sitemi duyunca acı dolu bir yüz ifadesiyle, "Ben," dedi. Ben, dedi ve sustu.

Dudaklarımda sessiz bir şekilde dönen kelimeleri zapt edemediğim için esaretine son verdim.

"Ben, sende kendimi kaybettim. Seni buldum ama kendimi kaybettim."

Dudakları aralandı fakat konuşamadı. Beni kendinden iyi tanıyan adam, sözlerimi anladı. Gözlerimin önünde bildiğim her şey birer birer silinirken, onu ve kendimi kaybettim. O artık bir yabancıydı.

Göğsümde bir yabancının izleri, zihnimde bir yalancının hatıraları vardı. Konuşmak için dudaklarını araladığı sırada bakışlarımı solan yüzünden çekip televizyona çevirdim. Yaklaşık bir saat önce başka bir kanaldan izlediğim haber tekrar önümdeydi. Dudaklarımdaki acı kıvrılmayı gören Ömer, bakışlarını televizyona doğru çevirdi. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama omuzları gerilmişti. Keskin bir nefes alırken başı önüne doğru düştü. Birkaç saniye boyunca sadece televizyonun sesi duyuldu. Başını yerden kaldırınca gözlerinde ilk defa gördüğüm mahcup bakışla bana baktı. Bakışlarındaki korku, soluğuma saplandı. Bana doğru bir adım atarken, "Ne olursa olsun, ilk önce beni dinleyeceğine dair söz vermiştin," dedi.

Geriye doğru bir adım atarken başımı iki yana doğru salladım. Gözümden akan yaşlarla, gerildiğim zaman hep yaptığım gibi saçımı kulağımın arkasına iteledim. Gözleri saçıma kaydı. Bu defa saçıma dokunamadı. Bitişimizin ilk adımı atıldı.

"Ben Ömer'e söz vermiştim, sana değil. Ben..." Durdum. Kelimeler kezzap gibiydi ve ben onları dudaklarımın arasında tutuyordum. Sertçe yutkundum. Boğazımdaki ateş gibi yanan düğüm büyüdü.

"Bu gece Ömer'i kaybettim, Asaf."

Gerçek adı dudaklarımdan döküldüğü sırada ikimiz de irkildik. Ömer ya da Asaf, dudaklarını birbirine sertçe bastırdı. Dudakları teni gibi bembeyaz kesilmişti. O sırada kedimiz Şirin, koltuktan masaya atladı. Ayağı Ömer'in benim için aldığı çiçek fanusuna çarptı. Solmayan canlı bir gül vardı içinde. Kalbimi çaldığı zamanlarda vermişti. Kalbimin telafisini bu gülle yapmıştı. Gül fanusu yere düştüğü an cam paramparça oldu. Kalbim avuçları arasında dağıldı. Sessizce hıçkırdım, bize dair hiçbir şey kalmadığının kanıtını izlerken göğüs kafesim parçalanıyordu. Beyaz kedi, ayaklarıma dolandıktan sonra odadan çıkıp gitti. Yere düşecek gibi hissediyordum. Dizlerim bedenimi taşıyamıyordu. Güvendiğim tek adamdı o, şimdi ona dair duyduğum inancı yitirirken dik durmaya devam ettim.

"Eyşan."

Alt dudağımı sertçe ısırdım. Ardından gözlerimi kanlanan gözlerinden çekip arkamı döndüm. Bacaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki,

kurşun gibiydi. Gücümü toplamaya çalışırken varlığını sırtımda hissettim. Sıcak nefesi enseme çarparken, "Gitme," diye yakardı. Alnını ensemin üstüne yerleştirip güçlü kollarını sıkıca bedenime doladı.

"Lütfen gitme," diye yalvardı.

Sesindeki çaresizlik acımın üstüne eklendi. Yalanlar bizi katlederken göğsümde gizlediğim Ömer'i alıp bana yabancı olan Asaf'a, kalbimin sırtını döndüm.

Keskin bir sesle, "Bırak," dedim.

"Bırakmam, bırakamam."

Benim aksime onun sesi titrek ve güçsüzdü. Ki Ömer, hiçbir zaman karşımda güçsüz olmamıştı. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluştu. Yalanlar, Ömer'in gücünü emip tüketmişti anlaşılan.

"Bırak dedim."

Kısık bir sesle, "Söz vermiştin," dedi.

Haklıydı, ne gizlediğini bilmeden söz vermiştim. Benden bir şeyler gizlediğini bile bile nasıl da aptal gibi inanmıştım ona! Ben kendi ellerimle hazırlamıştım sonumu, bile bile yapmıştım. Gözlerimdeki yaşlar usulca akarken kollarının arasında yavaşça yere çöktüm.

Ömer her şeyi mahvetmiş, ben ise bu sonu hak etmiştim. Ömer de benimle beraber yere çöktü. "Söz vermiştin, dinleyecektin."

Niye sesinde acı vardı? Bu kadar yalandan sonra sesi niye böyle acı çıkıyordu? İkimiz yerde dururken kolları arasında ağladım. Bana bunu neden yapıyordu? Tüm yalanlar ortaya çıkmış, her şey bitmişti işte. Aptal Eyşan, nihayet her şeyi öğrenmişken niye devam ediyordu? İçimdeki acı yerini kör bir öfkeye bıraktı. Tahammül edemiyordum, Ömer'in dokunuşlarına katlanamıyordum. Ellerimi ellerinin üstüne yerleştirdim. Tırnaklarımı eline geçirdiğimde, teninden buz gibi bir elektrik kalbime akın etti. Ömer de artık beni ısıtmıyordu, o da artık soğuktu. Ellerini tutup birbirinden ayırdım.

İğrenir gibi, "Dokunma bana," dedim.

Ömer omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çevirdi. "Bana bak," dedi. Gözlerine nefretle baktım, bildiğim her şey parçalandı. Artık gözleri bile yabancıydı. O artık aynı kişi değildi, artık benim

değildi. Ömer elimden sessizliğimi, huzurumu almıştı. Gözleri artık yalandı. Mavi yalandı. Gözlerine daha fazla bakamadığım için bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. "Sözünü tut," dedi.

Başımı iki yana doğru salladım. "Ben anlatacağın şeyin bu olduğunu bilmeden söz verdim," diye çıkıştım.

"Eyşan," dediği zaman elimi kaldırıp onu susturdum.

"Ben ailenle ilgili bir sorun var sanmıştım," derken alayla güldüm. Ne kadar safmışım meğerse? "Ben," dediğim sırada gülüşüme acı bir hıçkırık karıştı. Ömer çenemi tutup yüzüme havaya kaldırdı. "Ne bileyim Ömer, belki sevmiyordun beni."

Ben senin başkasının olduğunu hiç düşünmedim ki...

Ömer öyle paramparça oldu ki karşımda, öyle bir baktı ki; sanki o parçalar birer cam kırıkları olup yüreğime saplandı. Yüreğimi kesti.

Dudaklarını aralayıp çaresiz bir acıyla konuşmaya zorladı kendini. "Eyşan, beni her şeyle suçla. Döv, kır, parçala. Ama seni sevmediğimi söyleme, düşünme."

Bunları nasıl söyleyebilirdi? Yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Kaynayan midemi bastırmak için sertçe yutkunup, "Sen," diye fısıldadım. Durup derin bir nefes aldıktan sonra zehirli kelimelerin dudaklarımdan çıkmasına izin verdim. "Başkasıyla nişanlısın, başkasınınsın." Dişlerini sıkıca birbirine bastırdı, alnındaki damar öyle şişmişti ki her an patlayacak gibiydi. Gözlerinin akları bile kızarmıştı. Kelimelerin üstüne bastırarak, "Sen başkasına aitsin," dedim. "Ama en önemlisi sen," kısa bir süre durup uzun uzun yüzüne baktım, "sen benim Ömer'im değilsin."

Boğuk sesiyle, "Eyşan," diye inledi. Parmak uçlarımı dudaklarına yasladım, ellerim yandı ruhum tutuştu.

"Şşş," deyip susturdum onu. "Sen bir yabancısın. Beni benden daha çok bilen ama yüreğimdeki adama yabancı birisin sen."

Bu gerçek beni boğuyor, yavaş yavaş tüketiyordu. Benimle beraber içimde can çekişen bir adam vardı ve tüm yalvarmalarıma rağmen o da ölüyordu. İçinde bulunduğumuz rüya bitmiş, her şey sona ermişti. Ömer sertçe yutkununca âdem elması hareketlendi.

"Yapamadım, kendime engel olamadım, seni bencilce sevdim. Şımarık bir çocuk gibi sevdim, her şeye rağmen benim ol istedim." Hadi sen bu kadar bencildin, ben bu kadar mı kördüm? Alnını alnıma yerleştirdi. "Bencilce sevdim," diye tekrarladığında alnımı alnına vurdum.

Sözleri nefesimi almıştı benden. Bir kez daha alnına vururken, "Keşke," dedim. Sesim azap dolu ve boğuktu. "Keşke hiç sevmeseydin." Sözlerimi duyunca yüzü acıyla çarpıldı. "Keşke hiç sev-"

"Sus," dedi. "Yalvarırım sus," diye yakardı.

Dudaklarımı araladığımda dudaklarını dudaklarıma bastırıp açık yaramı kanattı. Kelimeler dudaklarında can çekişti. Ömer beni öptü, Asaf beni öldürdü. Ben öleceğimi bile bile sevmiştim Ömer'i. Acımasız bir katildi ve işlem nihayet gerçekleşmişti. Aynı saniyelerde ruhu çekilen boş bedenimi geri çektim. Bir ceset gibiydim, ölü gibi soğuk bir ifadeyle gözlerine baktım. Yalan mıydı gözlerinde, yüzünde gördüklerim?

"Son," diye fısıldadım. Sesimdeki buzlar, parçalanan kalbime battı. Gözümden akan yaşı o kadar hızlı sildim ki, az önce orada bir damla yaşın olduğunu anlamak zordu. "Bu beni son öpüşün." Elini tutup yanağıma yerleştirdim. Sertçe yanağıma bastırırken, "Bu bana son dokunuşun," diye devam ettim.

Gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Gözlerinde bir şeyler can çekişiyordu. Bu bakışları tanıyordum, kendi gözlerimden tanıyordum. Titreyen bir sesle, "Eyşan, yapma," diye dedi.

"Eğer o yalancı kalbinde, bana bir damla dahi yer varsa-"

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye sözümü kesti.

Bu cümleyi birkaç saat önce duysaydım mutluluktan içim içime sığmazdı. Ama şimdi sadece midem bulanmıştı. Ölüm kokuyordu sözleri. Sadece alayla güldüm ve sözlerime devam ettim. "Beni bir azcık dahi sevdiysen, bu senin en büyük cezan olsun. Bana son kez dokunacağını bilmek senin en büyük cezan olsun."

Elini boynuma doğru kaydırıp alnını sertçe alnıma yasladı. Kesik kesik, "Yalvarırım," diye fısıldadı. "Önce dinle, sözünü tut."

Dinle... Dinleyince acım geçecek miydi? Hangi söz yalanlarının verdiği acıyı silebilirdi? Hangi açıklama çektiğim acının izlerini söküp atabilirdi?

"Sen benim bu hayatta tutamadığım tek sözsün."

"Yalvarırım bunu bana yapma. "

Ağlamaklı bir sesle, "Sen niye yaptın?" diye sordum. Gözlerimden hızla akan yaşlar yüzümü yıkamıştı. "Bana tüm bunları niye yaptın?" diye isyan ettim. Onu itekleyip geri çekildim. Titreyen dizlerimle ayağa kalkarken başımı ellerimin arasına aldım. Aklım almıyordu, tüm bu olanları aklım almıyordu. "Niye?" diye bağırdım. Öyle yüksek sesle bağırdım ki boğazım acıdı. Ömer ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Geriye doğru adım atıp gözlerine dolan çaresizliğe bakarken bağırmaya devam ettim. "Yazık değil mi bana, ha? Yazık değil mi?" Sonlara doğru sesim kısıldı. Rengi iyice beyazlarken titreyen sesimle devam ettim. "Yazık değil mi Asaf, söylesene?"

Yalandı... her şeyi yalandı. Bakışı, dokunuşu, sevgisi, şefkati. Her şey koca bir yalandı. Bunu nasıl kaldırabilirdim? Bana bunu niye yapmıştı? Bu eziyet niyeydi?

Sesim iyice zayıflarken, "Ne uğruna kıydın bana? Değdi mi?" dedim.

Zehirdi. Ömer zehirdi. Beni zehirlemişti. Acımamıştı bana. Zehrini son damlasına kadar kalbime akıtmış, sonra bir köşeye çekilmiş ölmemi izliyordu. Yazık değil miydi bana? Yazıktı... Bana çok yazıktı. Uzanıp elimi sıkıca tuttu.

"Yemin ederim anlatacaktım." Elimi tutmuş bir şekilde önümde diz çöktü. Gözleri gözlerimdeyken bir damla yaşın gözünden aktığını gördüm. Bu damla kezzap gibi kalbimi yaktı. Yüzünü yere indirirken dudaklarını avucuma yasladı. Kısık bir sesle, "Korktum," dedi. "Beni affetmeyeceğinden korktum, gidersin diye çok korktum."

Başımı geriye doğru atıp tavana boş gözlerle baktım. "Ben kumar oynadım," dedim. Burnumu çekerken titrek bir nefes aldım. "Sana güvenmek benim oynadığım en büyük kumardı."

"Eyşan anlarım dedin, dinlerim dedin. Yapma."

Başımı iki yana doğru sallarken ona baktım. Acıyla bana bakıyordu. "Ve şimdi her şeyimi kaybettim." Boştaki elimi dudaklarıma bastırıp hıçkırıklara engel oldum. Kesik kesik, "Keşke ölseydim," diye ağladığımda Ömer hızla ayağa kalktı.

"Böyle şeyler söyleme," dediğinde elimi ağzımdan çekip acıdan titreyen sesimle devam ettim. "Beni bu yeri kazıp içine gömseydin, canım bu kadar acımazdı."

Başını ellerinin arasına alıp acıyla, "Sus artık, sus!" diye bağırdı.

"Bunları öğreneceğime ölseydim. Öldürseydin beni!"

Zihnime ölümü düşürdü, kalbime aşkı düşüren adam. Hangi gerekçe onu affetmemi sağlardı?

Ömer kollarını titreyen bedenime dolayıp beni geniş göğsüne yasladı. Öyle sıkı sarılmıştı ki bana, nefes dahi alamıyordum. Sanki hiç bırakmayacak gibi sarılmıştı. Sanki hiç, sanki hiç beni kandırmamış gibiydi. Ona da böyle sarılıyor muydu? O kadına da böyle bakıyor muydu, öpüp dokunuyor muydu? Bu düşünceler kızgın bir şiş gibi etimi dağladı. Başkasına ait bir adamın kollarında küçük bir çocuk gibi ağlıyordum.

"Her şeyi mahvettin," diye hıçkırdığımda bedeni gerildi. "Ömer Asaf, sen her şeyi mahvettin." Haramdı kokusu, yine de gözlerimi yumup son kez içime çektim. "Sen artık benim değilsin." Zaman donsun, dünya dursun istedim, her şeye rağmen bunu istediğim için kendimden de nefret ettim. Ardından kolları arasından sıyrıldım. Boğazımı temizlerken yüzüne bakmadan, "Bitti," dedim. Geriye doğru bir adım attıktan sonra son kez gözlerine baktım. "Bir daha karşıma çıkma. O bencil kalbinde yerim varsa, benim için bir daha karşıma çıkma."

Bana doğru gelecek gibi oldu, elimi kaldırıp durdurdum.

"Senden daha fazla nefret etmek istemiyorum."

Bu sözlerim ardından adımları kesilince geriye doğru bir adım daha attım.

"Bu yüzden bir daha bana gelme."

Ardından arkamı döndüm. Ondan uzaklaşırken elimde parçalanmış kalbim, kanayan açık yaralarım vardı. Yeni ölmüş bir ceset vardı içimde. Yalanlarla kirlenmiş acı dolu hatıralar vardı zihnimde. Aşkının bana kazandırdıklarını da alıp onu terk ettim.

24. BÖLÜM
HANÇER

Ömer sırtıma bir hançer saplamış, içimi delip geçmişti. İçim yangın yeriydi, en çok kalbim yanıyordu, ateşin adı ihanetti. Ne kadar aptalmışım... *Sevildiğimi sanarak ona, gözü kapalı nasıl da inanmışım...* Benden bir şeyler gizlediğini bile bile onu kabullenmiştim. Şimdi içimdeki enkazın altında inançlarım tarafından öldürülüyordum. Ben bu sonu hak etmiştim. Hıçkırıklarım dudaklarımdan dökülürken Doğan'ın beni kucaklayan kolları sıkılaştı.

"Ağlama, yalvarırım."

Onu istesem de dinleyemedim. Sadece ağladım, dakikalar saatler boyunca ağladım. Ben bu gece sevdiğim adamı kaybetmiştim, yalanları onu katletmişti. Aşkımı, umudumu, huzurumu o güzel gözlerinde bırakmıştım. Nasıl ağlamazdım?

Başımı göğsüne yaslarken boğuk bir sesle, "Kaybettim," diye sızlandım. "Kaybettim Doğan."

Tekrar hıçkırıklara boğuldum. Sırtımı okşarken, "Geçecek," dedi. Başımı iki yana salladım. Geçmeyecekti, kalbimde durmadan kanayan bir yara vardı. Hiç geçmeyecekti. Yüzümü avuçlarının arasına alıp ıslak gözlerime baktı. "Neleri atlattık biz küçüğüm, biliyorsun bunu da atlatacağız."

"Doğan nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bu basit bir ayrılık olsaydı şayet, onsuzluğa alışabilirdim. Ama bu aşktan daha öte bir duyguydu. Ömer beni aldatmış, bana yalanlar söylemişti! Gözümün içine baka baka kandırmıştı beni. Nasıl unutur-

dum? Aşamazdım, en sevdiğimin beni böyle rahatlıkla kandırmasını aşamazdım. Beni bu denli aptal yerine koymasını kabullenemezdim.

"Öğreneceğiz, beraber öğreneceğiz." Doğan'a umut dolu gözlerle baktım. Yanımda tek o kalmıştı ve o bana her zaman doğruyu söylerdi. "İnanıyorsun bana değil mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. Hafifçe gülümseyip yanağımı okşadı. "Beraber olduğumuz sürece her şeyi aşarız."

Doğan'ın sesindeki tereddüde rağmen ona inandım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Doğan beni birkaç saat önce Ömer'in evinin bulunduğu sokaktan almış ve yanımdan hiç ayrılmamıştı. Haberleri gördüğü için neler olduğunu az çok biliyordu. Normalde olsa Ömer'e yaptıkları yüzünden hesap sormaya giderdi ama o kadar kötü bir hâldeydim ki, bir an olsun yanımdan ayrılmamış, bana destek olmuştu. Eğer Doğan yanımda olmasaydı, ne yapardım hiç bilmiyordum.

"Doğan," diye mırıldandım.

"Söyle güzelim."

"Ben daha fazla burada kalamam."

Gözleri kısılırken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Sertçe yutkundum ama boğazımdaki düğün gitmedi. Tekrar ağlamaya başlarken, "Bu şehirden gideceğim," dedim.

Annemi ve sevdiğim adamı kaybettiğim bu şehirle aramda olan bütün bağlar koparılmıştı. İstanbul'da kalmamı sağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu yüzden acı anılarıma ev sahipliği yapan bu şehirde daha fazla kalmamın bir anlamı yoktu. Gitmeden aşamazdım. Bu yüzden en basit yolu seçip herkesten ve her şeyden kaçtım. En çok da kendimden...

3 AY SONRA

Çanakkale

Zaman, bazen her şeyin ilacı olmuyordu. Bazı yaralar hep açık kalıyordu ve zaman onları kapatamıyordu. Babamın yaptıkları, annemin ölümü, Ömer'in ihaneti... benim kanayan yaralarımdı. Babamı hayatımdan çıkarıp atmıştım, bir gün kavuşacağıma inandığım

annemin acısı küllenmişti ama Ömer... Kalbime, kendi elleriyle kesik atıp derin bir yara açmıştı, hiç iyileşmeyecekti. Sürekli kanıyordu, acısı ise hiç geçmiyordu ama öğrenmiştim. Bir süre sonra onu görmezden gelmeyi, onunla yaşamayı öğrenmiştim. İşte zaman burada devreye girmişti, acıta acıta alıştırmıştı. Yaralarıma sırt çevirmeyi öğreten zaman, acımasız bir öğretmendi.

"Selam."

Yüzümde yer edinen sahte gülümsemeyle Can'a doğru döndüm. Neşeli bir sesle, "Merhaba," diye karşılık verirken sahteliğim karşısında bir an yüzümü buruşturacak gibi olsam da yapmadım. Ben de kendi sahteliğime alışıyordum.

Dudaklarının kıyılarında gezinen samimi bir gülümsemeyle, "Nasılsın?" dediğinde bakışları ilgiyle yüzümde gezindi.

Gözlerindeki ışıltıya sabit gözlerle baktım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bazen o kadar hissetmiyordum ki kendimden korkuyordum. Ömer'in evinde, Doğan'ın kollarında duygularımı yitirmiştim.

"İyiyim Can, sen nasılsın?"

"İyiyim, bahçeye çıkalım mı? Hem sana kahve ısmarlarım?"

Başımla onaylarken Can hastanenin kantinine uğrayıp kahveleri almaya gitti. Ben de küçük bahçeye çıktım. Temmuz ayı geldiği için hava sıcak ve aşırı derecede nemliydi. Keşke hep bahar ayında kalsaydık... Gölgede kalan çimlere doğru yürüyüp yavaşça oturdum. O sırada cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Ekrana baktığımda Nehir'in aradığını gördüm. Onunla sadece birkaç aydır tanışıyor olsak da yakın arkadaş olmuştuk.

"Efendim?"

"Hey yabancı," diye cevapladı.

"Evet, o ben oluyorum," diye karşılık verince kıkırdadı.

"Nasıl da tanıyorsun kendini." Son birkaç aydır kendimi hiç tanımıyordum aslında. "Nasılsın, neler yapıyorsun bakalım?"

Bir elimi kuruduğu için sertleşen çimlere yaslayıp gökyüzüne baktım. "İyiyim, yeni iş yerime alışmaya çalışıyorum, senin gibi. Sen nasılsın?"

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Kötü, buradaki tek arkadaşım sendin. Tek başıma kaldım ve canım çok sıkılıyor."

Ses tonu o kadar hüzünlü çıkmıştı ki onun için üzüldüm.

"Seni tek bıraktım değil mi?" diye sorduğumda, "Birazcık," diye yanıt verdi.

"Üzgünüm," diye geveledim.

"Hayır hayır, üzülme. Sadece biraz sonra soracağım soruya olumsuz cevap verme yeter."

Kaşlarım çatılırken ihtiyatlı bir sesle, "Ne sorusu bu?" dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından derin bir nefes aldı. "İşten izin alıp birkaç gün yanına gelebilir miyim?"

Bu soruyu bu kadar çekinerek sorması son derece garibime gitse de bozuntuya vermedim. Düz bir sesle cevap verdim. "Gelebilirsin Nehir."

Cevabımı duyunca, "Yaa, gerçekten mi?" diye çığlık attı. Yüzümü buruştururken telefonu azıcık uzaklaştırdım. Can elinde tuttuğu kahve bardaklarıyla yanıma gelip oturdu.

"Evet, hatta Doğan yarın gelecek. Onunla beraber gelirsin." Doğan ile birbirlerinden pek hazzetmedikleri için itiraz etmeye başladı. Bu yüzden, "Akşam sana detayları anlatırım, şimdi kapatmam lazım," deyip telefonu kapattım. Can gülümseyen gözleriyle bana bakıyordu. Uzanıp elindeki sıcak karton bardağı aldım. "Teşekkür ederim," dediğimde utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Zevkti," deyip kahvesinden bir yudum aldı. "Yorucu bir gündü değil mi?"

Sorusunu başımla onayladım. "İstanbul kadar değil ama burası da yoğun."

Doğan'ın kollarında sabaha kadar ağladığım gecenin sabahında duşa girmiştim ve aklıma Çanakkale gelmişti. Duştan çıkınca Can'ı arayıp benim için iş ayarlayıp ayarlayamayacağını sormuştum. Can anında olumlu cevap vermekle kalmayıp bir gün içinde bana bir ev ve özel bir hastanede iş ayarlamayı başarmıştı. Ben de istifamı verdikten sonra özel eşyalarımı bir bavula koyup İstanbul'u terk etmiş-

tim. Doğan ise aynı gün ev taşımacılığını ayarlayıp eşyalarımın bir kısmını buraya getirilmesini sağlamıştı. Sadece bir günde yıllardır yaşadığım şehri arkamda bırakmıştım. O günler bulanık olduğu için pek hatırlayamıyordum.

O günden sonra da ne olanları ne de onun adını ağzıma almadım, Doğan ile bile konuşmadım. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum çünkü yüzleşecek ve acı çekecek gücüm yoktu. Bu ayrılıktan geriye kalanları kalbimin izbe köşesine gizlemiştim. Ama yüzü hep aklımdaydı ve ondan bana kalanlardan bir diğeri ise uykusuz gecelerimdi. Uyuyamıyordum, doğru düzgün yemek bile yiyemiyorum. Uyuduğum gecelerde ise rüyalarım onunla doluydu. Bazen ağlayarak uyanıyordum, gün içinde içime gömdüğüm hislerim uykumda gün yüzüne çıkıyordu. Onları nasıl durduracağımı bilmiyordum. Sürekli onu rüyamda görmekten, onunla tartışmaktan nefret ediyordum.

Sadece silinsin istiyordum, zihnimdeki büyün anıları, kalbimdeki bütün hisleri silinip gitsin istiyordum. Hiç var olmamış gibi yok olsun istiyordum. Olmuyordu... Her şey yolundaymış gibi uğraşsam da hiçbir şey yolunda değildi.

"Eyşan, bir şey soracağım."

Can'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarırken bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Tabii."

"Neden aniden Çanakkale'ye taşınmaya karar verdin?"

Kahvemden bir yudum alırken bütün bedenim gerildi. Kısa bir an ne diyeceğimi düşünürken ufak bir nefes alıp üstü kapalı bir şekilde cevap verdim. "Beni oraya bağlayan bir neden kalmadı."

Can uzun uzun yüzüme bakarken sessiz kalıp sözlerimi düşündü. Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık olurken gözlerini kaçırıp hafifçe gülümsedi. "Buna sevinmiş olmam beni kötü birisi mi yapar?"

Sözleri nedense içime dokundu. Ömer'den sonra iyi ve kötü algım öyle çok değişmişti ki... Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme yeşerirken başımı iki yana doğru salladım. Can'ın masum itirafı kötü biri olmanın yanından geçmezdi.

"Yapmaz sanırım," dediğimde elini ensesine yerleştirip kaşıdı.

"Güzel," dediğinde gözlerimi bitmek üzere olan kahve bardağına çevirdim. "Peki alıştın mı?"

Başımla onaylarken yüzüne bakıp, "Çok güzel bir şehir," dedim.

Gözleri mutlulukla parladı. "Bence de. Bu arada akşam arkadaşlarımla buluşacağım, sen de gelir misin?"

Aslında gitmeyi istemiyordum. Fakat öyle büyük bir hevesle yüzüme bakıyordu ki reddedemedim. Hem biraz insanların içine karışmam gerekiyordu.

"Olur."

Kabul ettiğimi duyunca mutlulukla gülümsedi. "Akşam yedi gibi mesaj atacağım kafede buluşuruz."

Başımla onayladım. Çıkış saatim yaklaştığı için, "Kalkalım mı?" dedim. Can başıyla onaylayıp çevik bir hareketle ayağa kalktı. Ardından elini uzattı. Tutmam için uzattığı eline birkaç saniye bakakaldım. Anılar, hiç olmadık anlarda karabasan gibi üstüme çöküyordu. Bu, o anlardan biriydi. Boğazımda büyük bir yumru oluşurken gözlerime dolan yaşlar çok aniydi. Ömer de elini uzatmıştı bana ve ben, güvenip elini tutmuştum. Sonrası ise benim için cehennem olmuştu. Ellerim parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Düşmemem için elimden tutan adam, beni acımadan yere düşürüp üstüme basıp geçmişti. Sertçe yutkunurken kendime gelmek adına gözlerimi kırpıştırdım. Can'ın uzattığı eline boşalan bardağı verip kendi başıma ayağa kalktım.

"İyi misin? Rengin soldu."

Hızlıca, "İyiyim," diye yanıt verip yürümeye başladım.

Arkamdan, "Eyşan," diye seslendiğinde durup ona doğru döndüm.

"Benim gitmem gerekiyor, akşam görüşürüz." Başka bir açıklama yapmadan uzaklaştım. Göğsümde çağlayan acımı hızla bastırırken hem Can'dan hem de kendimden kaçtım. "Böylesi daha iyi," diye fısıldadım. Kalbim için böylesi daha iyiydi.

Eve gidip bir şeyler atıştırdıktan sonra kısa bir duş aldım. Ardından hızlıca üstümü giyip saat yedi olmadan evden çıktım, Can'ın söylediği mekâna doğru yürümeye başladım. Buluşacağımız mekân

evime yakın olduğu için yürümek istemiştim. Sahil yoluna girip deniz kokusu eşliğinde yürümeye devam ettim. Bakışlarım ışıklarla aydınlatılan etrafta gezindi. Bisiklet süren gençler, çocuklar yanımdan geçiyordu. Onları izlerken bakışlarım el ele tutuşmuş yürüyen çiftlere kaydı. Özellikle orta yaşlarda olan mutlu bir çifti görünce içim bir garip oldu. Gülümseyerek konuşuyorlardı ve yüzlerindeki sevgi anında fark ediliyordu. Onlar adına sevinirken içime dolan hüzne de engel olamadım. Sanırım hiçbir zaman böyle mutlu olamayacaktım. Gözlerimi başka yöne çevirdim. Onları görmek, hatırlamak istemediğim anıları önüme seriyordu. Derin bir nefes alırken başımı denize doğru çevirdim.

Göğsümde yer edinen bu acı nasıl geçecekti? Bu sorunun cevabı yol boyunca zihnimde dönüp durdu. Kafeteryaya geldiğimi fark ettiğimde yüzümdeki hüznü silip gülümsemeye çalıştım. Can ve arkadaşları, dışarıda bulunan bir masada oturuyorlardı. Can beni görünce sevinçle el salladı. Yanlarına yürüyünce Can hemen ayağa kalkıp bana doğru geldi.

"Hoş geldin."

Ufak bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedim. Bakışları hızlıca göbeğimi açıkta bırakan kırmızı tişörtümde ve kot pantolonda gezindi.

"Çok güzel görünüyorsun," dediğinde sadece gülümsedim. Can beni ayağa kalkan arkadaşlarıyla tanıştırmaya başladı. "Gülay ve Bahadır."

"Merhaba Eyşan." Elimi kumral, uzun boylu olan Gülay'a uzattım. Koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağı güzelce dökülen, yuvarlak yüzlü, çok güzel bir kadındı. Yüzündeki gülümsemesi sıcak ve içtendi, kahverengi gözleri ışıldıyordu. Bahadır ise yaklaşık bir doksan boyunda, uzun ve zayıf bir adamdı. Teni beyaz, saçları ise koyu renkli olan hoş bir adamdı.

"İkisi üniversiteden beri beraberler, iki yıl önce evlendiler."

Birbirlerine çok yakışıyorlardı.

"Memnun oldum ve tebrik ederim."

Bahadır ile tanıştıktan sonra yan tarafıma döndüm.

"Selam, Ferhat ben." Ferhat esmer, uzun boylu bir adamdı. Koyu kahverengi düz saçları geniş alnına dökülüyordu. Çekik gözleri ise koyu maviydi. Gözlerimi anında gözlerinden kaçırdım. Beyaz dişlerini gösteren bir sırıtmayla, "Tanıştığıma memnun oldum güzel kız," dedikten sonra bana doğru uzanıp sarıldığında şaşkınlıkla kalakaldım.

Rahatsız bir ifadeyle geri çekilirken Can kolumu tutup beni kendine doğru çekti. "Yavaş Ferhat," dediğinde sesi sert çıkmıştı, ki Can genelde kimseyle bu ses tonunda konuşmazdı.

Ferhat bana göz kırptı, yakışıklıydı ve bunun son derece farkında olan, özgüveni yüksek biriydi. "Böyle bir güzelliğin karşısında yavaş olamam Can. Senin aksine."

Omuz silkip rahat bir şekilde sandalyeye oturdu. İması karşısında Can kızarsa da sesini çıkarmadı. Ferhat'ın yanındaki yeri bana ayırmışlardı, diğer yanımda ise Can oturuyordu. Rahatsız olduğumu gizlemeye çalışarak yanıma gelen garsondan soğuk kahve istedim. Hava sıcak olduğu için soğuk bir şey içmek iyi gelecekti.

"Biraz kendinden bahsetsene Eyşan."

Sıcak bir gülümsemeyle bana bakan Gülay'a doğru döndüm.

"Birkaç ay önce İstanbul'dan buraya yerleşen bir hemşireyim."

"Burası güzel şehirdir, iyi ki geldin."

Sözlerini duyunca gülümsedim. "Evet, buraları ben de sevdim." Ama her an İstanbul'u özlüyordum. Bu itirafımı kendime sakladım. "Siz neler yapıyorsunuz?"

Bahadır araya girdi. "Ben veterinerim, yakında yeni bir klinik açacağım. Gülay da antropoloji okudu."

Gülay içten bir gülümsemeyle, "Ama kızımla ilgilendiğim için şu an evdeyim," dedi. Ardından konuşmaya devam etti. "Peki nerelisin Eyşan?"

"Malatyalıyım. Sen?"

Ferhat lafa girerek, "Oo kayısı güzeli," dediğinde burnumu kırıştırdım. Gülay kıkırdadı.

"Ben de Vanlıyım. Bahadır buralı olduğu için evlenince buraya yerleştik." Ferhat Gülay'a doğru dönüp kolunu dürttü.

"Hilal nasıl? Özledim cimcimeyi."

Gülay başını Bahadır'ın omzuna yasladı. "İyi, o da seni özlemiş, sorup duruyor."

Bakışlarını kocasına çevirdi. "Umarım anneni yormuyordur şu an."

Bahadır dudaklarını Gülay'ın saçlarına yasladı. "Sanmam güzelim."

İkisinin bu hâllerine gülümserken tatlı bir muhabbet başladı. Ben pek dahil olmuyordum. Daha çok onları dinliyordum. Ferhat, Bahadır ve Can liseden beri çok samimi arkadaşlarmış. Bir ara Ferhat yurt dışına, Bahadır Van'a, Can da İstanbul'a gelince kopmuşlar ama şimdi tekrar yan yana gelmeyi başarmışlar. Onları böyle görünce kendi arkadaşlarımı özlediğimi fark ettim. Doğan ile bayağıdır görüşemiyorduk. Nehir ve Verda'yı da aylardır görmemiştim. Bir an önce yarın olsun istiyordum. En azından Doğan ve Nehir'i görürdüm. Olanları öğrenen Verda ile birkaç kez telefonda konuşmuştuk. Yanıma gelmek istiyordu ama henüz hazır değildim. Bu yüzden onunla buluşmayı ertelemiştim. Fakat özlemim daha büyüktü. Bu yüzden onu yanıma çağırmaya karar verdim. Yanlış insanlar yüzünden hayatımdaki değerli birini kaybedemezdim.

"Senin hayatında kimse var mı?"

Beni düşüncelerimden koparan Ferhat'ın sorusunu duyunca gerildim. Kahvemden küçük bir yudum aldıktan sonra kuru bir sesle, "Yok," dedim.

Sesimdeki ifadesizliğe inat içimde yer yerinden oynuyordu.

"İşte bu güzel haber," dediğinde dik dik yüzüne baktım. Bana sırıtarak bakıyordu. "Senin gibi bir güzelin boşta kalması çok üzücü."

Başımı iki yana doğru sallarken, "Böyle iyiyim," diye geveledim. O sırada Gülay'ın telefonu çaldı. Masadan kalkıp telefonu cevaplarken Can öfkeyle Ferhat'a bakıyordu. Tam konuşacağı sırada Gülay yanımıza geldi.

"Bahadır biz kalkalım mı?"

Bahadır anında ayağa kalktı. "Tabii hayatım, bir şey mi oldu?"

Başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil ama Hilal durmuyormuş. Sanırım ateşi de çıkmış."

Can endişeyle, "Ciddi bir şey mi?" dediğinde gergince gülümsedi.

"Yok ama bizi soruyor, aklım kalır."

Bizimle vedalaşıp yanımızdan ayrıldıklarında Ferhat, "Kalkalım mı?" dedi.

"Olur," deyip ayağa kalktığımda Can da ayaklandı.

Ferhat yüzündeki çapkın ifadeyi gizlemeden, "Seni eve bırakmamı ister misin?" dedi.

Kaşlarım havalanırken dudaklarımı araladım fakat Can benden önce davrandı.

"Ben bırakacağım Ferhat." Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Peki benim neden bundan haberim yoktu?

Ferhat ellerini havaya kaldırdı. "Tamam kaptan, sakin ol. Kız senindir."

Sert bir ifadeyle, "Anlamadım?" dedim.

Ferhat yüzüme bakarken sakince, "Hey, sadece şaka yaptım," dedi. Ardından elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana uzattığı elini kısaca tutup geri çekildim. Ferhat uzanıp Can'a sarıldı. Kulağına bir şeyler söyleyip geri çekildikten sonra yanımızdan uzaklaştı. Sahil yoluna girerken Can da arkamdan geliyordu.

"Tek gidebilirim."

Can omuz silkip yanıma geldi. "Eşlik etmek istiyorum."

Kısaca, "Peki," dedim. Sessizce yürümeye başladık. Can'ın bakışları sürekli üstümdeydi. Sık sık nefes alıyor ve bir şey söylemek istiyor gibiydi ama her seferinde vazgeçip susuyordu. Aniden durup ona doğru döndüm.

Gergince, "Bir şey mi oldu?" dediğinde ufak bir nefes aldım.

"Can, bir sorun mu var?"

Kaşları çatıldı. "Ben," deyip sustu. Konuşması için ona bakarken derin bir nefes aldı. "İstanbul'da ne yaşadın?"

Sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

Ellerini kıvırcık saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum ama eskisi gibi değilsin. Eskiden de çok konuşkan biri değildin ama şim-

di," kısa bir an durup gözlerime baktı, "gülüşün, bakışın eskisi gibi değil. Sanki bir maskenin ardından bakıyor gibisin."

Boğazıma yerleşen düğümü gidermek adına sertçe yutkundum. "Öyle bir şey yok."

Omuzları düştü. "Eyşan, eskisi gibi değilsin. Neler yaşadığını merak ediyorum ya da seni kimin bu hâle getirdiğini."

"Can, lütfen bu konuyu kapatalım."

Ardından Can'a sırtımı dönüp yürümeye başladım. İçimdeki öfkenin ardına saklanan acı, her an dışarı çıkabilirdi ve ben bunu hiç istemiyordum. Fakat Can, kolumu tutup yürümemi engelledi.

"Sen sordun."

Kolumu geri çektim. "Tamam, şimdi de susmanı istiyorum. Lütfen."

Can uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerimdeki kararlı ifadeyi görünce yorgun bir nefes aldı. "Peki, istediğin gibi olsun."

Gözlerindeki acıya inat sustu. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ve bu durumu canımı acıtıyordu. Belki de hayatımdaki doğru kişi Can'dı. Düşünceli, dürüst ve nazik biriydi. Ama Ömer Asaf, kalbimi benden almıştı. Bu yüzden kalbim yanlış adamın avuçlarının içindeydi. Can'a acıdan ve arkadaşlıktan başka bir şey veremezdim.

Israrla çalan kapıya doğru koştum. Doğan ve Nehir'in yüksek sesi yatak odama kadar geliyordu ve Doğan olduğuna emin olduğum öküz, elini zilin üstüne basılı tutmuştu. Zilin kulak tırmalayan sesi sinirlerimi altüst ediyordu. Bunun beni ne kadar kızdırdığını bilerek yapması kanı beynime sıçratmıştı. Kapıyı hızlıca açıp, "Dur artık ya," diye bağırdım.

Elini geri çekip işkencesine son verirken parmağını bana doğru uzattı. "Kes sesini çelimsiz, bu dilli düdüğü başıma salarak daha beterini bile hak ettin," deyip hışımla içeri girdi.

Gözlerim irileşirken Nehir peşi sıra içeri girip ellerini beline yasladı. "Pardon? Dilli düdük mü? Senin kendinden haberin yok herhâlde, çapkın hergele."

Doğan başını geriye doğru attı. "Allah'ım sen sabır ver, sen sabır ver ki ben katil olmayayım."

Şaşkınlıkla ikisi arasında süren çekişmeyi izliyordum. Nehir tam konuşacaktı ki elimi kaldırıp onu susturdum. "Çocuk gibi didişmeyi keser misiniz lütfen?"

Nehir gözlerini bana çevirip kocaman gülümsediğinde şaşkınlığım arttı. Az önce zehir saçan kız saniyeler içinde kayboldu. Kollarını iki yana doğru açıp bana doğru yürüdü.

"Ya, çok özledim seni."

Ben de ona sarıldım. "Ben de özledim."

Geri çekilip dudaklarını sarkıttı. "O yüzden mi hiç gelmiyorsun?"

Sitemli sözlerini duyunca bakışlarımı kaçırdım. İstesem de oraya gidemiyordum ki...

"Haklısın," deyip onu geçiştirirken Doğan yanıma geldi.

"Gel kız buraya çelimsiz, asıl ben özledim seni."

Doğan'a doğru yürüyüp sıkıca sarıldım. Hayattaki tek ailemdi. "Ben de çok özledim."

Saçlarımı karıştırırken sırıtmaya başladı. "Özlenmeyecek adam mıyım ben, ayıp ettin."

Geri çekilirken, "Yolculuk nasıldı?" diye sordum ve bu soruyu sorduğum an pişman oldum. İkisi bir ağızdan berbattı demekle kalmayıp tekrar didişmeye başladılar.

"Senin bu hödük arkadaşın klimayı öyle soğuk ayarladı ki baş ağrısından ölüyorum."

Doğan alayla güldü. "Aman da aman, hassas prenses. Kendi arabanla gelseydin o zaman."

"Meraklı değilim senin arabana! Eyşan ısrar etti."

Gözlerim irileşirken onları salonda bırakıp mutfağa doğru tüydüm. Doğan ilk defa bir kıza karşı böyle ters davranıyordu. Bu yüzden fazlasıyla garipsemiştim. Sesleri gelmeye devam ediyordu, onları duymazdan gelip masayı hazırladım. Bir ara sesleri kesilince rahat bir

nefes alabildim. İkisini aynı anda evime çağırmak hiç sağlıklı bir fikir değildi. Bir dahakine böyle bir hata yapmamayı aklıma not ettim.

"Eyşan ya, niye bu cadalozla beni yan yana getirdin sen?"

Gözlerimi devirdim. "Nehir, iyi bir kız Doğan."

"Fazla geveze," diye karşılık verdi.

Onu duymazdan geldiğimde yanıma geldi. Elindeki tatlı poşetini masanın üstüne koydu. "Bak sana sütlaç aldım."

Bana uzattığı tatlı tabağına bakarken birkaç ay önce yaşanan taze anılar, zihnimde belirmeye başladı.

"Hadi içeri gel."

Ömer arkadan belime sarılıp çenesini omzuma yasladı. Sırtımda geniş, sıcak göğsünü hissetmek içime öyle derin hisler yayıyordu ki dünya daha yaşanılır bir hâle geliyordu. Sanki o böyle arkamda olduğu sürece hiç yıkılmazmışım gibi... Gülen gözlerle ona doğru döndüm.

"Tatlıları ayarlayıp geliyorum," dediğimde gözlerini tatlıya çevirdi.

"Sütlaç mı o?"

Memnuniyetsiz bir sesle söylediği sözleri duyunca başıma aşağı yukarı doğru salladım. "Evet, Doğan çok sever. O almış."

Yüzünü buruşturdu. "Ben yemeyeceğim."

"Neden?" diye sorduğumda dudaklarını boynuma bastırdı. Sakalları çıplak tenime batınca huylandım. Hafifçe gülümserken yüzünü başım ve omzum arasında kalan bölgeye sıkıştırdım. Dudakları boyun kıvrımımdayken tenime doğru boğuk bir sesle, "Hiç sevmem," diye konuştu.

"Gıdıklanıyorum. Ayrıca sütlaç sevilmez mi?"

Beni duymazdan gelip dişlerini hafifçe tenime geçirdi. "Onun yerine seni yesem? Olmaz mı?" Kıkırdama başlarken dudakları ve dişleri tenimde geziniyordu. "Hem sen daha tatlısın."

Kahkahalarım kulaklarımda yankılanırken düşecek gibi oldum. Ellerimi masanın kenarına sıkıca kenetledim. Nefeslerim ciğerlerime kavuşmuyordu sanki. Dokunuşunu anımsamak, onu hatırlamak

beni mahvediyordu. Beni diri diri yakıyordu. O adam benim kalbimin katiliydi, buna rağmen nasıl onu hâlâ sevebilirdi? Aklım bu gerçeği almıyordu! Zihnime bıraktığı anılarla savaşacak gücüm kalmamıştı.

Kuru bir sesle, "Ben yemeyeceğim," dedim.

Doğan şaşkınlıkla, "Neden? Sen seversin," diye üstelediğinde burnumu çektim.

Soğuk bir sesle, "Artık sevmiyorum," deyip arkamı döndüm. Bir adım atmıştım ki Doğan uzanıp kolumu tuttu.

"Eyşan biraz konuşalım mı?"

Boğazımı temizleyip sahte bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Tabii."

Dikkatli bir ifadeyle gözlerime baktı.

"Nasılsın? O günden sonra bazı şeyleri hiç konuşamadık."

Bu soru canımı acıtsa da gülümsemeye devam ettim. "İyiyim Doğan," diye yanıt verdiğimde sesimdeki sakinlik bir an beni bile şaşırttı.

Doğan'ın kaşları çatıldı. "İyi olmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Ama iyiyim," diye karşılık verdim. Bu kelime dilimden o kadar hızlı ve rahat döküldü ki Doğan'ın yüzü iyice asıldı.

"Onunla hiç konuştun mu?"

Dudaklarımdaki gülümseme silinirken sıkıntılı bir nefes aldım. "Hayır ve bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Doğan'ın cevap vermesini müsaade etmeden, "Nehir, yemeğe gelsene," diye seslendim.

Çatalları alırken Doğan'ın bakışlarını hissetsem de karşılık vermedim. Nehir de gelince masaya oturup yemeklerimizi yemeye başladık. Nehir ortamdaki gerginliğin farkında olmadan bana burası hakkında sorular soruyordu. Ona kısa cevaplar verip geçiştiriyordum.

Nehir sütlacı görünce, "Ay sütlaç, çok severim," deyip uzandı.

Doğan da kendi sütlaç tabağını alırken Nehir boş tabağı alıp önüme koydu. "Yesene, çok güzel."

Başımı iki yana doğru salladım. "Yemeyeceğim."

Doğan iğneleyici bir sesle, "Oysa eskiden çok severdin," dedi.

Ters ters yüzüne baktım. "Şimdi yemek istemiyorum."

Önümdeki sütlaca baktım. Bir tatlının dahi onu hatırlatması çok saçmaydı. O kadar saçmaydı ki her an gözyaşlarına boğulabilirdim. Nefes alamadığımı hissederken sandalyemi itekleyip ayağa kalktım.

"Ben biraz hava alacağım."

Cevap vermelerini beklemeden mutfaktan koşar adımlarla çıktım. Dış kapıyı açarken tek katlı evimin küçük bahçesine çıktım. Can sayesinde bu küçük bahçe çok tatlı bir hâle getirilmişti. Küçük beyaz bir masa, iki tane sandalye ve pencere kenarını süsleyen rengarenk çiçek saksıları sayesinde güzel olmuştu. Görmeyen gözlerle çiçeklere bakarken nefes almaya çalıştım.

Aylar olmuştu, onu ardımda bırakalı aylar olmuştu ama lanet bir tatlı bile beni yıkabiliyordu. Onun sevmediği tatlıyı bile yiyemiyordum. Ondan sonra çoğu şeyi yapamıyordum. Mavi rengini dahi görmeye tahammülüm yoktu. Artık beraber dinlediğimiz şarkılar her çaldığında ellerim titriyordu, gözlerime bir parça yaş doluyordu. O yaş hiç akmıyordu. Sadece duruyordu. Öylece duruyor, daha fazla acı veriyordu. Ömer Asaf, göğsümdeki çiçekleri soldurmuş, topraklarını zehirlemişti.

En acısı bana sevmeyi öğreten adam, sevgisizliği de öğretmişti.

Dişlerimi sıkıca kenetlerken sakinleşmek için nefes alıp verdim. Bir kez yıkılmıştım, bir kez daha yıkılmayı reddediyordum. Beni bir daha ağlatamayacaktı, buna izin vermeyecektim. Birkaç dakikanın ardından az da olsa daha iyi hissediyordum. Dalgın bakışlarım, camın kenarındaki çiçeklere kaydı. Bir tanesi düşmek üzereydi. Camın kenarına yürüyüp pembe saksının içinde ekili olan begonyayı aldım. Masanın üstüne koymaya karar verdiğim sırada bir ses duydum.

Biri, "Eyşan," dedi.

Biri... Kalbimi avuçlarının içinde öldüren kişiyle aynıydı. Sırtımda hançerini taşıdığım kişiyle aynıydı. Saksı, avuçlarımın içinden kayıp yere düştü. Ömer bana ait olan bir şeyi daha parçalara ayırdı. Yüreğimi bir kez daha yaktı. Merhametsiz katilim, niye hiç acımıyordu bana? Niye tekrar tekrar öldürüyordu beni?

25. BÖLÜM
PİŞMANLIĞIN YANIK TADI

"Her şeyi mahvettim."

Zihninde tekrarlanan kelimelerin yankısı durmuyordu. Bu kelimeler hatalarıyla bir olup yakasına yapışmış, onu durmadan sarsıyordu. Acıyla kıvranan ruhunun sancıları dört bir yanını sarmıştı. Bu kez evinin karanlığına doğru, "Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı.

Azap dolu sesi, pişmanlıkla ve acıyla harmanlanmıştı. Kafasını, sırtını yasladığı duvara vurdu. Dakikalar, belki saatler önce evinin zemininde oturmuş yaptıklarıyla yüzleşiyor, yaptıkları tarafından eziliyordu. Tükenmiş bir adamın çaresizliğiyle sarmalanmıştı. Her şeyi kendi yapmıştı, olanların hepsi onun suçuydu! Yanındaki içki şişesini alıp dudaklarına yasladı. Büyük bir yudum alırken içkinin keskin tadı boğazını yaktı. Şişeyi yere sertçe bırakırken kafasını bir kez daha duvara vurdu. Bu gidişle kafasını daha çok duvara vuracaktı. Hak etmişti, işin en acı yanı buydu. Ömer Asaf Karaman, başına gelen her şeyi sonuna kadar hak etmişti. Gözlerini çaresiz bir acıyla yumdu.

Tahmin etmemişti, olayların bu noktaya geleceğini Ömer hiç tahmin etmemişti. Sadece hayatında ilk defa kalbinin ritmini değiştiren kadının peşinden gitmek istemişti. Ona kadar aklıyla hareket adam, kalbini dinlemiş ve bu sonun başlangıcı olmuştu. Bir rüya gibi başlayan ilişkisi en karanlık kâbusu hâline gelmişti. Şimdi hem sevdiği kadını hem de kendini mahvetmişti. Kalın bir halat gibi boynuna dolanan bu gerçek onu boğuyordu. Eyşan'ın doğum gününde rastlamıştı ona. Eski günleri anımsayınca dudaklarında acı bir gülümseme oluştu. İlk

gördüğünde gözüne güzel ama sıradan bir kadın gibi gelmişti. O gece Eyşan ve yakın arkadaşı olan, aynı zamanda abisinin sevgilisi olan Verda, fena hâlde sarhoşlardı. Ömer abisine yardım etmek için gelmişti. Fakat önce kusan, ardından kollarında uyuyan kadının masumluğu kalbini ele geçirmişti. Eyşan'ı ikinci kez kendi söz gününde görmüştü.

Öyle ulaşılmaz ve güzel görünüyordu ki, genç adam onun haricindeki her şeyi bir çırpıda unutmuştu. Yalanlar yumağının ilk düğümü de o gece atılmıştı. Annesinin ölümünden sonra sorunlu olduğunu düşündüğü, sevme yetisi olmayan kalbi, ilk kez yaşam belirtisi göstermişti. Ömer, Verda sayesinde onun hangi hastanede hemşire olduğunu biliyordu. Eyşan'ı bir kez daha görmek için iş çıkışı hastaneye doğru sürmüştü arabasını. Bu sayede üçüncü kez bir çocuk parkının bankında görmüştü. Kendine engel olamamış ve acemi kalbinin engebeli yolunu takip etmiş, bu hırçın güzele kendini kaptırmıştı. Sonrasında gizlenen gerçekler ve bir sürü hata peş peşe gelmişti. Bir çift kahve çekirdeğini andıran göze meftun olmuştu. İçli bir nefes alırken cebindeki sigarayı ve zippoyu çıkardı. Pek sigara tüketen biri değildi ama bu gece sıradan bir gece de değildi. Bu gece onun çöküşüydü. Sigarasından derin bir nefes alırken Eyşan ile süslenen anılarının ağına düşmüştü. Boştaki elinde ise çevirip durduğu nişan yüzüğü vardı.

Sigarasından bir nefes daha çekti. Eyşan'ı bu kadar seveceğini ya da bağlanacağını hiç tahmin etmemişti. Ya da onun babası yüzünden bu kadar yaralı olduğunu... En kötüsü de işlerin bu kadar sarpa saracağını hiç tahmin etmemişti. Eyşan'a o kadar bağlanmıştı ki onu bırakamamıştı. İnci'den ayrılamamıştı. Doğum gününde her şeyi Eyşan'a anlatmayı planlamıştı ama onun gözlerindeki kararlılık ve inat, Ömer'i korkutmuştu. Çünkü onun Eyşan'ı, gözü karaydı, arkasına bakmadan kendi kalbine basar ve giderdi. Ömer, ilk defa birini kaybedeceğinden bu kadar çok korkmuştu. Eyşan, Ömer'i yabancı olduğu tüm duygularla tanıştırmayı başarmıştı. Ona kadar kimsenin kendisine Ömer adıyla seslenmesine bile izin vermemişti. Asaf'tı o. Sert, duygusuz bir robot gibi sadece çalışan ve yaşayan biriydi. Ömer adı onun zayıf noktasıydı, annesiydi. Biri ona Ömer deyince annesi gelirdi aklına, nasıl terk edildiği, nasıl yetim kaldığını hatırlardı. Bu yüzden kendi de dahil olmak üzere herkese yasaklamıştı çünkü Asaf,

ona insan olduğunu hatırlatan tüm hislere kapılarını kapatmıştı. Sonra bir kadın girdi hayatına, ansızın... Tüm kuralları, tüm duvarları birer birer yıkıldı. En zayıf noktası ve en büyük zaafı oldu.

Dudaklarında yeşeren gülümsemeyle gözlerini yumdu. Öpmeye, dokunmaya kıyamadığı kadını kendi elleriyle parçalamıştı. Mahvetmişti! Her şeyi mahvetmişti! Fakat her şeye rağmen Eyşan'ı bırakamazdı, onsuz yapamazdı. Ama gidemiyordu da. Çünkü sevdiği kadının ondan daha fazla nefret etmesine dayanamazdı. Hem iyi gelmemişti ki Eyşan'a...

Başını daha sertçe duvara vurdu. Bencil annesinin geriye kalan şirketini kurtarmak için çocukluk arkadaşıyla nişanlanmıştı. Bu formalite nişan, hayatına sevdiği kadını katmış, aynı zamanda gizlediği gerçekler yüzünden onu hayatından koparıp atmıştı. İçinde çağlayan öfkeyi bastırmak için içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Fakat içki benzin gibi içindeki ateşi harladı. Boşalan şişeyi öfkeyle fırlatıp attı.

Öfkesi kendineydi, hayatınaydı, aptal kalbineydi.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Sikik, bencil piçin tekiyim," diye tıslադı. Şimdi ise cezasını ödeme vaktiydi. Sevdiği kadın da bırakıp gitmişti onu. Önce annesi şimdi Eyşan... Eyşan'ın saatler önce salonunda olduğu yere baktı. Ona söylediği sözler zihnide yankılandı.

"Keşke ölseydim."

"Beni bu yeri kazıp içine gömseydin, canım bu kadar acımazdı."

Elinde tuttuğu yüzük, etini yakıyordu. Yüzüğü de tutup kırılan camların içine fırlattı. Sevdiği kadını, ölümü isteyecek hâle getirmişti. Midesi bulandı, kendisinden tiksiniyordu.

Layık değildi Ömer, ne ona ne de onun sevgisine zerre kadar layık değildi.

Şimdi cezasını ödeme vaktiydi, onsuzluk en büyük cezası olacaktı ve bu acıya son vermeyecekti.

Zaman ağır ağır geçerken Ömer, her geçen gün daha çok sarhoş ve pişman olmaktan başka yol katedemiyordu. Aradan beş gün geç-

mişti. Bu beş gün içinde yaptığı iki şey vardı. Gündüz işe gidip tüm gün deli gibi çalışmak, diğeri ise sabaha kadar içmekti. Beynini bu şekilde uyuşturuyordu. Onun haricinde ne sürekli onu arayan İnci ne de ailesi ile görüşmüyordu. Annesinin şirketinde çalıştığı için çalışanlar harici kimseyle görüşmüyordu. Kalbinde mesken tutan acı, hiç azalmadan oradaydı. Ömer'i yavaş yavaş tüketen acı zamanla geçmek yerine artıyordu. Eyşan'ı göremediği, kokusunu alamadığı her gün yavaş yavaş ölüyordu. Öyle bağlanmıştı ki ona, şimdi onsuz nasıl yaşanır bilmiyordu.

İş çıkışları Eyşan'ı uzaktan da olsa görmek umuduyla hastaneye gidiyordu fakat yoktu. Hastaneden sonraki durağı evi oluyordu. Arabasını Eyşan'ın görmeyeceği bir yere park edip sokağını izliyordu. Ne evinin ışığı yandı ne de onu gördü. Sanki kayıplara karışmıştı. Yine de kendine engel olamıyordu. Beşinci günün gecesinde kendini delirecek gibi hissediyordu. Sürekli çalan telefonunu kapatıp koltuğa fırlattı. İçki şişesini dudağına yaslayıp kanepeye çöktü. Yatak odasına giyinmek haricinde gidemiyordu çünkü Eyşan her yerine sızmıştı. Dolabında birkaç parça kıyafeti kalmıştı mesela. Banyoda diş fırçası, saç kremi bulunuyordu. Dolan gözlerini yumdu. Çalışan kadına nevresimlerini değiştirmeyi yasaklamıştı. Çünkü yatağına elbet geçeceğini bildiği kokusu sinmişti. Yastığını koklamak dışında yatağında uyuyamıyordu. Hoş Eyşan'dan sonra uyku düzeni altüst olmuştu. Düşünmekten uyuyamıyordu. Şirin yanına gelip yavaşça bacağına sürtündüğünde kırık bir gülümsemeyle eğilip başını okşadı. Kedi de Eyşan'ı özlemiş olmalıydı. İçkisinden bir yudum daha alırken kapının sesi duyuldu. Açmaya niyeti olmadığı için önce duymazdan geldi. Fakat kapıdaki kişi daha inatçıydı ve zili ısrarla çalıyordu. Ömer sert bir küfür savururken ayağa kalktı. Öfkeyle kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı. Gelen kişi abisi Ateş'ti. Ateş'in endişe dolu gri gözlerine boş gözlerle bakarken, "Niye geldin?" diye sordu.

Ateş sorusunu duymazdan gelip içeri girdi. "Günlerdir nerelerdesin sen?"

Ömer Asaf, oflayıp kapıyı kapattı. Ardından salona doğru ilerledi. Onu takip eden abisini normalde çok seviyordu ama kendine dahi ta-

hammülünün olmadığı bir zaman dilimindeydi. Ne kimseyi görmek ne de kimseyle konuşmak istemiyordu. Tek istediği yalnız kalmaktı.

"Sana bir soru sordum Asaf. Günlerdir nerelerdesin? Neden sana ulaşamıyoruz?"

Ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. "Evdeyim işte."

Yavan cevabı üzerine Ateş yanına oturup dikkatle onu izledi. "İnci de ulaşamıyormuş sana. Çok korkmuş."

"İyiyim gördüğün gibi."

Cümlesi biter bitmez Ateş sert çıkan yüksek sesiyle, "Yalan söylemeyi bırak artık," dedi.

Genç adam bitkin gözlerle abisine baktı. "Benden ne istiyorsun?"

Ateş kardeşinin gözlerine uzun uzun baktı. "Her şeyi biliyorum."

Ömer Asaf'ın kaşları çatılırken sadece, "Ne?" diyebildi.

Ateş'in geniş göğsü aldığı derin nefesten ötürü havalandı. "İnci bana her şeyi anlattı."

Ömer şaşkınlık dolu gözlerle, "Sana tam olarak ne anlattı?" diye sordu.

Ateş öfkeli bir ifadeyle, "Her şeyin yalan olduğunu!" diye bağırdı. Ardından, "Bizi nasıl kandırdığınızı anlattı," diye devam etti.

Ömer Asaf, sertçe yutkundu, "Ben," diyebildi fakat cümlenin devamını getiremedi. Çünkü söylediği yalanlardan öyle çok utanıyordu ki nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Ömer ellerini saçlarının arasına geçirip ayağa kalktı. Arkasını dönüp bir iki adım atmıştı ki abisi de ayağa kalkıp onun kolunu tuttu. Ateş ilk defa kardeşine öfke dolu gözlerle bakıyordu.

"Asaf bana artık her şeyi anlatmak zorundasın. Neden yalandan sözlendin? Neden bu hâldesin, neler oluyor artık konuş!"

Ömer'in mavi gözleri çaresizlikle yanıyordu. "Abi mecbur kaldım."

"Neye mecbur kaldın?" diye sordu.

Ömer gözlerini yumup sert bir soluk aldı. "Annemin şirketi iflasın eşiğindeydi, ben de şirketi kurtarmak için İnci'nin babası Levent

amca ile anlaştım. Levent amca, İnci ile ikimizin evlenmesi şartıyla şirketi kurtarmama yardım etti."

Genç adam sözlerini hiç nefes almadan bir çırpıda söyledi çünkü durursa devam etmeyeceğini biliyordu. Ateş ise duydukları yüzünden son derece üzgün ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Asaf, neden önce bize gelmedin kardeşim?"

Sesindeki sitem üzerine Ömer dişlerini sıktı. "Abi annemin neler yaptığını biliyorsun, onun şirketi için babamdan yardım isteyemezdim. Bunu kendime yakıştıramadım," dediğinde sesi kısık çıktı.

Ateş, Ömer'in kolunu bırakıp elini kendi ensesine yerleştirdi. Düşünceli bir ifadeyle, "Peki şimdi ne olacak?" dediğinde Ömer kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti.

"Hiçbir şey." Ses tonu yüzü gibi kayıtsızdı.

Ateş'in kaşları çatıldı. Kardeşinin bu sözlerinden bir şey anlamadığı bakışlarından belli oluyordu. "Sen nişanı bozdun. Babası artık sana yardım etmeyecektir, nasıl hiçbir şey olmayacak diyebiliyorsun?"

Ömer yorgunca gözlerini yumup taşıyamadığı bedenini koltuğun üstüne bıraktı. Öyle yorgun görünüyordu ki, 26 yaşında genç bir adamdan ziyade sırtında dünyanın yükünü taşıyan, yaşlı bir adam gibi yorgun ve umutsuzdu. Ateş, kardeşini daha önce hiç böyle görmediği için şaşkınlığı giderek artıyordu.

"Şirket yüzünden mi bu hâldesin?" dediğinde Ömer alaycı bir ifadeyle gülümseyerek gözlerini açtı. Boş bakışlarını karşısındaki duvara dikti.

Soğuk bir sesle, "Ne şirket ne iflas zerre kadar umurumda değil," dedi.

Olayın karışıklığı Ateş'in sabrını taşırdı. Bu yüzden öfkeyle bağırdı. "Derdin ne senin? Bizi kandıran sensin. Sahte nişanı bozan sensin. Saçma bir iş için az daha sevmediğin biriyle evlenecek olan da sensin. Şimdi niye bu triplerdesin?"

Ömer öfkeyle, "Çünkü âşık oldum," diye patladı.

Ateş şaşkınca, "İnci'ye mi?" diye sorduğunda Ömer başını iki yana salladı.

"Hayır, ben hiç olmaması gereken birine âşık oldum ve kendi aptallığım yüzünden onu kaybettim." Sesi sonlara doğru boğuklaşan Ömer Asaf, başını ellerinin arasına aldı. "Her şeyi mahvettim," diye sayıkladı.

Ortamda kısa bir sessizlik hâkim olurken Ateş, ne diyeceğini bilemediği için susmuştu. Anlaşılan durumu anlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra kardeşinin yanına gitti. Ne soracağını bilmediği için susmaya devam etti. Günlerdir susan Ömer ise başını kaldırıp abisine baktı. Gözlerindeki acı Ateş'i sarstı. Ömer Asaf annesi öldüğünden beri böyle bakmamıştı, bunu ikisi de biliyordu.

Sessizce, "Abi," deyip yutkunduktan sonra dudaklarını araladı. "Ben Eyşan'a âşık oldum," dediğinde bu sözler ortama bomba gibi düştü.

Sevgilisi Verda'nın en yakın arkadaşlarından biriydi Eyşan. Bu gerçek öyle beklenmedikti ki Ateş'in nutku tutuldu. Ömer ise abisinin şaşkınlığının geçmesine izin vermeden, aylardır içinde onu bir kurt gibi kemiren yalanlarını anlatmaya başladı. Olayın en başından başlayarak söylediği tüm yalanları, gizlediği her şeyi birer birer anlattı. Sustukları öyle büyümüştü ki içinde istese de kendini durduramazdı. O yüzden konuştu Ömer. Yüzünde utancın doğurduğu kızarıklık, sesinde ise yalanların verdiği çatallanma vardı. Ateş ise büyük bir sessizlikle onu dinliyordu. Ömer nihayet sustuğunda sanki aradan bir ömür geçmiş gibiydi ama yalnızca yarım saat geçmişti. Fakat her şeyi nihayet biriyle paylaştığı için içine çöken rahatlama yadsınamayacak kadar büyüktü.

Ateş sessizce ayağa kalkıp sırtını döndü. Ellerini beline yaslamış, derin nefesler alıyordu. Ömer ayağa kalkıp abisine doğru yürüdü ve elini onun omzuna yerleştirdi. "Abi, ne olur bir şey söyle," dediği sırada Ateş hışımla ona doğru dönüp yumruğunu çenesinin altına geçirdi. Bu ani yumruk yüzünden savunmasız yakalanan Ömer geriye doğru sendeledi.

Ateş dişlerinin arasından, "Bunu hak ettin," diye tısladı.

Ömer başını yere eğdi. Kalbinin acısı, vicdanının sızısı öyle ağırdı ki tenine değen bu yumruk onun için basit bir acıydı. Ten acısı geçi-

ciydi, mühim olan kalpti... Ömer'in kalbi ise son zamanlarda büyük hasarlar almıştı.

"Bundan daha beterlerini hak ettim," diye fısıldadı.

Ateş ciddi bir ifadeyle, "Evet, hak ettin," diye onu onayladı.

Ömer avuçlarının içiyle kafasına vurdu. "Her şeyi mahvettim, onu kaybettim."

Yüzündeki ve sesindeki acı öyle gerçekti ki Ateş içli bir nefes aldı. Yine de kendini, "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sormaktan alıkoyamadı.

Asaf'ın korlar taşıyan gözleri anında onu buldu. Öyle derin bakıyordu ki Ateş'e, sorusunun cevabını gözleri veriyordu. Yine de açık yüreklilikle, "Seviyorum," dedi. "Ama öyle affedilmez, büyük günahlar işledim ki benim cezam ona kavuşamamak olacak," diye devam etti. Ömer Asaf'ın gözleri kıpkırmızı kesilmişti. Bakışları, acı bir kaybın izlerini taşıyordu.

"Çok büyük yalanlar söyledin ama onu gerçekten seviyorsan bırakamazsın. Gidip Eyşan'a nişanın sahte olduğunu, onu gerçekten sevdiğini anlatmak zorundasın!"

Net bir ifadeyle başını iki yana doğru salladı. "Affetmez." Sevdiği kadını kendinden iyi tanıyordu Ömer. Bu yüzden sesi kendinden emin ve tereddütsüz çıktı.

Ateş öfkeyle Ömer'in kolunu tuttu. "Onu bu kadar seviyorken hemen pes edemezsin."

Ömer alayla güldü. "Sen onu tanımıyorsun," dediğinde sesinde hazin bir kabullenme vardı.

"Eğer onu seviyorsan mücadele etmek zorundasın."

Ömer acı acı, "Sevgi her şeye yetmiyor," dedi.

"Yettireceksin." Ateş sakince cevap vermişti. "Böyle zavallı gibi acı çekip kabullenmek yerine, hatanı telafi et Ömer Asaf."

Ömer öfkeyle yüzünü sıvazladı. "Ben bilmiyorum. Ya benden daha çok nefret ederse?" Sesinde umut etmeye korkan bir ton vardı.

"Bundan daha fazla nefret edemez be kardeşim. Bu yüzden çabala."

Ömer gözlerine dolan kederle başını iki yana doğru salladı. "Abi," diye fısıldayıp kısa bir an sustu. Ardından içini eşeleyen kelimeleri serbest bıraktı. "İçimde durmadan ağlayan bir çocuk var. Nasıl söküp atacağım, nasıl dindireceğim bu acıyı?"

Yaşadığı yoğun acı yüzünden boğuk bir sesle konuşuyordu. Ateş hüzünle gülümsedi. "Ne söküp atabileceksin ne de dindirebileceksin Asaf. İçinde yabancı olduğun ama aynanın karşısında bir olduğun o çocuğa kadar bu acıyı yaşıyorsan, o kalbin kesikleri kapanmaz." Ömer Asaf bu sözler tarafından sarmalanırken Ateş devam etti. "Ama eğer ki vazgeçmezsen, o kesikleri dikecek bir şansa sahip olabilirsin."

Ömer'in kalbi günler sonra atmaya başladı. Ya abisi haklıysa? Ya hâlâ bir umudu varsa? İçinde yeşeren ufacık umut tanesine sıkıca sarıldı. Eyşan olmadan yapamıyordu, yapamayacaktı. Bu yüzden ona gitmek zorundaydı. Her şeye rağmen...

Günler birbirini kovalarken aylar geçiyordu. Zaman acımızca Ömer'e inat geçiyordu. Zamanla beraber hayatı da geçip gidiyordu, tutamıyordu, yetişemiyordu. Sadece boş boş izliyordu.

Ömer Asaf en olmaması gereken kişiye büyük bir hata yapmıştı. Bu denli seveceğini bilmediği kadına ihanet etmiş ve karşılığında kalbini kaybetmişti. Onu özlüyordu. Ömer'in ruhu onsuz pes etmişti. Eyşan gittiğinden beri boş bir beden gibi yaşıyordu. Sevdiği kadın gideli aylar olmuştu... Kalbi acıyla sıkıştı. Onu hiçbir yerde bulamıyordu. Evinden taşınmış, işini bırakmış, numarasını değiştirmişti. Hiç var olmamış gibi yok olmuştu. İstanbul'un her yerini aradı, her hastanesini soruşturdu ama yoktu.

Bitmek üzere olan sigarasından son bir nefes aldı. Yoğun duman dudaklarının arasından havaya karıştı. Boş bakışlarını son umudu olan binaya çevirdi. Doğan ile görüşmek için evine gelmişti. Eyşan'ın nerede olduğunu bilen tek kişi oydu. Ömer kalbi olmadan daha fazla yaşayamazdı. Bu yüzden her şeyi göze alarak Doğan'a geldi. Sigarasının izmaritini çöpe fırlattıktan sonra evine doğru yürüdü. Daha önce Eyşan ile beraber buraya geldiği için güvenlikçi onu tanıyordu.

Yaşlı adam mesafeli bir gülümsemeyle, "İyi akşamlar," dedi.

Ömer Asaf başıyla selam verip asansöre yöneldi. Asansör Doğan'ın evinin bulunduğu kata doğru çıkarken içinde aylar sonra cılız bir kıpırdanma oldu. Umudun çırpınışlarıydı bunlar. Asansörden çıkıp kapının zilini çaldı. Birkaç dakika sonra kapı orta yaşlı bir kadın tarafından açıldı. Doğan'ın yardımcısı olan Esma Hanım'dı.

"Ömer Bey, hoş geldiniz."

Ömer Asaf başıyla selam verirken, "Doğan evde mi?" diye sordu.

Kadın olumlu cevap verdiğinde içeri girdi. Playstation oynayan Doğan, "Kim geldi abla?" diye seslendi.

Ömer onun bulunduğu odaya girip derin bir nefes aldı. "Ben geldim."

Doğan duyduğu ses üzerine bakışlarını kapıya çevirdi. Gözlerinde parlayan ani nefretle ayağa fırladı. "Ne işin var lan senin burada?" Yüksek sesiyle sarf ettiği sözlerin ardından Ömer'e doğru yürüdü.

Ömer yavaşça, "Onu bulamıyorum," dediğinde Doğan'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı.

Alayla gülerken, "Taşak mı geçiyorsun lan sen benimle?" dedi. Yüzündeki gülümseme hızla kaybolurken uzanıp Ömer'in yakasını tuttu. Hareketsiz duran Ömer, Doğan'ın yüzüne baktı.

"Aylardır arıyorum."

Doğan'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Gözleri öfkeyle kararırken yumruğunu hızla çenesinin altına geçirdi. Ömer geriye doğru sendelemek dışında bir tepkide bulunmadı. Doğan onu öldürse dahi karşılık vermeyecekti. "Manyak mısın oğlum sen? Mahvettin lan kızı, mahvettin!" diye bağırdı.

Ömer'in yüzü acıyla çarpıldı. "Pişmanım," dedi.

Doğan alayla güldü. "Sikerim seni de pişmanlığını da!" Sözlerinin ardından bir yumruk daha Ömer'in yüzüne indi. Dudağı patlayan Ömer, bu defa yere düştü. Doğan yere doğru eğilip gömleğinin yakalarını avuçladı. "Nasıl kıydın lan ona, nasıl kıydın şerefsiz? Eyşan sana güvendi." Bu sözler bir kurşun gibi Ömer'in kalbinin orta yerine saplandı. Çenesini o kadar sıkı kenetledi ki dişleri sızladı. Doğan

ise sözleriyle onu öldürmeye devam etti. "Sen ise şerefsiz babasının yaptığını yaptın." Ömer'i hızlıca sarstı. "Hiç mi üzülmedin! O sikik vicdanın hiç mi sızlamadı?" diye tısladı.

Ömer'in gözleri kan çanağına dönerken, "Ben," dedi ama ne diyeceğini bilmediği için susup dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Çünkü kelimeleri işe yaramazdı. Söyleyeceği hiçbir kelime bu durumu düzeltmeye yetmezdi.

Doğan gözlerini, Ömer'in buz gibi bakan gözlerine dikti. "Değdi mi?" diye sordu. Ardından onu fırlatır gibi bırakıp ayağa kalktı. Elleri saçlarının arasından geçerken öfkeyle soluyordu. Ömer ise başını öne doğru eğdi. Aylardır yaşayan bir ölü gibi geziyordu ortalıkta. Yaptığı hatalar öyle büyük, öyle ağırdı ki anbean ölüyordu.

Kısık bir sesle, "Bilmiyordum, işlerin böyle olacağını bilmiyordum," dedi.

Doğan ona doğru döndü. "Kendine rağmen sana güvendi o. Meğer babasından kaçarken daha beter birinin eline düşmüş."

Bu sözler Ömer'i derinden sarsmıştı. Ciğerlerindeki nefes boşalırken gözünden bir damla yaş yavaşça süzüldü. İğrenç herifin tekiydi! Sıkılı dişlerinin arasından, "Pişmanım," diye haykırdı. Öfkesinin hedefi kendisiydi. "Çok pişmanım," diye devam ederken ayağa kalkıp ellerini sertçe saçlarının arasından geçirdi. Saç tellerine asılarak sertçe çekti. "Onun bu kadar yaralı olduğunu bilemedim. Onu böyle seveceğimi bilemedim," derken sesi sonlara doğru kısıldı. "Böyle olacağını bilemedim." Gözlerini yumup acı derin bir nefes aldı. "Yaşayamıyorum, onsuz yaşayamıyorum."

Doğan hışımla ona doğru yürüdü. Yumruğunu bir kez daha havaya kaldırdı fakat bu defa vurmadı. Tükürür gibi, "Değmezsin," dedi. "Vicdanını dayak yiyerek hafifletmene izin vermeyeceğim," diye tısladı. Ardından işaret parmağını Ömer'in göğsüne doğru sertçe bastırdı. "Onu sonsuza dek kaybettin. Eğer onu seviyorsan, bu gerçek sana yeter." Ömer darbe almış gibi geriye doğru sendeledi. Doğan ise sözlerine devam etti. "Senden hep nefret edecek, bunu hiç unutma."

Ömer, Doğan'ın evinden çıktığında elleri bomboş, kalbi ise çok doluydu. Çöken omuzlarıyla arabasına oturdu. İki haftadır olduğu

gibi geceyi Doğan'ın kapısında geçirmesi için yardımcısı Ahmet'i aradı. Belki Eyşan'a gider umuduyla kapısına Ahmet'i dikmişti. Arabanın kapısını kapatırken dikiz aynasından kendisiyle göz göze geldi. İçine dolan nefret soluk borusunu yaktı. Gözlerinin bebeğine oturan vicdan azabı, yağlı bir urgan gibi kalbine dolandı. Mavi gözlerindeki yabancı hislere daha fazla katlanamadı. Yaptıklarının bedelini öderken kafasını direksiyona yasladı.

Kafasını direksiyona vururken, "Hak ettim," dedi. "Her şeyi hak ettim. Her şeyi mahvettim."

Bir saatin ardından çalışanı Ahmet'i, Doğan'ın kapısında bırakıp evine doğru yola koyuldu. Eğer bir hareketlenme olursa Ahmet, Ömer'e haber verecekti. Yorgunca evine giden Ömer, yolun nasıl geçtiğini dahi fark etmedi. Başında şiddetli bir ağrı vardı ve günlerdir uykusuz olan gözleri sızlıyordu. Eve gidip sızıncaya kadar içecekti. Fazla hız yaptığı için olması gerekenden daha kısa sürede evine vardı. Bahçeye arabasını park edip yorgunca indi. Dudağının kenarında kuruyan kana dokununca yüzünü buruşturdu. O sırada kapısının önünde dikilmiş, ona endişeli gözlerle bakan İnci'yi gördüğünde elini yavaşça indirdi.

"Asaf, bu hâlin ne?"

Ömer Asaf baştan savma bir tavırla, "Selam," deyip cebindeki anahtarı çıkardı. Evine girdiğinde İnci de onu takip ediyordu. Ömer dolabından son zamanlarda fazla haşır neşir olduğu viski şişesini alıp kendini kanepeye attı. Bardağa doldurmadan kafasına diktiğinde İnci şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Sana ne oldu böyle?" Ömer Asaf omuz silkmekle yetindi. İnci, onun bu soğuk tavırlarına alışıktı. Çocukluklarından beri böyleydi Asaf ama kendini hiç bu kadar bırakmamıştı. Karşısına oturdu. "Eyşan ile hâlâ konuşmadın mı?" Ömer içkisinden büyük bir yudum daha alırken başını iki yana salladı. "Gerçekleri öğrenirse belki affeder?"

Sözlerini duyan Ömer alayla güldü. "Affetmez. Ama yine de konuşacağım. Onu bulur bulmaz."

İnci sıkıntılı bir nefes aldı. Ardından ayağa kalkıp odadan kayboldu. Ömer yorgunca başını kanepenin sırtına yaslayıp gözlerini yum-

du. İnci tekrar yanına oturup elindeki ıslak bezi dudağının kenarına sürttü.

"Niye bu hâldesin?"

Ömer gözlerini açıp ona baktı. "Hak etmediğimi söyleyemezsin, değil mi?"

İnci bir şekilde yüzüne baktı. "Özür dilerim Asaf, yemin ederim babamın bu kadar ileriye gideceğini tahmin etmemiştim."

Ömer Asaf derin bir nefes aldı. "Özür dileme İnci, senin bir suçun yok."

İnci elini çekerken başını yere doğru eğdi. "Daha en başında bu oyunun içine girmemeliydik. Ailelerimizi kandırdığımız için hayat bizi cezalandırıyor."

İnci'nin babası Levent, yardım karşılığında evlilik teklifi sunduğunda kardeş gibi büyüyen İnci ve Ömer, az daha kusacaktı. Fakat daha sonra İnci, bu durumu kendi tarafına çevirmeyi teklif etti. Bir süre sözlü kalacaklardı, Ömer'in şirketi kurtulunca da ayrılacaklardı. Aralarında dostluk bağından başka bir şey olmadığı için Ömer bu delice olan teklifi kabul etmişti. Bu yüzden ikisi de suçluydu.

Genç adam yorgun gözleriyle ona baktı. "İlk ayrılığımızda babanı hafife almamalıydık."

Ömer Asaf ve İnci, aslında aylar önce Ömer'in doğum gününde, kendi içlerinde oyun gibi gördükleri anlaşmalı nişanı bozmuşlardı. Fakat seçim öncesi olduğu için babası buna izin vermemekle kalmayıp üstü kapalı tehditler savurmuştu. Öyle ki en son Eyşan ile tehdit etti onu. Ömer Asaf tam anlamıyla çıldırmıştı. En son İnci'nin de ısrarlarıyla bir süre bu ayrılığı medyadan gizlemeyi kabul etti. Yine de babası rahat durmamış, seçimleri kazandıktan sonra basın açıklaması yapmış ve her şeyi mahvetmişti.

"Ben onunla konuştum, bu hafta basın açıklaması yapacak."

Ömer Asaf omuz silkti. "Artık bir önemi yok."

İnci yorgunca başını Ömer Asaf'ın omzuna yatırdı. "İki aptal çocuk gibi davrandık ve her şeyi mahvettik."

Ömer başını kardeşi gibi gördüğü kızın başına yasladı. "Her şeyi ben mahvettim İnci."

İçten bir şekilde, "Umarım her şey düzelir ve seni affeder," dedi.

Genç adam sessiz kaldı. Çünkü bu söylediklerine ihtimal dahi vermiyordu...

Birkaç gün sonra Ömer işteyken Ahmet'ten beklediği telefon geldi. Ahmet ona, Doğan'ın bir saat önce bir kızla beraber İstanbul dışına çıktığını söyledi. Ömer'in içi heyecanla dolarken apar topar şirketten çıkıp evine geçti. Önce küçük bir seyahat çantası hazırladı. Ardından kısa bir duş alıp tişört ve kot giydi. Hareketleri fazlasıyla aceleciydi. Bir an önce gitmesi gerekiyordu. Geçen her saniye içine dolan umuda engel olamıyordu. Eyşan'a gidiyorlardı... Aylar sonunda Eyşan'ına kavuşacaktı. Bunu biliyordu.

Ahmet'in ona verdiği adrese giderken geçen zaman, Ömer için gün gibi geliyordu. Oysa arabası o kadar hızlıydı ki âdeta uçarak gidiyordu. Bir an önce onu görmek isteyen yanı sabırsızdı. Yokluğunda öğrendiği ilk şey, Eyşan'ı görmeden yapamayacağıydı. Eyşan'ın nefretine dahi dayanırdı ama onsuz yapamazdı. Gaza daha çok yüklendi. Yolu olması gerekenden erken geldiğinde Ahmet'in konum attığı adrese gitti. Konumun gösterdiği sokağa varınca arabasını Ahmet'in yanında park edip indi. Ahmet de arabadan çıkıp ona doğru yürüdü.

"Merhaba Asaf Bey, nihayet Eyşan Hanım'ı bulduk."

Bu sözler günler sonunda Ömer'in kalp atışını tekrar hızlandırdı. Ahmet ona evi gösterdikten sonra Ömer ona, İstanbul'a geri dönmesini söyledi. Ardından sokakta dikilip evine uzun uzun baktı. Bir yanı sevdiği kadına kavuşup ona sarılmak istiyordu. Diğer yanı ise hâlâ onu bulduğuna inanamıyordu ve tekrar kaybetmekten öyle çok korkuyordu ki hareket etmesini engelliyordu. Bu yüzden öylece durdu. Dakikalar hızlı hızlı geçiyordu ama onun karşısına çıkacak cesareti bulamıyordu. Şimdilik gitmeye karar verdi fakat Eyşan'ın evinin kapısı açıldı ve onu gördü. Kalbi göğüs kafesine sert bir tekme indirince, elini hızla kalbine yerleştirip bir iki adım geriye doğru sendeledi.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağını düşündü. Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunurken hasretle sevdiği kadına baktı.

İlk fark ettiği şey uzayan saçları ve zayıflayan bedeni oldu. İçi acıyla dolarken öylece izledi. Eyşan, en az onun kadar perişan bir hâldeydi ama hâlâ çok güzeldi. Kalbini sıkıştıracak kadar güzeldi. İpeği andıran yumuşak, simsiyah saçları sırtına doğru süzülüyordu. Üstünde siyah askılı bir bluz ve siyah keten bir şort vardı. Beyaz teninin hafifçe bronzlaştığını fark etti. Çok daha güzel görünüyordu. Gözleri uzaklara dalınca bakışlarındaki acıyı gördü. Buna Ömer neden olmuştu. Dişleri kenetlenirken bedeni gerildi. Mantığı devre dışı kalmıştı ve bir kez daha hisleri onu yönlendiriyordu. Eyşan kederli gözlerle uzaklara baktıktan sonra arkasını döndü. Ömer ayaklarını ona doğru yürürken buldu. Kokusunu solumak isteyen ciğerleri özlemle yanıyordu.

Eyşan cam kenarında duran saksıyı aldığı sırada Ömer kendine engel olamadan, "Eyşan," diye fısıldadı.

Sevdiği kadın, onu kısık sesine rağmen duydu. Pembe saksı, uzun parmaklarının arasından kayıp yere düştüğünde Ömer irkildi. Eyşan'ın bedeni kaskatı kesilirken bir süre ikisi de hareket edemedi. Zaman ikisi için bir kez daha akışını kaybetmiş, dünya durmuştu.

Sadece nefes alıp verdiler. Birinin kalbi özlem, diğerinin kalbi öfkeyle yanıyordu. Ömer pişmanlıkla, Eyşan nefretle kavruluyordu.

Yavaşça Ömer'e doğru döndüğünde, genç adam nefes alamadı. Sadece durdu ve kıyameti olan o gözlere baktı. Ama bu defa sonsuz bir sevgi yoktu gözlerinde. Eyşan'ın güzel gözlerinde buz gibi bir nefret vardı. Ömer'in sebep olduğu katıksız bir nefret!

26. BÖLÜM
KIRIK DÖKÜK

Varlığı, kalbimin tam orta yerine sert bir darbe gibi indi. Bedenim bir hastalığa yakalanmışım gibi tir tir titriyordu. Gerçek olamazdı! Gerçekten burada olamazdı! Bakışlarım ellerime kaydı. Ellerim bile titriyordu. Ellerim o geceden sonra yine titriyordu. Düş ve gerçek arasında kilitli kalan benliğim, varlığını kabullenemiyordu. Hayal olmalıydı, öyle olmak zorundaydı! Aklımın bana acımasız bir oyunu olmalıydı. Sertçe yutkunurken korku dolu bakışlarımı geriye doğru çevirdim. Tam karşımda duruyordu. Uğruna öleceğim gözleri, gözlerimin içine bakıyordu. Öyle korktum ki, gözlerimi sıkıca kapattım. Hayal olmasını istedim. Gözlerimi açtığımda kaybolup gitmesini istedim. Ama gözlerimi araladığımda oradaydı. Bana doğru yaklaşıyordu. İlk anda engel olamadığım özlem hissi, kalbime bir kanca gibi takıldı ve gözlerim bana ihanet ederek beni parçalara ayıran adamın üstünde gezindi. Saçları eskiye oranla biraz daha uzun ve dağınıktı. Kirli sakallarla kaplı yanakları zayıfladığı için içe çökmüştü. Gözlerinin içindeki pırıltıların üzerine kara bir çarşaf çekilmişti. Mutsuz ve umutsuz bakıyordu. Ömer bana hiç böyle bakmamıştı... Bu düşüncem beni kendime getirmeye yetti. Ömer değildi ki o. Karşımda dikilen adam benim tatlı, gözü benden başkasını görmeyen Ömer'im değildi. Bir yalancıydı, acımasız bir yabancıydı. Gözlerine acı acı bakarken bana doğru bir adım daha attı. Hareketlerindeki tereddüt bile o kadar yabancı geliyordu ki... Kımıldamadan ona bakmayı sürdürürken Doğan'ın sesini duydum.

"Eyşan iyi misin? Ne kırıl- Siktir!"

Doğan'ın tepkisine bakılırsa o, gerçekten buradaydı. Gözlerini bir an bile benden ayırmadan beni izliyordu. Doğan yanıma gelip elini belime koyduğunda irkilip gözlerimi nihayet Ömer'den çekip Doğan'e çevirdim.

"İyi misin?"

Gülümsemeye çalıştım ama bu defa yapamadım. Bu yüzden sadece, "İyiyim," dedikten sonra geriye doğru bir adım attım. Bedenim öyle gergindi ki taş kesilmiştim.

"Eyşan."

Adımı onun ağzından duyunca bir an parçalara ayrılacağımı hissettim. Sanki ben donmuş bir parçaydım ve Ömer'in sesi balyoz gibi üstüme inmişti. Dişlerimi sıkıca kenetlerken midem kaynadı, kusacak gibi hissediyordum.

"Eve girelim," deyip yürümeye başladım.

"Dinle," dediğini işitince ayağım bir şeye takıldı. Kolumu tutan Doğan, düşmemi engellerken tekrar yürüdüm. Doğan benimle beraber eve girince ona bakmadan hemen kapıyı kapattım. Ömer'i daha fazla görmek istemiyordum. Nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Beni bir kez daha dağıtamayacaktı. Buna izin veremezdim.

"Eyşan, iyi görünmüyorsun." Doğan'ın sesindeki endişeyi görmezden gelip odama doğru yürüdüm. Arkamdan odama girerken, "Eyşan?" dedi.

"Sorun yok Doğan, iyiyim ben."

İnanmayan gözlerle bana bakıyordu. "Emin misin?"

"Evet."

Bana inanmıyordu ama üstüme de gelmedi. Kuru bir sesle, "Öyle diyorsan," dedi.

Ortama gergin bir sessizlik hâkim olurken titreyen dizlerimi umursamadan salona geçtim. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım çünkü başka türlü bu olanlarla nasıl başa çıkarım bilmiyordum. Kanepeye oturunca Doğan ve Nehir de yanıma geldi. İkisinin gözleri de üstümdeydi. Sanki her an dağılmamı bekliyor gibi bakıyorlardı.

"Biraz dışarı çıkıp hava mı alsak?" Doğan ile aynı anda bakışlarımız Nehir'e döndü. Masum bir ifadeyle, "Sadece bir öneriydi," dediğinde Doğan gözlerini devirdi. Ağzının içinde, "Koyun can derdinde, kasap et," diye geveledi.

Nehir'in ela rengi gözleri irileşti. "Sadece havamızın değişmesi için," dedi.

Doğan tam konuşacaktı ki araya girdim. "Olur, burada güzel yerler var."

İkisi de şaşkınca bana baktı. Aslında ben bile kendime şaşkınca bakabilirdim. Şu an en son istediğim şey dışarı çıkmaktı. Fakat evde oturup tüm gün boyunca canımı daha fazla sıkmak istemiyordum.

"Emin misin?"

Doğan'a ufak bir gülümsemeyle baktım. "Eminim."

Nehir ayağa kalktı. "Hadi hazırlanalım."

Nehir ile beraber yatak odama geçtik. Odam küçük ama sevimliydi. Duvarın bir kısmı çağla yeşiliydi ve beyaz mobilyalar yakışmıştı. Çift kişilik bir yatak, gardırop, komodin ve makyaj masasından oluşuyordu. Eşyalar yüzünden boş alan azalmıştı ama tek başıma olduğum için sorun olmuyordu. Dolabımı açıp içinden beyaz elbiseyi çıkardım. Bunu birkaç gün önce yerel bir butikten almıştım. Elbiseyi giyince Nehir yanıma gelip göğüs kısmını arkada birleştiren kumaşı bağladı. Bu kısım sayesinde belimin ufak bir kısmını açıkta bırakan elbisenin v yaka göğüs dekoltesi vardı. Göğüs kısmında beyaz küpürleri olan ip askılı elbise, dizlerimin birkaç santim üstünde bitiyordu. Bel kısmı tam oturuyor, dizlerime doğru çan şeklinde genişliyordu.

"Çok güzel oldun."

Elbisenin arka kısmına bakarken başımla onayladım. Bronzlaşan tenimi vurgulayan beyaz rengini ve modelini sevmiştim.

"Teşekkür ederim." Nehir ise limon sarısı keten bir şort ve ip askılı beyaz bir bluz giydi. Başına da büyük bir şapka takmıştı. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

Kocaman bir gülümsemeyle "Merci chéri," dediğinde gülümsedim. Dolabımdan hasır çantamı alırken Nehir yanıma geldi. "Nasıl oldun?"

Bir an duraksayıp ufak bir nefes aldım. "Bilmiyorum, sadece çok öfkeliyim. Buraya gelmesini beklemiyordum."

Sözlerimi duyunca anlayışla başını salladı. "Haklısın ama ben gelmesini bekliyordum," dedi.

Aslında ben de bekliyordum. Fakat buna hiçbir zaman hazır olamayacaktım. Onu bir daha görmek istemiyordum. Gönlümden olduğu gibi gözümden de uzak olmalıydı.

"Her neyse hadi çıkalım."

Yaşananlara rağmen başımı dik tutarak evimden çıktım. Etrafta kimse yoktu, bunu görünce bir yanım rahat bir nefes aldı. Bir kez daha görmeye hiç hazır değildim. Diğer yanım ise bir kez daha hayal kırıklığına uğradı. O yanımı hızla susturdum. Doğan ve Nehir'e baktığımda onların da rahatlamış olduğunu gördüm. Hepimiz stres kotasını doldurmuştuk anlaşılan.

Sahil yoluna girip kafelerden birine oturduğumuzda aklıma Can geldi. Ben geldiğimden beri sürekli yanımda bulunuyordu. Bu yüzden onu da çağırmaya karar verdim. Telefonumu alıp masadan kalkarken, "Can'ı da çağıracağım," dedim.

İkisi de başıyla onaylarken sakin bir yere geçip numarasını tuşladım. İkinci çalışta açtı. "Can, merhaba."

"Merhaba Eyşan, nasılsın?"

"İyiyim, Doğan ve Nehir İstanbul'dan geldi. Dün oturduğumuz kafenin yakınlarındayız. Sen de gelmek ister misin?"

Hevesli bir sesle, "Tabii, çok isterim," dediğinde bir an kendimi kötü hissettim. Can'a boş ümitler vermek istemiyordum. Beni yanlış anlamamasını umut ederek telefonu kapattım. Düşünceli bir ifadeyle masaya yaklaştığımda Doğan ve Nehir'i yine ağız dalaşında buldum. Sıkıntılı bir nefes alırken, "Yine neyi paylaşamadınız?" diye sordum. Fakat o kadar hararetli bir şekilde tartışıyorlardı ki beni duymadılar bile.

"İki ayaklı her dişiye yürüyen çapkın herifin tekisin. Biraz kafanla düşünmeni tavsiye ederim."

Doğan'ın yüzündeki gülümseme kaybolurken Nehir'e doğru yanaştı. "Bundan sana ne peki?"

Nehir'in yanakları kızardı. "Yanından geçen her güzel kıza salyalarını akıtarak bakman rahatsız edici çünkü."

Doğan alayla güldü. "Bu sadece seni rahatsız ediyor anlaşılan." Elinde numara yazan peçeteyi salladı. "Bak alan mutlu veren mutlu," deyip göz kırpınca Nehir yüzünü buruşturup, "Gerçekten iğrençsin," dedi.

Doğan başını yana doğru eğdi. "Bu kadar cadaloz olmasaydın sana da bakan olurdu. Hatta biliyor musun ben de bakardım ama maalesef bebeğim, tipim değilsin."

Nehir öfkeyle ona doğru eğilen Doğan'ı iteledi. "Uzak dur benden." Ardından ayağa kalktı. "Ben lavaboya gidiyorum," deyip hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı. Nutkum tutulmuş bir hâlde Doğan'a bakıyordum. Öfkeli bakışlarını bana çevirince ne var anlamında başını salladı.

"Sen ciddi misin?" diye soludum. Alık alık yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Kıza nasıl davrandığının farkında değil misin sen Doğan?"

Öfkeli sesimi duyunca kaşları çatıldı. "Hak etti."

Uzanıp pazusuna vurdum. "Saçmalıyorsun."

Omuz silkerken çocuk gibi, "O da bana laf söyledi," dediğinde ağzım açık kaldı.

"Kıza cadaloz dedin."

Alnı kırışırken, "Sana da çelimsiz diyorum, ne var bunda?" dediğinde şaşkınlıkla kalakaldım.

"Doğan ben senin kardeşin gibiyim. Bana diyebilirsin ama Nehir ile böyle konuşamazsın." Konuşmak için dudaklarını araladı ama elimi kaldırıp susturdum. "Ondan özür dile."

Doğan itiraz edecekti ki Nehir yanımıza geldi. Giderken takmadığı güneş gözlükleri şimdi gözündeydi. Doğan da dikkatle Nehir'in

yüzüne baktı ve kızaran burnunu gördü. Muhtemelen Nehir'i ağlatmıştı. Sert sert Doğan'ın yüzüne baktım. Gözlerini kaçırırken, "Gözlüğünü çıkarsana," dedi.

Nehir ona cevap vermeden yanına gelen garsona döndü. Hızlıca siparişini verip bana döndü. Sahte bir gülümsemeyle, "Çok güzel bu şehir," dedi.

"Ben de çok sevdim."

Doğan aniden uzanıp gözlüğünü çıkardı. Nehir irkilirken sert bir sesle, "Ver şunu," dedi.

Doğan başını iki yana doğru sallarken gözlüğü tuttuğu elini havaya kaldırdı. Nehir'in gözlerine uzun uzun bakarken, "Ağladın mı sen?" dedi. Sesinde sıkıntılı bir ton vardı.

Nehir uzanıp gözlüğünü almaya çalıştı. "Sana ver şunu dedim."

Gözlüğü almak için hamle yaparken öne doğru sendeledi ve Doğan'ın geniş göğsüne doğru düştü. Gözlerim irileşirken şaşkınca ikisine baktım. İşler gittikçe ilginçleşiyordu. İkisi birbirine bakarken Nehir'in rengi gittikçe kızardı. Doğan sertçe yutkunurken gözlerini Nehir'den ayırmıyordu.

"Selam."

Can'ın sesi yankılanırken Nehir toparlandı. Doğan'dan gözlüğü alıp takarken ayağa kalktı.

Ben de ayağa kalkıp, "Hoş geldin Can," dediğimde Doğan da ayaklandı.

Onları tanıştırdıktan sonra hep beraber oturduk. Doğan ve Nehir az önceye oranla sessizlerdi ve birbirlerine sataşmıyorlardı. Bu iyi mi yoksa kötü müydü kestiremiyordum.

"Sonunda meşhur Doğan ile tanıştığıma sevindim."

Doğan sırıtarak kolunu omzuma attı. "Sen benden mi bahsediyorsun çelimsizim?"

Geri çekilmeye çalışsam da izin vermeyip saçımla uğraştı. "Doğan dur ya."

Can araya girdi. "Evet, senden çok bahsediyor."

Doğan ukala bir ifadeyle, "On numara herifim," dedi. Bunu duyan Nehir ağzında bir şeyler geveledi. Doğan ona eğilip, "Bir şey mi dedin?" diye sorduğunda cevap vermedi. "Trip mi atıyorsun kız sen bana?"

Nehir omuz silkmekle yetindi. Can soru sorar gibi bana baktığında da omuz silktim. Daha sonra anlatırdım. Can sohbet konuları açmaya çalışsa da hepimizin tadı kaçmış olduğu için pek dahil olamıyorduk. Gerçekten ters bir gündü. Nehir başının ağrıdığını söylediğinde erkenden kalkmaya karar verdik. Ayağa kalkarken Can'a doğru yanaştım.

"Kusura bakma, biraz garip bir gün," diye açıkladım.

Dudaklarında sürekli olan gülümsemeyle omuz silkti. "Önemli değil, arkadaşlarınla tanışmak da güzeldi."

Mahcup bir ifadeyle, "Aslında ikisi pek anlaşamıyor," dediğimde ufak bir kahkaha attı.

"Fark ettim, her an biri diğerini boğazlayacak gibi."

Hafifçe gülümsedim. "Kesinlikle."

Can'ın gözleri gülümseyen dudaklarıma kayınca aramızdaki sıcak hava dağıldı. Bedenim gerilirken, "Bu sahici gülümsemeni özlemişim," dediğinde saçımı kulağımın arkasına iteleyip sessiz kaldım.

"Hadi Eyşan, gidelim."

Doğan'a doğru dönmeden önce, "Sonra görüşürüz Can," dedim. Vedalaştıktan sonra Doğan'a doğru ilerledim. Nehir önden yürüyordu. "Öküzsün Doğan," diye söylenince şaşkınca bana baktı.

"Ne var be?"

Dirseğimle onu dürttüm. "Ağlattın kızı ve özür bile dilemedin."

Gözlerini kaçırırken, "Ağlattım değil mi?" dedi.

Başımla onayladım. "Evet."

Saçlarını karıştırırken, "Amma da hassas çıktı," diye söylendi.

"Doğan," diye uyardım.

"Peki tamam kızma, özür dileyeceğim." Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra, "Beni şaşırtıyorsun," dedi.

Sözlerine bir anlam veremedim. "Neden?"

Omuz silkerken, "Bugün Ömer'i gördün ama hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorsun," dediğinde bedenim gerildi. Cevap vermediğimi fark edince, "Bu tepkisizliğin beni şaşırtıyor," diye üsteledi.

Sertçe yutkunurken kuru bir sesle, "Böylesi daha iyi," diye geçiştirdim onu.

"Değil, güzelim. Böylesi daha iyi falan değil."

Cevap verecektim ki onu gördüm. Evimin önüne park ettiği arabasına yaslanmış, önündeki bir noktaya bakıyordu. Bu manzara öyle tanıdık geldi ki göğsüm sıkıştı. Kalbim birkaç saniye atmayı bıraktı. Sadece durup onu izlemek istedim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi sadece durup ona bakmak istedim. Başını ağır ağır kaldırıp bana çevirdi. Bakışlarındaki hüznü, hasreti, acıyı görmek beni çıldırtıyordu. Bir an yakasına yapışıp Ömer'i sarsmak istedim. Gözlerindeki yalancı acılar silinene kadar sadece sarsmak...

"İyi misin?"

Doğan'ın endişeli sesini duyunca içinde bulunduğum andan sıyrıldım. Bakışlarımı ondan çekip yürümeye devam ettim. Bahçe kapısına girerken, "Eyşan dinle," diye seslendi.

Adımlarım duracak gibi oldu ama durmadı. Çenemi havaya kaldırıp onu görmezden geldim ve evime doğru yürüdüm. Sanki az önce göğsümde bir kıyamet kopmamış gibi dikti başım. Eve girince bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. Umursamadan eve girip kapıyı kapattım. Odama ilerlerken Doğan hemen arkamdaydı.

"Güzelim iyi misin?" Doğan'a cevap vermeyince tekrar, "Eyşan, cevap ver," dedi.

Aniden ona doğru dönüp, "İyiyim Doğan," diye bağırdım. Fakat iyiyim kelimesi dudaklarımdan küfür gibi savrulmuştu. Kaşları çatılırken alayla güldü.

"İyiymiş, hadi be oradan."

Bu tavrı öfkemi kabartırken ona doğru hiddetli bir adım attım. Aslında öfkemi en son hak edecek kişi bile değildi ama yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

"Ne istiyorsun benden?" diye soludum.

Bana doğru yaklaşıp kollarımı tuttu. Yüzünü bana doğru eğip ciddi bir sesle, "Gerçekleri söylemeni istiyorum," dedi.

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana doğru salladım. "Sana gerçekleri söylüyorum zaten," dediğimde sesim yorgun çıkmıştı.

Doğan oflayınca gözlerimi açtım. Doğan beni hafifçe sarstı. "Yalan söylemeyi, numara yapmayı kes artık." İtiraz etmek için dudaklarımı araladım fakat Doğan konuşmama müsaade etmeden devam etti. "Bari bana yapma. Çünkü dayanamıyorum." Kollarımı bırakıp bir iki adım gerilerken elleri saçlarının arasına kaydı. "Karşımda her geçen gün seni yitirmeye daha fazla dayanamıyorum."

Yüzümü ellerimin arasına alıp sertçe sıvazladım. "Doğan ben," dediğimde odada volta atmaya devam etti.

Ellerini iki yana açarken "Sen," deyip aniden durdu. Bana doğru dönüp, "Sen, bir yabancıya dönüşüyorsun," diye patladı. Gözleri gözlerimi bulurken eliyle yüzümü işaret etti. "Bakışların, sözlerin, tepkilerin... o kadar sen değil ki, dayanamıyorum. O, burada Eyşan." Durup sözlerini algılamam için bana zaman tanıdı. Kısık bir sesle, "Ömer denen herif burada ama ona bile tepki vermedin. Bu bile işe yaramadı," dediğinde içimde çağlayan öfkeyi daha fazla bastıramadım.

Dolan gözlerimle, "Yeter," diye sızlandım.

"Yetmez, buna bir son ver. Konuş, bağır, ağla ama böyle ruhsuz bakma. Kardeşimin böyle birine dönüşmesini kaldıramıyorum."

Bu sözler yıpranmış sinirlerimi daha fazla hırpaladı. Başım önüme düşerken dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadı. Yavaşça yere çöktüm. Aylardır sakladığım gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Ne istiyorsun benden?" diye sordum. Doğan yanımda diz çöküp ellerime uzandı. Ellerimi geri çekip gözlerimi ona çevirdim. "Ne yapmamı istiyorsun Doğan? Hı? Ben öldüm, sevdiğim adamın ihaneti öldürdü beni." Titrek bir sesle yaptığım itiraf karşısında sarsılmasını izledim. "Babamı kaybettim, annemi kaybettim," dediğimde ilk gözyaşım aktı. "So-sonra Ömer'i kaybettim."

Her şeyimi kaybettim... Bu zihnimin duvarlarına çarptı. Kalbimin bir parçası daha son nefesini verdi.

Elimin tersiyle gözyaşını hızla silip yok ettim. "Buna rağmen hayatta kalmaya çalışıyorum." Elimi kalbime yasladım. "Kalbim, ruhum, benliğim... paramparça. Beni parçalara ayırdı. Toparlanamıyorum, iyileşemiyorum. Bunları mı duymak istiyorsun?" Hıçkırığını tutmak için dudaklarını birbirine bastırdım. İki damla gözyaşı daha yanaklarımdan süzüldü. "Hiçbir şey bu Allah'ın cezası acımı geçirmiyor. Bu yüzden bütün duygularımı içime gömdüm. Öyle derine gömdüm ki, yerini ben bile unuttum." Burnumu çekerken, "Artık bulmak da istemiyorum," dedim. Doğan'ın acıdan kısılan gözlerine yalvarır gibi baktım. "Anla beni. Ya hislerimi ya da yaşamayı seçecektim."

Çenesi sıkıca kenetlenirken, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Ardından ayağa kalktı ve hızlıca odadan çıktı. O sırada Nehir ıslak gözlerle yanıma gelip yere eğildi ve titreyen bedenime sıkıca sarıldı. Gözlerimi kapatırken daha fazla ağlamamaya çalışıyordum. Burnumu çekerken Nehir yavaşça, "Hepsi geçecek," dedi. Nehir'in sözlerine inanmayı öyle çok istedim ki canım yandı.

"Umarım," diye fısıldadığım sırada dış kapının açılma sesini duydum. Kanım buz keserken "Doğan," diye fısıldadım.

Nehir ile beraber ayağa kalkıp koşar adımlarla bahçeye ilerlerken sesleri geliyordu.

"Sadece konuşmak istiyorum."

Ömer'in sesine karşı Doğan, "Kes sesini!" diye kükredi.

Bahçeye girince Doğan'ı, Ömer'in yakasını tutmuş, öfkeyle solur vaziyette buldum. Ömer ise onun elinden kurtulmak için bir hamle yapmadan öylece duruyordu. Doğan yumruğunu kaldırıp yanağına yerleştirince küçük bir çığlık attım. Ömer geriye doğru sendelerken Doğan, "Defol git buradan!" diye bağırdı.

Ömer doğrulup dudağının kenarını sildikten sonra hüzün dolu gözlerini bana çevirdi. Boğazımda oluşan düğüm öyle büyüktü ki nefes alamadım. Gözlerine yeni bir renk daha eklenmişti. Acem mavisi gözlerinin etrafı kan çanağına dönmüştü. İkimizi bu hâle getiren oydu, neden onu bu hâlde görmek canımı acıtıyordu?

Beni izlerken başını yana eğip, "Yalvarırım dinle," dedi.

Burnumu çekerken başımı iki yana doğru salladım. Ömer'in karşısında bu kadar güçsüz olduğum için kendimden de nefret ettim. Yüzümdeki ifade sertleşirken Doğan, "Hâlâ ne yüzle konuşuyorsun, sokuk piç!" deyip yumruğunu havaya kaldırdı.

Doğan'a doğru uzanıp ellerimi göğsüne yerleştirdim. Doğan temasım karşısında durunca, "Yapma," diye fısıldadım.

Ardından öfke dolu gözlerimi Ömer'in yüzüne çevirdim. Gözlerinin içine bakarken nefretle yıkanmış bir sesle, "Değmez," dedim.

Değersin Ömer. Tüm yaşattıklarına rağmen değersin. Ama değmemelisin.

Ömer sanki ona yumruk atmışım gibi sendeledi. Rengi iyice solmuş, birbirine bastırdığı dudakları bembeyaz kesilmişti.

"Eyşan'ım," diye fısıldadı.

Hızlıca, "Ben senin değilim," dedim.

Her şeye rağmen sadece seninim, senden başka kimseye ait olmayacağım.

Doğan'ın yumruğu yere inince geri çekildim.

Keskin bir sesle, "Git buradan, Ömer Asaf Karaman," dedim.

Gitme... Benim kendime en büyük ihanetim.

Dilim farklı kalbim farklı şeyler söylerken ona bir kez daha sırtımı dönüp eve girdim. Her şey bir kez daha bitti. Bizim kırık dökük romanımızın sonu, en baştan yazılmıştı aslında. Yarım kalan aşkın iki kahramanıydık biz. Başrolleri öldüren ihanetti, aşkı katleden yalanlardı, bizi bitiren Ömer'di. Ömer Asaf Karaman, bizi öldürmüştü, hiç acımadan...

Ben gittim...

O hiç gelmedi...

Biten bir aşkın son mısraları da böylece yazılmış oldu.

27. BÖLÜM
SANA DEĞER

Bir zamanlar hayatın olarak adlandırdığın birini, acımadan hayatından kovmak dile öyle kolaydı ki afallamıştım. Dile ne kadar kolaysa kalbe de o kadar zordu. Bu büyük bir çatışma demekti. Savaş demekti, devrim demekti. Kalbimin benliğime yaptığı her isyan, beni yaralıyordu. İçimde Ömer'e karşı duyduğum nefretin yanında bir de kendime duyduğum nefret ekiliyordu. Ve bu beni tüketiyordu. Nefret, kanser gibi sinsice hücrelerime süzülmüş, beni her geçen gün dibe çekiyordu. Şifası bulunmayan bir hastalığa yakalanmış gibiydim. Göğsümdeki ağırlık artarken derin bir nefes alıp yatağımda yüzüstü döndüm.

Keşke annem hayatta olsaydı... Bana ne yapacağımı söyler, saçlarımı okşar ve her şeyin geçeceğini fısıldardı. Onu anımsamak her zaman olduğu gibi gözlerimin dolmasına neden oldu. Anneme o kadar çok ihtiyacım vardı ki, canım yanıyordu. Bu acıyla da nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Son zamanlarda hiçbir şeyle başa çıkamıyordum. Rotasını kaybetmiş bir seyyah gibi sadece savruluyordum.

Odamın kapısı yavaşça açılırken gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. "Eyşan?" diye fısıldayan Nehir, kedi gibi yanıma sokuldu. Tek gözümü açıp ona bakınca gülümsedi. "Uyandın mı sonunda?"

Kaşlarım çatıldı. Sonunda mı? Saat daha dokuz buçuktu.

"Günaydın," dediğimde bir saat önce kalktığı yatağın ona ait kısmında uzandı.

Çenesini eline yaslarken, "Günaydın," dedi. "Bugün plaja gidelim mi?"

Öyle hevesle sormuştu ki onu geri çeviremezdim. "Güzel fikir," dediğimde mutlulukla, "Hadi kalk o zaman," dedi.

Nehir'in enerjisi ve sürekli kıpır kıpır olması bana da iyi geliyordu. Aylardır süren karamsar ruh hâlimden kısa süreli de olsa sıyrılmamı sağlıyordu. Yavaşça ayağa kalkıp saçlarımı topladım.

"Doğan'a da söyleyelim."

Birlikte odadan çıkınca Nehir'in çoktan kahvaltıyı hazırlamış olduğunu gördüm.

"Vakit kaybetmeyelim diye şey ettim," diyerek açıklama yaptı.

"İyi yapmışsın," deyip salona geçtim. Doğan yastığına sarılmış derin bir uykudaydı.

"Minik koalam," deyip kolunu dürttüm. Homurdanıp küçük kanepede sırtını döndü. Genzinden acılı bir inleme dökülürken kıkırdadım. Koca bedenini kanepeye sığdırmanın sonucu olarak her yanı tutulmuş olmalıydı. "Doğan kalk hadi, plaja gideceğiz."

Doğan'ı kaldırmak hiç kolay olmadığı gibi yaklaşık yarım saatimizi ona harcamıştık. Zar zor yattığı yerden kalkınca rahat bir nefes aldım. Nehir ise irileşen gözleriyle Doğan'ın kaslarına bakıyordu. Yüzü kızarırken gözlerini kaçırdı.

"I, şey ben mutfaktayım," deyip salondan kaçtı.

Uyku sersemi olan Doğan da banyoya girdi. Kahvaltıda bir şeyler atıştırdıktan sonra hazırlanmaya başladık. Siyah bikinimin üstüne kot şort ve kısa kollu beyaz bir tişört geçirdim. Saçlarımı bağlayıp makyaj yapmadan plaj çantamı aldım.

Nehir ve Doğan da hazır olunca kapıdan çıkmak için hareketlendim. Dünden beri düşünmekten kaçındığım ama beceremediğim adamın arabası görüş açıma girdi. Arabasını evimin yakınına park edince yüzümü buruşturdum. Keşke biraz daha erken çıksaydık ve onunla karşılaşmasaydım. Hızlı adımlarla Doğan'ın arabasına doğru ilerledim.

"Yine mi bu herif!"

Doğan'ın öfkeli sesini duyunca kısaca ona baktım. "Görmezden gel lütfen," diye rica ettikten sonra arabaya bindim. Ömer arabadan inmese de bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Fakat karşılık vermedim. Doğan arabayı çalıştırırken ortamda gergin bir hava vardı. Onu görmek keyfimi kaçırmıştı. Bunu belli etmemeye çalışarak uzanıp radyoyu açtım. Hareketli bir pop şarkısına denk gelince radyonun sesini açtım. Bu sayede ortamdaki gerginlik de azalmıştı. Yol akıp giderken Nehir ile beraber şarkılara eşlik bile ediyordum. Doğan arabayı park edince inip Nehir ile plaja doğru yürüdük. Telefonum çalmaya başlayınca uzanıp cebimden aldım. Can arıyordu.

"Efendim?

"Selam, nasılsın?"

"İyiyim Can, sen nasılsın?"

"İyidir, güzel bir teklif için aradım. Buranın yerlisi olarak sizi gezdirmek isterim. Sorun olmazsa tabii."

Gerçekten de güzel olan teklifini duyunca duraksadım. "Aslında güzel olurdu ama biz plaja geldik. İstersen sen de gel."

Hevesle kabul edince ona konumu atıp şezlonglara yöneldim. Nehir ve Doğan, benim aksime hemen suya yöneldiler. Ben ise siyah pareomu giyip yanımda getirdiğim kitabı okumaya başladım. Yüzmeyi pek sevmiyordum. Romantik komedi tarzında olan kitabım eğlenceli ve akıcıydı. Kısa süre içinde kitap beni içine çekmişti.

"Eyşan ya, sen de gelsene."

Bana seslenen Nehir'in sesini duyunca elimdeki kitabı kaldırdım. "Daha sonra."

"Ne daha sonraymış?"

Bakışlarımı yanıma gelen Can'a çevirdim.

"Denize çağırıyor."

Can yanımdaki şezlonga otururken gülümsedi. Üstünde beyaz bir tişört ve çiçek desenli, renkli bir şort vardı.

"Beraber girelim."

Başımı iki yana doğru salladım. "Şimdi değil."

Tişörtünü çıkarıp ayağa kalktı. Can kaslı ama zayıf bir bedene sahipti. Bu yüzden iri yapılı görünmüyordu. Bana elini uzatırken, "Hadi ama kırma beni," dedi.

İtiraz etsem de Can fazla ısrar etmişti. Sonunda pes edip kitabımı bıraktım. Pareomu çıkarıp ayağa kalktığımda kaçamak bakışlarla bana baktığını gördüm. Gözlerinde beliren beğeni dolu ifade utanmama neden oluyordu. Ona bakmaktan kaçınarak suya doğru ilerledim. Su başta soğuk geldiği için tüylerim ürperdi.

"Soğukmuş."

Can güldü. "Değil, hadi girelim."

Ben yavaş yavaş girecektim fakat Can aniden uzanıp elimi tuttu. Beni suya doğru çektiğinde hazırlıksız yakalandığım için bütün bedenim suyun içine girip ıslandı.

"Can ya!" diye çığlık çığlığa bağırdığımda benim haricimdeki herkes gülüyordu. Suyu Can'a fırlatıp, "Hiç komik değil," diye tısladım.

Nehir yanıma gelirken, "Hiç de bile gayet komikti," dediğinde ters ters yüzüne baktım.

Doğan bize doğru yüzerken, "Oo kimler gelmiş," dedi. O sırada bakışları ayakta dikilen Nehir'e kaydı. Nehir kırmızı bikinisiyle gerçekten çok güzel görünüyordu ve Doğan'ın bakışlarından anladığım kadarıyla o da beğenmişti.

Nehir Doğan'a dönüp, "Ne bakıyorsun?" dediğinde Doğan'ın bakışlarındaki beğeni, yerini alaya bıraktı.

"Islak bir kedi gibisin, ona bakıyordum."

Nehir ters ters baktı. "Sen kendine bak be, ayı."

İkisi didişmeye başlayınca onlardan anında uzaklaştım. O sırada bakışlarım sahile kaydı. Varlığını görmeden hissettiğim adam, uzakta dikilmiş bizi izliyordu. Üstünde beyaz bir gömlek, keten siyah şortu ve güneş gözlükleriyle karşımda dikiliyordu. İçime dolan öfkeyi bastırmaya çalışarak sırtımı döndüm. Neden peşimi bırakmıyordu ki? Konuşacak bir şey kalmamıştı, benden alacağını almıştı. Daha ne istiyordu? Ona sırtımı dönüp yüzmeye başladım. Öfkemi ancak bu şekilde atabilirdim. On dakika boyunca yüzdükten sonra çok daha iyi

hissediyordum. Can durduğumu görünce bana doğru yüzmeye başladı. Doğan ve Nehir ise birbirlerinden uzaklaşmıştı. Hatta Doğan'ın yanında çok güzel, melez bir kız vardı. Onlara ters ters bakan Nehir, sudan çıkıp şezlonga doğru yürüdü.

"Bence birbirlerinden hoşlanıyorlar."

Can'a doğru dönüp dudaklarımı büzdüm. "Sanırım ama fazla çekişmeli bir hoşlantı."

Can ıslak saçlarını geriye doğru atarken omuz silkti. "Eh, zıt kutuplar birbirlerini çeker."

"Haklısın. Yarışalım mı?"

"Tabii."

Beraber yarışmaya başladık. Tabii ki Can beni kolaylıkla yendi. Sürekli yüzdüğü için onu yenmem olanaksızdı.

"Çok yoruldum."

Sudan çıkarken Can bitkin hâlime bakıp gülüyordu. Ömer'in olduğu tarafa bakmıyordum, onu görmezden gelecektim. Şezlonga oturunca Nehir gözlüklerini çıkarıp bana baktı. "İyi yüzdün."

Başımla onayladım. "Ve çok yoruldum."

Can telefonuna bakınca, "Hastaneden aramışlar," deyip arama yaptı.

"Nehir su alacağım sen de ister misin?"

"Olur."

Pareo giyip çantamı aldıktan sonra plajın içecek satılan kısmına doğru yürüdüm. Hepimiz için soğuk su aldıktan sonra ücreti ödeyip su şişelerini çantama koydum ve yürümeye başladım. Fakat kolumdan tutan bir el adım atmama engel oldu. Kim olduğunu dokunuşundan tanımıştım. Ona dönmeden sakince, "Bırak kolumu," dedim.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Kolumu elinden çekmeye çalıştım. "İşe bak ki şimdi de ben istemiyorum."

Diğer elini omuz başıma yerleştirip beni kendine doğru çevirdi. "Eyşan, lütfen."

Öfkeyle yüzüne bakarken elimi geniş göğsüne yerleştirip onu sertçe ittim. Bunu beklemediği için geriye doğru bir adım sendeledi. "Ne lütfeni ha ne lütfeni?" Onu tekrar itelerken iki eli yanına doğru düştü ve artık tahammül edemediğim, bir yandan da doyamadığım dokunuşları bedenimden ayrıldı. "Hâlâ ne istiyorsun sen benden?" deyip itelemeye devam ettim. Şimdi yerinde sabit duruyordu, sanki bir heykeli iteliyormuşum gibi hareketsizdi. Gözlerinde biriken acı, onun insan olduğunu gösteren tek belirtiydi. Ve bu acı, beni çileden çıkarıyordu. Bana böyle bakmaya hakkı yoktu!

"Sadece bir kez de olsa dinlemeni istiyorum," diye yakardığında alayla güldüm.

Sert bir sesle cevap verdim. "Aylarca bana anlatman için ısrar ettiğimde neredeydin? Sana kaç kere anlat dedim, anlarım dedim, dinlerim dedim." Gözlerine dik dik bakarken, "Sen n'aptın?" diye sordum.

"Ben," dediğinde, "Sen," deyip sözünü kestim. "Sen sustun, sadece sustun. Haklısın tabii, yaptığın iğrençliği anlatamazdın! Beni kandırırken hiç mi vicdanın sızlamadı?" Ona doğru bir adım atıp parmağımı kalbinin üstüne yerleştirdim, geniş göğsüne parmağımı bastırdım. "Gerçekleri gizleyip yalanları sıralarken hiç mi utanmadın?" Gözlerini kapatıp dudaklarını sıktı. "Korkak herifin tekisin sen."

"Yapamadım, anlatamadım!" diye bağırdı. Boynundaki damarlar öyle belirginleşmişti ki patlayacak gibiydi. "Haklısın! Seni kaybetmeyi göze alamayan korkak herifin tekiyim." Öfkeli gözlerle bakıyordum. Sesi kısılırken, "Bak beni bırakıp gittin, o zaman da yapacağın bu olurdu. Bu kadar kötü olmasak da giderdin," dedi.

Dişlerimin arasından, "Hak etmediğini söyleyemezsin," diye tıslադım. "Çık git hayatımdan!"

Başını ellerinin arasına alırken gözlerini açıp, "Gidemem!" dedi. "Sen bana geldin, ben seni hissettim. Kalbimi sana teslim ettim. Gidemem."

İçimdeki yangınlara inat soğuk bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Benim sana verdiğim kalbi, sen avuçlarının içinde boğdun." Ona doğru bir adım ilerleyip başımı geriye doğru attım. "Sen, benim kalbimi öldürdün. Şimdi hangi yüzle karşıma çıkabiliyorsun?"

Sözlerimin ardından rengi soldu. Kaşları çatılırken çaresiz gözlerle gözlerime baktı. Kısık bir sesle, "Acıtıyor. Sözlerin canımı acıtıyor," deyip yutkundu. Bana doğru bir adım attığında göğsü göğsümle temas etti. Üstümdeki ince kumaşı hiçe sayan sıcaklığı tenimi kavuruyordu. Yüzümü yüzüne doğru eğince sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Kalbim küt küt çarpıyordu ama taş gibi bir ifadeyle durmaya devam ettim. "Ama sana değer." Yutkununca âdem elması hareket etti. "Sen, yaşattığın her şeye, her acıya değersin."

Zoraki bir gülümsemeyle başımı iki yana doğru salladım. Kısık bir sesle, "Ama sana değmez, sen hiçbir şeye değmezsin Asaf," dediğimde ikimiz de irkildik. O, benim için hep Ömer olmuştu, şimdi bambaşka bir ismi telaffuz etmem ikimizi de sarsmıştı. "Sen yalanlarınla her şeyi bitirdin. Aramızdaki tüm bağı kopardın. Şimdi uzak dur benden."

Gözlerindeki kararlı ifadeyle başını iki yana doğru salladı. "Durmam, duramam." Uzanıp elimi tuttu ve gömleğinin açık yakasından içeri sokup sol tarafına yasladı. Sıcak tenini hisseden avuçlarım yandı, parmak uçlarım tutuştu. "Kalbim sendeyken bunu yapamam."

Dişlerimi kenetlerken tırnaklarımı göğsüne sertçe bastırdım. Dolan gözlerimi umursamadan, "Bendeymiş," diye öfkeyle güldüm. "Nişanlındadır o kalp," diye tıslarken tırnaklarımı iyice etine bastırdım. Kanını akıtmak isterken buldum kendimi. Bu yüzden kendime engel olamıyordum ve tırnaklarım içe doğru kıvrıldı.

Ömer'in göğsü hızla inip kalkarken, "Değil," diye itiraz etti. Alnını eğip alnıma yasladı. Yakınlığı beni gafil avlıyor, okyanusu andıran kokusu her yanımı kuşatıyordu. "Sadece sende. Hep sendeydi zaten." Diğer elini yüzüme yerleştirip yanağımı kavradı. Yavaşça okşarken boğuk bir sesle, "Gördüğüm ilk andan beri sende bebeğim," diye fısıldadı. "Kalbimi öyle hızlı ele geçirdin ki afalladım, saçmaladım. Bu yüzden hiçbir anlamı olmayan nişanı gizledim."

Nişan kelimesini duyduğumda tırnaklarım daha derine inmek için kıvranıyordu. Elimde olsa kalbini yerinden söküp alırdım. Öfkeyle solurken, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Eli enseme doğru kaydı. "Seni çok seviyorum," diye karşılık verdi.

Elimi çekip onu itekledim ama bu defa hareket etmedi. "Bende uyandırdığın tek his, nefret!"

Dolgun dudakları acıyla kıvrıldı. "Sana öyle çok âşığım ki..."

Sözleri göğsümdeki yangını harlıyordu. "Seni asla affetmeyeceğim."

Ardından geri çekilip dokunuşundan kurtuldum. "Seni hep çok seveceğim."

Çöken omuzlarına bakarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. İçimdeki nefret beni boyunduruğu altına alırken beyaz gömleğine baktım. Tırnaklarımla çizdiğim göğsünün kanı, beyaz gömleğine bulaşmıştı. Buna neden olan tırnaklarımı avuç içime saplarken kendimden korktum. Daha önce kimseyi incitmemiştim ben. Geriye doğru bir adım atarken titreyen çenemle, "Uzak dur benden," dedim.

Ona sırtımı dönünce adımı seslendi ama dönüp bakmadım. Canını acıttım ve buna izin verdi. Bedenim titriyordu. Yumruk yaptığım elime bakarken tırnaklarımı derime daha sıkı sapladım. Kendi avuç içlerimi de kanatırken ağlamak istedim. İçimdeki nefreti, acıyı kusana kadar sadece ağlamak...

"İyi görünmüyorsun?"

Masadaki kadehimi alıp dudaklarıma yasladım. Büyük bir yudum alırken Can'a bakmadan, "İyiyim," dedim.

Sabahtan beri bu soruyu o kadar çok sormuşlardı ki her an çığlık atabilirdim. Nehir, Doğan, Can... Durmadan nasıl olduğumu soruyorlardı. Ömer ile olan karşılamamı hiçbirine anlatmamıştım. Fakat değişen ruh hâlimin hepsi farkındaydı. Tüm gün boyunca bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum ama pek başardığım söylenemezdi. Sözleri sürekli aklımda dönüp duruyordu. Beni sevdiğini söylerkenki yüz ifadesi gözümün önünden bir an olsun ayrılmıyor, boğuk sesi ise sürekli kulaklarımda çınlıyordu. Ve ona zarar verdiğim an aklıma geldikçe, kafayı yiyecek gibi hissediyordum. İşin en kötü yanı canının acıması beni yaraladığı gibi hoşuma da gitmişti. Öyle

çok acıtmıştı ki beni, o da acısın istiyordum. Ama bu ben değildim. Ben böyle kötü biri değildim.

"Daldın gittin yine."

Şarabımdan bir yudum daha alırken, "Benden başka işiniz yok mu sizin?" diye çıkıştım. Normalde içki içmezdim ama bu gece yaşananlarla başa çıkmam lazımdı.

Can konuyu değiştirmek için, "Eğlenmek için karaokeye geldik ama hiçbiriniz sahneye çıkmıyorsunuz," dedi.

Nehir sahnede şarkı söyleyen kıza gergince baktı. Kızın sesi o kadar kötüydü ki kimse dinlemiyordu. Hızla, "Sesim kısıldı benim, çıkamam," dedi.

Can ellerini kaldırıp, "Şarkı söyleyemem," dediğinde Doğan koluyla beni dürttü.

"Lisedeki zamanları hatırlıyor musun?" Hafifçe gülümserken başımla onayladım. Doğan ile eskiden sık sık karaokeye giderdik ama benim sesim onunki kadar iyi olmadığı için ben geride dururdum. "Hadi sahneye çıkalım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, hiç keyfim yok."

Gözlerini devirdi. "Ben de o yüzden çıkalım diyorum."

"Tamam önce sen çık, sonra ben çıkarım."

Parmağını bana doğru uzattı. "Söz ver."

Alkol beni uyuşturduğu için hafifçe gülümsedim. "Söz."

Doğan ayağa kalkıp bana göz kırptı. Kadehimi ona doğru kaldırdım. Can'ın bakışları hemen üzerimdeydi. Sıcak bir ifadeyle, "Bu gece çok güzelsin," dedi. Bakışları üzerimde dolaşırken gülümsemeye çalıştım. Bu gece Nehir'in ısrarlarıyla daha özenliydim.

Üstümde bedenimi güzelce kavrayan siyah, mini bir elbise vardı. Fırfır detaylı, düşük kare yakası sayesinde hafif bir göğüs dekoltesi sunuyordu. Elbisenin en çok, kol askılarının omuz başlarımda kurdele şeklinde bağlanışını sevmiştim. Sade, aynı zamanda şık bir elbiseydi. Saçlarımı da yine Nehir'in önerisiyle maşa yapıp açık bırakmıştım. Yüzümde ise göz ağırlıklı bir makyaj ve dudaklarımda bordo, mat bir ruj vardı.

"Teşekkür ederim," dediğimde bakışları saçlarıma kaydı.

"Uzun saç çok yakışıyor sana."

Kısa saçı sevdiğim için sürekli keserdim aslında ama bu defa yapamamıştım. Çünkü hayatımı karartan adam, saçlarımı severdi. Dudaklarının izinin sindiği saçlarımı kesmeye kıyamamıştım. Bu yüzden kendimden de nefret ediyordum. Doğan'ın sesini duyunca düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

"Selam gençler, eğlenceye hazır mısınız?" diye bağırıp ortamı coşturduğunda herkes bir ağızdan, "Evet!" diye bağırdı. Nehir gözlerini sahneye dikmiş, dikkatle Doğan'ı izliyordu. Doğan parçayı ayarladıktan sonra şarkıyı söylemeye başladı.

Benlik bir mesele yoksa,
Çıkıyorum hayatından bu akşam derhal.
Artık beni kötü hatırla,
Ne bileyim hatırlanacak bir şey kaldıysa.

Güvendiğim şu dağlarda orman yangınları,
Seni unutmak denen şey.
Göğsümün bıçakları batar bazen fena.

Bu şarkı bana Ömer'i hatırlattığı için kalbim acıdı. Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum.

Niye baktın dargın dargın?
Neşene ilahlar gibi taptım.
Niye baktın dargın dargın?

Ağlamamak için kendimi zor tutarken dikkatimi dağıtmak için etrafa bakındım. Mekân bu şarkıyla beraber hareketlenmiş, herkes Doğan'a eşlik ediyordu. Nehir ise gözlerinde saklayamadığı bir hayranlıkla ona bakıyordu.

Nehir'e doğru yanaştım. "Ondan hoşlanıyorsun değil mi?"

Nehir hızla başını bana doğru çevirdi. "Hayır, ne alakası var!"

Şiddetli itirazı karşısında güldüm. "Öyle olsun bakalım."

Bakışlarını önüne indirip sessiz kaldı.

"Hepinize teşekkür ederim. Şimdi sahneye güzeller güzeli, biricik dostum Eyşan'ı davet ediyorum. Bir alkış alabilir miyiz?"

Seyirciler Doğan'ı sevdiği için anında alkışlayıp ıslık çalmaya başladılar. Gergince kaşlarımı çattım. Pislik, tüm ilgiyi bana yönlendirmişti. Boşalan kadehimi masaya bırakıp ayağa kalktım. Bir an başım dönünce durup derin bir nefes aldım. Dudağımın altındaki beni kaşırken topuklu ayakkabılarımla sahneye çıktım. Saçımı kulağımın arkasına itelerken Doğan'ın elindeki mikrofonu aldım. Bir yandan da bu kadar tantanaya neden olduğu için ona ters ters bakıyordum. Bana öpücük yolladı.

"Sahne senin bebek," deyip beni yalnız bıraktığında herkesin merakla bana baktığını gördüm.

Boğazımı temizleyip mikrofona doğru, "Öncelikle kötü sesime maruz kalacağınız için özür dilerim," dedim. Dinleyenler gülüşürken şarkıyı ayarladım. Tekrar seyircilere döndüğümde bakışlarım etrafta kısaca gezindi ve bar kısmında dikilen kişiyle göz göze geldim. Ömer elinde tuttuğu viski bardağı ile beni izliyordu. Bu sefer gözlerimi ondan kaçırmadım. Şarkıyı gözlerinin içine bakarak söylemeye başladım.

Senden bana ne kaldı, bir hatıradan başka?
Senden bana ne kaldı, bir hatıradan başka?
Bir daha geri dönmem yalan kattığın aşka,
Bir daha geri dönmem yalan kattığın aşka.

Kalbimi kıra kıra bıraktın bir hatıra.
Günahını yalancı dudaklarında ara,
Kalbimi kıra kıra bıraktın bir hatıra.
Günahını yalancı dudaklarında ara.

Şarkının sözleri iki tarafı bıçak olan bir mızraktı. Bir tarafı benim, diğer tarafı Ömer'in kalbine saplandı. Güvendiğim dağların altında ezilirken sadece durdum ve gözlerine baktım. Yıkılışıma neden olan adamın yıkılışına tanıklık ettim. İkimiz de bitmiştik. Bizden bu saatten sonra hiçbir şey olmazdı. Olsa olsa bir avuç enkaz olurdu, bu gece bir kez daha net bir şekilde anlamıştım.

Gözyaşların boşuna, düşmem artık peşine.
Gözyaşların boşuna, düşmem artık peşine.
Yansın yüreğin yansın, şimdi de bende sıra.
Yansın yüreğin yansın, şimdi de bende sıra.

Şarkı bittiğinde herkes alkışlasa da ortamda hüzünlü bir hava oluşmuştu. Ömer'in yüzündeki azabı artık görmek istemiyordum. Benim kalbime bir acı yetiyordu, şimdi üstüne onun yalancı acılarını da kaldıramazdı. Sertçe yutkunurken gözlerimi ondan zor da olsa ayırdım. Başka biri sahneye çıkınca mikrofonu ona uzattım ve sahneden inmek için hareketlendim. Bünyem alkole alışık olmadığı için ayakta durmakta zorlanıyordum. Sarsak adımlarla inerken yana doğru sendeledim. Biri koluma dokununca başımı çevirdim ve Can'ın sevimli yüzüyle karşılaştım.

"İyi misin?" diye sorduğunda hafif bir gülümsemeyle, "Biraz," dedim. Ayakta durmakta zorlanıyordum. İnmeme yardım ederken elini belime doğru yerleştirdi ve bedenim anında gerildi. Bana dokunmasını istemiyordum. Kaşlarım çatılırken geri çekilmeye çalıştım ama beceremedim. Tam geri çekilmesini söyleyeceğim sırada bir el Can'ı hızla geriye doğru itti.

"Kime dokunuyorsun lan sen!"

Can geriye doğru sendelerken Ömer'in kükreyen sesi mekânda yankılandı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzündeki öfkeli ifadeyi gördüm. Ömer'i ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Burun kanatları sert solukları yüzünden genişlemişti. Gözlerindeki vahşi ifade korkutucuydu. Her an Can'a saldıracak gibi duruyordu. Can doğrulup, "Sen kimsin lan?" dediğinde Ömer ona doğru tehditkâr bir adım attı. O Can'dan daha uzun olduğu için korkutucu duruyordu.

Araya girme ihtiyacı duyarak uyaran bir sesle, "Ömer!" dediğimde hızla bana doğru döndü. Acem mavisi gözlerinde yanan ateş, kalbime sıçradı. Bana ilk defa öfke dolu gözlerle bakıyordu. Onu böyle görmeye alışık olmadığım için çok şaşırdım. Boğazımı temizleyip, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum. Yanak kasları dalgalanırken dudaklarını birbirine bastırdı. Elini aniden belime yerleştirip beni hızla kendine doğru çekti. Uyuşuk bedenim sert göğsüne doğru

yapıştı. Sıcaklığı elbisemi hiçe sayarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ciğerlerim nefessiz kalırken şaşkınca yüzüne baktım. Sık sık aldığı soluklar yüzünden göğsü havalanıyor, göğüslerime baskı yapıyordu. İçimi kaplayan yakıcı sıcaklığa engel olamadım. Onu hissetmek ölmüş hücrelerimi hayata döndürüyor, buz tutan uzuvlarım alev alev yanıyordu. Yüzünü yüzüme doğru eğince içki kokan kor nefesi yüzüme çarptı, aralanan dudaklarım yandı. Üstünü çizdiğim anılarımız tekrar önüme döküldü.

Dişlerinin arasından tane tane, "Sana kimse dokunamaz," diye hırladı.

Kaşlarım çatılırken Can, "Bırak kızı!" dedi.

Ömer ona bakmadan, "Karışma lan sen!" dedi.

Göğsünü iteleyip uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım. Sakin olmaya zorladığım bir sesle, "Can, Doğan'ı çağırır mısın?" dedim.

"Seni onunla bırakmam," dediğinde keskin bir sesle, "Can lütfen," dedim. Can uzaklaşırken gözlerimi Ömer'den ayırmamıştım. Hâlâ burnundan soluyordu.

"Ne hakla sana dokunur?"

Ömer kızgınlıkla derin derin nefesler alırken burunlarımız neredeyse birbirine dokunuyordu. Gözlerinin içine bakarak, "Sana ne? Sen kimsin?" dedim. Dişlerimin arasından, "Hayatımda yerin bile yok senin. Benim için bir hiçsin!" dediğimde yüzü kardı. Alnındaki damar öyle kabarmıştı ki her an patlayacak gibiydi.

"Bilerek yapıyorsun," dediğinde belimdeki eli tutuşunu sıkılaştırdı. "Canımı acıtacağın yeri biliyorsun. Ama beni acıtırken kendin acıyorsun." Gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. "Senin hayatın benim Eyşan. Kalbim de ruhum da sana ait! İstediğin kadar inkâr et."

"Değil," dediğimde sesim titrek ve güçsüzdü. Her an gözyaşlarına boğulacak gibiydim. Çenemi havaya kaldırıp burnumu çektim. "Kendini kandırmaya devam et." Ellerimi tekrar göğsüne yerleştirip onu ittim. "Sen benim için bittin." Kolları gevşerken tokat atmışım gibi irkildi. "Uzak dur benden, bunu bir daha söylemeyeceğim."

Dudaklarında acı bir kıvrılma oldu. Aniden beni kendine doğru çekip yüzünü yanağıma doğru yanaştırdı. Nefesi kulağıma çarparken

yüzü saçlarımın arasına kaymıştı. Kalbim deli gibi çarparken tenim alazlanıyordu.

"Sana bunu benden isteme demiştim. Çünkü yapamam," diye fısıldadı. "Seni bu kadar çok severken," deyip burnunu boynuma sürttü. Derin bir nefes aldığında göz kapaklarım ağırlaştı. Burnunun ucu şakağıma doğru çıktı. Ardından ufak bir öpücük bıraktı. "Olmaz yavrum, yapamam."

Elini geri çekip bir adım geri gitti. Ardından bana sırtını dönüp uzaklaştığında dizlerim yeni doğmuş bir geyik gibi titriyordu. Düşmemek için yanımdaki masaya sıkıca tutundum. Ondan nefret ediyordum! Beni bu hâle getirebildiği için kendimden de nefret ediyordum!

28. BÖLÜM
AFFEDEMEM

1 Hafta Sonra

Aşktan önce inanç ve güven gelirdi. Sevdiğim adam, aylar önce benim elimden inancımı, güvenimi, aşkımı almıştı. Kalbimi doldurduğu hisler aniden bozulduğu için zavallı kalbim, o hislerle beraber çürümüştü. Şimdi tekrar karşıma geçip bir şans daha istiyordu. Veremezdim. Bizi birbirimize bağlayan ipler, ortaya çıkan gerçeklerden sonra bir intihar ipine dönüşüp aşkımızı tüketmişti. Ben Ömer'i sevmeye devam etsem de ona gidemezdim, gelmesine izin veremezdim, affedemezdim ama içime diktiği aşkı da söküp atamazdım. Onun yeri kalbimdi. Ama kalbimde yeri olan adamın, hayatımda bu saatten sonra yeri yoktu.

"Bıktım senin bu tavırlarından!"

Nehir'in yüksek sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Boşalan kahve bardağını masanın üstüne koyup ayağa kalktım.

"Asıl ben senin bu dilinden bıktım."

"Sana ne be benim dilimden! Sen git dünkü esmerle takıl, onun diliyle ilgilen."

Salonun ortasında dikilen Doğan ve Nehir, birbirlerine öfke dolu gözlerle bakıyordu. Bir haftadır buradaydılar ve her günü kavga ederek geçirmişlerdi. İstanbul'a dönmelerine birkaç saat varken bile didişiyorlardı.

Doğan alayla güldü. "Hayırdır? Bakıyorum da hayatımla fazla ilgilisin."

Nehir yüzünü buruşturdu. "Ne ilgileneceğim senin hayatınla? Hoş ilgilenmeye kalksam bile yetişemem. Hız treninden daha hızlı bir hayatın olduğu için."

Araya girme ihtiyacı duyarak, "Biraz sakin mi olsanız?" diye önerdim.

"Sen karışma Eyşan," diyen Nehir'in aksine beni duymazdan gelen Doğan, gözlerini kıstı.

"Haddini aşıyorsun Nehir."

Nehir alayla güldü. "Ne oldu? Zoruna mı gitti?"

Nehir kollarını önünde bağladı. "İki bacaklı olan her dişiyle flörtleşirken sorun yok ama ben dile getirince tepki vermen komik doğrusu."

Doğan ona doğru yürüdü. "Sen kendine bak önce. Elin herifleriyle oynaşırken iyi tabii."

Kaşlarım çatıldı, bu kavga gittikçe büyüyecek gibiydi.

"Kiminle oynaşmışım ben!" Nehir'in tiz çıkan sesi üzerine Doğan sakince cevap verdi.

"Dün geceki adamın numarasını çantana attığını gördüm." Nehir dudaklarını birkaç kez öfkeyle açıp kapattı. Ardından çenesini dikleştirdi.

"Evet lan, oynaşıyorum. Var mı diyeceğin?" diye meydan okuduğunda ağzım açık kaldı. Kesinlikle kimseyle oynaşmıyordu.

Doğan, "Oynaşamazsın ulan!" diye bağırdı.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Niye? Seni ne ilgilendiriyor?" Doğan'ın konuşmasına izin vermeyen Nehir devam etti. "Senin tipin olmasa da, bu cadaloz hâlimi beğenenler var Doğan efendi."

Doğan'ın gözleri kararırken Nehir doğru ilerleyip omuz başlarını tuttu. "Başlayacağım sana da cadalozluğuna da, sus artık!"

Fakat Nehir'in susmaya niyeti yoktu. Tam konuşacağı sırada Doğan'ın dudakları, onun dudaklarına kapandı. Bu duruma ben mi yoksa Nehir mi daha çok şaşırdı, hiç bilmiyorum.

"Oha!" dediğimde ikisi de beni duymamıştı tabii ki. Doğan, Nehir'i sanki yıllardır sevgililermiş gibi öperken başta onu iteleyen Nehir, birkaç saniye sonra kollarını boynuna dolamış karşılık veriyordu. Ellerimi hızla gözlerime kapatırken kendimi görmemesi gereken bir şeyi görmüş küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Ben yokmuşum gibi devam edin," dedikten sonra geriye doğru kaçtım. Özel anlarına müdahale etmek istemediğim için salondan çıkıp onları baş başa bıraktım. Geç de olsa birbirlerinden hoşlandıklarını anlamalarına sevinmiştim.

Onları yalnız bırakmak için bahçeye çıktım. Yüzümdeki gülümsemeye mâni olamıyordum. Doğan'ın sonunda düzgün biriyle sevgili olmasına gerçekten çok sevinmiştim. Umarım Nehir'in kalbini kırmadan severdi onu. Bahçedeki çiçekleri yavaşça sularken bakışlarım ara ara evin etrafında geziniyordu. Bir hafta önce yaşanan karaoke olayından sonra Ömer, karşıma çıkmamıştı. Ara sıra peşimde olduğunu, beni izlediğini hissediyordum ama kendini bana göstermiyordu. Sanırım en sonunda sözümü dinlemeye karar vermişti. Bu rahatlamamı sağlamalıydı ama rahatlamamıştım. Nedenini kurcalamayı reddettim. Daha fazla sorun istemiyordum.

Kısa bir süre sonra eve girdiğimde Nehir'in odamda eşyalarını topladığını gördüm. Doğan ise sırtını camın kenarındaki duvara yaslamış dikkatle onu izliyordu. Bakışlarından anladığım kadarıyla kafası karışık görünüyordu. İşin güzel yanı ikisi de yan yana ve sessizlerdi.

Boğazımı temizleyip, "Selam," dediğimde bakışları bana döndü. İkisinin yüzünde de şaşkın ama rahatlamış bir ifade vardı. Sanırım bir şeyleri kabullenmek onlara iyi gelmişti.

Nehir utangaç bir gülümsemeyle, "Selam," dediğinde gözlerini kaçırıp valizine döndü. Doğan ise sırıtıp kollarını açtı. Doğan'a doğru ilerleyince kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.

"Sen de bizimle gelmek ister misin?"

Dudaklarımı bükerken başımı iki yana doğru salladım. "Maalesef, yarın iznim bitiyor."

İkisi gelecek diye aldığım iznin son günüydü. Bir yanım onlarla dönmeyi, annemin mezarını ziyaret etmeyi çok istiyordu. Ama diğer yanım hazır değildi. Doğan konuşacağı sırada telefonu çaldı. Cebinden çıkardığında ciddi bir ifadeyle, "Diktatörüm arıyor," dedi.

"Deme öyle," diye azarladım.

Omuz silkerken, "Öyle ama," deyip doğruldu. Telefonu cevaplayıp, "Efendim baba," derken odadan çıktı.

Hızlıca arkasından ona bakan Nehir'e doğru ilerledim. Yüzümdeki sırıtmayla, "Nehir Hanım," diye seslendim. İrkilerek bana döndü. "Kolay gelsin," deyip göz kırptım.

Rengi kızarırken, "A-anlamadım," diye kekeledi.

"Gerçekten anlamadın mı?" diye köşeye sıkıştırırken, "Eyşan ya," diye sızlandı. Ellerini kızaran yanaklarına bastırıp, "Zaten çok utanıyorum," diye mırıldandığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Malum olayı gördüğüm için sonrasını soracağım. Birbiriniz hakkındaki hislerinizi itiraf ettiniz mi bakalım?"

Düşünceli bir ifadeyle başını iki yana doğru salladı. "Hayır, sadece kızlarla bana inat flörtleştiğinden bahsetti. Bir de dün geceki adamı sordu. Başka bir şey yok."

Kaşlarım çatılırken, "Ama senden hoşlanıyor?" dediğimde bakışları dalgınlaştı.

Hüzünlü bir sesle, "Sanmıyorum. Bana tahammül bile edemiyor," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

"Seni öptü Nehir, farkında mısın?"

Yüzünde acılı bir gülümseme oluştu. "Anın getirdiği bir tepkiydi," dediğinde, "Değildi bence," diye itiraz ettim.

Nehir düşünceli bir ifadeyle omuz silkti. "Bilmiyorum Eyşan, kafam şu an çok karışık. Muhtemelen Doğan'ın da öyle."

Elimi koluna yerleştirdim. "Zamanla oturacağına inanıyorum."

Ufak bir gülümsemeyle, "Umarım," dedi.

"Hazır mısın?"

Doğan içeri girince Nehir ona döndü. Yanaklarındaki kızarıklıkla, "Az kaldı," dediğinde Doğan gözlerindeki sıcaklıkla onu izliyordu. Yüzümdeki sırıtmaya mâni olamadım. Çok tatlı görünüyorlardı.

"Tamam."

"Baban nasıl?"

Doğan yüzünü buruştururken bana döndü. "Her zamanki gibi." Babası gerçekten zor bir adamdı.

Ortamdaki havayı dağıtmak için boğazımı temizledim. "Sanırım yan yana olup da kavga etmediğiniz en uzun zaman."

İkisinin gözleri beni buldu. Ortama sessizlik hâkim olurken Doğan şüpheyle Nehir' döndü. Nehir kısık gözleriyle, "Doğan, daha fazla tartışmak yok değil mi?" dedi.

Sözlerinin ardından Doğan kıkırdadı. "Bak işte ona söz veremem güzellik."

Ufak bir kahkaha attım. "Hadi ama, ikiniz tartışmadan bir gün bile geçiremezsiniz," diye söylendim.

Nehir başıyla onaylarken, "Haklısın sanırım," dedi.

Doğan derin bir nefes alıp Nehir'e doğru ilerledi. "Zamanla bir şeyler düzelecektir."

Nehir hafifçe gülümsedi. "Emin misin?"

Doğan ellerini Nehir'in saçlarının içine geçirip dağıttı. "Eminim tabii."

Alkışlamaya başlarken sevinçle, "Sonunda kavga etmeyi bıraktınız," dedim.

İkisi de tepkim üzerine gülerken Nehir dil çıkardı. Daha sonrasında Nehir ve Doğan eşyalarının tamamını toplayıp çıkmak için hazırlandılar. Bir haftadır sürekli yan yana olduğumuz için onlara çok alışmıştım. Gitmelerini istemiyordum. İçime çöken hüzünle iç çektim ve üzgün olduğumu belli etmemeye çalıştım. Yoksa Doğan beni bırakıp gitmezdi.

"İhtiyacın olduğu an arıyorsun. O şerefsiz gelirse de ara. Canın istediğinde de ara. Sebep aramadan istediğin her an arayıp çağır."

Doğan'ın sözlerinin üzerine güldüm. "Ararım kaptan."

Uzanıp alnımı öptü. "Kendine iyi bak ve bize bir an önce geri dön," deyip geri çekildiğinde başımla onayladım. Ardından Nehir'e uzanıp sıkıca sarıldım.

"Seni çok özleyeceğim," dediğinde, "Ben de," dedim.

"Arayı açma Eyşan, en yakın zamanda İstanbul'a gel, mümkünse temelli olsun."

Bunu yapmayı çok istesem de henüz zamanı değildi. "Birbirinize iyi bakın, olur mu?"

Nehir istemeyerek de olsa geri çekildi. "Sen de kendine iyi bak."

Onları uğurladıktan sonra boşalan evimin içine üzgünce baktım. Etrafımı kuşatan yalnızlık beni hazırlıksız yakalamıştı. Varlıklarına çok alışmıştım. Yatak odama geçip kafamı dağıtmak için telefonumu aldım. Sosyal medyaya gireceğim sırada kapı çalındı. Muhtemelen bir şeylerini unutmuşlardı. Kapıya doğru giderken ufak bir gülümseme ile kapı kolunu indirip, "Neyi unuttunuz bakalım?" dedim.

Karşımda Doğan ve Nehir yerine Ömer dikiliyordu. Gözleri ise kıvrılan dudaklarıma kaymıştı. Yüzümdeki gülümseme silinirken, "Ne işin var burada?" dedim.

"İçeri girebilir miyim?"

Gözlerimi bayarken cevap verme gereği duymadan kapıyı üstüne kapattım. Daha doğrusu kapatmaya çalıştım çünkü Ömer'in kapıyı tutan eli buna müsaade etmedi. Kapıyı açarken kararlı bir sesle konuştu. "Eyşan konuşmadan gitmeyeceğim."

Bezgin bir şekilde iç çektim. "Gitmeyeceğini anlamıştım zaten," diye söylenirken kapıyı açık bırakıp içeri doğru yürüdüm.

Tüm bu olanlardan çok yorulmuştum, belki de bu yüzden izin vermiştim. Ömer salona girdiğinde gözleri evin içinde geziniyordu. Az önce boş ve büyük gelen ev, onun varlığıyla küçük bir alana dönmüştü.

"Evin çok güzel, yuva gibi hissettiriyor." Yorumu karşısında etkilenmiş olsam da sessizliğimi korudum. Ömer'in çekingen bakışları beni buldu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Eyşan, sana yaptıklarımın affı yok biliyorum ama inan bana, işler göründüğü gibi değil." Gözlerini kapatıp birkaç saniye sessiz kaldı. "İnci ile nişanım gerçek bile değildi. Sadece annemin şirketini tek başıma kurtarmak için yaptığım bir aptallığın bedeliydi." Sözlerine inanmak isteyen yanım çok baskındı ama ben o hatayı bir kez yaptığım için sözlerinin beni etkilemesine izin vermedim. Gözlerini açtığında boş gözlerle yüzüne baktığımı gördü. "Onunla hiç evlenmeyecektim. Birbirimizi o anlamda hiç sevmedik."

Kalbim heyecanla küt küt atsa da tepkisizliğimi korumaya devam ediyordum. Aynı hatayı yapamazdım, bir kez daha güvenemezdim ona. Bir kere yalan söyleyen durumu düzeltmek için bir kez daha söylerdi. Bana umut verdiği için ondan bir kez daha nefret ettim.

"Yeter!" dediğimde gür kaşları çatıldı.

"Sadece arkadaştık diyorum Eyşan. Seni hiç aldatmadım."

"Neden sana inanayım ki? Hem bu söylediklerin bana yalan söylediğin gerçeğini değiştirmiyor." Sakin bir sesle sarf ettiğim sözlerimi duyunca yüzü gerildi. Gözlerinde yine o bakış belirmişti. Kendime engel olamadan, "Bakma bana öyle," diye soludum.

Başını yana doğru eğdi ve masumca, "Nasıl?" diye sordu.

"Bakma," diye fısıldadım. "Sanki tüm bu olanlara ben neden olmuşum gibi bakma. Onca yalandan sonra yapma bunu, yapma." Sesim sert ve soğuk çıkmıştı.

"Eyşan," dediğinde gergince ensemi ovdum.

"Ben seni affedemem," diye sözünü kestim. "Kendime ihanet edemem. Kendimden başka kimsem yok, kendime bunu yapamam."

Bana doğru yürüdü. Gözlerindeki azapla tam önümde durdu. "Çok pişmanım, görmüyor musun?"

Dolan gözlerimle, "Görüyorum," dedim. Gerçekten de görüyordum. Onun beni sevdiğini de pişmanlığını da görüyordum ama bu bir şeyleri değiştirmiyordu. Beni kandırdığı gerçeğini değiştirmiyordu mesela. Ya da yaşattığı hayal kırıklığını... "Affedemem."

Uzanıp soğuk elleriyle elimi tuttu. Elimi çekmek istesem de izin vermedi. "Tamam affetme ama yanında olayım. Gözümün ucuyla görsem de yeter." Başını önüne eğerken yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Alnını karnıma yaslayınca irkildim. İçimdeki yangın boğazıma kadar sıçradı. Onu hissettiğim an gözümden yaşlar süzüldü, tutamadım. Boğuk çıkan sesiyle, "Her şeyi söyleyebilirsin, canımı istediğin kadar yakabilirsin ama beni senden uzaklaştırma. Sesini duyayım, gözlerine bakayım. Tenini esen rüzgârdan kıskanayım ama yanımda ol," diye yakardı.

Nefes almaya çalışırken boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum. "Hâlâ bencilsin Asaf."

"Âşığım," diye yanıt verdi. "Çok âşığım."

Gözlerimi yumdum. Elimi kolumu bağlıyordu. İnadı, kararlılığı beni mahvediyor, her şeyi olduğundan zor kılıyordu.

İçime dolan öfkeyle, "Bu aşkı hak etmedin sen! Ne bu aşkı ne bizi... Hiçbirini hak etmedin! Bitirdin Asaf, her şeyi bitirdin. Sana dair hissettiğim inancı, güveni, aşkı her şeyi aldın," diye patladım.

Alnını hafifçe karnıma bastırdı. "Özür dilerim. Yemin ederim böyle olacağını bilemedim. Elimde olsa seni ilk gördüğüm güne gider ve her şeyi değiştirirdim." Gözyaşlarım o kadar hızlanmıştı ki her an hıçkırıklara boğulabilirdim. "Eyşan ben sensiz yapamıyorum. Uyuyamıyorum, çalışamıyorum, nefes alamıyorum. Olmuyor, dayanamıyorum." Boşta olan elimi dudaklarıma bastırıp hıçkırıklarımı avucumda boğdum. Kalbim göğüs kafesimin altında acıyla çırpınıyordu. Ömer bunu umursamadan insafsız darbelerine devam etti. "Yaşattığım tüm acıları silmek için hayatımdan bile vazgeçmeye hazırım."

Burnumu çekerken, "Sus artık, dinlemek istemiyorum," dediğimde ağladığım için sesim kısık ve çatlak çıkmıştı.

Kollarını belime sarıp kaybettiği annesini bulmuş küçük bir çocuk gibi sıkıca sarıldı. Omuzlarım sarsılırken ben de çocuklar gibi ağlıyordum. Onu itecek gücüm bile kalmamıştı. Ama geçmiyordu işte. Aylar önce kalbime attığı kesik iyileşmiyordu. Güvenim bir ayna gibi kırılmış, tuzla buz olmuştu. Hangi söz hangi gerçek onu tamir ede-

bilirdi? Sevdiği, aldatmadığı gerçeği bile işe yaramıyordu. Adını bile doğru düzgün söylememişti.

"Sana güvendiğim yerden kırdın sen beni. Güvenemem, inanamam, tekrar sevemem."

Başını kaldırıp kızaran gözlerini gözlerime sabitledi. "Seversin."

Başımı iki yana doğru salladım. "Sevemem, yapamam."

Oysa seni hâlâ öyle çok seviyorum ki, canım acıyor ama sen bunu bilme Ömer.

Yanak kasları dalgalandı. "Güzelim yapma, ben yaptım sen yapma."

Yüzümdeki yaşları hışımla sildim. "Senin suçun," dedim.

"Affet, yalvarırım affet."

Sözlerini duymazdan geldim. "Git Ömer Asaf." Gözlerindeki hüznü görmezden gelip, "Ne demiştin bana hatırlıyor musun?" diye sordum. "Hiç gelmemişsin gibi git, demiştin. Sen de şimdi hiç gelmemişim gibi git."

Kolları güçsüzce iki yanına doğru düştüğünde iliklerime kadar üşüdüm. Titreyen dizlerimle geriye doğru bir adım atıp dokunuşundan kurtuldum.

"Eyşan."

Çığlık çığlığa, "Ömer git!" diye bağırdım. Ona sırtımı dönüp, "Git, bir daha gelme," dedim.

Gelme ki unutabileyim seni, sevmeye devam ederim ama belki acıyı unuturum...

"Tamam," diye fısıldadığında sesi yenik çıkmıştı.

Yavaşça ayağa kalkıp sessiz adımlarla önce salonu ardından evimi terk etti. Kapının kapanırken çıkardığı o küçük ses, bir kurşun gibi kalbime saplandı. Nefes alamadığımı hissederken elimi acıdan kıvranan kalbime bastırdım. Bacaklarım daha fazla bedenimi taşıyamadığı için dizlerimin üstüne doğru sertçe düştüm. Başım öne doğru eğilirken göğsüme pençelerini geçiren hıçkırıklar serbest kaldı.

Evimin zemininde hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Affedemem," diye sızlandım. "Affedemem, yapamam," diye ağladım.

Aylardır içimde tuttuğum acı tekrar ortaya çıkmış ve beni kendine esir etmişti. Tıpkı ilk öğrendiğim gecede olduğu gibi paramparça olmuştum. Canım yerinden sökülür gibi ağlarken bu defa tırnaklarımı kendi göğsüme sapladım. Onca yaptığına rağmen hâlâ onunla kalmak istiyordum ama ben öyle bir kadın değildim. Yapamazdım. Olmazdı. Affedemezdim. Bu yüzden daha çok ağladım ve saatlerce girdiğim ağlama krizinden çıkamadım.

29. BÖLÜM
ÖZÜR DİLERİM

"Bu salgın çok fena bir şekilde yayılıyor."

Hastanenin çardağında otururken Can'a döndüm. "Şehrin yarısı hasta resmen."

Can gelip yanıma oturdu. "Umarım bize bulaşmaz."

Ona yan gözlerle baktım. "Bu dediğinde ne kadar ciddisin?"

Yorgunca gülerken ellerini havaya kaldırdı. "Değilim. Yorgunluktan beynim eridi sanırım."

Haklıydı, üç gündür tüm hastane olarak yorgunluktan mahvolmuştuk. Doğru düzgün eve bile gidemiyordum. "Bir an önce biter umarım."

Can başıyla onaylarken, "En azından bu akşam eve gideceğiz," dedi. Yatağımı ve evimin sessiz ortamını çok özlemiştim. İç geçirirken Can sırtını dikleştirdi. Gözlerime tereddütle bakıyordu. "Eyşan?" dediğinde ciddi bir şey soracağını değişen yüz ifadesinden anlamıştım.

"Efendim?"

"Bu akşam bir planın var mı?"

Hafifçe güldüm ve "Uyumak dışında hayır," dedim.

Gözlerini gözlerime kenetlerken gergince ensesini kaşıdı. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Kaşlarım çatılırken, "Tabii, ne istersen," diye yanıt verdim. Gergin hâlim beni de etkilemişti.

Derin bir nefes alıp bir çırpıda konuştu. "Bu gece benimle yemeğe çıkar mısın?"

Gözlerim duyduğum teklif karşısında şaşkınlıkla irileşti. Pekâlâ, bunu beklemiyordum. Can'ın bana ilgisi olduğunu biliyordum ama bu ani teklif beni hazırlıksız yakalamıştı. "Can ben," dediğimde araya girip sözümü kesti.

"Açıkçası senden çok hoşlanıyorum ve daha fazla uzaktan izlemek istemiyorum."

Can benim için çok değerli biriydi ve son zamanlarda ihtiyaç duyduğum her anda yanımdaydı. Onun kalbini kırmayı istemiyordum. Ama ona karşı arkadaşlıktan öte hiçbir şey hissetmiyordum. Kalbim ne yaşanırsa yaşansın başka birine aitti. Can uzanıp kucağımda duran elimi tuttu. Hiçbir şey hissetmedim. Ne kalbimin atışı hızlandı ne de tenim elektriklendi.

"Bana, bize bir şans verir misin?"

O kadar masum ve içten sormuştu ki ağlamak istedim. Başımı öne doğru eğerken kısık bir sesle, "Yapamam," dedim. Yanağımın iç kısmını ısırırken bakışlarım yüzüne kaydı. "Üzgünüm ama olmaz."

Kaşları çatılırken yüzü hayal kırıklığıyla doldu. "Neden? Geçen geceki adam yüzünden mi?"

Elimi tutan elini kavradım. "Can, sen benim için çok değerli bir arkadaşsın."

Yüzü asılırken, "Sadece arkadaş mı?" diye sordu. Başımla onaylarken gözlerine dolana acıya neden olduğum için kendimden nefret ettim. "Bu durumun değişmesi için hiç ihtimal yok mu?"

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Gerçekten üzgünüm." Elini yavaşça elimden çektiğinde endişeyle, "Can ben senin arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum," diye atıldım.

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme oluşurken ayağa kalktı. "Eyşan senden bu kadar hoşlanırken senin yanında arkadaş gibi kalamam. Bu kendi ayağıma sıkmak olur." Gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Kuru bir sesle, "Sonra görüşürüz," deyip sırtını döndü.

Dirseklerimi dizime yaslayıp yüzümü ellerimin arasına aldım. Onu kaybetmek istemiyordum ama bencil olamazdım. Yanımda olmak Can'ı üzecekti, bunu ona yapmaya hakkım yoktu. İçimdeki sıkıntı büyürken Ömer'i düşündüm. Hayatıma girmemiş olsaydı Can ile bir şansım olabilirdi. Gergince yüzümü sıvazladım. Belki de benim için doğru kişi Can'dı ama Ömer Asaf engel olmuştu. Can hiçbir zaman kalbimi onun gibi hızlandıramazdı belki ama Ömer kadar kalbimi kırmaz, beni de yaralamazdı. Üzüntüyle iç geçirirken saate baktım. Mola saati bitmişti, istemeyerek de olsa ayağa kalkıp hastaneye girdim.

Kötü bir ruh hâlimyle hastalarla ilgilenirken Can'ı ve üzgün bakışlarını aklımdan çıkaramıyordum. Arada karşılaştığımız zaman bana nazikçe gülümseyip yanımdan uzaklaşıyordu. Böyle yaptığı zaman ağlamak istiyordum. Can ile bu hâle gelmeyi hiç istememiştim. Çıkış saati geldiğinde yorgunca ve üzgün bir hâlde hastaneden çıktım. Adım atacak dermanım kalmadığından taksi çevirmek için yola bakındım. İleride duran taksiyi görünce hızlı adımlarla yürüdüm. Tam elimi kaldırdığım sırada yabancı bir ses, "Eyşan," diye seslendi.

Sesin sahibini görmek için başımı arkaya çevirdim. Karşımda, orta yaşlarında duran bir adam vardı. Şaşkın gözlerim adamı incelerken gayriihtiyari geriye doğru bir adım attım. Bu olamaz! O kadar değişmişti ki onu tanımakta zorlandım. Açık kahverengi gözleri haricinde çok değişmişti. Yüzündeki solgunluk yok olmuş, eskiye oranla uzun olan, griye çalan sakalı ve saçı düzgünce taranmıştı. Bedeni uzun ve zayıftı, sağlıklı görünüyordu. Tanıdığım adama benzemiyordu ama hatırladım.

"Baba," diye fısıldadım.

Karşımda duran adam babamdı... Yer ayaklarımın altından çekiliyordu. Beni nasıl bulmuştu aklım almıyordu ve neden? Bunca yıl sonra neden karşımdaydı? İrileşmiş gözlerimle bana yaklaşmasını izledim. Tam önümde durdu ve hep öfkeyle bakan gözleri yerine şefkatli bir ifadeyle beni izledi. Gözleri yüzümde hasretle geziniyordu. Konuşamıyordum, sadece durmuş inanamayan gözlerle ona bakıyordum. Bu gerçek olamazdı! Hayatımı yıkan adam, annemi mahveden adam karşımda duramazdı! Gözlerimi kırpıştırırken, "Kızım," dedi.

Kızım... Bu kelimeyi ondan duyunca irkildim.

Boğuk bir sesle, "Ben senin kızın değilim," dediğimde sesim bana bile yabancı gelmişti. Elini bana doğru uzatınca hemen geri çekildim.

"Ne kadar büyümüşsün." Başını yana eğip sıcak bir gülümsemeyle, "Çok güzel olmuşsun," dediğinde midem kaynadı.

Bu olanları zihnim kavrayamıyordu. Bakışlarım bedenine kaydı. Karşımda iyi giyimli ve sağlıklı dikiliyor olmasına şaşırmadığımı söylersem yalan olurdu. Onu hiç böyle hayal etmemiştim. Benim kafamın içinde yaşayan adam, sefil görünümlüydü. Hatta onun bir kaldırım kenarında, kafası güzel ve kimliksiz bir şekilde ölü bulunacağını düşünürdüm hep.

Sözlerini duymazdan gelirken, "Ne işin var burada?" dedim.

Kaşları çatılırken, "Kızımı görmeye geldim," dedi. Bunu o kadar normal bir şekilde söylemişti ki sanki her gün görüşen bir baba kız ilişkimiz vardı.

Alayla gülmeye başladım. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, "Kızını görmeye geldin, öyle mi?" diye tekrar ettim.

Başını aşağı yukarı salladı. "Senden daha fazla uzak durmak istemiyorum." Kaşlarım çatılırken saçımı gerginlikle kulağımın arkasına iteledim. "Bir yerlerde oturup konuşalım mı?"

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Hayır."

Elini tekrar uzatıp omzuma dokundu. "Kızım, lütfen."

Kolumu geri çekerken geriye doğru bir adım attım. "İstemiyorum."

Yüzü hüzünle doldu. "Hiç mi hatırım yok?"

Bu soruyu tüm yaşananlardan sonra nasıl sorabilirdi? "Yok."

Keskin bir sesle söylediğim sözleri duyunca gözleri doldu. Gözlerindeki acı birer ok gibi kalbimin orta yerine saplanıyordu. Önce Ömer, şimdi babam... Bana böyle bakmaya hakları yoktu. Bu hâlde olmam onlar yüzündendi. Boğazımda büyüyen düğümü gidermek adına yutkundum. Daha fazla bu bakışlara tahammül edemediğim için kendimi hiçe saydım ve kuru bir sesle yolun karşısındaki kafeyi gösterdim.

"Orada oturabiliriz."

Zoraki bir şekilde söylediğim sözlerimi duyunca yüzü aydınlandı. Başını hevesle sallayınca arkamı dönüp kafeye doğru ruhsuz adımlarla ilerledim. Kafam o kadar karışıktı ki doğru düzgün düşünemiyordum. Sadece bana öyle bakmasını istemiyordum. Babam beni takip ederken beraber kafeye girdik. Boş olan bir masaya oturunca gelip karşıma oturdu. Stresle tırnaklarımla uğraşırken ojelerimi yavaşça soyuyor ve konuşmasını bekliyordum.

"Seni dinliyorum," deyip başımı ona doğru kaldırdım. Gözlerindeki hasretle beni izliyordu.

"Size yaşattığım her şey için özür dilerim." Sesindeki samimiyeti işitsem de inanamadım. Babam konuşmaya devam etti. "Çok genç ve aptaldım kızım. Çok hatalar yaptım." Kısa bir an durup içli bir nefes aldı. Tırnaklarımı o kadar hızlı kazıyordum ki canım acımaya başladı ama duramıyordum. "Seni ve Nurgül'ü çok yaraladım." Annemin adını duyunca ellerim hareket etmeyi bıraktı. Özlemin paslı pençeleri kalbimin orta yerine saplandı. Nefes alamadım, yutkunamadım. Gözlerime dolan yaşla durup yüzüne baktım. Boğazımı sıkan acıyı bastırmak için tüm gücümü sarf ettim. "Annene çok kötü şeyler yaşattım."

Bu cümle sabrımın son damlası oldu. Sert bir sesle, "Onun adını daha fazla ağzına alma," dedim.

Babam gözlerini kırpıştırırken rengi soldu. Gözlerini kaçırırken başını yere eğip "Ben, üzgünüm," dedi.

Burnumu çekerken, "Ben de üzgünüm, annem de üzgündü," dediğimde sesimin bu kadar duygusuz bir tonda çıkması beni bile şaşırttı.

"Bir şey alır mıydınız efendim?"

Bakışlarımı garsona çevirirken görmeyen gözlerle yüzüne bakıp, "Su alabilir miyim?" dedim. Babam da çay istemişti. Garson yanımızda ayrılınca masaya doğru eğildim. "Neden buradasın?"

Ellerini uzatıp masanın üstündeki soğuk ellerimi tuttu. "Seni özledim, yıllardır aklımdan bir an bile çıkmadın."

Ellerimi geri çekip yabancı dokunuşundan kurtuldum. Sırtımı sandalyeye yaslarken, "Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Babamın gözlerine baktığımda hissettiğim yabancılık canımı o kadar çok acıtıyordu ki nefes alamıyordum. Babamdı o benim. Ama sokakta yanımdan geçip giden yabancı bir adamdan farkı yoktu. İçimde babasız kalan küçük kızın kabuk bağlayan yaraları soyuldu.

"Üvey kızımın eşi polis, o yardımcı oldu."

Gözlerim şokla irileşirken bakışlarım onu buldu. "Üvey kızın mı?" Başıyla beni onayladığında, "Sen evlendin mi?" diye soludum.

Babam hafifçe gülümsedi. Yüzündeki ifade gevşerken, "Tedaviden bir yıl sonra tekrar evlendim, bir tane de erkek kardeşin oldu," dedi.

Onun düzelmiş, yeni bir hayat kurmuş olmasına mutlu olmamı bekliyordu, oysa ben nefes alamıyordum. Babamın sözleri sert bir darbe gibi göğsüme inmişti. Nasıl? Neden? *Bize çok gördüğü mutluluğu başkasıyla yaşamıştı.*

"Anlıyorum," dediğimde sakin olmak için kendimi zorluyordum.

"Sizi aradım Eyşan. Ama hiçbir yerde bulamadım. Sonra kendimi ve hayatımı düzene soktum."

Bizi aramış... Bu söz neden yeterli gelmiyordu. Bakışlarım yüzünü bulduğunda, "Baba sen bizi mahvettin," dedim.

Gözleri acıyla kısıldı. "Ben," dedi fakat cümlesini tamamlayamadı.

"Sen annemin hayatını, benim hayatımı mahvettin."

"Özür dilerim, affet kızım beni."

Başım iki yana doğru salladım. "Hayır, edemem."

Başını yana doğru eğerken gözleri doldu. "Ne olur affet Eyşan'ım. İzin ver geç kaldığım yılları telafi edeyim."

Tekrar, "Hayır," dedim.

"Yalvarırım kızım. Baban olmama izin ver."

Gözyaşlarım patır patır dökülürken başımı iki yana doğru sallıyordum. "Verememe," diye hıçkırdım. Elimi göğsüme yerleştirip bastırırken, "Yapamam," dedim.

"Çok pişmanım kızım. Elimde olsa o günleri değiştirmek için her şeyi yapardım."

Ağladığım için boğuklaşan sesimle, "Ama değiştiremezsin," dedim. Masaya doğru eğilirken azap dolu gözlerinin içine baktım. "Ben seni affetsem annemin kemikleri sızlar." Sözlerimi duyunca irkildi. Dudakları bembeyaz kesilirken başımı yana eğip devam ettim. "Ben seni affetsem babasız bıraktığın o küçük kız affetmez." Hıçkırıklarımı bastırmak için durup dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sadece, "Özür dilerim," dedi.

"Dileme baba," diye inledim. Kısık bir sesle, "Özrün bir işe yaramaz ki," dedim. Titreyen ellerimle gözyaşlarımı sildim. "Ben senin yüzünden babasız büyüdüm. Baba sözcüğü benim için basit bir kelimeden ibaret."

"Öyle söyleme."

"Konuşmak isteyen sendin," deyip yutkundum. "Bu yaştan sonra hayatıma girip bana bu kelimenin anlamını öğretme baba," deyip yavaşça ayağa kalktım. "Çocuğunun yanına git ve benden esirgediğin babalığı, sevgiyi ona ver." Dizlerim titriyordu, her an düşüp bayılacak gibi hissediyordum. "Beni unut, yıllardır yaşadığın gibi yaşama devam et." Çantamı alırken geriye doğru bir adım attım. "Yeni ailenle yaşamaya devam et." Babamın gözlerinden akan yaşlar sakalına doğru süzüldü. "Ben seni affedemem, üzgünüm."

Ayağa kalkıp dağ gibi önümde dikildi. Kollarını bana dolayıp beni göğsüne bastırdığında babamın yabancı kokusunu soludum. Gözlerimden akan yaşlar hızlanırken ufak bir hıçkırık dudaklarımdan firar etti. "Özür dilerim kızım. Çok özür dilerim."

Babamın kollarında onun zamanında bize yaptıkları için ağlarken hareketsiz duruyordum. Dudaklarını saçlarıma bastırdığında gözlerim kapandı. Geç kalmıştı. Her şey için çok geç kalmıştı. Bu saatten sonra bana baba olamazdı. Bunca yıldan sonra ne o bana baba olabilirdi ne ben ona evlat. Kalbimdeki acıyı görmezden gelip geriye doğru bir adım attım.

"Hoşça kal baba."

Ona bakmadan sırtımı dönüp kafeden çıktım. Kendimi büyük bir enkaz gibi hissediyordum. Yıkılmıştım... İçimde ne var ne yoksa yıkılmıştı. Bomboş kalmış, kaybolmuştum. Buna sebep olan babam ve

sevdiğim adamdı. Dudaklarım alayla kıvrıldı. Benim en sevdiklerim bana en büyük zararı vermişti. Onsuzlukla sızlanan benliğimi mahvetmişlerdi. Boş gözlerle bir taksi çevirip evimin adresini verdim. Yol boyu sessizce durup dışarıyı izledim. Gözyaşlarım dinmiş, yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Şaşkın ve kırgın hissediyordum. Taksi durunca parasını ödeyip arabadan indim. Temiz havadan derin bir nefes alırken dalgınca yürüdüm. O sırada bakışlarım kaldırım kenarında oturmuş Ömer'e kaydı. Sırtını evimin bahçesinin duvarına yaslamış, bir bacağını uzatırken diğer bacağını kendine doğru çekmişti. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın yarısı küllenmişti. Bakışlarını yere dikmiş sessizce duruyordu. Adımlarım ona doğru hareketlendi. Düşüncelerine öyle çok dalmıştı ki yanına gittiğimin farkına bile varmadı. Uzanıp elindeki sigarayı alınca irkildi. Şaşkın bakışları beni bulurken sessizce yanına oturdum.

Gözleriyle beni takip ederken, "Eyşan?" dedi.

Onu duymazdan gelip sigarayı dudaklarıma yasladım. Tek tük içmişliğim olan sigaradan derin bir nefes alırken sırtımı Ömer gibi duvara yasladım. Bakışlarımı karşıya sabitlemiş, boş gözlerle bakıyordum. Dumanı dışarı üflerken hafifçe öksürdüm. Bakışlarım sigaranın ucuna takılırken gözleri yüzümdeydi.

İfadesiz bir sesle, "Bana neden yalan söyledin?" diye sordum.

Sigaradan bir nefes daha çektim, dışarı üflerken, "Neyin var?" diye sordu. Bu ilgisi sinirlerimi bozuyordu. Tüm gün yaşadığım şeyler üstüme üstüme gelirken elini yüzüme yerleştirdi. "Güzelim, iyi misin?"

Bana böyle seslenemezdi, dokunamazdı. Dokunuşu karşısında kalbim hızlanamazdı. Gözlerimden yaşlar hızla boşalırken elimdeki sigara yere düştü.

Ağlayarak, "Benden ne istedin?" dedim.

Ben seni bu kadar çok severken sen, benden ne istedin Ömer Asaf...

"Benim benden başka kimsem yokken," durup ufak bir nefes aldım, "benden ne istedin sen?"

Yaşların döküldüğü gözlerim karşıdaki duvara kilitlenmişti. Ömer acıyla, "Eyşan ben," deyip sustu. Tıpkı babam gibi cümlesini tamamlayamadı.

"Artık kendime bile kimseyim. Kendim bile kendime yabancıyım," diye fısıldadım.

Ömer aniden, "Sevdim," dedi.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluşurken, "Ben de sevdim," dedim.

"Eyşan sevdim, seni çok sevdim," diye tekrarladı. Acımadan kalbime tekmelerini sertçe geçiriyordu.

Kuru bir sesle ona bakmadan cevap verdim. "Sevgi, yalanın bahanesi olamayacak kadar masum bir duygu." Sözlerimin ardından sustu. Ortam ağırlaşırken bakışlarımı karşıdan çekip ona çevirdim. "Niye bana bunu yaptınız? Babam ile bir olup benden ne istediniz? Ne yaptım ben size?" Sorsam ikisi de seviyordu beni. Ama bana acımadan zarar da veriyorlardı. Nasıl bir sevgiydi bu? Parmağımı Ömer'in göğsüne yerleştirdim. "Senin yüzünden belki de beni gerçekten seven bir adamı kaybettim ben. Bana yalan söylemeyecek biriydi ama ben onun kalbini kırdım."

"Keşke seni değil de Can'ı sevseydim."

Gözleri buz kesti. Elini dudaklarıma sertçe bastırıp beni susturdu. "Sus!" Acıyla, "Düşüncesi bile beni ne hâle getiriyor görmüyor musun?" diye yakardı. "Sadece canımı acıtmak istiyorsun." İstiyordum, en az benim kadar canı yansın istiyordum. "İçindeki nefret bu şekilde soğuyacak mı? Eğer soğuyacaksa devam et," dedi ve elini çekti. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Elini bu defa yanağıma yerleştirdi. "Hepsi senin yüzünden," diye hıçkırdım. Elimi sertçe göğsüme yerleştirdim. "Hepsi senin gibi bir yalancı için atan aptal kalbim yüzünden," diye patladım. "Beni mahvettin, beni mahvettiniz." Ömer alnını alnıma yasladı. "Babam geldi. Tıpkı senin gibi karşımda dikildi," diye hıçkırdım. Burnumu çekerken, "Kızını özlemiş, çocukluğunu mahvettiği kızı," dedim.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldandı.

"İyileşmiş, evlenmiş, bir oğlu bile olmuş. Yeni bir yuva kurmuş, oysa bana ve anneme çok görmüştü." Kısık sesli itirafım içimde bir şeyleri koparıyordu. "Ne hâle geleceğimi düşünmeden bana bunları anlattı. Her şeye rağmen onu affedeceğimi düşünecek kadar bencil." Gözlerimi kızaran gözlerine sabitledim. "Sen de öylesin. İkiniz de bencilsiniz ama ikiniz de beni seviyorsunuz. O zaman niye canımı acıtıyorsunuz?" diye isyan ettim. Kısık bir haykırışla, "Çıkın hayatımdan," diye inledim. Kalbim tam tersini söylüyordu oysa...

"Yaşattığım her şey için özür dilerim ama seni seviyorum. Seni sevgimle bu hâle getirdiğim için özür dilerim."

Sesindeki azap, ruhumu delerken gözlerini yumdu ve dudaklarını yavaşça dudaklarıma yasladı. Öpmedi, sadece dudakları dudaklarımın üstünde durdu. Ben de gözlerimi kapatıp ağlamaya devam ettim. Tükenmiştim, onu itecek gücü dahi kendimde bulamıyordum. Yaralı bir kuş gibi ona sığınmıştım. Beni yaralayan kişinin o olmasına rağmen ona sığınmam kalbimi acıtıyordu ama gidecek kimsem yoktu. Ne kadar inkâr etsem de Ömer'e ihtiyacım vardı. Elimi yanağına yerleştirdim. Yavaşça sakallarını okşarken dudaklarımı çekmeden konuşmaya başladım. "Sen bile kendini sevmezken sevdim ben seni. Ömer, güzel sevdim ben seni." Birleşen dudaklarımızda gözyaşlarımın tuzlu tadını aldım. "Sen niye yaraladın beni?"

Yüzü kasılırken, "Özür dilerim," diye inledi.

Ardından yavaşça öptü beni. Karşılık vermedim ama geri de çekilmedim. Öylece durup hissettiğim yoğun acıyı hafifletmesi için ona izin verdim. Başka şeyler hissetmek istiyordum. Dudakları yavaşça kıpırdandı. Önce üst dudağımı öptü. Dili alt dudağımda gezinirken gözlerimi sıkıca yumdum. Kalp atışlarım hızlanıyordu, kendi sırtıma bir bıçak da ben saplamıştım. Alt dudağımı yavaşça öptü. Ona karşılık vermemek çok zor olsa da vermedim. Okyanus esintisini andıran kokusunu soluyup sıcaklığına sığındım. Kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarını çekip yüzünü boynuma yasladı. Tenime doğru sevgi sözcükleri fısıldarken kokumu derince içine çekiyordu. Yaşattığı acıları iyileştirmek istiyordu. Başım yorgunca omzuna doğru düştü. Ellerim kucağıma düşmüş öylece duruyordum. Gözlerimden akan yaşları bile durduramıyordum. Ömer bir

süre sonra geri çekilip çantamdan anahtarımı aldı. Ardından bedenimi yavaşça kucaklayıp bahçenin kapısından içeri girdi. Tepkisizce kucağında durmaya devam ettim. Ömer zorlansa da kapıyı açıp ayağıyla kapattı. Beni yatak odamdan içeri sokup yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Üstümü çıkaracak hâlim olmadığı için ona sırtımı dönüp cenin pozisyonu aldım. Yatağın diğer kısmı ağırlığıyla çökerken bana arkadan sarılıp sırtımı geniş göğsüne yasladı. Ardından dudaklarını saçlarıma yasladığında ağlamaktan sızlayan gözlerimi yumdum.

Ömer sessizce, "Geçecek, kara kız," dedi. Yanağını yanağımın üstüne yaslayıp bana sıkıca sarılırken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Beni sarıp sarmalarken sabaha kadar tek bir cümleyi tekrarlayıp durdu. *"Seni sevdiğim için özür dilerim."*

30. BÖLÜM
BULANIK

Akşam eve döndüğümde dünün aksine son derece sakin bir gün geçirmenin mutluluğunu yaşıyordum. Tek sorun Can'dı. Yüzüme bakmamakla birlikte doğru düzgün konuşmamıştı benimle. Şimdilik üstüne gitmemeye karar vermiştim, umarım zamanla düzelirdi. Odama girince bakışlarım yatağa kaydı. Dün öyle kötü bir hâldeydim ki Ömer'in kollarına sığınmıştım. Gergince yüzümü sıvazladım. Neyse ki sabah uyandığımda gitmişti. Kafam o kadar karışıktı ki onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. O da bunun farkında olduğu için gitmiş olmalıydı. Derin bir nefes aldım, bütün gün boyunca dün yaşananlar zihnimde dönüp durmuştu, düşünmemeye çalışıyordum ama boşunaydı. Ne babamı ne de Ömer'i aklımdan çıkaramıyordum. Parmak uçlarım dudaklarıma kayınca yüzümü buruşturdum, beni öpmesine nasıl izin verebilmiştim ki?

Bakışlarım masanın üstündeki vazoya kaydı. Sabah evden çıkarken kapının önüne bırakılan bir düzine mavi, uzun saplı gülleri görmüştüm. Öyle güzel görünüyorlardı ki... Gülleri kimin aldığını biliyordum. Aslında çöpe atmam gerekiyordu ama kıyamazdım. Hem çok güzellerdi hem de ben gülleri çok severdim. Ah Ömer, ne yapacağım ben seninle... İç geçirirken üstümü değiştirmek için dolaba yönelmiştim ki kapı sesi evde yankılandı. Kimseyi beklemediğim için kaşlarım çatıldı. Ömer mi geldi diye düşünürken kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda Verda'yı görünce şaşkınlıkla soludum. Bana gülen gözlerle bakıyordu. Ufak bir çığlık atıp birbirimize sıkıca sarıldık.

"Yaa, çok özledim seni."

Sözlerini duyunca daha sıkı sarıldım. "Ben de çok özledim."

Geri çekilip beni izledi. "Çok uzun zaman oldu."

Başımla onaylarken uzanıp tekrar sarıldık. Onu görmek kalbimi sıcacık yapmıştı. "Neden geleceğini söylemedin?"

Geri çekildiğinde omuz silkti. "Çünkü sürpriz yapmak istedim."

"İyi yapmışsın," dediğim sırada gergince boğazını temizledi.

"Ayrıca seninle konuşmak isteyen biri de benimle geldi."

Merakla, "Kim?" dediğimde kapının diğer tarafında duran İnci elini kaldırdı.

"Ben." Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Seninle konuşmak istiyorum."

Ömer'in nişanlısı tam karşımda duruyordu. Biri bana ucuz bir kamera şakası falan mı yapıyordu?

Gözlerimi kırpıştırırken, "Neden?" diyebildim.

Verda araya girdi. "Sana anlatacak önemli şeyleri var."

Başımı iki yana doğru sallarken, "Verda ben konuşmak istemiyorum," dedim. Uzanıp sıkıca ellerimi tuttu.

İrileşen yeşil gözleriyle, "Benim hatırım için dinle," dediğinde tekrar itiraz edecektim ki İnci araya girdi.

"Sadece yarım saat istiyorum, sonra gideceğim."

Göğsümdeki daralmayı umursamamaya çalışarak isteksiz bir şekilde kabul ettim. Sakin bir gün geçirdiğimi çok erken düşünmüştüm anlaşılan. Beraber bahçedeki masaya oturduğumuzda ortamda gergin bir hava vardı. Ömer'in beni düşürdüğü durum sinirlerimi bozuyordu. Eski sevgilimin eski nişanlısıyla aynı masada oturuyordum. Kaç kişinin başına gelirdi ki böyle bir durum?

Bir an önce konuşmanın bitmesi için, "Seni dinliyorum," dedim.

İnci ufak bir nefes aldığında gözlerim yüzünde gezindi. Kalp şeklindeki dudakları, iri mavi gözleri ve yuvarlak yüz hatlarıyla çok güzel ve çekici duruyordu. Açık bıraktığı uzun sarıya çalan kumral saçları, ona bambaşka bir hava katıyordu. Ve bu güzel kadın ile Ömer'in bir ilişkisi olmuştu. Midem bulanmaya başladı.

"Asaf, yani Ömer Asaf ile çocukluk arkadaşıyız," diye söze başladı. Gergince kıpırdandı ve ellerini ovuşturdu. Parmağındaki yüzük artık yoktu, bunun içimi rahatlatmaması gerekiyordu. "Sonra bir gün yardıma ihtiyacı oldu ve babam ona bir şartla yardım edeceğini söyledi. Bu şart evlenmemizdi." Kaşlarım çatılırken sessizliğimi korudum. "Ciddiye almadık, hatta Asaf kabul etmedi ama ben ona yardım etmek istedim ve ikna ettim. Formalite bir nişanın ardından iş evliliğe varmadan ayrılacaktık."

Demek Ömer sözlerinde haklıydı. Bir yanım beni aldatmadığı için rahatlamaya başladı. Bu yalanlarını göz ardı eden cılız bir yandı.

"Nişandan sonra bana senden bahsetti ve ayrılmak istedi. Kabul ettim ama seçimler yaklaşmıştı ve babam adaydı. Kabul etmedi." Başını eğerken yanakları kızardı. "Bizi tehdit etti. Özellikle senin üzerinden Asaf'ın üzerine gidince işler sarpa sardı. Ayrılamadık. Hoş hiçbir zaman birleşmemiştik." Gergince boynumu ovalarken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. İşler daha ne kadar karışacaktı merak ediyordum doğrusu. İnci başını kaldırıp gözlerime baktı. "Babamın o açıklamayı yapması tamamen talihsizlikti, özellikle biz yüzükleri kendi aramızda çoktan atmışken. O seni seviyor Eyşan. Seni o kadar seviyor ki kaybetmekten korktuğu için her şeyi mahvetti." Dişlerimi kenetlerken boğazımdaki kuru düğüm büyüdü. Hızlanan kalp atışlarıma lanet okuyordum. O kadar acizdi ki Ömer'e karşı en ufak umuda bile sıkıca sarılıp canlanıyordu. "Seni hiçbir zaman aldatmadık. Yemin ederim. Zaten," deyip gözlerini kısa bir an yumdu, "ben de başkasını seviyorum."

Dudaklarımdan şaşkınca bir "Ha?" sesi döküldü. Hayatım resmen pembe diziye dönmüştü! Şaka gibi...

"Ona bir şans daha ver Eyşan. Yokluğunda mahvoldu. O kadar pişman ki..." Gözlerimi masaya doğru indirdim, buna cevap veremezdim. "Affet, birbirinizi bu kadar severken saçma bir nedenden ötürü birbirinizi kaybetmeyin."

Dudaklarım alayla kıvrıldı. Sert bir sesle, "Bana yalanlar söyledi, kandırdı," dediğimde dudaklarını sıktı.

"Biliyorum ama korktu. Seni kaybetmek istemiyordu."

Başımı iki yana doğru salladım. "Bu şekilde de kaybetti."

"Seni seviyor, onu seviyorsun, yaşananları aşabilirsiniz."

Boğazımı temizlerken, "İnci buraya gelip benimle konuştuğun için teşekkür ederim. En azından aldatılmadığımı öğrendim ama," deyip kısa bir an sustum, "bu onu affetmemi sağlamıyor. Ömer'e, yani Asaf'a artık güvenmiyorum. Sevgi her şeye yetmiyor."

İnci üzgün gözlerle başını salladı. "Seni anlıyorum ama çok üzgünüm. Bir şekilde de olsa ayrılmanıza neden olduğum için çok özür dilerim."

Sözlerinin ardından ayağa kalktı. Sessizliğini koruyan Verda ve ben de ayaklandım. Bana elini uzattığında tam elini tutmuştum ki Ömer'in sesi duyuldu.

"Neler oluyor?" Yanımıza gelirken bedenim gerildi. Çatık kaşları üçümüz arasında gidip gelirken en son İnci'de durdu. "Ne işin var burada?"

İnci omuz silkerken, "Eyşan ile konuşmaya geldim," dedi.

Ömer'in alnındaki kırışıklık arttı. Temkinli bir sesle, "Neden?" dedi.

"Olanları bir de benden dinlesin istedim," deyip geri çekildi. "Anlattım ve şimdi de gidiyorum."

Ömer gergince ellerini saçlarının arasına geçirdi. "Şaka mı yapıyorsunuz bana?"

Alayla güldüm. "Ben de aynısını düşünmüştüm," diye geveledi-ğimde Verda kıkırdadı.

Ömer, "Bir şey mi dedin?" diye sorduğunda, "Hiç," deyip geçiştirdim.

"Verda hadi evime geçelim."

Verda başıyla onaylarken İnci bize dönüp, "Konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim, hoşça kal," dedi.

Ardından sırtını dönüp bahçe kapısına doğru yürüdü. Ömer ise atlatamadığı şaşkınlıkla durmaya devam ediyordu.

Verda'ya dönerken, "Abim de geldi mi?" diye sordu.

Verda başını salladı. "Evet, iş görüşmesi için geldi."

Ömer başıyla onaylarken biz de Verda ile eve geçmek için hareketlendik.

Ömer arkamızdan, "Ben de geleyim mi?" diye sorduğunda Verda ile aynı anda, "Hayır," deyip içeri geçtik. Onu orada bir başına bırakıp kapıyı üstüne kapattım. Olayların bir kısmını öğrenmiş de olsam onu affetmemiştim. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmeyecektim. Sonuçta kırılan güvenim ve hayal kırıklarım hâlâ kalbimin izbe köşesinde duruyordu. Gerçekler, yaşadığım acıları silmiyordu.

Verda ile salona girince yorgunca kanepeye çöktük. Uzanıp ellerimi tuttu. "Daha erken gelemediğim için üzgünüm."

Başımı iki yana doğru salladım. "Önemli değil, şimdi geldin işte."

Hafifçe gülümserken alt dudağını ısırdı. "Nasılsın Eyşan?"

Bu soruyu soran kişi başkası olsaydı doğru düzgün cevap veremezdim ama o Verda'ydı. Güzel bir dostluğumuz vardı ve her şeyi birbirimize anlatırdık. Omuz silkerken, "İyi olmaya çalışıyorum," dedim. "Siz Ateş ile nasılsınız?"

"Tüm sorunları hallettik, şu an iyiyiz."

Bu beni mutlu etmişti. "Bunu duyduğuma çok sevindim," dediğimde Verda iç çekti.

"Ömer Asaf'ın yaptıklarını hâlâ kavrayamıyorum." Adını duymak bile gerilmeme neden oluyordu. Verda ise bunu görmezden gelerek devam etti. "O her zaman soğuk, mesafeli biriydi. Değil yalan söylemek, doğru düzgün konuşmazdı bile."

Soğuk bir ifadeyle güldüm. "Bana özel demek ki."

Kaşlarını çatarken, "Öyle söyleme," diye itiraz etti. "Eyşan senin için nasıl bir durum tahmin bile edemem ama pişman ve seni seviyor. Bundan emin olmasam sana asla söylemezdim, biliyorsun." Gözlerimi kaçırırken oturuşumu dikleştirdim. "Sana onu affet diyemem çünkü neler yaşattıklarını bilmiyorum. Ama seni seviyor."

Başımı yavaşça iki yana doğru salladım. "Bilmiyorum Verda, güvenimi, inancımı yitirdim. Adını bile doğru düzgün bilmediğim bir adama tekrar nasıl güvenebilirim ki?"

Ellerimi yavaşça okşadı. "Bunları yaşamanı istemezdim."

Gözlerine bakarken, "Ben de," diye fısıldadım.

"Sen gittikten sonra günlerce ona ulaşamadık. Ateş onu bulduğunda berbat bir hâldeymiş. Belki pişman olduğunu bilmek iyi gelir."

Kalbim acıyla çarpsa da tepki vermedim. Ona karşı yumuşamak istemiyordum.

"Verda, onu nasıl affedeceğimi bile bilmiyorum ben," diye yakardım.

Sesimdeki acıyı işiten Verda uzanıp bana sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Geri çekilip yüzüme baktığında gözleri dolu dolu bakıyordu. "Göstersin Eyşan, onu nasıl affedeceğini göstersin. Olmaz mı?"

Sessiz kalmayı tercih ettim. Zihnim ve kalbimin savaşında sessiz kalıp köşeme çekildim. Çünkü artık hiçbir şeyi bilmiyordum.

"Neyse, bu konuyu kapatalım."

Verda isteksiz bir şekilde, "Peki," demekle yetindi.

"Yemek yedin mi?"

Sorumu duyunca, "İki saat önce atıştırdım aslında," dedi.

Muzip bir gülümsemeyle, "Yapacağım sarmayı da yemezsin o zaman," dediğimde gözleri irileşti.

"Tabii ki yerim."

Bu hâline kıkırdarken ayağa kalkıp mutfağa girdim. Taze üzüm yaprağını suda kaynatırken sarmanın iç harcını hazırlamaya başladım. Verda ise yanımda oturup sürekli bir şeyler anlattı. Aylardır ayrı kaldığımız süreyi telafi ediyorduk. Onunla konuşmayı çok seviyordum, insanı sakinleştiren bir havası vardı. Bu yüzden onunla bir şeyleri paylaşmak çok rahattı. Babası ve Ateş ile yaşadıklarını anlatırken onun için üzüldüm. Ateş ile zor yollardan geçmişlerdi, her şeye rağmen olanları geriden bırakıp tekrar birlikte olmaları sevindiriciydi.

Beraber sarmaları sararken, "Birkaç gün kalamaz mısın?" diye sordum.

Dudaklarını bükerken başını iki yana doğru salladı. "İstanbul'da işlerim var. Yarın dönmek zorundayım." Yüzünde parlak bir gülümseme oluşurken, "Sen gelsene," dedi.

Başımı iki yana doğru salladım. "Belki daha sonra."

Anlayışlı bir ifadeyle, "Tamam," dediğinde sarmaya geri döndük. Küçük bir tencere yaptığımız için işimiz çabuk bitmişti. Ben tencereyi ocağa koyarken Verda cama doğru yanaştı.

"Ömer Asaf hâlâ gitmemiş."

Yüzümü buruşturdum. "Şimdi gitmez," dediğimde merakla bana döndü.

"Nasıl yani?"

Sıkkınlıkla ofladım. "Sabaha doğru gidiyor."

Verda'nın ağzı açık kalmıştı. "Gerçekten mi?"

Bezgince, "Maalesef evet," dedim.

Kıkırdamaya başladı, "Sana sırılsıklam âşık," dediğinde ters ters yüzüne baktım ama görmezden geldi. Yaklaşık bir saat sonunda üstümü değiştirip masayı hazırladım.

"Çok güzel kokuyor."

Kocaman bir gülümsemeyle, "Umarım tadı da güzeldir," dedim.

Sarmaları tabağa yerleştirirken Verda uzanıp bir tane aldı. Tadına bakarken, "Of, çok güzel olmuş," dedi.

"Afiyet olsun."

Tam tabakları masaya koymuştum ki elektrikler kesildi.

"Yine sigorta attı sanırım."

Bu eve taşındığımda bir kez daha böyle olmuştu, o zaman Can tamir etmişti.

"Sigortada sorun mu var?"

Telefonun fenerini açarken, "Evet, evin dışında, ben bakayım," dedim. Kapıya doğru ilerledim, tam açtığım sırada Ömer'i karşımda gördüm. Ufak bir çığlık atıp geriye doğru kaçarken, "Korkuttun beni," diye soludum. Elimi korkudan hızla atan kalbimin üstüne yerleştirdim.

"Ev karanlığa gömülünce bakmak istedim."

Başımla onaylarken, "Sigorta attı," dedim. Evden çıkıp sigorta kutusunun bulunduğu yere doğru yürüdüğümde Ömer arkamdaydı.

"Elektrikten anlar mısın?"

Dudaklarımı büzerken, "Aslında hayır," dedim. Ömer kısık sesli bir kahkaha atınca ona doğru dönüp ışığı yüzüne tuttum. Keşke güldüğü zaman içimi böyle ısıtmasaydı...

Işık aniden yüzüne çarpınca gözlerini kıstı. "Alet çantan var mı? Ben bakabilirim."

Can geldiği zaman bende unuttuğu için vardı. "Olur," dedim. En azından benim için bunu yapabilirdi. Eve geri girip alet çantasını aldım.

Verda yanıma gelip, "Ne oldu?" dediğinde, "Ömer Asaf ilgilenecek," dedim.

İmalı bir sesle, "Ooo," deyişini görmezden gelip alet çantasını Ömer'e uzattım.

Sessizce alıp içinden gerekli malzemeleri çıkarttı. Orada dikilip ışığı tutarken seri hareketlerini izliyordum. İşine yoğunlaştığı için kaşları çatıktı. Bakışlarım bedeni ve yüzünde gezerken gözle görülür şekilde zayıfladığını fark ettim. İçimden zayıflamış diye geçirdiğimde elleri bir an için hareket etmeyi durdurmuş, bedeni gerilmişti. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Zayıfladım," dediğinde kaşlarım havalandı. Anlaşılan içimden söylememiştim. Gerildiğimde hep yaptığım gibi saçımı kulağımın arkasına itelerken, "Benim için de yaşananlar zor," dedi. Sessizliğimi koruduğumu fark edince Ömer, kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Ölen annemin şirketini kurtarmak için çocukluk arkadaşımla nişanlandım, nişan gecemde başka birine âşık oldum ve onu kaybetmemek adına yalanlar söyledim."

Elimdeki telefonu o kadar sıkıyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesildi. "Dinlemek istemiyorum," diye kestirip attım.

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım." Konuşmaya devam edeceğini anlayınca sırtımı ona dönüp uzaklaşmak için adım attım. Fakat Ömer, kolumu tutup bana yaklaştı. Hareket etmemi engellerken başını bana doğru eğdi. Nefesi ensemdeki saçlarıma değiyordu.

Gözlerimi kapatmamak için direnirken bedenim kaskatı kesildi. "Seninle tehdit edildim Eyşan, seninle. Bu yüzünden bozduğum nişanı kimseye duyuramadım. Gerçekleri de anlatamadım. Sonunda kendi hatalarım yüzünden canımdan çok sevdiğim kadından, kalbimden oldum." Sözlerinin ardından etrafı derin bir sessizlik kapladı. Kalp atışlarım deli gibi atıyordu ve bedenim bir hastalığa yakalanmışım gibi titriyordu. Konuşamıyordum, sadece heykel gibi dikiliyordum. "Bencil piçin teki olduğum için senden vazgeçemiyorum. Affedene kadar da vazgeçmeyeceğim, yıllar sürse de beklerim."

Kendimi geri çekip dokunuşundan kurtuldum. Bana dokunduğu zamanlar sağlıklı düşünemiyordum. Eve bakınca tekrar aydınlandığını gördüm. İçimde sönen ışıklar da keşke böyle kolay yansaydı. Titreyen dizlerimle ondan uzaklaşırken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım. Ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyetteydim. Zihnim o kadar bulanıktı ki düşüncelerim birbirine kör olmuştu. Eve girdiğimde Ömer'in arkamda olduğunu sonradan fark ettim. Alet çantasını getirmişti. Evin içine bıraktığında Verda yanımıza geldi.

"Teşekkür ederiz Asaf," dediğinde başını eğdi.

Gitmek için arkasını döndüğünde Verda dudaklarını oynatarak, "Yemeğe çağır," dedi. Sadece omuz silktim. Bundan cesaret alarak, "Yemeğe kalmak ister misin? Eyşan sarma yapmıştı," dedi.

Ömer'in bedeni gerilirken başını bana doğru çevirdi. Gözlerime izin istercesine bakıyordu. Hiçbir şey demeden masaya geçip oturdum. Elektriğin yapımına yardım etmişti, bu yüzden onu kovacak değildim. Sessizliğimdeki onayı alınca gelip tam karşıma oturdu. Gerildiğimi gizlemek adına suya uzanıp bir yudum aldım. Verda onun için de tabak getirirken, "Teşekkür ederim," dedi.

Yüzüne bakmadan cevap verdim. "Sadece bir zamanlar sözüm vardı."

Bu cümlenin alt metni, hiçbir şey değişmedi demekti. Yüzü asılan Ömer de bunu net bir şekilde anlamıştı.

31. BÖLÜM
KALBİM SENİ BEKLEDİ

Aşk bir intiharken, kırılmış bir ihtimaldi affetmek.

Göğsümün içinde yatan bir ceset vardı. İnsan eti ağırdır derdi annem. Bu ceset ağır geliyordu. Kalbim taşıyamıyordu, en çok kalbim taşıyamıyordu. Yok olur sanıyordum, olmuyordu. Aksine yanımda olduğu her gün, o ceset hayata dönüyordu. Ölen biri nasıl hayata dönerdi? Aklım almıyordu ama kalbim çoktan kabullenmiş, tekrar nefes alacağı günü bekliyordu.

"İyi olduğuna emin misin? Solgun görünüyorsun."

Verda'nın sorusunu duyunca düşüncelerimin verdiği dalgınlıkla, "İyiyim," diye geveledim. Bana inanmayan gözlerle bakıyordu.

"İyi değilsin, işe gitme bugün."

Aslında her yanım ağrıyordu ama işe gitsem daha iyi olacaktı. Tek başıma evde kalmayı sevmiyordum, hem izin günüm de kalmamıştı. Ben cevap vermeden kapı sesi evde yankılandı. Verda'nın yüzü aydınlanırken, "Ateş geldi," diye şakıdı.

Ardından kapıyı açmak için odadan çıktı. Bu telaşını görünce gülmeye başladım. Hâlâ ilk günkü gibi âşıktı Ateş'e. Ona nazaran daha ağır hareketlerle salona girdiğimde birbirine sarılır vaziyette buldum onları. Birbirlerine öyle çok yakışıyorlardı ki... Ateş uzun boylu, kumral, fazlasıyla yakışıklı bir adamdı. Ömer ile anneleri ayrı olduğu için sanırım fiziksel olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Verda yavaşça geri çekilirken Ateş bana döndü.

"Hoş geldin Ateş," dediğimde dudaklarında oluşan küçük gülümsemeyle, "Hoş buldum," dedi.

Verda, "Dün geceki toplantı nasıl geçti?" diye sorduğunda Ateş, parlak gri gözlerini Verda'ya çevirdi.

"İyiydi ama hemen İstanbul'a dönmemiz gerekiyor."

Yüzüm asıldı, gitmelerini istemiyordum.

Verda çantasını alırken, "Keşke biraz daha kalabilseydik," dedi. Ateş kolunu Verda'nın beline dolayıp başının üstünü öptü.

"Sonra geliriz yine."

Ardından griye çalan gözleri beni buldu. Yüzündeki ciddiyetle gözlerimin içine bakarken, "Kardeşimin yaptıkları yüzünden özür dilerim Eyşan," dediğinde bedenim gerildi. Bu ani gelen özrü beklemiyordum. "Çok üzgünüm."

Başımı iki yana doğru salladım. "Senlik bir durum yok, özür dileme lütfen."

Başını hafifçe eğip ciddiyetle konuşmaya başladı. "Eğer seni gerçekten sevdiğine inanmasaydım, emin ol ona karşı bu kadar sakin olmazdım." Yüzümdeki karışık duyguları görmüş olmalı ki devam etti. "Annesi yüzünden zor bir çocukluk geçirdi. Herkese karşı öfkeli ve mesafeliydi. Ailesinden başka birini seveceğine dair umutlarımızı yitirmiştik Eyşan. Sana kadar..." İçime dolan şaşkınlık konuşmamı engellediği için susup kaldı. "Kardeşimin gözlerinde senin sayende sevgiyi gördüm ben. Yaptığı hatalardan dolayı onu affetmesen de sevmesini sağladığın için teşekkür ederim."

Bu sözler öyle yoğundu ki başımı döndürmüştü. "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gerçekten de bilmiyordum. Her geçen günle beraber olay daha farklı bir hâle bürünüyor ve arapsaçı gibi karışıyordu. Kafamda net olan düşüncelerimin hepsi karışmıştı. Ateş'in sözleri bu karmaşaya mum dikmişti resmen.

Ateş kolundaki saate bakarken iç geçirdi. "Hemen çıkmamız gerekiyor."

Verda yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Ben de ona karşılık verirken, "Arayı açma," dedi.

"Umarım."

İkisi gittikten sonra kısa bir duş alıp üstümü değiştirdim. Her geçen gün İstanbul'daki hayatımı daha çok özlüyordum. Bu beni mutsuz etmeye başlamıştı. Hem annemi özlemiştim. Dolan gözlerimi kırpıştırırken hafifçe öksürdüm. İyice hassaslaşmıştım. Başımı iki yana doğru sallarken evden çıkmak için kapıyı açtım. Fakat kapının önünde gördüğüm bir buket mavi gül ardından adımlarım aksadı. Eğilip kimden geldiğini bildiğim gülleri aldım. Yüzümü mavi güllere doğru eğip derin bir nefes aldım. Çok güzel kokuyorlardı ve renkleri, kalbimi yerinden oynatacak kadar güzeldi. Onları da atmaya kıyamadım ve evde kalan son vazonun içine koydum. Daha ne kadar devam edecekti merak ediyordum doğrusu...

Hastanede geçirdiğim birkaç saatin sonunda durumum gittikçe kötüleşmişti. Verda haklıydı, işe gitmemeliydim. O kadar kötü görünüyordum ki Can bile benimle konuşmuş, nasıl olduğumu sormuştu. Birkaç günlük rapor ve ilaç yazdırdıktan sonra taksiye bindim. Fakat o kadar kötüydüm ki yol boyunca uyku uyanıklık arasında geçmişti. Taksiden indiğimde yavaştan ateşimin de çıktığını hissediyordum, aksi takdirde yaz günü üşümemin başka bir açıklaması yoktu.

Tekrar öksürmeye başlarken arabanın içinde oturan Ömer yanıma geldi. Endişeli bir ifadeyle yüzüme bakarken, "İyi misin?" dediğinde sorusunu görmezden geldim.

"Sen hep böyle kapımın önünde mi dolanacaksın?"

Sert çıkan sesimi duyunca yüzü asıldı. "İyi görünmüyorsun."

Yanından geçip giderken, "Rahat bırak beni," dedim.

Yürüyecek hâlim yoktu. Evimin yakınlarında olan eczaneye bile nasıl gideceğimi bilmiyordum. Bulanan midemi bastırmak için yutkundum. Bahçeden içerisi on adım bile değildi ama sanki saatlerdir yürüyormuşum gibi hissetmiştim. Kapının pervazına yaslanıp biraz

soluklandım. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğilmiştim ki midem ağzıma geldi. Kapıyı açarken içeri doğru sendeledim. Banyoya kendimi zar zor atmıştım. Dizlerimin üstünde gün içinde içtiğim çayı ve suyu kustuktan sonra yorgunca sifona bastım. Kusmak tüm enerjimi almıştı. Oturamıyordum bile, sadece biraz dinlenmek istiyordum. En son hatırladığım şey banyonun soğuk fayansına uzandığımdı.

Bütün bedenim soğuktan titriyordu. Bir sıcaklığın beni kucakladığını hissettim. Kapalı göz kapaklarımın ardından, "Soğuk," diye sızlanırken sıcaklığa iyice sokuldum.

"Geçecek güzelim."

Ağlamak istiyordum, her yanım ağrıyordu. Sıcaklık beni iyice kendine yasladı ve tekrar huzursuzca bir uykuya daldım.

Biri sürekli ağzımı açmamı söylüyordu. Söyleneni yapmaya çalışırken boğazımdan aşağı bir şey kaydı. Alnımdaki soğuk şeyi iteledim. Hayatım boyunca bu kadar hasta olduğum bir an olmamıştı. Tek istediğim ısınmak ve uyumaktı.

Zaman algımı yitirmiş bir hâlde uyandığımda bu defa odada olanların az çok farkındaydım. Ömer yanımdaydı ve benimle ilgileniyordu.

"İlaç almadan önce bir şeyler yemelisin."

Bana çorba içirmeye çalışıyordu. Kuruyan dudaklarımı aralayıp kulak tırmalayan bir sesle, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Elimi boğazıma yerleştirdim. Biraz öksürdüm, boğazım çok kötü acıyordu. "Daha iyi misin?"

Başımla onayladığım sırada yatağımda oturan Ömer bana çorba doldurduğu kaşığı uzattı. "Kendim yiyebilirim," desem de beni duymazdan geldi. Açıkçası canım hiçbir şey istemiyordu. Gözlerimi kapatıp benim için hazırladığı şehriye çorbasını içtim. Kuruyan boğazıma iyi gelmişti. Bir kaşık daha verdiğinde, "Ne zamandır uyuyorum?" diye sordum.

"Dünden beri."

Kaşlarım çatıldı, hiçbir şey hatırlamıyordum. "Ben uyurken neler oldu?"

Ömer bir kaşık daha çorba uzattı. Derin bir nefes alırken, "Seni banyo zemininde buldum ve odana götürdüm," dedi.

"Evime izinsiz mi girdin?" diye huysuzluk yaptığımda ters ters yüzüme baktı.

Bakışlarımı kaçırırken Ömer devam etti. "O sırada geçen geceki yavşak arayıp ilaçları alıp almadığını sordu."

Kaşlarım çatılırken, "Yavşak?" dedim.

Sert bir sesle, "Can işte," dedi sadece. Bir kaşık daha uzatırken, "İlaçları almamı ve nasıl kullanmam gerektiğini anlattı," dedi.

Midem tekrar hareketlendi. "Daha fazla istemiyorum."

Ömer yüzüme bakınca başıyla onayladı. Ardından komodinin üstünde duran ilaçları verdi. Sırasıyla içirirken kendimi bebek gibi hissediyordum ve içten içe benimle bu kadar ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Başımı yorgunca yasladığımda eğilip üstümü örttü. Gözlerim açılmakta zorlanıyordu, bu yüzden hızla kapatıp tekrar uyudum. Gece bir kez daha ilaç için uyandığımı hayal meyal hatırlıyordum. Öğlen ise yine ateşim çıkmıştı. Ömer huysuzlanmalarımı görmezden gelip ilacı içirmişti, ateşimi düşürmek için uğraşıyordu.

"Terlemişsin, üstünü değiştirelim."

Pantolonumu çıkardığı için üstümde sadece tişörtüm vardı. Düz düz yüzüne baktım.

"Pantolonumu benden izinsiz çıkarmış olmana hâlâ kızgınım."

Mahcup bir şekilde ensesini kaşıdı. "Yemin ederim gözlerim kapalıydı." Cevap vermemi beklemeden dolaptan geniş bir tişört uzattı. Yaramaz bir gülümsemeyle, "Yardım etmemi ister misin?" dediğinde ona öyle ters baktım ki gülümsemesi soldu. Boğazını temizlerken, "Ben mutfağa gideyim," dedi.

Vücudumdaki bütün kemikler ağrıdığı için yavaşça tişörtü çıkardım. Yenisini giyip tekrar yatağa geçtim. Sürekli uyku hâlinde olmam sinir bozucuydu ama elimde değildi. Başımı yastığa koyduğum an, aldığım ilaçların etkisiyle de uyuyakalıyordum. Gözlerimi tekrar aç-

tığımda akşam olmuştu. Ömer ise camın kenarında dikilmiş dışarıyı izliyordu. Yorgun bakışlarla onu izledim. Özlediğim varlığını içime çektim. Her şeye rağmen onu isteyen ve özleyen yanım vardı. Ve biliyordum ki bu yanım ondan asla vazgeçmeyecekti. Bana rağmen...

Bakışları beni bulduğunda göz göze geldik. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada durup gözlerime baktı. Dile getiremediği cümleleri haykırıyordu gözleri. Öyle derin ve anlamlı bakıyordu ki, kalp atışlarım hızlanıyordu. Yavaşça yutkunduğum sırada bana doğru yürüyüp çöken omuzlarıyla yatağın kenarına oturdu. Yüzü uykusuzluktan dolayı çökmüştü, yorgun görünüyordu. Bu hâlinin beni üzmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Başını yavaşça yana doğru eğip, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Saçların, gözlerin, tenin," deyip bir iç çekti. Elini yüzüme doğru uzattığında afalladığım için tepki veremiyordum. Yavaşça dudağımın kenarındaki beni okşadı. "Şu benin... Her şeyinle öyle güzelsin ki saatlerce seni izleyebilirim."

O böyle sözler söylememeliydi. Ben de bu sözlerine kanmamalıydım. Bakışlarımı kaçırırken, "Sanırım gitmen gerekiyor," dediğimde sesim cılızdı.

Başını iki yana doğru salladı. "Gidemiyorum, ne yaparsam yapayım senden gidemiyorum." Aniden, "Bilemedim," dedi. Gözlerine dolan çaresizlik, yüz hatlarına yansıdı. "Olayların böyle olacağını bilemedim."

Alayla gülerken, "Peki ne olacağını sanıyordun, yalanlarını sıralarken?" dediğimde kaşları çatıldı.

"Sana hiç yalan söylemedim."

İğneleyici bir sesle, "Doğruları da söylemedin," dediğimde göğsü aldığı nefesle havalandı.

"Sadece sustum. Aniden hayatıma giren kadını kaybetmek istemedim. Böyle olacağını bilmiyordum."

"Ne olacağını bilmiyordun?" diyerek üstüne gittim. Bütün düşüncelerini tüm çıplaklığıyla duymak istiyordum.

Yaşadığı yoğun hisler yüzüne yansımıştı. Yüzünü yere doğru eğerken yanak kasları dalgalandı. Kısık ve tereddütlü bir sesle cevap

verdi. "Gelip geçici bir şey sandım." Kaşlarım iyice çatıldı. "Seni bu kadar seveceğimi bilemedim."

Birkaç saniye sessiz kalıp düşüncelerimi toplamaya çalışırken Ateş'in sözleri aklıma geldi. "Belki de abin yanılıyordur." Bakışları soru sorar gibi yüzüme kilitlendi. "Abin de beni sevdiğini düşünüyor. Ailen dışında ilk defa birini gerçekten sevdiğini söyledi." Başımı iki yana doğru salladım. "Ben de senin için bir hevestim. Beni de sevmedin, sadece elde etmek istiyorsun."

Sözlerimin onu öfkelendirdiğini boynunda kabaran damardan anlamıştım. Keskin bir sesle, "Değilsin," dedi.

"Belki de senin kalbin sevmeyi bilmiyor Asaf," dediğimde ona tokat atmışım gibi irkildi. Derin nefesler alırken gözlerini kısa bir an yumdu.

"Doğru. Kalbim sevmeyi bilmiyordu," dediğinde kalbim bir an atmayı bıraktı, Ömer sözlerine devam etti, "sana kadar..." diyerek tamamladı cümlesini ve kalbim şimdi deli gibi atıyordu. Ardından uzanıp yatağın üstündeki elimi tuttu. "Sevemiyordum çünkü hayatıma yanlış kişileri almışım. Kalbim, hep seni bekledi."

Yine aynısı yapıyordu. Kalbimi yine kandırıyordu. "Ömer Asaf, yapma." Titreyen sesimle devam ettim. "Sen benim okyanusumu siyaha boyadın, senin huzurum olan mavilerin, şimdi yalan. Yapma, bir kez daha yakma beni."

Bu kez yangın sönmezdi. Canımı alana kadar sönmezdi.

"Eyşan, Eyşan'ım, benim güzel bebeğim," deyip bana doğru uzandı. Alnını alnıma yasladı. "Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun? Pişmanım, köpek gibi pişmanım."

Bir damla yaş gözümden süzüldü.

"Affedemiyorum, seni nasıl affedeceğimi bile bilmiyorum," diye hıçkırdım.

Dudaklarıma doğru, "İzin ver," diye fısıldadı. "İzin ver öğreteyim."

Kolay değildi. Kalbim onun aşkından ağır yaralı bir şekilde kurtulmuştu. Şimdi tekrar nasıl ona teslim edebilirdim? Bu defa tamamen öldürdü.

"İzin ver açtığım yaralarını sarayım, sadece izin ver."

Sabah uyandığımda daha iyi hissediyordum. Sanırım hastalığın belirtileri nihayet azalmıştı. Başımı yana çevirince Ömer'in sırtını yatak başlığına yaslamış şekilde uyuduğunu gördüm. Hafifçe iç çekerken uyuduğu için gevşeyen yüzüne baktım. Bana güzel diyordu ama kendinden haberi yoktu. Erkeksi bir güzelliği vardı, elimde olsa ben de onu saatlerce izlerdim. Derin bir iç çektim. Dün gece konuşulanların ağırlığı kalbime çöreklenmişti. İzin ver demişti... O cümlenin üstüne hiçbir şey diyememiştim. Çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

Yavaşça yataktan çıktım. Dolaptan temiz kıyafetler alıp duşa girmek için banyoya doğru minik adımlarla ilerledim. Duş alıp hastalığın izlerinden kurtulmak istiyordum. Sıcak su bedenimden aktığı an daha iyi hissediyordum. Karmaşık olan saçlarımı iyice köpürttüm. Hâlâ tam olarak iyileşmediğim için çabuk yorulmuştum. Birkaç kez öksürünce, uzun tutmak istesem de duşu kısa kesip çıktım. İyice kurulandıktan sonra kırmızı pijama takımımı giydim. Banyodan çıktığımda Ömer hâlâ uyuyordu. Başımda beklerken yorulmuş olmalıydı. Kalbimdeki buzların büyük bir kısmı eridi. Bu kadar ilgili olmasını hiç beklemiyordum.

Sessizce mutfakta kahvaltı hazırlarken mutfağın çorba yapmasına rağmen son derece düzenli olduğunu gördüm. Tek bir değişiklik dışında her şey yerli yerindeydi. Uyuduğum sürede bir mavi gül buketim daha olmuştu. Yeni bir vazoyla küçük masanın üstünde duruyordu. Eğilip güzel kokusunu içime çektim. Ardından kahvaltılıkları hazırlayıp çayı demledim. Sonrasında kendimi pankek yaparken buldum. En son annem hayattayken yapmıştım. Gözlerimi tetikleyen yaşları geri iteleyip küçük bir nefes aldım. Tam yapımını bitirmiştim ki Ömer, uyku sersemi bir hâlde mutfağa girdi. Saçları uyuduğu için dağılmış, alnına dökülmüştü. Dolgun dudakları kızarmış, gözleri ise uykulu bakıyordu.

"Günaydın, iyi misin?"

Başımla onaylarken, "Daha iyiyim," deyip tabağı masaya yerleştirdim. Bakışları masaya kayarken ensesini kaşıdı.

"Şaşırtıcı," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

Düz bir sesle, "Teşekkür olarak düşün," dedim.

Dudakları kıvrılırken sessiz kaldı. Başımı iki yana sallayıp masaya oturdum. Gelip karşıma oturunca ikimiz de sessizce yemeye başladık Bakışları sık sık yüzüme kayıyordu. Bu yaptığı gerilmeme neden olurken başımı ne var anlamında salladım. Sessizce elini uzatıp dudağımın kenarına bulaşan çikolatayı sildi. Teması nefesimi keserken tenim anında kızarmıştı.

"Beni affedeceksin."

Ortamdaki gerilimi yumuşatmak için alayla güldüm. "Çok beklersin," deyip geri çekildim.

Dudaklarındaki serseri gülümsemeyle, "Beklerim," dedi. "Bir umut olduğu sürece hep beklerim."

5 Gün Sonra

Beş gün içinde kuru bir öksürük haricinde tamamen iyileşmiştim. Ömer masada yaptığımız konuşmadan sonra gitmişti. Birkaç kez uğrayıp nasıl olduğumu sormuştu ve mavi güller... Artık evimin her yanında mavi güller vardı. Yine de ona karşı mesafeli ve soğuk davranmıştım. Yine içime çekilmiştim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ondan ve hislerimden kaçıyor, aramıza yine buzdan duvarlar örmeye çalışıyordum. O da farkındaydı ama üstüme gelmiyordu. Bu iyiydi çünkü ben bile nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Bana baktığı süre zarfında kalbimin kırılmış bir parçasını da onarmıştı ve İnci sayesinde öğrendiğim şeyler durumu istemediğim bir şekilde değiştirmişti. En azından beni o manada aldatmamıştı. Ömer'e karşı istemesem de yumuşuyordum. Sahil kenarında yürümeye devam ederken deniz kokusunu soluyordum. Günlerdir evden çıkmadığım için kendimi bugün dışarı atmıştım. Evimin yakınlarındaki sahil yolunda geziniyordum. Sıkıntılı bir nefes alırken bana onu hatırlatan

şarkı çalmaya başladı. Hafif bir rüzgâr esti ve üstümdeki ince kumaşlı mor elbiseyi uyluklarıma yapıştırdı. Telefonun sesini açtım.

Seni bana ayırdım, bütün İstanbul biliyo'.
Çok söyledim ama kendini ölümlü sanıyo'.
İnanmazsınız sesinde kuşlar yaşıyo'.
Ah bi' de gülünce kafam yanıyo'.

Yolun karşısındaki taksiye yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Asfaltlı düz yolda yürüdüğümde şarkıdan başka hiçbir şeyi duymuyordum ki biri adımı yüksek sesle söyledi. Tam kulaklığın birini çıkarıyordum ki acı bir fren sesi duydum. Adımlarım kesilirken başımı geriye doğru çevirdim ve onu gördüm. Fakat bu defa ayakta durmuyordu. Rüzgâr saçımı yüzüme doğru savurdu. Ona çarpan araba yüzünden yerdeydi. Bacaklarım öyle şiddetli titredi ki sendeledim. Yere düşecek gibi oldum. Ömer Asaf yerde yatıyordu, o-ona araba çarpmıştı. Zemin ayaklarımın altında sallandığında gözlerim kararardı.

Öyle de güzeldi gözleri,
Bıraksam içine bi' kendimi.
Tutuştur içine çek beni,
Yavaş yavaş.

32. BÖLÜM
TESLİMİYET

Ona doğru ilerlediğimin hayal meyal farkındaydım. Sanki bir sis bulutunun içine hapsedilmiş gibiydim. Etraftan gelen sesler kulaklarıma boğuk ve anlamsız bir ses yığını olarak geliyordu. Ayaklarım beni ona götürüyor, tek kulağımda asılı kalan kulaklıktan ise farklı bir şarkı duyuluyordu. Yanına gittiğimde dizlerimin üzerine çöktüm. Çünkü onu bu hâlde görmeyi daha fazla kaldıramamıştım.

"Ömer," diye fısıldadım ama kendi sesimi bile algılayamadım.

Elimi eline uzatınca hissettiğim soğukluk beni öyle derinden sarstı ki sanki sırtımdan bir darbe almış gibi öne doğru eğildim. Ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Ben bu soğukluğu tanıyordum. Ben bu soğukluktan nefret ediyordum.

"Geçecek biliyorsun değil mi?"

Islak gözlerimi bana aşkla bakan adamın gözlerine çevirdim.

"Bu defa bilmiyorum," diye fısıldadım. Beni kollarının arasına alıp yavaşça saçlarımı okşadı.

"Annemin gidişinin ardından içimde açılan yara kabuk bağlamıyor."

Daha sıkı sarıp sarmaladı. "Kapanmayacak ama alışacaksın."

Gözlerimi acıyla yumdum. "Alışmak istemiyorum." Başımın üstünü öptü. "Ama bu acıyla da yaşayamıyorum."

"Acını serbest bırak, yasını tut. Sonra geçmesine izin ver. Annen kendini sürekli üzmeni istemezdi."

Haklıydı. İç çekip titrek bir sesle, "İstemezdi değil mi?" diye sordum.

"Kıyamazdı sana, üzülmeni istemezdi."

Yüzümü göğsüne yasladım. "Elleri çok soğuktu Ömer. Üşüyordur tek başına."

Yüzümü kaldırıp gözlerime baktı. "Elini son tutan kişi sendin Eyşan. Belki de üşümüyordur."

Zihnimi işgal eden anı beni yerle bir etti. Acı günlerimde her an benimleydi. Ömer olmasa o günleri aşamazdım bile. Şimdi onun elleri de ölü gibi soğuktu. En son annemin elleri böyle soğuktu ve bir daha hiç ısınma fırsatı bulmamıştı. Şimdi onun da elleri buz gibiydi ve yine ben tutuyordum elini. Son kez olmasın....

Elini sıkıca kavradığımda dudaklarımdan art arda *ölme* kelimesi dökülmeye başladı. Bu bir duaydı, bu bir yakarıştı.

Yalvarırım ölme.

Kalbim acıyla çarparken alnımı eline yaslayıp gözyaşlarına boğuldum. Kalbime seni affetmeyi öğretmeden ölme...

3 Saat Sonra

Ambulansın gelişi ve hastaneye gidişimiz boyunca o sisin içinde kalmaya devam ettim. Her gün çalışmak için geldiğim hastanede hasta yakını olarak bulunmak ve elimden bir şey gelmemesi canımı acıtıyordu. Duvarın kenarına yaslanmış, boş gözlerle karşıya bakıyordum. Yarım saat önce Can tarafından bilgilendirilmiş olmama rağmen gözyaşlarımı sessizce akıtmaya devam ediyordum.

Ömer ufak bir kaza geçirmişti. Hiçbir sağlık sorunu yoktu. İçimin rahatlaması gerekiyordu ama olmuyordu. Ölümün nefesini ensemde hissettiğim andan itibaren donmuş gibiydim. Ara ara elinin soğukluğunun sindiği elime bakıyordum. Annemin elini tutmuş gibiydim. Bu yüzden sanırım hâlâ iyi olduğuna inanamıyordum. Tek odaklandığım nokta onu az daha kaybedecek olmamdı. Gözümün önünde ölecekti. Göğsüm daralırken bir an nefes alamadım. Gidip onu görmek istiyor-

dum ama yapamıyordum. Zihnimdeki iç çatışmaların içine öyle dalmıştım ki oturup ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Koridorun sonundaki odanın kapısı açıldığında sesini duydum. "İyiyim ve çıkmak istiyorum."

Kaşlarım çatıldı, ufak da olsa bir kaza geçirmişti, çıkmamalıydı. Sesler gelmeye devam ederken hemşire onu tabii ki de ikna edemedi. Her zamanki gibi inatçıydı. İmza sonucunda çıkacağını duydum. Normalde kalkıp karşı çıkmam gerekirdi ama bunu bile yapamadım. Sesler gelmeye devam ederken Ömer beni sordu. Hemşirenin sesi daha kısık olduğu için verdiği cevabı duymadım. Ardından sessizlik oluşurken adım sesleri duydum. Muhtemelen bana doğru geliyordu. Hastaneye geldikten hemen sonra uyanmış olmasına rağmen yanına gidememiştim....

Ömer koridora çıkınca, "Eyşan," dedi. Sesini yakından duyunca içimde bir şeyler koptu. Dönüp bakmadım ya da cevap vermedim. Boş gözlerle karşıdaki duvarı izleme devam ettim. Bana doğru yürüdü. Yanımda diz çökerken elini uzatıp çenemi tuttu. Yüzümü yavaşça kendine doğru çevirdi ve gözyaşlarımdan ıslanan suratıma irileşen gözleriyle baktı. O gerçekten karşımdaydı ve ensesindeki bandaj haricinde iyi görünüyordu. Gözleri canlı bakıyordu ve elleri yine sıcaktı. Ama avuçlarıma kazınan soğukluk gitmiyordu.

Endişeli bir sesle, "İyi misin?" diye sorduğunda sadece yüzüne baktım. Hâlâ yaşadığına inanamıyordum. "Kalk hadi gidelim," deyip kucağımda duran elimi tuttu. Sıcaklığını bir kez daha hissedince gözlerimi yumdum. Yaşıyordu!

Ömer elimden tutup kalkmama yardım etti. Sessizce onu takip ettim. Beraber ilerlemeye başladık. Gözlerim birbirine kenetlenen ellerimizdeydi. Çıkış işlemlerini halletti, ardından bir taksi çağırdı. Bu süre zarfında gözyaşlarım kesilmiş olsa da fırtına öncesi sessizliğimi koruyordum. Muhtemelen ufak çaplı bir şok geçiriyordum ve Ömer de farkındaydı. Ne tepki vereceğini bilmeden benimle ilgileniyordu, yine. Oysa onunla ilgilenmesi gereken bendim.

Taksi durdu ve inmeme yardımcı oldu. Ara ara inanmayan gözlerle ona bakmaya devam ettim. Bir yanım öleceğine o kadar inanmıştı

ki şimdi yanımda olmasına inanamıyordum. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Başımı öne eğerken Ömer çantamdaki anahtarı alıp kapıyı açtı. Elini belime yerleştirip nazikçe içeri doğru yönlendirdi. Salona geçtiğimizde evdeki yoğun gül kokusu bizi karşıladı. Evin her yanı gül doluydu.

"Ağlama artık." Sesini duyunca başımı yukarı kaldırıp ağlamaktan şişen gözlerimi üzüntüyle bakan gözlerine çevirdim. Sessizce yüzüne bakmaya devam ettiğimde avuçlarını yüzüme yerleştirip gözyaşlarımı avuç içleriyle kuruladı. Başını bana doğru eğerken, "İyiyim," dedi.

"Ölebilirdin," diye fısıldadığımda sesim dehşet doluydu. Adam son anda gaza basmasaydı araba daha hızlı çarpardı ve o zaman... onu da annem gibi sonsuza kadar kaybederdim. Geriye doğru sendelediğimde elimle açık kalan ağzımı kapattım. Tekrar, "Ölebilirdin," diye fısıldadım ve acımasız gerçekle sınandım. Bu gerçek kalbime sert bir tekme attı. "Ölebilirdin ve ben seni sonsuza kadar kaybedebilirdim."

Başım o kadar hızlı dönüyordu ki sendeledim. Yere düşmemi engelleyen Ömer'in omuz başlarımı sıkıca tutan elleriydi. Üstümdeki bluz askılı olduğu için omuz başlarım çıplaktı ve elinin ısısını tenimde hissediyordum. Bu bile işe yaramıyordu. Gözümün önünde yerde cansızca yatan bedeni vardı ve bir an olsun silinmiyordu. Hayatım boyunca ilk defa gururumun sarsıldığını hissettim. Hani etrafımı çevrelediğim o kaleler var ya, kumdan yapılmış gibi kalbimin üstüne yıkıldı. Onu affetmeyen yanım, inadım ve öfkem, bir mum gibi avuçlarımda eridi. Kırgınlığım buharlaştı, nefretimin üstüne bir kova buzlu su döküldü. Her şey birer birer silindi. Şimdi tek bir gerçek vardı, ölüm. Şah damarımızdan daha yakın olan ölüm bencildi, kendinden başka kimseye yer bırakmıyordu ve ölümün olduğu yerde, bütün gerçekler önemini yitiriyordu.

Gözlerimin içine bakarak, "İyiyim," diyordu ama kendi düşüncelerimin denizinde fazlasıyla boğulduğum için onu duyamıyordum.

Ellerimi aniden yüzüne yerleştirip sıkıca tuttum. Başını kendime doğru eğerken irileşmiş gözlerim ve sık sık aldığım nefeslerle, "Sen ölebilirdin," diye haykırdım.

Gözlerimi kırpıştırırken yüzünü öyle sıkı tutuyordum ki muhtemelen parmak izlerim çıkacaktı. Başım öne doğru düştüğünde nefesi saçlarıma çarptı. Kısık ve yatıştırıcı bir sesle, "Ufak bir kazaydı sadece, sakin ol yavrum. İyiyim," dediğinde yutkundum.

"S-sen ölü gibi yerde yatıyordun," diye hıçkırdım. Alnımı göğsüne yasladım. "Elini tuttum, elin buz gibiydi Ömer. Annemin elleri gibiydi..." Kesik kesik söylediğim sözlerin ardından Ömer ellerini ellerime doğru indirdi. Onu hissetmemi istiyordu. Fısıltıyı andıran bir sesle, "Dayanamazdım ki," diye yakardım. Sesimdeki çaresizliğin ardından dudaklarını saçlarıma yasladı. "Tamamen gittiğini sandım."

"Gidemezdim," dedi. "Beni affetmeden gitmem. Affetsen de gitmem."

Başımı kaldırıp ıslak gözlerle gözlerine baktım. Gerçekleri öğrendikten sonra ona bakışım değişmişti. Gerçekleri öğrenmeden önceki adam olmuştu benim için. Acem mavisi gözlerine baktığımda benim Ömer'imi gördüm. Gözlerindeki aşkı, sevgiyi, şefkati iliklerime kadar hissedip kalbime kadar titredim. Yüzündeki yabancılık silinmişti. Bu adam tanıdığım, sevdiğim adamdı. Aramıza gizlenmiş gerçekler sığdıran adamla aynı kişiydi ama Ömer'di. İnatla kalbimi çalan kişiydi. Aynı zamanda parçalara ayıran ve ben onu seviyordum. Yeryüzündeki son yıldız kayana kadar da sevecektim. Kendi hislerim tokat gibi yüzüme çarptı. Affedip affetmemem bu gerçeği değiştirmeyecekti. Benim ruhum onun ruhuna meftun, kalbine tutkundu. Her şeye rağmen...

"İzin veriyorum," diye fısıldadım. Yüzünü yavaşça okşarken, "Kendini affettir," dedim. Ömer'in gözleri şaşkınlıkla açılırken ne diyeceğini bilmez gibi bakıyordu. Alt dudağımı ısırırken, "Eskisi gibi olamayacağız," diye itiraf ettim. O kadar aldatmadan sonra istesek de eskisi gibi olamazdık.

Kaşları çatılırken, "Hiç mi olamayız?" diye sordu. Sesinde masum bir çocukluk vardı. Başımı iki yana doğru salladım. Yüzü iyice asılırken tedirgin bir sesle konuşmaya devam etti. "Bana bir daha güvenmeyecek misin?"

Bu cümlenin içimde yarattığı ağırlık öyle büyük ve yakıcıydı ki hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

"Güvenmeyeceğim."

İstesem de yapamam bunu...

Ömer'in omuzlar aşağı doğru çöktü. Acı bir kabullenişle, "Beni bir daha eskisi gibi sevmeyeceksin," dedi.

Belki daha çok seveceğim...

Burnumu çekerken, "Sevmeyeceğim," dedim.

"Eskisi gibi bakmayacaksın da."

Karşımdaki sensin, nasıl bakmam?

"Bakmayacağım."

Ömer'in omuzlarımı tutan elleri enseme doğru kaydı. Gözlerinde yeşeren umutla başını şiddetle iki yana doğru salladı. Yüzünü iyice yüzüme yanaştırıp gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Kalbin benimken bunlar sadece birer inkâr. Kalbin kalbimken, bunlar sadece yalan."

Dudaklarımdan ufak bir hıçkırık firar etti. "Evet." Bu defa itiraz edemedim. "Ve bunların hepsi bir gün geçecek."

Alnını alnıma yaslayınca ikimiz de gözlerimizi yumduk. "Seni seviyorum, seni eskisinden daha çok seveceğim."

"Bu bir söz mü?"

Boğuk sesle sarf ettiğim sözlerin ardından, "Bu bir yemin," dedi ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. Ayrı geçirdiğimiz aylara, ettiğim yeminlere, verdiğim kararlara inat, sıcak dudakları yine dudaklarımdaydı. Ömer'in kalbi benim yangınımdı ve ben, kendimi yine onun ateşine atmıştım. "Seni o kadar çok özledim ki delireceğim sandım."

Dudaklarıma doğru söylediği sözlerden sonra dudaklarımı aralayıp öpüşüne karşılık verdim. Ilık bir sıcaklık dudaklarından kalbime doğru usulca aktı. Saatlerdir hissettiğim soğukluk ve hissizlik, yavaş yavaş silinmeye başladı. Şu an sadece o vardı. Duyu organlarımı yavaşça ele geçirdiği için ondan başka her şeye kör, sağır ve dilsiz oldum. Parmak uçlarımda varlığını hissediyordum ve ciğerlerime taze okyanus kokusunu çekiyordum. Ömer öpüşüne yavaşça karşılık verdiğim sırada beni kendine daha çok çekti ve hafifçe inledi. Bu ses kanımı tutuşturdu. Dili aralanan dudaklarımdan içeri süzülüp ağzımın

içinde gezinmeye başladı. Tatlı öpücüğü şimdi daha cesur ve tutkuluydu. Kalbim göğüs kafesimi hızlıca döverken ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Yüzünde duran ellerim yavaşça omzuna doğru indi. Kalbimdeki sıcaklık karnımın alt bölgelerine doğru akın etti. Kör bir sıcaklıktı bu. Kendinden başka bir şeye yer bırakmadan ilerliyordu, kızgın kor parçacıkları gibiydi. Büyük avucu boynuma doğru kaydı Baş parmağı nabzımın üstünde hafifçe gezindi. Dokunuşu tenimi diken diken ediyordu.

Alt dudağımı iki dudağının arasında emdiğinde göğsüm göğsüne doğru yükseldi. Kanım öyle ısınmıştı ki tenim al al olmuştu. Aylardır buz tutan içimi Ömer'in sarılışı ısıtmayı başarmıştı. Karanlıkta kaybolan ruhumu bulmuş ve elinden tutmuştu. O yokken mahvolmuştum, her ne kadar ayakta durmaya çalışsam da günden güne bitip tükenmiştim. Dudakları yavaşça dudağımın kenarındaki bene kayarken bir eli belime kaydı, beni kendine doğru yaslayıp sıkıca sarıldı. Dilini yavaşça benin üstünde gezindiğinde nefesim sekteye uğradı. Dudakları yanağımdan çeneme kaydı. Çenemi önce öpüp ardından hafifçe ısırdığında iç çektim fakat durmadı. Bu defa ıslak dudakları boynuma doğru yavaşça kaydı. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki...

"Sana öyle hasretim ki hiç bitmeyecek, dinmeyecek sandım." Boğuk sesini duyunca bir elimi yüzüne yerleştirip yavaşça yüzünü okşadım. "Seni o kadar çok seviyorum ki Eyşan... O kadar çok âşığım ki sana..."

Yüzünü tutup yavaşça kaldırdım. Parmak uçlarım yüz hatlarında gezinirken dudaklarımı çene çizgisine yasladım. Ardından yanağını ve elmacık kemiğini öptüm. Kendimi onun uğruna bir kez daha ezdim. Parmaklarını tenime bastırdı ve yüzünün her yanını öpmeme izin verdi.

Geri çekildiğinde uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Omuz başıma dudaklarını yasladı. Tutku kanımızda gezinse de ondan daha güçlü bir his vardı. Özlem. Birbirimize duyduğumuz özlem hissi her şeyi gölgede bırakıyordu. Ömer kulağıma doğru eğildi.

"Her şey güzel olacak diyemem ama hayat, biz birlikteyken devam edecek."

"Anne," diye fısıldarken parmaklarımı soğuk mermer taşına yasladım. "Ben geldim, aylar sonra sana geldim."

Toprağını yavaşça okşadım. Aylardır hasret kaldığım mezarına bugün isteğim üzerine Ömer beni getirmişti. Onun yüzünden ayrıldığım İstanbul'a onunla beraber dönmüştüm. Raporumun süresi henüz bitmediği için bir gün daha burada kalacaktık. Annemin mezarındaki çiçekleri sularken aylar boyunca yaşadığım her şeyi anlattım. Hayal kırıklıklarım, çaresizliğim, ikilemlerim... Hepsini uzun uzun anlattım, bir yandan da ağladım. Keşke yine hayatta olsaydı ve saçlarımı okşarken duysaydı benden bunları. Dudaklarımı mermer taşına yasladığımda gözlerim kapandı. Annemin teni gibi soğuktu. Keşke gücüm olsaydı da toprağın altında yatan annemi nefesimle ısıtabilseydim.

"Geç kalmadım anne, affettim onu. Bir de seni çok özledim."

Annem hayatta olsaydı Ömer'e çok kızardı ama bence o da dayanamazdı. Ömer'i affetmemi isterdi. Bu yüzden annemin yanından ayrıldığımda içim rahattı. Arabaya bindiğimde Ömer endişeli gözlerle bana baksa da sessiz kaldı. Uzanıp elimi tutmakla yetindi. Dün yaşananlardan sonra sarılıp uyumuştuk. Sonrasında da kahvaltı yapıp İstanbul'a gelmiştik. Aramız garipti. İkimiz de nasıl davranacağımızı pek kestiremiyorduk. Özellikle Ömer... Bana karşı o kadar hassastı ki bu durumu daha da garip kılıyordu.

"Bizimkiler yemeğe çağırdı."

Başımı ona doğru çevirip, "Sizinkiler mi?" dediğimde başıyla onayladı.

"Babam ve annem seninle tanışmak istiyor. Tabii sen de istersen." Ne diyeceğimi bilemeden kaldım. "Açıkçası seni çok merak ediyorlar. Kabul edersen onları da beni de çok mutlu edersin."

Bu çok büyük bir adımdı aslında. Fakat ailesini çok merak ediyordum, bu yüzden kabul ettim. Yemek öncesinde daha düzgün bir şeyler giymek istediğim için alışverişe gittik. Uzun balon kollu, beyaz bir bluz aldım. Düşük yakası v şeklinde hafif bir göğüs dekoltesi sunan,

mini bir bluzdu. Yüksek bel kot ile kombinleyince şık durmuştu. Saçlarımı açık bırakmış, makyajımı ise hafif düzeyde tutmuştum. Ömer kabinden çıktığımda çok güzel göründüğümü söylemiş ve yol boyunca hayranlık dolu gözlerle beni izlemişti. Arabadan inip evlerine doğru yürüdüğümüzde elimi sıkıca tuttu. Çok gergin hissediyordum.

Çiçekli bahçelerinden ilerledikten sonra Ömer kapıyı çaldı. Birkaç dakika içinde kapı güler yüzlü, güzel bir kadın tarafından açıldı. Sevgi dolu ifadeyle, "Hoş geldin oğlum," dedi. Çok zarif, kumral bir kadındı ve yüz şekli Ateş'e çok benziyordu.

Ömer eğilip yanağını öptü. "Hoş buldum anne."

Ardından kadının gözleri beni buldu, aynı sıcak gülümsemeyle, "Hoş geldin, güzel kızım," dedi.

"Hoş buldum efendim."

Beraber içeri doğru yürümeye başladık.

"Özledik seni Ömer, bir daha açma arayı bu kadar."

Ömer hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Salona girdiğimizde Ömer'in babası bize doğru döndü. Ömer Asaf, kesinlikle babasının kopyasıydı. Aynı saçlar ve gözlere sahipti, Ömer'in yaş almış hâlim gibiydi. Bize doğru ilerleyip elini bana uzattı.

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum kızım. Ben Mehmet Karaman."

"Eyşan Akay."

Oğluna dönüp elini koluna yerleştirdi. "Hoş geldin oğlum."

Beraber salondaki koltuklara geçtiğimizde ortamda garip bir gerginlik vardı. Her şeyi bilen ailesi için garip bir durum olmalıydı.

"Verda ile aynı hastanede çalışıyormuşsunuz."

Annesi Ayten Hanım'a dönüp ufak bir gülümsemeyle cevap verdim. "Çanakkale'ye taşınmadan önce, evet."

"Nasıl, alışabildin mi?"

"Güzel şehir ama burası gibi değil."

Annesi anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "İnsanın memleketi gibisi yoktur."

Babası, "Buralı mısın?" diye sordu.

"Malatyalıyım efendim."

"Kara kaşın kara gözün oradan geliyor demek."

Sevecen ses tonu üzerine gülümsedim. "Sanırım."

"Acıkmışsınızdır, yemeğe geçelim mi?"

Ayağa kalktığımızda annesi mutfağa geçti, Ömer lavaboya uğramak için yanımızdan ayrıldı. Masaya geçmeden önce babası derin bir nefes aldı.

"Oğlum adına senden özür dilerim kızım." Sözlerini duyunca bedenim gerildi. "Hiçbir özür yaptığını telafi etmez ama çok üzgünüm."

"Sizin bir suçunuz yok," diye karşı çıktığımda kederle başını salladı.

"Var kızım, var." İçli bir nefes aldı. "Ömer annesini küçük yaşta trajik bir şekilde kaybetti. Biz de yokluğunu hissetmesin diye ne isterse verdik. Sevgi, ilgi, para..." Kısa bir an durakladığında gözleri uzaklara daldı. "Abisinin aksine soğuk ama şımarık bir çocuktu." Bakışlarını bana çevirdi. "Sana kadar en azından." Sessizliğimi korumaya devam ederken babası devam etti. "Sen onu büyüttün Eyşan. Ömer annesinden sonra birini gerçekten kaybetti." Gözlerimi kırpıştırırken ağlamamaya çalışıyordum. "Oğlum eskisi gibi değil, bambaşka bir sıcaklıkla bakıyor artık. Çok farklı bakıyor Ömer Asaf."

Yanağımın iç kısmını dişlerimle ezerken, "Mehmet Bey," diye fısıldadım. "Benim de Ömer'den pek farkım yoktu aslında. O kimseyi sevemiyordu, ben hayatıma bile alamıyordum." Derin bir nefes alıp birkaç saniye içimde tuttum. "Babam olmasına rağmen babasız büyüdüm. Bu yüzden hayata karşı, insanlara karşı hep bir duvarım vardı. Oğlunuz bunu yıktı ama bizi de mahvetti." Acıyla gülümsedim. "Babamı bile affedemiyorum ben. Ömer'i de affedemem sandım çünkü benim," deyip yutkundum, "keskin çizgilerim vardı ve Ömer'in yalanlarından ziyade bunu bana yapmasını kaldıramadım, kabullenemedim."

Babası sessizce, "Seni anlıyorum," dedi.

Bakışlarımı babasının mavi gözlerine çevirdim. "O kadar çok katıydım ki Ömer bir yerde benim sınavım oldu. Keskin köşelerimi törpüledim. Affetmeyi öğretti bana."

"Senin ona sevmeyi öğrettiğin gibi." Başımı aşağı yukarı salladım. Mehmet Bey, elini babacan bir tavırla omzuma yasladı. "Birbirinizi daha fazla kesmeden, kanatmadan en güzel yolu bulun kızım."

Ben cevap vermeden içeri Ayten Hanım ve Ömer girdi. Sessizce masaya oturduğumda Ömer'in soru dolu gözleri benim ve babasının üstünde gezinse de soru sormadı. Annesinin sorduğu soruları cevapladı. Havadan sudan muhabbet ederken ortamdaki hava hafiflemişti. Kendimi daha rahat hissediyordum. İlk defa böyle sıcak bir aile ortamına denk geldiğim için içim ısınmıştı. Babası şakacı ve konuşkan bir adamdı. Onunla muhabbet etmek çok kolaydı. Annesi ise üvey olmasına rağmen bunu asla belli etmiyordu, Ömer'e gerçekten oğlu gibi davranıyordu. Uzun saatler boyunca ailesiyle vakit geçirdik. Saat geç olduğunda Ömer, "Kalkalım mı?" diye sordu.

O sırada annesi, "Burada kalın," dedi. Mehmet Bey de burada kalmamız için ısrar etmeye başladı. Açıkçası Ömer'in evine gitmek istemiyordum. Her şeyin bittiği o eve henüz dönemezdim, hazır değildim. Bu yüzden, "Olur," dedim.

Ömer kesinlikle karşı çıkacak gibi bakıyordu fakat "Tamam," diyerek beni şaşırttı. Karşı çıkmayıp inat etmemesi son derece garipti.

"Odanı göstereyim."

Ayten Hanım'la beraber merdivenlerden çıktığımızda Ömer de bizi takip etti. Koridorun sonundaki misafir odasının kapısını açtı. "Burada kalırsın. Dolapta yedek kıyafetler var." Ömer bizimle beraber odaya girmemişti. Annesi dolaptan pijama takımını çıkarıp bana uzattı. Ardından yanağımı okşadı. "Ona bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim."

Cevap vermemi beklemeden iyi geceler dileyip odadan çıktı. Üstümü değişirken aklım iyice bulanmıştı. Yatağın üzerine yorgunca çöktüm. Çok yoğun bir gün geçirmiştim ve ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyetteydim. Uzanıp gece lambasını kapatırken bir an önce uyumaya karar verdim. Tam yatağa girmiştim ki kapım yavaşça açıldı.

Gözlerimi kısıp sessizce odama giren Ömer'e baktım. Kısık bir sesle, "Ne işin var burada?" diye sorduğunda cevap vermeden yatağa doğru yürüdü.

"Daha yeni kavuştum sana. Sensiz uyumak istemiyorum."

Ardından örtüyü açtı. Bu hâline gülmemek için kendimi zor tutarken, "Odan yok mu senin?" dedim.

"Var, hem de hemen karşı oda. Ama senin bu kadar yakınımda olduğunu bilirken sensiz uyuyamam." Pekâlâ, bu sözler içimi eritmişti. Ömer yatağa girerken duraksadı. "Ne oldu?" Kısa bir süre sessiz kaldı. "İstersen gidebilirim."

Kaşlarım çatılırken, "Anlamadım?" dedim.

"Eğer istemiyorsan odama giderim."

Bu tavırları beni gittikçe gıcık ediyordu. Eski Ömer böyle değildi. İster ve olması için inat ederdi. Şimdi sürekli kararsız ve diken üstünde gibiydi. Yana çekilirken, "Gel buraya," dedim. Ben de onsuz uyumak istemiyordum hem.

Anında yatağa girip bana doğru sokuldu. Gözlerim karanlığa alıştığı için yüzünü görebiliyordum. Kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesilirken büyük bir öpücük kondurup geri çekildi. Ufak bir gülümsemeyle sırtımı dönüp kaşık pozisyonu alırken, kolunu sıkıca belime dolayıp sırtımı göğsüne yasladı. Kokumu derince içine çekti. "Teşekkür ederim."

Uykulu bir sesle, "Ne için?" dediğimde başımın üstünü öptü.

"Her şey için... En çok da izin verdiğin için, kalbim."

Sabah güne gözlerimi Ömer tarafından sarıp sarmalanmış bir şekilde açtım. Tenim sıcaklamış olsa da umursamadım. Uzun günler sonunda tekrar yanında, göğsünde uyanmak anlatamayacağım kadar kıymetliydi. Ömer benim kaybettiğimdi, aldandığımdı. En çok da kalbimdi, bir türlü vazgeçemediğimdi. Ona duyduğum hisler, kalbimde kaynarken elimi yüzüne yerleştirdim. Güzel yüzünü yavaşça okşadım. Kalbimi durduracak bir güzelliği vardı. Kırmızı dudakları aralanmış, dağınık saçları alnına dökülmüştü. Kendime engel olamadan dudaklarımı uzatıp çenesine yasladım. Gözlerimi yumup önce çenesini öptüm. Ardından yüzümü boynuna gömdüm. Oraya

da büyük bir öpücük kondurduktan sonra gözlerimi yumdum. Kokusu içime huzur yayarken sevdiğim adamın kollarında tekrar uyuyakaldım.

Bu defa uyandığımda odada tek başımaydım. Uykulu bir şekilde doğrulup saçlarımı kaşıdım. Komodinin üstündeki telefona uzanınca saatin on biri geçtiğini gördüm. Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Uzun zamandır bu kadar çok uyumamıştım. Yataktan kalkıp önce çarşafı ve nevresimi düzelttim. Odanın içindeki banyoyu kullandıktan sonra yüzümü yıkadım, üstümdeki geceliği çıkarıp kirliliğe attım. Odaya geçip dün giydiğim kıyafetleri tekrar giydikten sonra saçımı düzeltip odadan çıktım ve Ömer ile burun buruna geldim. Şaşkınlıkla solurken yüzündeki hınzır gülümsemeyle kolunu belime dolayıp beni kapıya doğru yasladı.

Boğuk bir sesle, "Günaydın," dediğinde yakınlığından etkilendiğim için nefes nefese kalmış bir şekilde konuştum.

"Günaydın."

Yüzünü bana doğru eğerken parmakları belimin çıplak kalan kısmına dokundu. Hafifçe iç geçirdim. Dokunuşuna karşı bu kadar duyarlı olmam sinir bozucuydu. Tenim ağır ağır kızarırken, "İyi uyudun mu?" diye sordu. Başımla onaylarken yüzünü boynuma doğru yasladı. Dudaklarını tenime gömdüğünde, "Ben de çok iyi uyudum," dedi.

Boynuma bir öpücük kondurduğunda bedenim titredi. Gözlerimi kırpıştırırken, "Sizinkiler uyandı mı?" diye sordum. Sesim çatlak çıkmıştı. Başını aşağı yukarı sallayınca sakalları tenimi çizdi. İçim kavruldu. Yakınlığı bedenimi sarhoş ediyordu. Göğüslerimde tatlı bir sızı oluşuyor, bedenimin alt kısımlarına kadar iniyordu. Dudakları yanağıma doğru çıktı.

"Abim ile Verda burada. Kahvaltıya geldiler."

Sözler içinde bulunduğum sisi dağıtırken boğazımı temizledim.

"Aşağı inelim."

Yanağımı bir kez daha öptü. Ardından aralık dudaklarıma dudaklarına bastırıp sertçe öptü. Ona karşılık veremeden geri çekilip, "İnelim bebeğim," dedi. Elimi tutarken geri çekildi ve pelte kıvamına gelmiş bedenimi çekiştirdi. Gözlerimi kırpıştırırken içimde yarattığı

fırtınayı dindirmeye çalışıyordum. Derin nefesler alırken bakışlarım yüzüne kaydı. Dudaklarında serseri bir gülümseme vardı. Başımı iki yana doğru salladığımda bahçeye doğru ilerledik. Ateş telefonda konuşuyor, Verda ise masada oturuyordu. Beni görünce kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkıp bana doğru geldi. Ömer'in elini bırakıp Verda'ya sarıldım.

"Burada olduğunu duyunca dayanamadım, gelmek istedim."

"İyi ki geldin."

Geri çekilip yüzüme baktı. "Sizin adınıza çok mutluyum." Ufak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Geri çekilip Ömer'e baktığında parmağını havaya kaldırdı. "Onu bir daha üzersen Asaf, inan seni mahvederim."

Ufak tefek bir kadının bu kadar tehditkâr görünmesi bende gülme isteği uyandırsa da zor bastırdım. Ömer ellerini havaya kaldırdı. "Yok yenge yapar mıyım öyle bir şey?"

Verda omuz silktiğinde Ateş bize doğru geliyordu. "Bilemem artık."

Ateş kolunu Verda'nın omzuna atarken bizi selamladı. Hep beraber masaya geçerken annesi ve babası da bize katıldı. Sıcak bir ortam oluşurken Ateş, sürekli Ömer'e takılıyordu. Ömer ise daha sessiz ve sakin duruyordu. Gerekmedikçe konuşmuyor ve onların sözlerine pek itiraz etmiyordu. Babasına karşı bile görünmez bir mesafesi vardı. Verda sözlerinde haklıydı aslında. Ömer diğer insanlara karşı soğuk bir buz adamdı. Ateş'teki rahatlık onda yoktu, bu yüzden ailesi bile onunla konuşurken daha dikkatliydi. Ömer özellikle annesine karşı çok çekingendi. Kendi annesinin yaptıklarını üzerinde taşıyor gibiydi. Bunu fark etmek kalbimi ağırlaştırdı. Benimleyken hiç böyle değildi. Konuşkandı ve kendini bana açmaktan çekinmezdi. Boğazımda oluşan düğüme engel olamadım. Ona baktığım zaman küçük, kırılgan oğlan çocuğunu gördüm bir an. Annesini kaybettiği için başka bir aileye katılmak zorunda kalan, kafası karışık çocuk... Elimi uzatıp bacağının üstündeki elini tuttuğumda bana baktı. Sessizce yüzüne bakıp hafifçe gülümsedim. Onu göğsüme bastırıp sıkıca sarılmak istiyordum.

Gözlerinde soru işaretleri belirse de sessiz kaldım. Ruhunu o kadar çıplak görüyordum ki bu kadar çok görebildiğimi bilseydi korkardı.

Ömer'in içindeki incinmiş çocuk hâlâ oradaydı. O çocuğa ilk defa bugün ulaştığımda onu biraz daha affettim. Kalbim iyi bir öğrenciydi ve onu affetmeye fazla hevesliydi.

33. BÖLÜM
VAZGEÇEMEM

"İznin ne zaman bitiyor?"

Mutfakta kahve hazırlarken, "Yarın sabah başlıyorum," diye cevap verdim. Ömer ile beraber bir saat önce İstanbul'dan dönmüştük. Vaktim olmadığı için Doğan ile Nehir'e uğrayamamıştım. Doğan bu yaşananları duyunca muhtemelen beni evinin penceresinde sallandıracaktı. Son olanları nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum. Kahve bardağını alıp Ömer'e döndüm. Masaya yaslanmış, düşünceli gözlerle beni izliyordu. Bardağın birini ona uzattım.

"Uzun zamandır buradasın. İşlerin aksamıyor mu?"

Sorumu duyunca omuz silkip kahvesinden bir yudum oldu. "Sorun değil."

Kaşlarım çatılırken, "Bunun profesyonelce olduğunu düşünmüyorum," dedim. Kolunu bana uzatıp belime doladı. Beni yavaşça kendine çekti. "Ciddiyim. İşe gitmen gerekmiyor mu?"

Derin bir nefes alırken bardağı masanın üstüne koydu. "Hazır konu açılmışken açıklayayım o zaman." Kahvemden bir yudum aldığımda merakla ona bakıyordum. "Eyşan, her şeyi geride bırakıp burada seninle yaşamak istiyorum."

Gözlerim kocaman açıldı. Böyle bir şey duymayı kesinlikle beklemiyordum. Gergince boğazımı temizlerken bardağı masanın üstüne bıraktım. "Anlamadım?"

Dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu. "Çanakkale'ye, senin yanına yerleşmek istiyorum. Senin olmadığın bir şehirde yaşamak istemiyorum."

Başımı yana doğru eğdim. "Peki işlerin?"

Eli bluzumdan içeri kaydığında sıcak parmaklarının teması karşısında irkildim. "Artık hiçbirinin bir önemi yok. Bensiz de hallolur."

Böyle bir teklif sunması kafamı karıştırdı. Benim için her şeyi geride bırakmaya hazırdı. Bunu kararlı bakan gözlerinde görüyordum. Kalbim sıcacık olurken ellerimi geniş göğsüne yerleştirip yavaşça okşadım. Teklifi benim için büyük bir önem taşıyordu.

"Neden böyle bir karar aldın?"

Başını omzuna doğru eğdi. "Burada her şey güzel ve yolunda. Bir şeyleri aşabiliriz." Sessiz kalıp sözlerini düşünmeye başladım. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"İstemiyorum." Kaşları çatılırken soru sorar gibi gözlerime baktı. Tenimde gezinen elleri de hareket etmeyi kesmişti. "Ben burada daha fazla yaşamak istemiyorum. İstanbul'u özledim."

"Emin misin?" diye üstelediğinde başımla onaylayıp kararlı bir sesle, "Eminim," dedim.

Beni kendine doğru yaslayınca teninin sıcaklığı bedenimi esir aldı.

"Sen nasıl istersen."

Yine aynı cümle. Huysuz bir sesle, "Bu aralar bu cümleyi çok kullanıyorsun," dediğimde sesim tahmin ettiğimden daha rahatsız çıkmıştı. Geri çekilirken temasımızı kestim.

"Bu da ne demek?"

Sıkıntılı bir nefes alırken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Eskisi gibi değilsin." Kaşlarının arasındaki kırışıklık arttı. Saçımı hızlıca kulağımın arkasına iteledim fakat Ömer, uzanıp saçımı serbest bıraktı. "İstediğim bir şey hoşuna gitmese bile kabul ediyorsun. Sadece bana göre yaşıyoruz."

Ömer burun kemerini tutup sıktı. "Seni anlamıyorum," dediğinde sesi yorgun çıkmıştı. "Sadece düzgün biri olmaya çalışıyorum."

Elini indirip gözlerime baktı. Ona doğru bir adım attım. "Eskiden bozuk biri değildin."

Sert bir sesle, "Ama seni kırdım," diye çıkıştı.

"Beni kırdın ve artık olmadığın biri gibi mi davranmaya karar verdin?" Sesim suçlayıcı ve sert çıkmıştı ama elimde değildi. Bu o değildi. Ona sırtımı dönüp salona doğru yürüdüğümde hemen arkamdaydı.

"Öyle bir şey yok."

Aniden, "Var," diye parladım. Kolumu tutup beni kendine doğru çevirdiğinde konuşmaya devam ettim. "İlişkimizin eskisi gibi olmasını istiyorsan yanlış yoldasın." Yüzündeki ifade sarsıldı. Sesimi kısarak devam ettim. "Önce sen eskisi gibi ol ve içinden geldiği gibi davran. Sen ol, sadece bunu istiyorum."

"Ben-" dediğinde, "Hareketlerin ve sözlerinde rahat değilsin. Kendi düşüncelerin, isteklerin yokmuş gibi davranıyorsun ve bu çok rahatsız edici," diyerek cümlemi bitirdiğimde alev alev yanan gözleriyle bana baktı.

Tuttuğu kolumu sertçe kendine doğru çektiğinde göğsüm göğsüyle bütünleşti. Bu yaptığı nefesimi kesmişti. Başını bana doğru eğip boğuk bir sesle konuştu. "İçimden geldiği gibi mi davranmamı istiyorsun?" Gözlerimi kırpmadan başımı salladım. Dudaklarında tehlikeli bir kıvrılma oluştu. Bana doğru bir adım atıp diğer kolunu belime doladı, bedenimi havaya kaldırdı. Parmak uçlarım yere zor değiyordu. "İçimden geçen tek şey sensin. Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki..." Cümlesinin altında yatan ima, kalbimin orta yerine dokundu. Nefeslerim hızlanırken kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Ben," dediğimde dudaklarını dudaklarıma doğru eğdi ama öpmedi.

"Sen... Seni öyle çok istiyorum ki canım yanıyor. Ama seni üzmekten öyle çok korkuyorum ki isteklerimi susturuyorum. Yoksa-"

"Yoksa?" diyerek cümlesini tamamlaması için onu teşvik ettim. İçindekilerin hepsini söylemesini istiyordum çünkü ben eskiyi özlemiştim. O böyle yaptıkça aramızdaki tuhaf hava düzelmiyordu ve

bu, yaşananları sürekli hatırlatıyordu. Sanki bir daha hiç eskisi gibi olmayacakmış gibi düşünmeme neden oluyordu.

Karanlık yüz ifadesiyle, "Benim olacaksın, her anlamda," dediğinde kalbim deli gibi atmaya başladı.

Cümlesi biter bitmez beni öptü. Tutkuyla harmanlanmış sahiplenici bir öpücüktü. Aynı zamanda aşk doluydu. Kollarımı boynuna dolayıp ona karşılık verdim. Bana dokunduğu an aklım başımdan gidiyordu ve bu hiç başıma gelmemişti. Başını yana eğerek öpüşünü derinleştirdi. Dili ağzımın içine girip dilimi ittiğinde dizlerim titredi. Belimde duran büyük avucu, üstümdeki bluzu yukarı sıyırmaya başladığında tenimden kıvılcımlar çıkıyordu. Alt dudağıma dişlerini geçirdi. Yavaşça çekerken, "Kendimi artık durduramıyorum," diye fısıldadı.

Nefes nefese kalmış bir hâlde koyulaşan gözlerine baktım. Dudaklarını boynuma doğru yasladığında sakalları tenimi çizdi. İçim ürperirken başım geriye doğru düştü ve ona daha çok yer açtı. İçimdeki kelebekler boğazıma kadar tırmanmış, göğüslerim ağırlaşmıştı. Dilini yavaşça boynumun ince derisinde gezdirdiğinde bedenim alev aldı. Burnunun ucunu göğüs oluğuma kadar indirip derin bir nefes aldı.

"Öyle güzel kokuyorsun ki..."

Bluzumun etek kısmından tuttuktan sonra hızlıca çıkarıp attı. Şimdi karşısında siyah, dantel kumaştan oluşan sütyenimle dikiliyordum. Yüzüm alev alev yanıyordu. Buna hazır olup olmadığımı dahi bilmiyordum. Sadece... sadece hissetmek istiyordum. Ellerim yumuşak saçlarının arasında gezinirken göğüslerimin üst kısmını sırasıyla öptü. Yavaşça eğilerek dizlerinin üstünde durduğunda iki eliyle belimi kavrıyordu. Karnıma kadar inen dudaklarıyla öpmeye, ara ara ısırmaya devam etti. Kanım damarlarımda çağlıyor, kulaklarım uğulduyordu. Karnımın alt kısmında biriken sıcaklık kasıklarıma ince bir sızı gönderiyordu. Elleri arasında alevden bir top gibiydim. Onu durdurmayarak izin verdiğimi anlamıştı. Benim de ona ihtiyacım vardı. Elleri kalçalarıma doğru indi ve hızlıca kavradı.

Dudaklarından ufak bir inleme çıkarken başını göbeğime yasladı. "Bunlara bayılıyorum," dediğinde dudaklarımdan ufak bir kı-

kırtı döküldü. Dişlerini karnıma geçirince sesim anında kesildi. Bir eli pantolonun ağ kısmına kaydı ve düğmeyi hızlıca açtı. Fermuarı indirdiğinde boş odada yankılanan ses kışkırtıcı ve neler olacağının habercisiydi. Belki de durdurmam gerekiyordu ama yapmadım. Kasıklarımdaki sızı artarken Ömer yumuşak kotu aşağı doğru çekti. Sıcak nefesini en özel bölgemde hissettim ve bu beni mahvetti. İradem son kırıntıları da paramparça oldu. Kotu bacaklarımdan aşağı sıyırdığında omuzlarını tuttum ve ayaklarımı sırayla havaya kaldırdım. Pantolonu bir kenara atıp ellerini ayak bileklerime yerleştirdi ve yukarı doğru ağır hareketlerle çıkardı. Dokunuşları usta ve ne istediğini biliyordu. Kuş tüyü hafifliğindeki dokunuşları baldırlarımda, ardından da uyluklarımda gezindi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her an yerinden fırlayabilirdi. Bedenim uğulduyor ve daha fazlasını istiyordu. Özellikle nefesi kasıklarıma çarptıkça içimdeki yangın büyüyordu. Öyle bir raddeye gelecekti ki her şeyi yakıp kül edecekti. Ellerini tekrar kalçama yasladı. Bu defa arada kumaş yoktu ve dokunuşunun tüm sıcaklığını hissediyordum. Kalçamı kavrayıp sıktığında alt dudağımı ısırdım. Bedenim ona doğru yükselmişti. Büyük elleriyle kalçamı yoğurmaya devam ederken dudaklarını kasıklarıma yasladı ve dünya durdu.

Çaresizce, "Ömer Asaf," diye inledim.

Saçlarını sertçe avuçladım. O ise dudakları ve dişleriyle bana işkence etmeye devam etti. Başımı geriye doğru atıp bu tatlı işkencenin bitmesini istedim, bir yandan da hep devam etmesini... Dudaklarını tekrar karnıma çıkardı, yavaşça yukarı çıkarken gözlerimi açtım ve tutkuyla kararan yüzüne baktım. En az benim kadar dağılmış görünüyordu.

"Kollarını boynuma dola."

Sözlerini ikiletmeden dediğini yaptığımda kalçalarımı tutup havaya kaldırdı. İçgüdüsel bir hareketle bacaklarımı da beline sardım. Bu pozisyonda beni isteyen yanını hissedebiliyordum. Dudaklarını dudaklarıma bastırınca tekrar öpüşmeye başladık. Sert ve ıslak bir öpücüktü, daha önceki öpüşmelerimize benzemiyordu. Bacaklarımı sıkılaştırırken beni yavaşça sertliğine sürttü ve genizden gelen inlemesi dudaklarıma çarptı. Yatak odama doğru giden yolun pek farkın-

da değildim. Onun haricindeki her şey bulanıktı. Ellerimi tişörtüne indirip hızlıca başından yukarı çıkarıp attım ve sıcak, kaslı göğsüne dokundum. Geniş göğsündeki seyrek tüylerde parmaklarımı gezdirdiğimde bedeni kasıldı. Dudaklarımı çenesine doğru kaydırdım, oradan da boynuna indim. Kokusunu içime çekerek aşağılara indim, tenini ısırdım, öptüm. Dilimi tuzlu teninde gezdirip tadına baktım.

Bu yaptıklarım onu kışkırtmış olmalı ki beni yatağın üstüne hızlıca bırakıp üstüme doğru emekledi. Kalın bir sesle, "Daha fazla dayanamıyorum," dedi. Elleri sütyenimin öndeki kopçasına uzanıp usta bir manevrayla açtı. Serbest kalan göğüslerimi görünce gözleri hayranlıkla parladı. Elini yavaşça uzatıp dokunurken, "Çok güzel," diye fısıldadı. Göğsümü kavrayıp yavaşça okşadı. "Tenin krema gibi ve dolgun, yuvarlak memelerin..." deyip iç çekti. Göğüslerimi sırayla öperken, "Tam avucuma göre," diyordu. Başımı yastığa iyice bastırıp gözlerimi sıkıca kapattım. Okşayışları ve öpücükleri o kadar çıldırtıcıydı ki, beynim bedenim gibi erimişti. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Her şey çok fazla yoğundu. Dudağı göğüs ucuma kapanınca inledim ve sırtım yataktan yükseldi. Diğer eli aşağı doğru kayıp iç çamaşırımdan içeri süzüldüğünde hissettiğim yoğunluk karşısında ağlayabilirdim. "Tenin bana karşı çok hassas ve bunu sevdim, hem de çok."

Nefes nefese, "Seninki de çok sert," diye atıfta bulunduğumda tenime doğru güldü ve kalçasını sertçe bana bastırdı. Ufak bir inlemeyle bacaklarımı biraz daha araladım. Parmakları en hassas bölgemde gezinirken düşünemiyordum. Bedenim yay gibi gergindi. İç çamaşırımı aşağı doğru sıyırdı.

"Geldiğinde içinde olmak istiyorum."

Sözcükleri edepsizdi ve bu beni utandırsa da hoşuma gidiyordu.

"Çok konuşuyorsun," diye söylendim. Diğer göğsümün ucunu ısırdığında iç çektim.

"Ve sen de bunu seviyorsun," dedi. Geri çekilip üstündeki son kıyafetleri de çıkardıktan sonra üstüme doğru eğildi. Çıplak tenlerimiz birbirine dokunuyordu ve bu ateşi harlamaktan başka bir şeye yaramıyordu. Dudaklarımı tekrar öpmeye başladı ve ardından yavaşça

içime doğru süzüldü. Gergin bedenimi okşarken, "Rahatla sevgilim," diye fısıldadı.

Dokunuşları karşısında sakinleşirken içime girdi. Ufak bir acı bedenime yayıldı. Tahmin ettiğimden daha hafif bir acıydı. Başta durup alışmam için bana zaman tanıdı, iyi olduğumu fark edince yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde hareket etmeye başladı. Kalçalarımı kaldırıp ritmine eşlik ediyordum.

"Seni öyle çok seviyorum ki, öyle çok..." Sözleri içimi kasıp kavurmuştu. Ellerimi boynuna yerleştirip ona tutundum. Gözlerimi açıp gözlerinin içine baktığımda bana aşkla bakıyordu. Bu bakışı kalbimi yerinden söküyor ve şüphelerimi birer birer siliyordu.

Kendimi ona kaptırmışken, "Seni seviyorum," dedim. Sözlerimin ardından hızlıca dudaklarıma kapandı. Bunu duymayı beklediğini biliyordum. Ben de kollarım ve bacaklarımla onu sıkıca sardım. Bedenim bilmediğim bir diyara doğru yükseliyordu. Daha hızlı hareket etmeye başladığında, "Ömer," diye inledim. Tırnaklarımı tenine geçirdim. Dudaklarını geri çekip nemli boynuma indirdi. "Seni seviyorum, seni çok seviyorum." Hissettiğim yoğunluk yüzünden sesim ağlamaklıydı. Sözlerimin ardından gözlerimi sıkıca yumdum. Bedenlerimiz aynı anda infilak ederken Ömer nefes nefese konuştu.

"Ben de seni çok seviyorum benim güzel, kara kızım."

Beni göğsüne yaslayıp yanıma uzandı. İyice ona sokulup gözlerimi yumdum. Zaman ağır ağır geçerken kalp atışlarımız yavaşladı, nefeslerimiz düzene girdi. Aklım hâlâ tam anlamıyla başıma gelmemişti. Onunla birlikte olmanın güzel olacağını tahmin etmiştim ama bu kadar olağanüstü olacağını hiç düşünmemiştim. Kabaran alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesini duyunca gözlerimi açıp yüzümü ona doğru çevirdim. Meraklı bir sesle, "Hep böyle midir?" diye sordum.

Onun da dudakları kızarıp kabarmıştı ve saçları darmadağınıktı. Başını iki yana doğru salladı. "Seninle böyleydi."

Ellerim göğsünde gezinirken, "Peki hep böyle mi olacak?" dediğimde boğazını temizledi.

"Nasıl olacak?"

Sorumu anlamazdan gelince gözlerimi kıstım. "Ne demek istediğimi biliyorsun?"

Eli çarşafın altına kayıp çıplak göğsümü kavradı. "Senden duymak istiyorum."

Dokunuşunu görmezden gelip kelimeleri toparlamaya çalıştım. "Yoğun?"

Seçtiğim kelime karşısında gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yüzünü eğip burnumu öptü. "Bu daha başlangıç."

Tükürüğüm boğazıma kaçtığı için öksürmeye başladı. "Başlangıç mı?"

Başıyla onaylarken geri çekildi. Başlangıcı bu kadar iyiyken ilerisini düşünemiyordum bile. Yanaklarım tekrar kızarırken sessizleştim. Ömer ise göğsümü ve karnımı okşamaya devam ettiği için bedenim bir kez daha ısınıp ağırlaşıyordu.

Aklımı dağıtmak için, "Şirin nerede?" diye sordum.

Dudakları saçlarımda gezinirken, "Abime bıraktım," dedi.

"Kedimi özledim."

"O da seni özlüyordu."

Dudaklarımı hüzünle büktüm. "Sanırım İstanbul'a dönüşümüz daha hızlı olacak."

Ömer'in eli daha aşağılara indiğinde nefesim kesildi. "Olabilir," dediğinde sesi boğuklaşmıştı. Kasıklarımda gezinen parmakları yavaşça içime girdiğinde sırtım yay gibi gerildi. Boynuma doğru gülünce huylandım, yüzünü boynum ve başım arasına sıkıştırdım. "Seni istiyorum, yine."

Bir bacağımı tutup kalçasına doladıktan sonra tekrar üstüme çıktı. Bedenlerimiz bir kez daha bütünleşirken dudakları göğsüme doğru inmişti bile. Kısık bir sesle, "Hep böyle doyumsuz musun sen?" dediğimde az önceye oranla içimde yavaşça hareket ediyordu. Göğüs ucumu çekiştirince inledim. Kirpiklerinin altından gözlerime baktı.

"Konu sen olunca ne kadar doyumsuz olduğumu tahmin bile edemezsin."

Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapattım ve bir kez daha kendimi onda kaybettim.

Yüzümde gezinen yumuşak bir şey üzerine derin uykumdan uyandım. Gül olduğunu tahmin ettiğim şey dudaklarımdan çeneme, oradan da boynuma indiğinde yavaşça gerindim. Bedenimdeki kaslar sızlayınca yanağımın iç kısmını ısırdım. Fazlasıyla yorucu bir gece geçirmiştim. Ömer'in dudaklarını yanağımda hissedince gözlerimi açtım. Hafifçe geri çekilirken yüzümde gezdirdiği şeye baktım. Yeni alınmış mavi bir gülü boynumdan aşağı indiriyordu. Üstümde sadece onun beyaz tişörtü vardı. Göğüslerime doğru indirip, "Günaydın," dedi.

Benim aksime o, duş alıp giyinmişti bile. Boğuk bir sesle, "Günaydın," dediğimde geri çekilip gülün dokunduğu yerleri izledi. Gün ışığının altında beyaz tişörtün gizlemekten çok sergilediği bedenime iştahla bakarken dudaklarını yaladı.

"Keşke bunu hiç çıkarmasan."

Gül sertleşen göğüs ucumda gezininceye dudağımı ısırdım.

"Mümkün olduğunu sanmıyorum."

İç çekerek geri çekildi ve gözlerini kapattı. "Hadi kalk, yoksa kendimi tutamayacağım."

Kızaran yüzümle beraber doğruldum. Bir yanım durmasını istemese de her yanım ağrıyordu, bu yüzden durması gerekiyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Yataktan çıktığımda sırtını yatak başlığına yaslayıp beni izlemeye başladı.

"Sürpriz. Ve rahat bir şeyler giy," demekle yetindi. Dolaptan giysilerimi alıp odadan çıkmak için arkamı döndüm. "Yardım ister misin?"

Ufak bir kahkaha atarken başımı iki yana doğru salladım. "Hayır."

"Burası çok güzelmiş." Hayranlık dolu gözlerimle etrafa baktım. Ömer yanıma gelip kollarını belime doladı ve çenesini omzuma yasladı. Piknik yapmamız için bizi yeşil, büyük ve boş bir alana getirmişti. Bugün istifamı vereceğim için işe geç gidecektim. Omzumu öptü.

"Kurt gibi acıktım."

Gülerken geri çekildim. Kuru bir sesle, "Neden acaba?" deyip arabanın bagajını açtım.

Kalçama vurunca irkildim. "Nedenini biliyorsun bence."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken beyaz örtüyü çimlerin üstüne serdim. Ömer de piknik sepetini getirip yanıma oturdu. Aldığı pasta, meyve ve kahvaltılık malzemeleri hazırlamaya başladım. İkimiz de çok acıktığımız için hemen yemeye başladık. Ömer her zamanki gibi hızlı yiyordu, eski iştahına kavuşması güzeldi.

"Doydum." Yüzüne bakıp gülmeye başladım. Tabakların hepsi boşalmıştı. "Bana mı gülüyorsun sen?"

Boşalan tabakları toplarken, "Yoo," dedim. Eşyaları toplayınca sırtımı ağaca yaslayıp oturdum.

Bacağımı uzattığım sırada, "Uykum geldi," deyip bana doğru yanaştı. Başını dizime yaslayıp gözlerini kapattığında dudaklarımda yeşeren gülümsemeyle onu izliyordum. Ellerimi saçlarına uzatıp okşarken güzel yüzünü izledim. Tanıştığımız andan beri gizlediği gerçekler yüzünden sürekli gergin ve sessiz olurdu. Şimdi ise yüz ifadesi gevşemiş, gözleri ise hayat dolu bakıyordu. Yaşananların onun için de zor olduğunu ilk defa düşünmeye başladım. Bana anlatmak istediği ama bir türlü anlatamadığı zamanları düşündüm. Omuzlarındaki yük yüzünden belki benim kadar belki benden daha fazla acı çekmişti.

Elimi gevşeyen yüz hatlarında gezdirirken sessizce, "Senin için de zordu," dedim. Alnı kırışırken gözlerini açtı. Sıkıntılı bir nefes alırken kısa bir süre sessiz kaldı.

"Sana anlatamamak cehennem gibiydi. Özellikle sen gözlerime güven ve aşkla bakarken susmak..." Sertçe yutkununca âdem elması hareketlendi. Gözlerime bakarken, "Eyşan ben kendimi hiç affetmeyeceğim," dedi. Yüzünü okşayan elimi tutup dudaklarına yasladı.

"Ama sen beni affet. Kendim için, senin için bir hayal kırıklığı oldum ama düzelteceğim."

Boğazıma yerleşen düğümü gidermek için yutkundum. "Zamanla Ömer Asaf," diye fısıldadım.

Başıyla onaylayıp yüzünü elime yasladı. "Beklerim, yeter ki vazgeçme."

Ona bu kadar kapılmışken vazgeçmem mümkünmüş gibi... Dudaklarımı alnına yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Vazgeçmem, vazgeçemem."

34. BÖLÜM
HER ZAMAN

Birkaç Hafta Sonra

Zaman, kalbimin orta yerine asılmıştı. Ömer'i affetmeyi kabul ettiğim günden beri hızlı geçiyordu. Onsuzken ne kadar yavaş ise onunla beraberken bir o kadar hızlıydı... Sevdiğim adam tarafından kırılmıştım. Fakat zaman geçiyordu ve Ömer, göğsümde açtığı yaraları her geçen gün iyileştiriyordu. Kolay değildi, yaşananları unutmak, onu affetmek kolay değildi ama deniyordum. İkimiz de deniyorduk. Çünkü aşk, bizden daha güçlüydü. Ve ben, hayata karşı teslim olmayı öğrenmiştim.

"Bitirdin mi boyayı?"

Ömer'e bakmadan duvarı dikkatlice boyadım. "Çok az kaldı." Yanıma gelip kollarını belime doladığında bir an dikkatim dağıldı. Az daha taşıracaktım. "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye söylensem de hâlimden memnundum çünkü kollarının arasında olmayı seviyordum.

Beni duymazdan gelip yüzünü boynuma gömdü. Kıkırdamaya başlarken boya yapmayı bıraktım, yoksa her yeri mahvedecektim. Kollarının arasında döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Küçük boya fırçası hâlâ elimdeydi.

Parlayan gözleriyle, "Selam," dediğinde başımı yana eğdim.

"Selam," diye karşılık verdikten sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı çenesine yasladım. Sakalları dudaklarıma batarken büyük bir öpücük kondurdum ve güzel kokusunu soludum.

Ömer'in bakışları deniz tuzu adı verilen renge boyadığım duvara kaydı. "Güzel görünüyor."

Ukala bir şekilde gülümsedim. "Çünkü ben yaptım."

Bakışlarını bana çevirirken beni kendine doğru çekti. "Öyle mi?" derken eğilip burnumu ısırdı.

Gülerek geri çekildim. "Tulumunu giy ve bana yardıma gel. Üst kısımlara boyum yetmiyor."

Ömer geri çekilirken elini ensesine yerleştirdi. "Ben anlamam ki. Usta çağıralım."

Gözlerimi devirirken elimdeki fırçayı yanağına değdirdim. "Ben sana öğretirim." Geri çekilse de yanağı boya olmuştu, bunu görünce güldüm. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir hızla elimdeki fırçaya uzandı ve boynuma boya sürdü. "Ömer ya." Fırçayı almaya çalışsam da elini havaya kaldırıp pis pis sırıttı. Ters ters yüzüne baktım. "Hile yapıyorsun."

Fırçayı bu defa burnuma değdirdi. "Senden öğrendim."

"Tamam yapma artık," diye somurttum. Ciddi bir ifadeyle elimi uzattım. "Fırçayı ver de duvarı bitireyim."

Şüpheyle bana baktı, ciddi olduğuma ikna olunca fırçayı uzattı. "Tamam o zaman üstümü değişip geliyorum."

Başımla onayladım, arkasını dönüp birkaç adım atmıştı ki koşup sırtına atladım. Yanağını fırçayla boyarken bir yandan da kahkaha atıyordum. Elimden kurtulmaya çalışsa da izin vermedim.

"Şimdi ödeştik," deyip sırtından indim ve koşmaya başladım. Odadan çıkamadan beni yakalayıp kapıya yaslamıştı bile. İki elimi başımın üstünde birleştirirken yüzüme doğru eğildi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırsam da duymazdan gelip boyadığım yanağını yanağıma yasladı. Yüzündeki boyayı bir güzel yüzüme sürdükten sonra, "Asıl şimdi ödeştik," dedi.

Beni iyice kapıya yaslarken dolgun dudaklarını sarkıttığım dudaklarıma yasladı ve beni öpmeye başladı. Dudaklarımı sıkıca kapatıp karşılık vermemeye çalıştım ama karşımdaki adama on saniyeden fazla karşı koyamıyordum. İçimde kelebekler uçuşurken

dudaklarımı aralayıp ağzımın içine giren dilini hevesle karşıladım. Beni öptüğü her an aklım başımdan uçup gidiyordu. Bedenim pelte kıvamını alırken ellerimi çekmeye çalıştım. O kadar sıkı tutuyordu ki kurtulamadım.

Bedeninin alt kısmını iyice yaslayıp beni kapıya bastırdı. Beni isteyen yanını hissedince tenim alev aldı. Başını yana eğip öpüşmeyi derinleştirirken boştaki eli bedenimde geziniyordu. İstanbul'a taşınma işleri ile son zamanlarda çok meşguldük. Önce yeni ev arayışı sonra eşyalar derken baş başa doğru düzgün vakit bile geçiremiyorduk. Taşınma işleri bitene kadar Ömer ailesiyle, ben de Nehir ile kalıyordum. Ömer eski evini eşyaları ile beraber satmaya karar vermişti. İtiraz etmemiştim çünkü o ev artık iyi anılarıma ev sahipliği yapmıyordu. Yavaşça geri çekilip iç çekti.

"Çok özledim seni."

Tadının sindiği dudaklarımı yaladım. "Ben de özledim."

Ufak bir inlemeyle bana doğru eğildiği sırada kapı zili boş evde yankılandı. Gözlerim irileşirken, "Doğan gelecekti," diye soludum.

Ömer acıyla gözlerini yumup alnını alnıma yasladı. "Neden ama ya?" diye sızlandı.

Oyuncağını kaybetmiş çocuklar gibi sızlanmasına gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Zil bir kez daha çalarken uzanıp yanağını öptüm.

"Az kaldı," diye fısıldayıp kollarının arasından sıyrıldım. Ev iki katlı olduğu için merdivenlerden hızla indim. Birkaç gün önce bu evi tutmuştuk. Yatak odasının duvarlarını değiştirmek istediğim için eşyalar henüz gelmemişti, bu yüzden ev boştu. Kapının kolunu indirince karşımda Nehir ve Doğan'ı gördüm.

Kocaman bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedim.

Benim aksime ikisinin yüzü de asıktı. Son zamanlarda araları sürekli bozuktu. Doğan, Nehir'e tam olarak hislerini açmıyordu ve bu Nehir'i üzüyordu. Bu yüzden aralarında gerginlik vardı. Nehir uzanıp bana sarıldı. "Hoş bulduk."

Geri çekilince ikisi içeri girdiler. Doğan kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "N'aber çelimsiz?"

"İyidir, asıl senden n'aber?" deyip çenemle Nehir'i gösterdim.

Omuz silkmekle yetindi. Boş evin içinde gezerken Ömer merdivenlerden indi. Doğan onu görünce gerildi. Doğan'a her şeyi anlattığımda önce esip gürlemiş, hatta birkaç gün boyunca benimle konuşmamıştı. Bu yaptığı beni fazlasıyla üzmüştü. Aynı zamanda o da üzülmüştü. Sonra yanımıza gelip Ömer'i tehdit etmiş ve benimle tekrar barışmıştı. Her şeyi öğrenmesine rağmen Ömer ile aralarındaki buzlar tam olarak erimemişti. Doğan'a da hak veriyordum, bu yüzden üstüne gitmiyordum.

"Hoş geldiniz."

Doğan başıyla selam verdi.

"Hoş bulduk Ömer, ev çok güzelmiş. Hayırlı olsun."

Nehir'e gülümseyip, "Teşekkür ederiz," dedi.

"Boya işi bitti mi?"

Doğan'a bakıp, "Sadece yatak odası ve kiler boyanacaktı, çok az kaldı," diye cevap verdim.

"Sana yardım edeyim."

"Aslında Ömer yardım edecekti. Siz Nehir ile beraber kileri boyayın."

Doğan başıyla onayladı. Nehir memnun olmamışsa bile sessiz kaldı. Onlara malzemeleri verdikten sonra Ömer ile üst kata çıktık. Ömer'e uzun fırçayı uzattım. "Al bakalım."

Çatılan kaşlarıyla duvarı incelerken, "Ver bakalım," dedi.

Fırçayı nasıl tutması gerektiğini gösterdikten sonra kendi işime döndüm. Ömer çabuk kavramıştı, kısa sürede işimizi bitirdik. Yaptığımız işe gururla bakarken, "Çok güzel oldu," dedim. O sırada aşağıdan kavga sesleri duyuldu. Kaşlarım çatılırken, "Yine başladılar," dedim.

Ömer ile aşağı ineceğim sırada Nehir'in, "Ben artık yokum," dediğini duydum. Ardından kapı kapanma sesi evde yankılandı. Merdivenlerden indiğimde Doğan'ın öfkeyle kapıya baktığını gördüm.

"Ne oldu?"

Yüzünü bana çevirdi, öfkeyle soluyordu. "Hiç."

Kaşlarım havalandı. "Ondan Nehir evi terk etti."

Doğan iki eliyle yüzünü sıvazlayıp sıkıntılı bir nefes aldı. "Ona nasıl yeteceğimi artık bilmiyorum."

"Konuşarak?"

Sesimi duyunca ters ters yüzüme baktı. "Bir şeyleri illa söylemem mi gerekiyor?"

Başımı aşağı yukarı sallarken, "Evet, duymak başkadır," dedim. Doğan sessiz kalıp kilere doğru yürüdü. Sırtımı Ömer'in göğsüne yasladım. "Sence düzelir mi araları?"

Elini belime yerleştirdi. "Nehir senin kadar inatçı ve zalim değilse, evet."

Başımı kaldırıp dik dik yüzüne baktım. "Anlamadım?"

"Bence anladın."

Kollarımı önümde bağladım. "Ne zalimliğimi gördün?" diye çıkıştım.

Ömer alay ile güldü. "Beni kapında köpek ettiğiniz günleri ne çabuk unuttunuz Eyşan Hanım?"

Burnumu kıvırdım. "Hak etmediğini söyleyemezsin."

Beni kendine doğru çevirdi, yüz ifadesi ciddileşti. "Ettim, daha beterini bile hak ettim." Çenesini saçlarıma yasladı. "Bize bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi yumup göğsüne sokuldum. "Bizden vazgeçmeyip bu şansı güzel kullandığın için teşekkür ederim."

Dudaklarını saçlarıma yasladı. "Şanslı piçin tekiyim." Sözlerini duyunca gülmeye başladım. "Eyşan?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Efendim?"

Bir şey söyleyecek gibi bakıyordu. Dudaklarını araladı fakat ne diyeceğini bilemediği için sustu. Son günlerde sürekli böyle oluyordu. Söyleyeceği şey her neyse onu zorluyor gibiydi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Yatla açılalım mı?"

Anlaşılan yine söylemekten vazgeçmişti. Gergince, "Olur," dedim. Anlatacağı şey her neyse bir an önce söylemesini umuyordum.

İşlerimizi birkaç saat içinde bitirip arabasıyla marinaya [illegible]. Arabadan inince deniz havasını mutlulukla içime çektim. Ömer yanıma gelip elimi tutunca beraber tekneye doğru yürüdük. Hava rüzgârlı olduğu için saçlarım yüzüme doğru savruluyordu. Ömer bagajı yata geçip beni belimden kavradı, yanına çekti. Ufak bir kikirdeyle kollarına tutundum. Burayı çok seviyordum, her geldiğimde içim huzurla doluyordu. Ömer yatı çalıştırmak için iç kısma [illegible] ben de deniz havası almak için üst kata çıktım. Orada oturup ayın denize vuran yansımasını izledim. Ömer burayı sevdiğimi bildiği için haftada en az iki kere beni getiriyordu. İç çekerken omuzlarıma battaniye örttü. Başımı ona doğru çevirince elinde tuttuğu iki kadehle yanıma oturdu. İçki içmeyi pek sevmediğim için kendine şarap bana da vişne suyu doldurmuştu.

"Teşekkür ederim," deyip başımı omzuna yasladım.

İçeceğimden ufak bir yudum aldım. Şarabını hızlıca içen Ömer'e yan gözlerle baktım. Gergin duruyordu. "Korkmaya başlıyorum."

Sözlerimi duyunca bana baktı. "Neden?"

Ona doğru döndüm. "Bana anlatmak istediğin bir şey var ve bu seni huzursuz ediyor." Elini saçlarının arasına geçirdi. "Benden bir şey mi gizliyorsun?" dediğimde sesim şüpheli çıkmıştı.

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, öyle bir şey değil, sadece," durup derin bir nefes aldı. Gözlerini gözlerime çevirdi. "Eyşan?"

"Ömer Asaf?"

Alt dudağını ısırırken elini cebine attı. Bir kutu çıkarıp yavaşça açtığında nutkum tutulmuştu.

"Benimle evlenir misin?"

Gözlerimi art arda kırpıştırırken alık alık yüzüne baktım.

"Ne?"

Şaşkın sesimi duyunca gergince konuşmaya başladı. "Biliyorum beni tam olarak affetmedin ama hayatını hayatıma dahil etmek istiyorum. Bu hayatta ne kadar yolumuz var bilmiyorum ama bu yokuş dolu engebeli yolu seninle birlikte yürümek istiyorum." Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Bu teklif o kadar ani olmuştu ki ne diyeceğimi bi-

lememeden kalakaldım. "Bana her daim doğru yolu gösteren yörüngemsin. Sen olmadan yapamam. Beni hayatına kabul eder misin?"

Kalbim deli gibi atıyordu.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Bu delilik," diye fısıldadım.

Gözlerime öyle masum bakıyordu ki içim gidiyordu. Hafifçe gülümsedi. "Sen hayatıma girdiğinden beri aklımın pek yerinde olduğunu söyleyemem."

Avucumu yanağına yaslayıp başımı yana doğru eğdim. "Benim de senden pek farkım yok."

Sözlerimi duyunca gözlerinde umudun ışıkları yandı. "Benimle bir delilik daha yapar mısın?"

Hafifçe gülümserken gözümden yaşlar aktı. Başımla onaylarken kısık bir sesle, "Yaparım," dedim.

Gözleri irileşirken ayağa kalkıp beni de kucağına aldı. Ufak bir çığlık atıp kollarımı boynuna doladım. Alnımı, yanağımı, dudaklarımı defalarca öptü. "Ben var ya, sana deli gibi âşığım kadın," dedi.

Aşk bir delilikti. Ve ben, beni kırıp döken, ardından tamir eden adama bir kez daha güvenerek deliliğin yollarını hızla aşındırıyordum. Ama değerdi... Onca şeyden sonra ona tekrar güvenmeme ve sevmeme değerdi.

Evlenme teklifinden kısa bir süre sonra Ateş ile Verda'nın düğünü olduğu için biz de bekleme kararı aldık. Bu yüzden tekliften yaklaşık iki ay sonra düğümüz gerçekleşti. Sahil kenarında küçük bir düğün yapmaya karar vermiştik. Birkaç arkadaşım haricinde pek fazla kimsem olmadığı için küçük olmasını istemiştim. Ömer de benimle aynı fikirde olduğu için hevesle kabul etmişti. Ayten anne başta fazlasıyla karşı çıktı. Ateş ve Verda'nın düğünü gibi büyük şeyler planlamak istiyordu ama ikimizin kararlı olduğunu görünce vazgeçti.

Düğün organizatörleri sahil kenarını isteğimiz üzerine beyaz tema ve benim için büyük anlam taşıyan mavi güllerle yapmıştı. Ge-

linliğim ambiyansa uygun şekilde elbise tarzında, sade ve şıktı. İp askısı ve düşük omuzları, dantel aplik detaylı olan gelinliğimin göğüs yakası v şeklinde iniyordu. Sırt kısmında ise belimin üst kısmına kadar v şeklinde bıraktığı açıklığı, birbirine geçen ipler süslüyordu. Göğüs kısmından dar olan tül kumaşlı gelinliğim aşağı doğru çan şeklinde genişliyordu. Etek kısımlarında da dantel aplikleri bulunuyordu. Uzayan saçlarım omuzlarıma doğru dalgalar şeklinde iniyordu. Siyah takım elbisesinin içinde her zamanki gibi göz alıcı görünen müstakbel eşim, kolunu uzattığında tereddüt etmeden koluna girdim. Beni gelinlikle ilk gördüğünde birkaç saniye nefes dahi almadan beni izlemiş, ardından kulağıma eğilip, "Gerçekleşen en güzel düşümsün," diye fısıldamıştı. Kalbimi bir kez daha ele geçirmişti.

Beraber beyaz halıda yürürken gözlerim ondan başkasını görmüyordu. Ayaklarımın yere bastığından bile emin değilim. Her şey sanki sis bulutunun içindeymişim gibi gerçekleşiyordu. Nikah memuru kısa bir konuşmanın ardından o kutsal soruyu sordu ve ben, ancak o zaman etrafımda olan bitenin farkına varabildim.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıp her şeye rağmen, "Evet," dediğimiz de Ateş ile Verda, Ömer'in, Nehir ile Doğan ise benim şahitliğimi yaptılar.

Nikah memuru bizi karı koca ilan ederken Ömer dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerimi yumup bu anın tadını çıkardım. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim. Evlilik cüzdanını alıp elimde salladığımda, Verda yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

"Artık elti olduk."

Sözlerine kahkahalarla gülerken geri çekilip son zamanlarda daha da güzelleşen yüzüne baktım. Verda geçen hafta öğrendiğime hamileydi ve hamilelik ona inanılmaz yakışmıştı. Doğan yanıma gelip bana dolan gözleriyle sıkıca sarıldığında ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Annen de bizimle," diye fısıldadığında gözümden bir damla yaş aktı. "Daima," diye yanıt verdim. Doğan geri çekildiği sırada bakışlarım en uzak köşeye takıldı.

Babam dolan gözleriyle karşımda duruyordu. Üstünde ilk defa gördüğüm takım elbiseyle durmuş, sevgi dolu gözlerle beni izliyordu. Dudaklarımda oluşan acı gülümsemeyle yüzüne baktım. Gözlerini yumup başını aşağı eğdi. Ardından arkasını dönüp çöküк omuzlarıyla uzaklaştı. Eğer annem hayatta olsaydı, o zaman belki affedebilirdim babamı ama çok geç kalmıştı. Babam bize çok geç kalmıştı. Şimdi istesem de içimdeki o küçük de, annesini kaybeden kız da babasını affedemezdi. Severdi ama affedemezdi.

"İyi misin?"

Ömer'e dönüp küçük bir gülümsemeyle, "İyiyim," dediğimde elini uzattı.

"Çok affedersiniz ama düğünü iki dakikalığına sabote edeceğim." Mikrofona konuşan Doğan'ın sesini duyunca merakla ona doğru baktık. Gözlerini Nehir'e çevirip, "Nehir," dedi. Nehir şaşkınca ona bakıyordu. Doğan ensesini kaşırken, "Ben," deyip derin bir nefes aldı, "annemden sonra hayatıma doğru düzgün kimseyi almadım. Ta ki sana kadar..." Herkes susmuş, dikkatle Doğan'ı izliyordu. Boğazını temizleyip devam etti. "Bana farklı hisler yaşatıyorsun, kalbimin ritmini bozuyorsun." Nehir eliyle ağzını kapatırken gözleri dolmuştu. Doğan başını yana eğdi. "Sana âşık oldum." İtirafını duyan Nehir ağlamaya başladı. "Evlensene benimle."

Ardından mikrofonu bırakıp Nehir'e doğru yürüdü. Nehir de ona doğru ilerleyip kollarını boynuna doladı. Sanırım bu evet demekti. İkisi birbirine sıkıca sarılırken Ömer, beni ilk dansımızı yapmak için dans için ayrılan kısma yöneltti. Gözlerim etrafta gezinince Ömer'in anne ve babasının da dansa kalktığını gördüm. Ayrıca Ateş ve Verda, aşk dolu gözlerle birbirlerine sarılmışlardı. Ömer kollarını belime dolayıp yanağını yanağıma yasladı. Kollarını bana sıkıca dolayıp yanağını yanağıma yasladı.

Ömrünün baharında, bul beni.
Kayıplar meydanında,
Belki soğuk, bir şubatta, portakal zamanında,
İki hasret, iki hayat, kaşla göz arasında, bul beni.

Ömer kulağıma doğru, "Beni buldun, gördün, duydun," diye fısıldadı.

"Her zaman Ömer Asaf, kalbim attığı sürece her zaman."

Düğün bittiğinde son derece yorgun ama aynı zamanda heyecanlıydım. Yatak odamızdan içeri girdiğimizde kalbim deli gibi atıyordu. Ömer beni kucağından indirmeden yatağa doğru yürüdü.

"Sonunda sadece bana kaldın." Sözlerini duyunca gülümsedim. Koyulaşan gözleriyle yüzüme bakarken, "Günlerdir bugünü bekliyordum," dedi. Alt dudağımı ısırdım. Ömer beni yavaşça yatağın kenarında indirdi. Arkama geçip gelinliğin iplerini çekerken dudaklarını omuz başıma yasladı. "Artık Eyşan Karaman'sın," diye fısıldadığında başımı ona doğru çevirdim. Bir elini yanağıma yaslayıp okşadı. "Benim güzel gelinim."

Yanağımı eline bastırdım. Gelinlik yavaşça üstümden düştü. Üstümde sadece külot olduğu için neredeyse çıplak kalmıştım. Yanında ilk çıplaklığım değildi ama tenim utançtan kızardı. Uzanıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. Bakışlarının yoğunluğu ellerimi titretiyordu. Gömleğini yavaşça omuzlarından sıyırıp yere attım. Ardından kemerine uzandığımda yanaklarım alev almıştı.

"Benden hâlâ utanman çok tatlı."

Bana doğru bir adım daha atınca çıplak tenlerimiz temas etti ve yoğun bir sıcaklık, karnıma saplandı. O kadar hızlı nefes alıyordum ki göğsüm körük gibiydi. Göğüslerim ona her dokunduğunda bedenim sızlıyordu. Ömer Asaf, ellerini kalçalarıma yaslayıp beni sertliğine doğru yasladı. Bu yaptığı ateşi fitilleyen bir temastı. Dudaklarım aralanırken eğilip dudaklarını dudaklarıma örttü. Pantolonu aşağı düşerken üstüme gelmeye devam etti. Yavaşça yatağa çökerken o da hemen üstümdeydi. Dudaklarımı aralayıp kendimi öpüşünde kaybettim. Dili dilime dokununca iç çektim. Kanım lav gibi kaynıyordu. İçimdeki harlar dokunuşuyla beraber yangın oluyordu. Elleri yavaşça göğüslerime kayınca iç çektim. Dilini sertçe emerken göğsüm ona doğru yükseldi, dudakları boynuma doğru indi. Dolgun dudaklarını hızlıca eliyle yükselttiği göğüslerime gömdü. Sakalları tenimi çizer-

ken nefes nefese kalmıştım. Göğsümün ucunu dudaklarının arasına kıstırdığında ellerim saçlarının arasına kaydı.

Diğer eli göğsümde gezinirken, "Ömer," diye iç çektim.

Dudakları diğer göğsüme geçerken, "Artık tamamen benimsin," dedi.

Kısık bir sesle, "Sen de benimsin," diye karşılık verdim. Bu duyunca hareketleri hoyratlaştı.

"Daima seninim." Bir eli bacağımda gezinirken kalçama kaydı. İç çamaşırımı sıyırıp atarken eli kadınlığıma kaydı. Alt dudağımı o kadar sert ısırdım ki kanayacağından korktum.

"Benim güzel bebeğim, beni istiyor," diye fısıldayıp dokunmaya devam etti. Kalbim göğsümü delip geçecek gibiydi. Bedenim ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bacaklarımı aralarken ellerim sert bedeninde geziniyordu. Teni o kadar sıcaktı ki soba gibi yanıyordu. İçimi ısıtıyor, kalbimdeki buzları yerinden söküp atıyordu.

"Seni istiyorum."

Sözlerimi duyunca tenime doğru hırladı. "Bunu hissediyorum, sevgili karıcığım," dedi.

Başımı geriye doğru attım. Her şey o kadar yoğundu ki... Dokunuşu, hissettirdikleri, aklımı kaybedeceğimi düşündüm.

"Ömer Asaf," diye inlediğimde sesim hissettiğim karmaşık duygular yüzünden ağlamaklı çıkmıştı.

Göğsümü hafifçe ısırdığında çığlık atmamak için dişlerimi kenetledim. Diliyle ısırdığı yeri okşadı ve dünya ekseninden birkaç santim kaydı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Kapalı göz kapaklarımın ardından havai fişekler patlıyordu. Elleri bacaklarıma kaydı, onları hızlıca yukarı itti. "Ben de seni istiyorum, çok fazla," dedikten sonra yavaşça içime girdiğini hissettim. İçimdeki yangın büyürken ufak bir inleme dudaklarımdan firar etti. Ömer'in nefesi dudaklarından tıslar gibi dökülürken dudaklarını aralanan dudaklarıma yasladı. Büyük bir açlıkla beni öperken hareket etmeye başladı. Kalçalarım ona ayak uyduruyordu. Beraber aynı ritimde hareket ediyorduk. Bir kolumu boynuna doladım. Ömer elini diğer elime yaslayıp parmaklarımızı iç içe geçirdi. Bedenlerimiz hırçın dalgalarda savrulurken alt dudağımı

çekiştirerek geri çekildi. "Gözlerini aç." Gözlerimi açıp laciverte dönen gözlerine baktım. "Nefes aldığım sürece kalbin kalbimdir."

"Nefes aldığım sürece," diye yanıt verdiğimde bedenlerimiz infilak etti. Başı göğsüme düştü. Dudaklarımı nemli saçlarına gömdüm. Göğsüme sığınan bu adam ruhumun, kalbimin ve benliğimin sahibiydi.

SON SÖZ

5 Yıl Sonra

"Anne hadi yüzmeye."

"Baba kalk."

Gözlerimi zorla aralayınca masmavi bir çift gözle karşılaştım. Atlas yüzünü yüzüme eğmiş, uyanmam için sürekli konuşuyordu. Gözlerimi açtığımı görünce güldü.

"Okyanus, annemi uyandırdım," diye şakıdı. Kollarımı tombul bedenine dolarken uykulu bir sesle, "Günaydın oğlum," dedim.

"Baba hadi uyan."

Okyanus'un çığlık çığlığa çıkan sesini duyunca Ömer sıçradı. "Ne? Ne oldu?"

Korkuyla etrafına bakınca Okyanus kahkaha attı. "Baba da uyandı."

Ömer saçlarını kaşırken gözleri uykulu bakıyordu. Okyanus babasının göğsüne sokuldu. Ömer de ona sarılırken uykulu gözleri beni buldu.

"Saat kaç güzelim?"

Bakışlarım duvardaki saate kaydı. Dudaklarımı sarkıtırken, "Yedi buçuk," dedim.

Ömer inleyip başını yastığa geri yasladı. Tatilde bu saatte uyanmak işkence gibiydi ama bu ikizlerin pek de umurunda değildi. Atlas kedi gibi göğsüme sokulmaya devam edince gülümseyip saçlarını okşadım.

"Niye bu kadar erken kalktınız siz?"

İkisi de masumca gözlerime baktı. Benim minik bebeklerim, tek yumurta ikizi olduğu için birbirlerine çok benziyorlardı. Gözleri Ömer'in gözleri ile aynıydı. Burnu ve dudakları bana benziyordu. Tenleri bizim gibi beyaz ve saçları koyu kahverengiydi. Öyle güzellerdi ki küçük mucizelerimi saatlerce izleyebilirdim.

"Hadi kalkın."

Yataktan doğrulunca Okyanus da bana doğru yanaştı. İkisi göğsüme sokulup yanağımı öptüğünde içim eridi. Ben de eğilip tombul yanaklarını öptüm.

"Yüzmeye gidelim."

"Tamam ama babanız biraz daha uyusun."

Bunu dediğim an Okyanus dudaklarını büküp ağlamaya başladı. "Baba da gelsin."

Kızına asla kıyamayan Ömer anında doğruldu. Okyanus'u kollarının arasına alırken, "Geleceğim tabii güzel kızım," dedi.

Okyanus kocaman bir gülümsemeyle el çırptı. Ardından Atlas ile beraber yataktan çıkıp eşyalarını toplamaya başladılar. Ömer bana doğru yanaşıp başını omzuma yasladı. Yüzünü boynuma doğru yanaştırıp, "Uykum var," diye mızmızlandığında gülümsedim, ellerimi saçlarının arasına geçirip okşadım. Dudaklarını boynuma yasladı.

"Gece erken uyuyalım demiştim."

Boynumu hafifçe ısırdıktan sonra başını kaldırıp yaramaz bir sırıtmayla yüzüme baktı. "Bana kaldığın kısıtlı zamanı asla kaçırmam."

Beni kendine çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Gözlerine büyük bir aşkla bakarken iç çektim. Geçen yıllar ardından onu tamamen affetmiştim ve Ömer, güvenimi tekrar kazanmıştı. Bize bir şans daha verdiğim için her gün şükrediyordum. Hayatımın en güzel zamanlarını bana yaşatmıştı. Ömer çok iyi bir koca ve babaydı. Çocukların üstüne o kadar titriyor ve onlarla öyle güzel ilgileniyordu ki, her geçen gün ona daha fazla âşık oluyordum. Bize hiç kıyamıyordu. Yüzünü okşarken, "Hadi kalkalım," dedim.

Bir saatlik bir hazırlanmanın ardından çocuklarla beraber inmeyi başardık. Okyanus pembe, fırfırlı mayosu ve iki kulak yaptığım düz saçlarıyla çok tatlı görünüyordu. Atlas ise yeşil mayosu ve geriye attığı saçlarıyla çok yakışıklıydı. Ben ise ne olur ne olmaz diye yazlık, sarı çiçekli beyaz elbisemin altına bikinimi giymiştim. Çocuklar her an beraber yüzmek isteyebilirdi. Kumdan kaleler yapıp suyla oynarken biz de hemen yanı başlarında onları izliyorduk.

Başımı Ömer'in göğsüne yaslarken hayranlık dolu bir sesle, "Çok güzeller ve bizimler," deyip iç çektim.

Ömer açık bıraktığım saçlarımı okşarken, "Çok güzelsiniz ve benimsiniz," dedi.

Dudaklarımı çenesinin alt kısmına bastırdım. "Öyleyiz."

"Günaydın."

Başımı yanımıza gelen Verda'ya çevirdim. Üstündeki yeşil, mini elbisesi ve açık bıraktığı saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

"Günaydın."

Annesinin elini tutan Alin'e elimi uzattım. "Günaydın prensesim."

Uzanıp elimi tutarken utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Alin, Verda ve Ateş'in dört yaşındaki kızıydı. Yeşil gözleri, kumral teni ve sarıya çalan saçlarıyla tam bir prensesti. Ömer uzanıp Alin'in yanağını öptü. Alin ikizlerin yanına giderken Ateş de yanımıza gelmişti. Bir kolunu Verda'nın beline doladı.

"Erkencisiniz," deyip karısının saçlarını öptü.

Verda Ateş'e sokulurken, "Alin ikizlerin sesini duymuş," dedi. Ateş hayranlık dolu gözleriyle kızını izledi.

Verda ve Ateş yanımıza otururken, "Tatil nasıl geçiyor?" diye sordum.

Verda hâlinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Çok güzel." Alin o kadar sakin bir kızdı ki onları hiç yormuyordu. "Peki sizin?"

Esnerken, "Yorucu," dedim.

Verda dudaklarını büzdü. "İkizlerle normaldir."

O sırada Atlas, Okyanus'un saçını çekti. Okyanus ağlayarak yanımıza geldiğinde Ömer çoktan kollarını açmıştı bile. Atlas da yanımıza gelip ağlamaya başladı. İkisi Ömer'in dizine otururken Okyanus şikâyet ediyor, Atlas ise haksız çıkmamak için ağlıyordu. Ömer onları sakinleştirirken ben de gülen gözlerle izliyordum.

"Baba benim, git buradan Atlas."

Atlas öfkeyle, "Benim de babam," deyip Ömer'e sıkıca sarıldı.

Okyanus tekrar ağladı. "Hayır, baba benim."

"Tamam yavrum, ikinize de yeterim."

Okyanus omuz silkip yüzünü babasının göğsüne yasladı. Atlas da koluna sıkıca sarılmıştı. Dudaklarımı büktüm. "Keşke biraz bana da bıraksaydınız," diye söylendim.

Ömer bana göz kırpıp çocuklarını sakinleştirmeye devam etti. Manzarayı izleyen Ateş kıs kıs gülmeye başladı. "Her gün böyleler mi?"

Başımla onayladım. "Bu kısa süren krizlerden."

"Bizim soğuk Asaf'ı bir gün böyle göreceğimi söyleseler hayatta inanmazdım."

Ömer Asaf ters ters abisine baktı. "Ne varmış hâlimde?"

Ateş kısık sesle kahkaha attı. "Öyle cool takılıp hepimize hava atardın. Şimdi iki çocuk babası oldun lan."

Gülmemek için kendimi zor tutarken uzanıp yanağını öptüm. "Karışmayın benim kocama."

Verda araya girdi. "Çok kasıntıydın Asaf, kim derdi o hâlden bu hâle geleceğini?"

Ömer ters ters Verda'ya baktı. "Sen de mi yenge?"

Verda omuz silkti. Çocuklar kucağından inince kolumu boynuna doladım. "Benim tatlı kocama laf yok."

Tabii Ateş beni dinlemedi. Saatlerce Ömer'e takılmaya devam etti. Ömer ise onu duymazdan geliyordu.

Kahvaltıya gittiğimizde Nehir ve Doğan yeni uyanmıştı. Ateş onlara bakıp iç çekti. "Şu zamanınızın tadını çıkarın."

Doğan kolunu Nehir'in boynuna sarıp sırıttı. "Son üç ay."

Nehir ile Doğan iki yıl önce evlenmişlerdi ve Nehir altı aylık hamileydi. Nehir gülümserken Doğan bana doğru geldi. Okyanus'u kucağımdan alırken, "Aşkım, bugün çok güzelsin," deyip o çapkın gülümseyişiyle kızımın aklını başından aldı. Okyanus cilveli cilveli gülümseyip teşekkür ederken Doğan bana göz kırptı. "Bu güzelliğin senden çıktığına hâlâ inanamıyorum çelimsiz."

Yüzüm asılırken dik dik yüzüne baktım. "Pislik yapmasana," diye kızdım. Uzanıp saçımı karıştırdı. Ardından Okyanus'a iltifatlar yağdırmaya devam etti. Hep beraber kahvaltıya oturduk. Herkes sohbet hâlindeydi, ben ve Ömer hariç. Biz ancak sofrayı karıştıran ikizlerle ilgileniyorduk. Çünkü en sevdikleri şey, yiyecekleri birbirine karıştırmaktı. Onlarla ilgilenmekten hiçbir şey yememiştik.

Nihayet enerjileri bittiğinde ikisi de masanın üstünde uyuya kaldı. Yorgunca bir nefes alıp Okyanus'u kucağıma aldım. Ömer de Atlas'ı alınca masadakilerle vedalaşıp beraber odaya doğru yürüdük. "Önümüzdeki iki yıl tatil yok."

Ömer, "Onu üç yapalım," deyince hevesle onayladım. Oysa seneye tekrar tatile çıkacağımızı ikimiz de biliyorduk. Odadan içeri girince ikizleri yataklarına yatırdık. Ellerimi belime yaslayıp yorgunca nefes aldım. Uyuyan yüzlerini bakınca yorgunluğumu anında unuttum. O kadar masumlardı ki içim sıcacık oldu. Ömer de yanıma gelince başımı omzuna yaslayıp onları izledik.

"Çok hızlı büyüyorlar," dediğinde üzgünce, "Evet, daha onlara doyamadım ama kocaman oldular," dedim.

Uyanmamaları için yavaşça odadan çıkıp kapıyı kapattık. Yorgunca kanepeye çökünce göğsüne sokuldum. Artık ona sokulup uzanmak bir lüks olmuştu. Çocuklardan bana fırsat kalmıyordu. Bedenimi kollarının arasına alıp uzayan saçlarımı öptü. Huzurla sarıp sarmalanırken gözlerimi yumdum. Hiçbir zaman mükemmel bir hayatım olmamıştı. Daha küçükken babasız kalmıştım ve annem, beni zor şartlar altında büyütmüştü. Annemin hastalığına ve ölümüne şahitlik etmiştim. Çok sevmiş ve bir nevi kandırılmıştım. Yollarım hep dikenli ve zordu. Yine de Ömer'e bir şans vermiştim ve bu zorlu

hayatımın dönüm noktası olmuştu. Evlenmiş ve hayal dahi edemeyeceğim güzel bir aileye sahip olmuştum. Ömer elimi tutmuş ve karanlık yolumu aydınlatmıştı. Belki masallardaki gibi sonsuza kadar sürecek saf bir mutluluğumuz olmayacaktı ama kendi masalımızı doğrusuyla yanlışıyla yazmış, nefesimiz yettiği sürece yaşayacaktık. Kalbi kalbimindi, her şeye rağmen her zaman...

-SON-

YAZAR NOTU

Ve bir kitabın daha sonuna gelmenin hüznünü ve bir eserimin daha kağıtla buluşmasının mutluluğunu yaşıyorum. Aylarca onlarla nefes aldıktan sonra ayrılmak benim için çok zor oldu. Kırık Sühve uzun ve zorlu bir yoldu. Giriş, gelişme ve sonuç aşamasını yazarken en çok zorlandığım kitap oldu diyebilirim. Ömer'in yaptığı hata büyüktü, pişmanlığı daha büyüktü. Eyşan'ın anlaması, affetmesi ve yaşadığı şeyleri yazmak ise son derece zor oldu. İki karakterin de acısını kalbimin en derinlerinde yaşadım. Ömer ile pişman oldum, Eyşan ile hayal kırıklığına uğrayıp acı çektim ve yas tuttum. Onlarla beraber ağladım, bazen güldüm, her duyguyu beraber son ana kadar yaşadım. İkisini o kadar çok benimsedim ki sonunda onlarla birlikte derin ve huzurlu bir nefes aldım. Kitabın her anı, cümlesi ve sahnesi çok içime sindi. Kısacası zorlu ama güzel bir süreçti. Şimdi tek istediğim sizlerin de kitabı yüreğinizde hissetmeniz... Son olarak yazım aşamasının her anında yanımda olan küçük yıldızım Ezgi Yıldırım, sen olmasan bu kadar güzel olmayacağını biliyorum. Bu zorlu yolda yanımda olduğun için teşekkür ederim, iyi ki varsın. İyi ki.

Ayrıca beni sürekli motive eden Gülay Dizman'a, dostum Mira Yelkenci'ye, canım abim Mehmet Salih Tan'a, aileme, kitabımı sizlerle buluşturan Dokuz Yayınları'na ve Kırık Sühve ile özenle ilgilenen sevgili editörüm Aycan Sarıahmet'e, kapağımızı yapan Gizem Ulaş'a da çok teşekkür ederim.

Ömer Asaf ve Eyşan'ın, her şeye rağmen yüreğinizde hayat bulması dileğiyle...

PLAYLİST

Aziz Piyade Oğuzhan Tanrıverdi Uzak Durun
Aziz Piyada Bir Mucize Gerek
Anıl Piyancı Perdenin Ardındakiler Yağmurlar
Anıl Emre Daldal Sor Bakalım İyi Miyim
Batuhan Kordel Aşkın En Güzel Hali
Batuhan Kordel Sıcak Şarap
Batu Akdeniz Yanlış Biriyle Doğru Hikâye
Can Ozan Sar Bu Şehri
Can Ozan Toprak Yağmura
Can Baydar Fatma Turgut Yangın Yeri
Cem Adrian Kalbimi Kıra Kıra
Cem Adrian Yalnız Adam
Cem Adrian Melek Mosso Bana Sorma
Çağan Şengül Eziyet
Çağan Şengül S.O.N
Çağan Şengül Tablo
Çağan Şengül Beni Sen Kurtar
Çağan Şengül 22
Çağan Şengül Ruh İzi
Çağan Şengül Yanar Dünyalar
Çağan Şengül Veda

Derya Akdeniz Bakma Bana Öyle

Emir Can İğrek Zeynep Bastık Dargın Dargın

Emir Can İğrek Yangınlı Şiir

Farah Zeydan Kör Bak

Farah Zeydan Yanlışız Senle

Oğuzhan Koç Yüzüm Yok

Pera Toygar Işıklı Unut

Sena Şener Sevmemeliyiz

Salahi Bozkurt Gidiyorsun

Şekersiz Uzak Tuttum Kendimi

Tuğkan Kusura Bakma

Tuğkan Kırmızı

Tuğkan Git

İkiye On Kala Bütün İstanbul Biliyo

İkiye On Kala Kafamda Kentsel Dönüşümler

İkiye On Kala Koptu İpim Düşüyorum

İkiye On Kala Çok Özel Bi

Yıldız Tilbe Sana Kalbim Geçti

Yaşlı Amca Yakamoz Güzeli

Yaşlı Amca Ve Ben

Zakkum Ceylan Köse Müsaade Senin

Zakkum Elveda

